

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΗ θεωρεί την κατάσταση της. Δεν ξέρω κανένα απ' όσους απευθύνονται σ' αυτήν εδώ τη σελίδα, που να μη θεωρήσει περίεργη, μοναδική και εξαιρετική την περίπτωση του. Σα να υπάρχει τίποτα το μοναδικό σ' ένα κόσμο, όπου όσα γίνονται και όσα λέγονται, έχουν ξαναειπωθεί και έχουν ξαναγίνει.

Περίεργη, πάντως, θεωρεί η σημερινή νέα την περίπτωση τη δική της. Είκοσιεπτά ετών, νόστιμη — «άπλωσ νόστιμη», λέει η ίδια — μορφωμένη, μελετηρή. Μη ξεχάσουμε και το άλλο: αρραβωνιασμένη με άνθρωπο αρκετά μεγαλύτερο απ' αυτήν, με τον οποίο όμως, για λόγους οικογενειακούς, δε μπορεί να παντρευτεί ακόμα. Και ίσως να είναι καλύτερα που υπάρχουν λόγοι, οι οποίοι εμπνέουν την ένωση.

Αρραβωνιασμένη, όχι όμως ερωτευμένη. «Τον άνθρωπο αυτό δεν τον ερωτεύτηκα, δεν ένιωσα κοντά του τη γλυκειά μέση του έρωτα. Άπλωσ στοργή, σεβασμό και ευγνωμοσύνη». Ίσως να βλέπεις σ' αυτόν τον σύντροφο και τον προστάτη. Της χρειάζεται τόσο σε μια ζωή δύσκολη όπως η δική της. Τα αισθήματα όμως αυτά, δεν είναι από καινά που αγγίζουν την καρδιά.

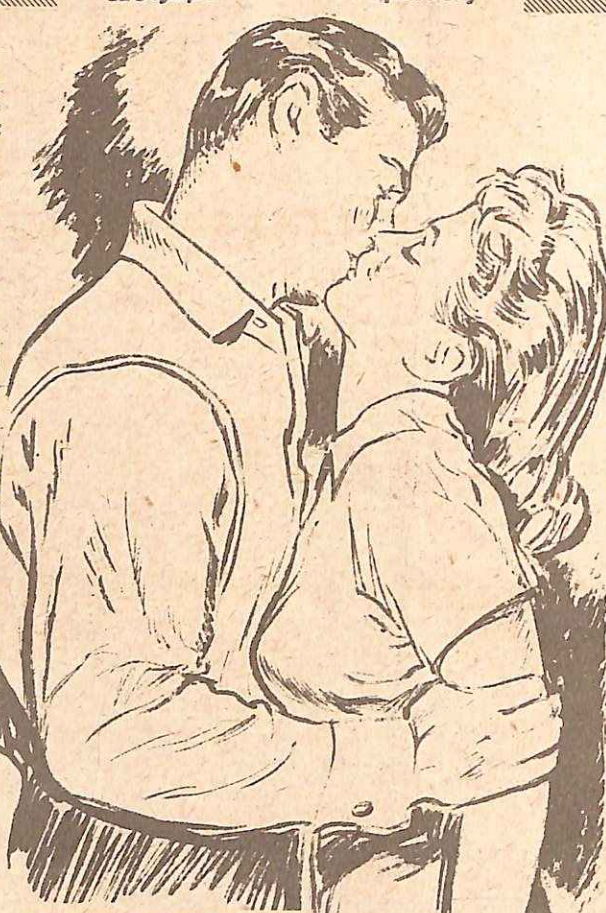
Σε γάμνη βρισκόταν η καρδιά ως τη στιγμή που συναντήθηκε μ' Εκείνον. Εκείνος με κεφαλαία. Ο άνθρωπος που έφερε αναστάτωση στο ρυθμό της ζωής της. Και να είναι τόσο νέος! Είκοσιεπτά ετών. Σχεδόν παιδί. Δεν είναι στους πολύ νεαρούς η κλίση των κοριτσιών κατά το ποτό σταδίου τους. Οι νεαροί ηλεκτρίζουν τις ώριμες, και όσο προχωρεί η ηλικία, τόσο η έλξη γίνεται πιο ισχυρή. Τα κορίτσια πουλά στα παρθενακά τους σκιρτήματα και οι άλλες που απέχουν πολύ από την ωριμότητα, στρέφονται στους φτασμένους. Σε μερικές, μάλιστα, η στρόφι αυτή παίρνει τη μορφή πάθους και έχουμε εκδηλώσεις παθολογικές που η Ιατρική τις ονομάζει «γεροντοφιλία».

Διαφορετική είναι η σημερινή περίπτωση. Εξαιρείς το κανόνα. Ίσως γιατί έτος γάμης ή σύμπτωσης. Παίξετε με τη σύμπτωση; Αυτή, πάνω από κανόνες και κλίσεις, δημιουργεί καταστάσεις. Η σύμπτωση θέλησε στο σπίτι, όπου κρατά δωματίο και η μηστευμένη, να νοικιάσει δωμάτιο και ο νέος. Και το δωμάτιο με τα είκοσιεπτά χρόνια, δίπλα στο δωμάτιο με τα είκοσιεπτά.

Φυσικά, γνωρίστηκαν. Διάβλεψε, δε μπορείς να κατοικήσεις στο ίδιο σπίτι, με τα δωμάτια κολλητά, και να μη ανταλλάσσονται με τον ένοικο μια καλημέρα. Η καλημέρα, όμως, προχώρησε, έγινε κουβέντα, έγινε φλυαρία... Κάθε μέρα, ώρες ολόκληρες, κουβεντιάζανε για όλα τα θέματα του κόσμου. Ή μουν ενδουσιασμένη. Η παρουσία του ήταν σά μια άχτιδα ήλιου στην άχαρη ζωή μου. Ζωντανός, έξυπνος, χαρούμενος...»

Μόνο η ίδια δεν είχε προαντίψει τη συνέχεια. Υπέροχα και την αυταπάτη μιας νέας μεταδίδουσα και στους άλλους! Μιλώ για φιλία... Φιλία, όταν βρίσκονται όλα μέρα μαζί και την ώρα της κατακλίσεως δεν τους χωρίζει παρά ένας τοίχος! Αν τα ανθρώπινα στήριζαν πάνω στη λογική και στους αυστηρούς κανόνες της ηθικής τάξεως, η ιδιότητα της μηστευμένης «Οχι δε μόνο αυτή. Και ο άλλος είναι αρραβωνιασμένος. Δεν τό-που μένει σε χωριό, όπου πηγαίνει και τη βλέπει, όταν του το επιτρέπουν οι σπουδές του. Μια μυστική και τη λατρεύει. Ο έρω-στοσύνη, της έλεγε τις σκέψεις του, τη συμβουλευόταν πάνω στα θέματα που τον απασχολούσαν.

«Ετσι ήταν τα πράγματα, ώσπου ένα βράδυ, χωρίς να το κά-υπνιζε αμφιβολία: Δεν άντεχουν στη μακροδιάρκεια οι αμφιβολές δε θεωρείται έρωτικά τη μυστική. Μια μυστική με την οποία είναι στο χωριό, ενώ η άλλη κατακίει στο διπλανό δωμάτιο και την ά-της και δεν έχει παρά να γυρίσει το πόμολο της πόρτας της για να βρεθεί κοντά της...»

«Ένα βράδυ, χωρίς να το καταλάβουμε, βρεθήκαμε αγκαλιασμένοι...»

Αγάπη με ραπισμάτα

δική του...»

Η αρχή του δράματος. Δεν είναι το μοναδικό. Ο κορεσμός των πόθων ενώ ανοίγει την ερωτική διάθεση της γυναίκας, προκαλεί την απροθυμία του άντρα. Κακό: Κακό: «Ετσι είναι. Έτσι έγινε και στο ζευγάρι των παρά-νομα ερωτευμένων. Έγινε δε χωρίς το παιδί να κρατήσει μεγάλη προσήμιμα-τα. Της το είπε καθαρά, ότι δεν την αγαπά. Την έλειψε της αγάπης του τη δείχνει και με τη συμπεριφορά του: στραπάτσα, προσβολές, μαλλώματα, εκδήλωση περιφρονησεως. Συγχρόνως όμως και οι εκρήξεις του πόθου. Την περιφρονεί, την κουρελιάζει, τη βρίζει, και σε λίγο την καλεί κοντά του. Πώς εξηγείται αυτό; — αναρωτιέται η ίδια. Πώς συμβαίνει τη μια στιγμή να κακομεταχειρίζεται ένα πρόσωπο και να του φέρεται περιφρονητικά, ενώ την άλλη στιγμή, το πλησιάζει, γεμάτος φλόγα;

Δύσκολο να το συλλάβει με τα αισθητήριά της η γυναίκα, αλλά και τόσο συνηθισμένο... Το λάθος των γυναικών είναι, ότι μετρούν τους άντρες με δικά τους μέτρα... Έπειδή μια φυσιολογική γυναίκα δεν αισθάνεται καμ-μια ερωτική ορμή προς τον άντρα που δεν τον εκτιμά και που τον περιφρο-νεί, νομίζει, ότι οι ίδιοι κανόνες ισχύουν και για το άλλο γένος. Ο άντρας όμως είναι ικανός, σε ώρες ερωτικών οίστρων, να στασεί στην πρώτη γυ-ναίκα που θα βρεθεί στο δρόμο του, και σ' εκείνη, που βαθύτατα περιφρο-νεί. Φτάνει να του είναι αισθησιακά ενδιαφέρουσα. Την έχουμε σημειώσει πολλές φορές αυτή την αλήθεια: «Ι-σχύει κάποτε και στις γυναίκες. Είναι η εξαίρεση. Στους άντρες είναι ο κα-νόνας».

Κάτι άλλο που δεν καταλαβαίνει η επιστολογράφος; Πώς έχει χάσει τόσο τον εαυτό της, ώστε να κατατήση ά-πλο σκευός ήδονης ενός παιδιού κατά εξή χρόνια νεότερου απ' αυτήν και που την έχει όπου κλώθει κι' όπου μπά-το; «Πού είναι η έδωπνάδα μου; Πού είναι η αξιοπρέπειά μου; Όλα, όλα, χάθηκαν. Μπροστά του γίνομαι μια αξιολύπητη γυναικούλα, χωρίς βέλση, χωρίς αξιοπρέπεια, με φωνή που πρέ-μει».

Στην αγάπη αποδίδει το τσαλάκω-μα αυτό της υπερηφάνειάς της. Αγά-πη, φυσικά. Η αγάπη όμως στη χει-ρότερη, στην πιο έλκερη, στην πιο άρρωστημένη μορφή της. Η αγάπη που δέχεται ραπισμάτα. Αποκαλύ-πτεται κανείς εμπρός στην αγάπη που είναι ικανή για θυσίες. Όσο δε εύ-μεγαλύτερος ο θαυμασμός στον έρω-τα που έβρε να θυσιάζεται...

Δε μπορούμε να πούμε το ίδιο και για τον άλλο έρωτα που ταπεινώνεται, εξευτελίζεται, κουρελιάζεται... Έρωτας όχι μόνο χωρίς ανταπόκριση, αλλά και με περιφρόνηση. Ο έρωτας της στιγ-μής. Όσο χρειάζεται για την ικανοποίη-ση του πόθου. Από κεί ξανακαλέσω...

Συμφωνούμε: Υπάρχουν πρόσωπα που όσο περισσότερο τα κα-κομεταχειρίζεται, τόσο μεγαλύτερη ερωτική θερμοκρασία νοιώθουν. Αυτό όμως θα πη αξιοπρέπεια. Να καίγεται από έρωτα και γ' αποπέμπει εκείνον που σε ταπεινώνει. Σ' αγαπά, αλλά σε δια-χων. Έγώ το ξέρω τόσο θα μου στοιχίσει αυτό. Έχεις και οδυ-νηρή. Να διψάς και να μη πλησιάζεις στα χείλη το ποτήρι με το νερό. Να πεινάς και να σπρώχνεις από το τραπέζι το πιάτο. Άλλα και ο υνός τρόπος, αν θέλεις, να διασώσης την αξιοπρέπεια σου, που είναι πάνω απ' όλα, πάνω κι' από τον έρωτα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Της φάγανε τα σκουλήκια

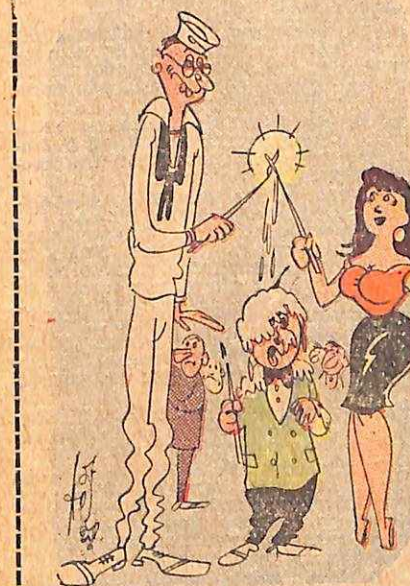
Μια γυναίκα, στο «Οκ Κλίφ του Τέξας, έχει βρει μια άσυνήθι-στη και εύκολη πηγή κέρδους: Έχει μεταβάλει την αλήθεια σε σκουληκοτροφείο και πουλάει την παραγωγή της στους ψααδες για δώλωμα. Με τον τρόπο αυτό, κερδίζει 14—15 δολάρια τη βδομάδα.

Τελευταίως όμως, οι κόττες μιας γειτόνισσας μυρίστηκαν τον ορεχτικό εκείνο μεζέ, έκαναν αμαρτική επιδρομή και καταβρόχδισαν όλα τα σκουλήκια που βρήκανε!

Η... ιδιοκτήτρια των σκουληκιών κατέφυγε τότε στα δικαστή-ρια και πήρε απ' τη γειτόνισσά της για αποζημίωση 24 δολάρια — όσο υπολόγισε ο δικαστής τη ζημία που της είχε γίνει.

Πέτυχε μια μαγειρίτσα η Μα-ρια, Τονίλα μου, νοούλια!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Βοή γυναίκα, πρόσεχε λίγο! Δεν βρήκες κανένα πιο κοντό να πά-ρης φως; (Του Άρχελαου)

Η ισχύς εν τη ένωση!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Ο Ι φανταστικοί φίλοι του υπαί-θρου ετοιμάζονται πυρετώ-δως για τις πασχάλινες τους εκδρομές. Όλα τα εκδρομικά σωματεία έχουν καταρτίσει προ-πολλού τα πασχάλινα προ-γράμμά τους και τα γρα-φεία τους παρουσιάζουν το θέ-μα στρατοπέδου στις παρο-χές της εξορμήσεως. Αυτο-κίνητα, λεωφορεία, τρέινα, με-τοπορείς και κάθε άλλο με-ταφορικό μέσον έχει κι' όλος επιστρατευθεί και δεν ακούει κανένας σ' αυτούς κύκλους των φίλων του υπαίθρου — τίποτε άλλο, παρά ταύτα:

Για το Μέγα Σπήλαιον.
Για το Μέγα Σπήλαιον.

Εσείς:

Για την Κέρκυρα.

Αν ψάξετε τον χάρτη της Ελλάδας, δεν θα βρείτε ση-μείο της χώρας που να μη προ-κειται να δεχτεί τους εκδρο-μείς, που χάρις στην οργανώ-ση των σωματείων και τα μέ-σα της συγκοινωνίας φτάνουν μ' αυτές τις εξορμήσεις στις πέντε άκρες της χώρας. Ακού-στηκε λοιπόν, συμπολίτης που αντιπαθεί τρομερά τον συνω-στισμό των Αθηνών:

Το κακό δεν είναι ότι φεύ-γουν. Το κακό είναι ότι... ξα-ναγυριάνε και ξαναπληθαί-νουμε!...

★

Μ Ε μερικές προδιές στον ω-μο κι' ένα χαλαρομάχαιο στη μέση έκανε την εμφανί-ση του αυτές τις μέρες στους δρό-μους των συνοικιών της Αθη-νας ο περιπατητικός σφάχτης των πασχάλινων άμνων.

Αρνία για σφάξιμο! Αρνία για σφάξιμο! Φώναζε δια-τορα προχτές σ' ένα δρόμο. Κι' ένας φουκαράς μαγαζα-τορας, χαρκαμένος, φαίνεται, έδωσε το κεφάλι του απ' το ψλικάτζίδικό του και τον κύ-ταξε.

Μόνο αρνία σφάξεις; τον ρώτησε.

Και ό,τι άλλο θέλεις, Κόττες, πουλερικά...

Μόνο κόττες και πουλε-ρικά; ρώτησε πάλι ο τάλαιπω-ρημένος μαγαζατορας.

Και κατοίκια και γου-ρουνόπουλα κι' ό,τι σφαχτερό έχεις.

Αλλά ο άλλος δεν είχε τί-ποτα τέτοιο για σφάξιμο.

Εφοριακός δε σφάξεται; ρώτησε με πικρόλογο χιούμορ.

Ο σφάχτης γνώστη προ-φανώς των βασάνων του αν-θρώπου, χαμογέλασε κι' α-πάντησε στον ίδιο τονό:

Αυτό, αδερφέ μου, σφα-ζουν, δεν σφάζονται!

Κι' ο καταστηματορής:

Πρόσεχε, γιατί θα σου ζη-τήσουν να κόψεις διπλότυπα για το κάθε σφαχτερό και να κρα-τάς λογιστικά βιβλία!

★

Ο Ι βιτρίνες των ζαχαροπλα-στειών γεμάσαν από πελώ-ρια σοκολατένια πασχάλινα αυγά. Μια κυρία στέκεται με το άγοράκι της μπροστά σε μια τέτοια βιτρίνα στην οδό Παγεσιονίου. Ο πιτσιρικός,

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΠΑΠΑΙΩΡΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

μόλις τεσσάρων ετών, κυττά-εκθαμέος όλα τα αυγά και κυ-ρίως ένα πελώριο σοκολατέ-νιο αυγό που γεμίζει το κέν-τρο της βιτρίνας.

— Μαμάκα τι αυγά είναι αυ-τά; ρωτά.

— Πασχάλινα, χρυσό μου.

— Και έχουνε μέσα... κρό-κους;

— Όχι χρυσό μου. Όλα αυ-τά είναι σοκολατένια.

Ο πιτσιρικός ύστερα από λίγη άπορία:

— Και τι είδους κόττες τα γεννάνε αυτά; Σοκολατένιες;

— Μη λες κουταμάρες, χρυ-σό μου, συνιστά η μαμά. Υ-πάρχουν κόττες σοκολατένιες;

— Πώς δεν υπάρχουν; Αφού υπάρχουν αυγά;

Πολύ σωστά...

★

Μ Ε άστυνομική διάταξι, δ-πως και κάθε χρόνο άπα-

★

Ε πάρκεια άμνων, έπάρκεια τροφίμων, έπάρκεια αυτών, έπάρκεια όλων των αγαθών κα-τά τις έορτές του Πάσχα, γράφουν οι έφημερίδες. Κι' έ-νας τύπος μισοδυσνητήτου φουκαρά που τα διαβάει στρέφει μελαγχολικά και κυ-τά άλλο ομοιοπαθή συνάδελ-φο του.

— Βλέπεις τί γράφουν οι έ-φημερίδες;

— Τι γράφουν;

— Πλήρης έπάρκεια άμνων.

— Λοιπόν;

— Επίσης πλήρης έπάρκεια όων!

— Λοιπόν;

— Επίσης πλήρης έπάρκεια τροφίμων και όλων των πα-σχάλινων όφονίων.

Και ο δεύτερος μισοδυσνη-τήτης, αφού τα άκουσε αυ-τά, αναστέναζε εκ δάδους καρδιάς και έλεπε:

— Πλήρης έπάρκεια όλων των αγαθών και πλήρης ανεπαρ-

Ο «κ. πόλιτμαν» δε μπο-ρεσε να μη χαμογελάσει — Αν σου ξαναπέση, όμως,

θα κάνης Πάσχα στο τμήμα.

«Ακουσε;

Κι' ο πιτσιρικός μ' έτοιμό-τητα:

— Μετά χαράς κ. πόλιτμαν.

Έχει και... μαγειρίτσα;

Και οι άκούσαντες ξεσπα-σαν σε γέλια.

★

Ε πάρκεια άμνων, έπάρκεια τροφίμων, έπάρκεια αυτών, έπάρκεια όλων των αγαθών κα-τά τις έορτές του Πάσχα, γράφουν οι έφημερίδες. Κι' έ-νας τύπος μισοδυσνητήτου φουκαρά που τα διαβάει στρέφει μελαγχολικά και κυ-τά άλλο ομοιοπαθή συνάδελ-φο του.

— Βλέπεις τί γράφουν οι έ-φημερίδες;

— Τι γράφουν;

— Πλήρης έπάρκεια άμνων.

— Λοιπόν;

— Επίσης πλήρης έπάρκεια όων!

— Λοιπόν;

— Επίσης πλήρης έπάρκεια τροφίμων και όλων των πα-σχάλινων όφονίων.

Και ο δεύτερος μισοδυσνη-τήτης, αφού τα άκουσε αυ-τά, αναστέναζε εκ δάδους καρδιάς και έλεπε:

— Πλήρης έπάρκεια όλων των αγαθών και πλήρης ανεπαρ-

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

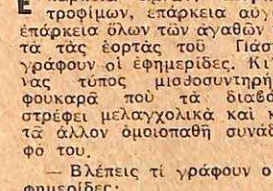
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Τὰ δράματα τῆς καρδιάς

(ΔΕ ΘΑ ΞΑΝΑΡΘΗ!)

Ἡ Γενεβιέδη χτυπούσε γρήγορα τὰ πλήκτρα τῆς γραφομηχανῆς τῆς. Εἶχε νὰ παραδώσῃ μιὰ ἐπείγουσα ἐργασία. Ἀπὸ καιρὸ τώρα, αὐτὴ ἡ μηχανὴ συντηροῦσε τὴν ἴδια καὶ τὴν οἰκογένειά τῆς: τρία μικρά παιδιά, ὀρφανὰ ἀπὸ πατέρα...

Κάποια στιγμή, χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. Ἡ Γενεβιέδη σηκώθηκε, στενοχωρημένη γιὰ τὴ διακοπή, καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ. Μιὰ μικρὴ φωνὴ ξέφου ἀπὸ τὴ χελεὶ τῆς:

— Γκὺ! Ἐσὺ!...

Ἐβαλε ἀμέσως τὸ δάχτυλό στὰ χελεὶ τῆς κι ἔκλεισε προσεχτικὰ τὴν πόρτα πίσω τῆς. Ἡ συζήτησις συνεχίστηκε στὸ μικρὸ χώλλ.

— Γκὺ... νόμιζα πὼς εἶσαι μακρυνά.

— Πραγματικὰ, ἤμουν πολὺ μακρυνά. Ἐμαθαίνας ἀπὸ φίλους πὼς εἶχες μείνει κῆρα καὶ στενοχωρημένη οικονομικὰ. Τ' ἄφρασα τότε ὅλα, τὴ ζωγραφικὴ μου...

— Ναι, εἶσαι διάσημος τώρα. Τὸ ξέρω κι' εἶμαι πολὺ ἐνθουσιασμένη γι' αὐτό.

— Διάσημος... Τί ἀξία ἔχει, ὅταν εἶναι κανεὶς μόνος...

— Ἐπρεπε νὰ ξεχάσεις, ψιθύρισε ἡ Γενεβιέδη.

— Προσπάθησα, κράτησα τὸ λόγο μου: Δὲ ζήτησα νὰ σὲ ξαναδῶ, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ οἱ γονεῖς σου ἀνέβησαν νὰ σὲ δώσουν σὲ μένα, ἕνα «μικροζωγράφου»... Παντρεύτηκες ἄλλωστε σὲ λίγο καιρό.

— Μοῦ τὸ ἐπέβαλλε τὸ καὶ ἦθκαν. Ὁ πατέρας μου δὲν μποροῦσε πιά νὰ ἐργασθῇ. Ὁ Σέργιος ἦταν ὁ βοηθὸς του, στὸ συμβολαιογραφεῖο του.

Ἡ Γενεβιέδη χτυπούσε γρήγορα τὰ πλήκτρα τῆς γραφομηχανῆς τῆς. Εἶχε νὰ παραδώσῃ μιὰ ἐπείγουσα ἐργασία. Ἀπὸ καιρὸ τώρα, αὐτὴ ἡ μηχανὴ συντηροῦσε τὴν ἴδια καὶ τὴν οἰκογένειά τῆς: τρία μικρά παιδιά, ὀρφανὰ ἀπὸ πατέρα...

Κι' ὁ ἀντρας σου σὲ κατέστρεψε. Σπατάλησε ὅλη τὴν συντηρία σου στὰ γλάντια καὶ στὰ χαρτιά. Σὲ βασάνισε δεκατέσσερα χρόνια. ἤρε τὰ χέρια τῆς στὰ δικὰ του καὶ συνέχισε:

— Ὅσα μποροῦσαμε νὰ γίνουμε τόσο εὐτυχισμένοι... ἂν μ' ἀγαποῦσε ἀρκετὰ, ὥστε νὰ ὑπερνικήσῃς κάθε ἐμπόδιο καὶ νὰ γίνῃς γυναίκα μου...

Ἡ Γενεβιέδη τράβηξε ἀμέσως τὰ χέρια τῆς.

— Μὴ μιλάς ἔτσι, Γκὺ! τὸν ἰκέτησε. Σ' ἀγαποῦσα, μὰ δὲν εἶχα τὸ θάρρος ν' ἀντιταχθῶ στὸν δικό σου καὶ νὰ παραδῶ ἐκεῖνο ποὺ θεωροῦσα καθήκον μου.

— Τώρα ὅμως, Γενεβιέδη; Τώρα εἶσαι μόνη, ἐλεύθερη...

Ἡ ζωὴ ἀνοίγεται μπροστά σου!

— Ἐλεύθερη, εἶπες; Κῦρτασε...

Μισάνοιξε τὴν πόρτα καὶ τοῦδεισε τὰ τρία παιδιά τῆς ποὺ μελετοῦσαν.

— Βλέπετε, δὲν εἶμ' ἐλεύθερη. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα μου εἶμαι τὸ πᾶν γι' αὐτὰ τὰ παιδιά. Ἐγὼ καθήκον νὰ τὰ προστατέψω.

— Μὰ δὲ μποροῦν νὰ σοῦ στερήσουν τὸ κομμάτι τῆς ἐστῆς σου ποὺ σοῦ ἀνήκει!...

Δώσε μου τὴν εὐκαιρία νὰ σὲ βγάλω ἀπ' τὴ δύσκολη ζωὴ ποὺ ζῆς σήμερα, νὰ σὲ λυτρώσω ἀπ' τὴ σκοτοῦρα, τὰ ξενύχτια, τὴν στερίσει!

— Γκὺ, ἀγαπητέ μου φίλε, πᾶς νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν ἐνθουσιασμό μου;

— ὦ, πόσο θάθελα, ἀντί

γιὰ ἐνθουσιασμό, νὰ μοῦ μιλοῦσε γι' ἀγάπη καὶ νὰ μοῦ ἀπαντοῦσε μ' ἕνα «ναί» στὴν πρότασι ποὺ σοῦ ἔκανα!

— Τὴν ἀγάπη μου τὴν ἔχεις, πρόφερε ἡ Γενεβιέδη σιγὰ καὶ θλιμμένα. Ἀλλὰ τὸ «ναί» δὲ μποροῦ νὰ τὸ πᾶ!

— Μὰ γιατί; Γιὰ ποῖο λόγο;... Εἶσαι ἐντελὴς ἐλεύθερη τώρα. Τὰ παιδιά σου δὲν μποροῦν ν' ἀσπασθῶν ὅλη τὴ ζωὴ σου. Κι' εἶσαι τόσο νέα ἀκόμη, Γενεβιέδη!

— Δὲν εἶναι μόνο δικὰ μου αὐτὰ τὰ παιδιά. Γκὺ. Εἶναι καὶ δικὰ τοῦ! Καὶ θὰ λυπῶνται πολὺ ἂν μὲ βλέπανε νὰ ἐγκαταλείψω τ' ὄνομά τους, τ' ὄνομα τοῦ πατέρα τους, ποὺ τὰμαθα νὰ σέβονται πάντῃ τὴ μνήμη μου, γιατί ποτὲ δὲν τοῦς μίλησα γιὰ τὰ τρομερὰ ἐλαττώματά του... Τὴν πίστι αὐτὴ στ' ὄνομα ποὺ φέρουν, θέλω νὰ τὴ διατηρήσουν!

— Ἡ ἀγάπη γιὰ τὰ παιδιά σου σὲ κάνει νὰ παραλογίζεσαι, Γενεβιέδη. Ἡ ζωὴ ποὺ περνᾷ, εἶναι δυστυχισμένη, στενόχωρη. Γιατὶ δὲ θέλεις νὰ βάλῃς ἕνα τέλος;

— Ἐργάζομαι, Γκὺ. Κερδίζω ἀπ' τὴ δουλειά μου ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ συντηρῶ τὸ σπιτί μου. Τὰ παιδιά μου μ' ἀγαποῦν πολὺ, κι' αὐτὴ ἡ ἀγάπη τους μοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ ὑπερπηδῶ κάθε ἐμπόδιο...

— Ὅσο γιὰ τὸν πατέρα τους, σέβονται τὴ μνήμη του κι' εἶναι περήφανα γιὰτὶ φέρουν τ' ὄνομά του... Τοῦς ἐξήγησα πὼς ἡ περιουσία μας χάθηκε στὸ χρηματιστήριο...

— Πέρα ὅμως ἀπ' ὅλα αὐτὰ, ὑπάρχει ἡ ἀγάπη! Ξαναπὲ δὲ Γκὺ. Δὲ μ' ἀγάπησε ποτὲ πραγματικὰ, Γενεβιέδη!

— Πολὺ, πάρα πολὺ, Γκὺ... Μὰ τὸ ἀνεπαρόντως εἶχε γίνῃ πιά καὶ δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ σταματήσω τὴ σκέψι μου πάνω σου. Ἐκαμὰ τὸ κάθε τι γιὰ νὰ ξεχάσω...

— Καὶ τὸ πέτυχε;

— Ὁχι, Γκὺ. Δὲν ἔδεχασα ποτὲ. Σ' ἀγαπᾶ πάντα, σὰν ἄλλοτε.

— Τότε πρέπει νάρθῃς μαζί μου, Γενεβιέδη. Προσπάθησε νὰ μὲ καταλάβῃς!

— Ἀνῆλτο στὰ παιδιά μου. Δὲ μπορῶ... Ὁρεβουάρ, Γκὺ!

— Ὁρεβουάρ, Γενεβιέδη... Μπορῶ νὰ σὲ ξαναδῶ;

— Ἐκεῖνη δίστασε λίγο.

— Ἰσως. Σὰν φίλος. Ἀλλὰ... ἀργότερα, ὅταν τὰ παιδιά μου θὰ μποροῦν πιά νὰ ζήσουν μόνο τους... κι' ὅταν τὰ μαλλιά μου θὰ ἔχουν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν.

— Ξαναπῆρε τὸ χέρι τῆς καὶ τὸ φίλησε μ' ἀγάπη καὶ σεβασμό. Ὑστερὰ ἔφυγε.

Ἡ Γενεβιέδη ἔμεινε ἀρεκτὴ ὥρα στὴν ἴδια θέσι... Ἐπειτα, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χελεὶ, ξαναμῆκε στὸ δωμάτιο καὶ κάθισε μπροστὰ στὴ μηχανὴ τῆς.

— Ποιὸς ἦταν, μαμά; τὴ ρώτησε ὁ μεγαλύτερος γιγιὸς τῆς. Κανένας ζητιάνος;

— Ναι, παιδί μου, ἕνας ζητιάνος...

Καὶ πρόσθεσε, σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ τῆς:

— Δὲ θὰ ξαναρῶ... δὲν θὰ ξαναρῶ, ποτὲ πιά...

Κι' ἄρχισε πάλι τὴ δουλειά τῆς, ἐνῶ ἕνα χοντρὸ δάκρυ κυλοῦσε ἀπ' τὰ μάτια τῆς, στὰ μαγυρά τῆς...

ΖΩΡΖ ΝΤΕ ΜΠΟΥΑΣΙΕΡ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκηνία

Πιχάντικο ρεπορτάζ

★ Συνεχίζονται μὲ ἐντατικὸ ρυθμὸ οἱ προετοιμασίες τῶν ἐπιθεωρήσεων τῶν θεατρῶν. Ἀπὸ τὴν ἐπιθεώρησι τοῦ «Περροκέ», ποὺ θὰ ἀρχίσῃ πρῶτο ἀπ' ὅλα τὰ θερινὰ θεάτρα, θὰ παρουσιάσῃ ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον μιὰ πρῶτο-τυπὴ χορογραφία μὲ τὸν τίτλο «Παπαρούνα» ποὺ θὰ ζωντανεύῃ τὸ γνωστὸ τραγούδι τοῦ Ἀττίκ, ποὺ ἔγραψε, ὅταν ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴ Λουίζα Παζέλι. Στὸ χορευτικὸ αὐτὸ σκέτς, ἡ χορὸς τρία Ἀλέκα Νικολαΐδου θὰ παρουσιάσῃται ντυμένη στὰ κόκκινα, σὰν παπαρούνα, ἐνῶ ὁ παρτενναῖος τῆς Ἀλέκος Χαδῆλης, θὰ παρουσιάζεται ὡς κίτρινο-μάλινος Ἀττίκ.

— Τὸ σκηνικὸ τοῦ σκέτς θὰ παρουσιά-ζῃ ἕνα ἀπέραντο ἀγρὸ ὅπου τὰ κορίτσια τοῦ μπαλέτου, χορεύοντας, θὰ μαζεύουν παπαρούνες.

— Θεματικὰ ἐπίσης θὰ εἶναι καὶ τὰ χορευτικὰ τῆς νέας ἐπιθεώρησης τοῦ «Ἀκροπόλ», διατετατὰ ἕνα μάτς (γυνώτερο πόλο), ποὺ θὰ παρουσιάζουν 16 μπαλαρίνες σὲ μιὰ τεράστια πλοῖνα ἐπὶ σκηνῆς.

— Ἐπίσης τὸ «Παριζιάνικα σκίτσος» θὰ εἶναι μιὰ σειρά ἀπὸ ζωντανὰ ταμπλά τῆς σημερινῆς ζωῆς τοῦ Παρισιού, ὅπως τὴν ζῆσιν ὁ χορογράφος τοῦ θεάτρου Μανώλης Καστρινοῦ, ποὺ μόλις ἐπέστρεψε ἀπὸ ἐκεῖ.

— Στὰ σκίτσα αὐτὰ, μὲ πολυτελέστατα κοστούμια, ὁ Καστρινοῦ κι' ἡ παρτενναῖος του Χρυσούλα Ζώκα, θὰ ἔχουν δύο ἐμφανίσεις σὲ ἕνα ταμπλά («κάν-κάν») καὶ ἕνα ἀπαύκκο.

★ Τὰ νέα «Ὀλύμπια», ποὺ θὰ εἶναι σκεδὸν ἑτοιματὰ τὸν Ὀκτώβριο, θὰ ἐγκαθίστασιν ἀπὸ τὴ Λυρικὴ Σκηνὴ τὴν προσεχὴ χειμερινὴ περίοδον.

— Τὸ νέο θέατρο τῆς ὁδοῦ Ἀκαδημίας, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λήξιν, θὰ ἀρχιτεκτονικῶς, θὰ περιλαμβάνῃ 1300 θέσεις. Ἡ σκηνὴ τοῦ θὰ ἔχῃ βάθος 12 μέτρων, μὲ εἰδικὲς δὲ ἐγκαταστάσεις ἀναβατήρων θὰ συντημεύεται πολὺ ἡ ἀλλαγὴ τῶν σκηνῶν. Θὰ ἔχῃ ἐπίσης πολυτελέστατα καμαρίνια μὲ λουτήρες.

★ Ὁ Νίκος Γούναρης μαζί μὲ τὸν ἀκομνηνιστὴν τοῦ Παδρῶ ἔδωσαν ὡς τώρα 12 ρεσιτάλ σὲ διάφορες πόλεις τῆς Αὐστραλίας.

— Ὁ Παδρῶς ἔχει στὸ μεταξύ προτάσεις νὰ μείνῃ μόνιμος στὴν Αὐστραλία, γιὰ τὸν ἐκεῖ ραδιοφωνικὸ σταθμό.

★ Οἱ ἀδελφές Καλουτὰ, ποὺ ἔδεκα-λουθοῦν νὰ παραμείνουν στὴ Ναϊρόμπι, ἔχουν προτάσεις ἀπὸ ἕνα ζάμπλουτο ὁ καὶ νὰ ἐγκαθίστασιν ἕνα πολυτελέστατο κέντρο μὲ τὸ ὄνομά τους.

★ Ὁ Μανὸς Κατράκης θὰ ἀνεβάσῃ ἕνα ἱστορικὸ ἔργο ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ Διάκονο.

— Πρωταγωνίστρια τοῦ θιάσου, ἀντὶ μὲν νὰ μείνῃ στὴν Ἀμερικὴ, θὰ εἶναι ἡ Βούλα Ζουμπουλάκη.

★ Ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς Βασίλης Αὐλωνίτης μετὰ τὸν κινηματογράφον, ὅπου καὶ νὰ ἐγκαθίστασιν ἕνα πολυτελέστατο κέντρο μὲ τὸ ὄνομά τους.

— Δύο νέα ἀστερία τοῦ τραγουδιοῦ πρόκειται νὰ κἀνουν τὴν ἐμφάνισίν τους ζῶν: Ἡ Βάνα Βάλλι, ἀποκαλεψὶν σαϊ-στρου Γιάννη Βέλλα, καὶ ἡ Ἑλένα Κεξέ.

★ Ἡ Νινὴ Ζαχα, ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ γιὰ μιὰ μεγάλαν περιοδείαν νὰ ζωγραφικῶς, διακοπτεῖ ὑστερὰ ἀπὸ 10 χρόνιαν πατέρα τῆς, ποὺ τὴν συνώδευσεν πάντῃ.

★ Στὴν ἐφετηνὴν ἐπιδείξει τὴν Δανάδα, ποὺ δόθηκε μὲ ἐπιτυχίαν τὸν «Παράνο-σό», ἔκανε ἐντύπωσιν ἡ μικρούλα Νανὰ Παπαγεωργίου, μόλις 13 ἐτῶν, ἡ ὁποία ἀποδίδει μὲ πολὺ αἰσθητὰ τὰ τραγούδια τοῦ Ἀττίκ καὶ τοῦ Χαϊροπούλου.

★ Τὸν Μάιο θὰ ἔλθῃ γιὰ λίγες μέρες στὴν Ἀθῆνα ἡ Κίτσα Καζάκου, ποὺ σημειώνει πάντα ἐπιτυχίαν στὶς ἐμφανίσεις τῆς στὸ Λονδίνον.

ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Σ' ἄνιμεδ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ Δ.ΨΑΘΑ

Τὸ Πάσχα τοῦ Ἀντίχριστου

τὸ μεσημέρι, κατὰ τὰ καθιερωμένα ταχινό-σοῦπα. Ὅπου ἐμφανίζεται ὁ Ἰάκωβος, νωρὶς-νωρὶς τὸ μεσημέρι μ' ἕνα πακέτο.

— Ἀνδρουάκη, σῆκω νὰ τὰ ψῆς, σὲ παρακαλῶ, εἶπε στὴ γυναίκα του.

— Ἡ γυναίκα τοῦ ἀπόρησε:

— Τί εἶναι;

— Μπαρμπούνια, εἶπε ἡσυχὰ ὁ Ἰάκωβος.

— Ἡ γυναίκα του γούρλωσε τὰ μάτια.

— Μπαρμπούνια ἐφέρες παναθέμα σέ! Ἡμαρτον, Κύριε, ἡμαρτον! Τρελλάθηκες χριστιανέ μου; Μπῆκε πάλι μέσα σου ὁ Σατανᾶς;

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

— Ὁ Ἰάκωβος, ὠστόσο, δὲ φάνηκε νὰ στενοχωριέται καθόλου μὲ τὸ ἀνάστατο ὄψος τῆς γυναίκας του, ποὺ ἔκανε σταυροὺς καὶ ἐόρκια.

— Γιατὶ φωνάζεις; εἶπε ἡσυχὰ. Τί ἐπαθες;

— Μεγάλῃ Παρασκευῇ, βρε ἀντίχριστε! Δὲν εἶσαι χριστιανός; Τί σοῦ κατέθηκε νὰ ψωνίσῃς μπαρμπούνια;

— Τὰ πεθύμησα! εἶπε ἡσυχὰ πάλι ὁ Ἰάκω-βος.

Με κατάπληξη διαπίστωσα πως τα άρνια είχαν άπαχθι από τους καραμπινιέρους...

ΑΡΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΠΟΥ ΕΚΑΝΑΝ ΘΥΤΕΡΑ

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Δέκα περίπου μέρες πρό το Πάσχα του 1943, έλαβα από τη Λάρισσα μία βαρυσήμαντη επιστολή εκλεκτού φίλου, παλαιού πολιτευμένου και αποτραβηγμένου εκείνα τα σκοτεινά χρόνια σ' ένα ταπεινό αγρόκτημα, όπου συνέγραφε μία ενδιαφέρουσα, αλλά ανέκδοτη ακόμη ιστορική μελέτη, σχετικά με την ελληνική περίοδο 1922 — 1940.

«Έλεγε, λοιπόν, το βαρυσήμαντο γράμμα πως αν τα κατάφερα να πάω ως τη Λάρισσα και να τον συναντήσω, θα μπορούσα να με εφοδιάσει με δυο τρία άρνια, βούτυρο, τυρί και αυγά, ώστε να εξασφαλιστούν τριουσιόπαροχα τα άναστατάκια φαγητά δέκα και πλέον συγγενικών και φιλικών οικονειών, οι οποίες έπρόκειτο να γιορτάσουν με φασουλάδα, λιασ και με παστουρμά, από αυτόν που είχε άρχισει να κάνει την εμφάνισή του σε άρισμένα μαυραγορίτικα κέντρα.

Θεωρώ περιττό να σημειωθεί πως δέχτηκα μετά χαράς την ευγενική πρόσκληση.

«Αλλά για να μην πλήξω στην κόπωση περιπετειώδη αυτή έκδρομή, κάλεσα έναν φίλο και εκλεκτό συνάδελφο να συμμερίστη την περιπέτεια. Με το αζημίωτο άλλωστε, θα εξασφάλιζε τη μερίδα του λέοντος από την έκ Λαρίσσης ευγενή και γενναία προσφορά. Φυσικά δέχτηκε μετά χαράς κι ύστερα από τις κατάλληλες προετοιμασίες ξεκίνησαμε τις πρώινες ώρες της Μεγάλης Δευτέρας για την κατάκτηση των Πασσαλινών άρνιων.

Το συγκοινωνιακό μέσον που θα μας μετέφερε στη Λάρισσα λεγόταν αυτοκίνητο. Αλλά δεν ήταν. Ήταν ένα απερίγραπτο κατασκευασμα, ένα αφαντάστως ξεχωριστό μυστήριο συγκρότημα, με χιλιόμετρα λαστάκια, με περίεργες ασταβιλίες, που σήμερα δε θα είχαν θέση ούτε στους τεχνικούς των σκουπιδιών.

Γενικά, έπρόκειτο για ένα από τα μεγαλοπρεπέστερα γκαζοζέν της εποχής εκείνης.

Ανεξήγητο μυστήριο είναι ότι φθάσαμε σόω και άκέραιοι στη Λάρισσα, ύστερα από... 48 ώρες ταξίδι, μετά διαυκτερώσεων.

Το γεγονός αυτό πάντως δεν είχε μεγάλη σημασία. Σημασία είχε το πως θα κατορθώναμε να επιστρέψουμε ασφαλείς μαζί με τον ασυλλήπτου αξίας θησαυρό μας σε τρόφιμα. Ο φίλος μου μας υποδέχτηκε με ιδιαίτερη έγκαρδιότητα.

Μας άδωγησε σ' ένα συγγενικό του σπίτι όπου θα μέναμε δυο μέρες, επειδή το δικό του έμοιαζε σαν προσφυγικός καταυλισμός, λόγω του πλήθους των φιλοενομένων συγγενών από τα γύρω ρημαγμένα χωριά. Στο διήμερο αυτό φάγαμε λίαν μεγαλοπρεπώς, κοιμηθήκαμε με σχετική άνεση και παρακοιλούσαμε τη σφαγή των άρκετων ευσταφών άρνιων που θα μεταφέραμε στην Αθήνα κατ' ευγενή και πολυσήμαντη για την εποχή εκείνη δωρεάν.

Ως το απόγευμα της Μεγάλης Πέμπτης, έγιναν και οι προμήθειες του τυ-

ριού, του βουτύρου και μερικών άλλων πολυτίμων τροφίμων, μεταξύ των οποίων υπήρχαν και λουκάνικα άνωτέρως... κλάσας.

Τα συσκευάσαμε όλα κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο και άφοβ κανονισαμε τα είδητα κλπ. μ' ένα άλλο γκαζοζέν που θα έφευγε για την Αθήνα στις 5 το πρωί της Μεγάλης Παρασκευής, πέρασε να κοιμηθούμε, ήσυχοι και ευτυχείς.

Λίγο πριν από τις 5 βρισκόμαστε στο σταθμό άναχωρήσεως, με τα άνεκτιμητα εφόδιά μας. Τα άρνια ήταν τυλιγμένα σε στραπατσάρτα και σφυχτοδεμένα έτσι που να μη διαγράφεται κίνδυμος άπρόοπτου. Περιμέναμε ως τις 5. Έγώ, ο συνάδελφος και ο ευγενής δώρητης — αλλά το γκαζοζέν δε φανόταν.

«Ένα παιδί που έπαιζε ρόλο εισπράκτορος μας είπε ότι πήγε κάπου εκεί κοντά για... ανθρώκευσι — κυριολεκτικά — ή αλήθεια όμως ήταν πως ο δδηγός έπεσε στον ύπνο και δεν είχε ζυγνημό.

Όπωσδήποτε, κατά τις 7 όλοι οι έπιβάτες φορτώσαμε τα υπάρχοντά μας και ξεκινήσαμε.

Από τις γνωριμίες που έγιναν κατά το πρώτο μέρος της διαδρομής, διαπιστώθηκε πως έξω από δυο διαπρεπείς μαυραγορίτες, όλοι οι άλλοι ήμασταν φιλήσυχοι νοικοκυραίοι, που είχαμε έπεχειρήσει το μέχρι Λαρίσσης ταξίδι με μοναδικό σκοπό την προμήθεια των Πασσαλινών τροφίμων. Όπωσδήποτε το καπό του γκαζοζέν ήταν γεμάτο καλάδια και δέματα, αλλά και ο διαδρόμος και κάθε διαθέσιμος χώρος. Δεν έλειπαν, φυσικά, και οι ζωντανές κόττες, οι όποιες κάθε τόσο άφιναν τα έπισκεπτήριά τους πάνω στα ρούχα των έπιβατών.

Αργά το βράδυ, λίγα λεπτά πρό της άπαγορεύσεως της κυκλοφορίας, φτάσαμε στη Λειβαδιά, ύστερα από πολλούς έλεγχοι, σταθμούς και πρόσχειρες έπιδορθώσεις των λαστιχών. Μερικοί πήραν την πρωϊκή άπόφασι να διαυκτερεύσουν μέσα στο αυτοκίνητο, ενώ έμεις μαζί με μερικούς άλλους έπιβάτες, ώδηγηθήκαμε σε δυο σπίτια που ανέλαθαν να μας στεγάσουν άντι εύτελους ποσού τον καθένα. Ξαπλώσαμε να κοιμηθούμε στρωματσάδα, αλλά δεχτήκαμε την έπίθεσι οργανωμένων ομάδων κορέων, άποφασισμένων να άπομυζήσουν το όχι άφθονο αίμα μας, φυσικά δεν έκλεισε κανείς μάτι και το μόνο που κάναμε ήταν να έξοντανε όλη τη νύχτα τους έχθρους, προς μεγάλη, βέβαια, χαρά της νοικοκυράς του σπιτιού.

Αποσυντεθειμένοι κυριολεκτικά, σηκώθηκαν από τα έμητρατά μας και άφοδ πληρώσαμε για τη φοβερή νυκτερινή περιπέτεια — που δεν ήταν, βέβαια, άπαράτητη ύστερα από τις τσες άλλες φασαρίες τραβήξαμε για το γκαζοζέν, ευχαριστήμενοι παρά ταύτα που θα φτάναμε κατά το μεσημέρι στην Αθήνα.

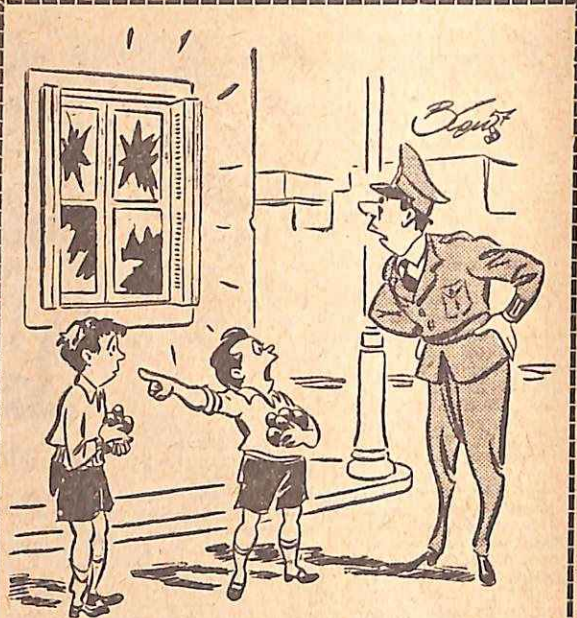
Βρεθήκαμε όμως μπροστά σε μία δραματική εικόνα: Όλες οι καλαθούδες, τα δέματα και τα δέματάκια, είχαν μεταφερθεί από το αυτοκίνητο στα γραφεία της Ιταλικής στρατιωτικής διοικήσεως.

Οι καραμπινιέροι που έκαναν το πρωί τον έλεγχο, είχαν άνακαλύψει τους μαυραγορίτες και με το πρόσχημα της κατασχέσεως των έμπορευμάτων τους, σάρωσαν ό,τι ύπηρε μεσα στο αυτοκίνητο.

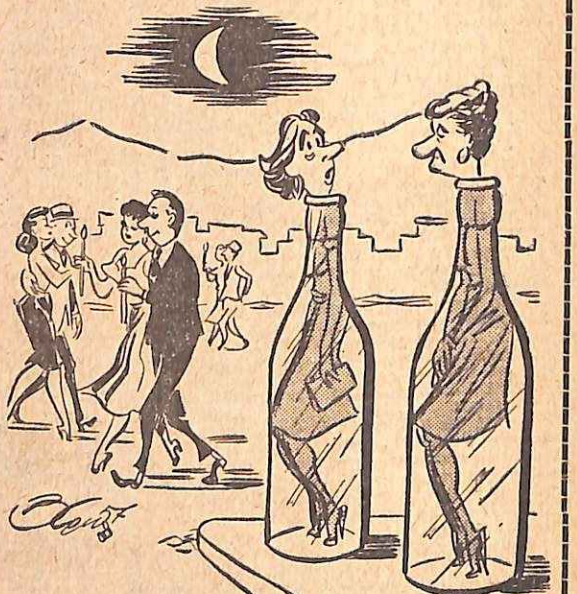
Ύστερα από πολλές διαμαρτυρίες των έπιβατών, έπέστρεψαν τα άλλα τρόφιμα, όσα δεν ήταν σε μεγάλες ποσότητες, αλλά κράτησαν τα άρνια, με την δήλωσι πως αν εξακριβώναν ότι δεν προσορίζονταν για έμποριο, θα τα έστελναν στην άρμοδια Ιταλική ύπηρεσία των Αθηνών, από την όποια θα μπορούσαν να τα ζητήσουν οι ένδιαφερόμενοι. Φυσικά δεν έφτασαν ποτέ στην Αθήνα.

Ξεκινήσαμε από τη Λειβαδιά κατά τις τρεις μετά το μεσημέρι και φθάσαμε στην Αθήνα κατά τις όκτώ. Έκτάκιος ή κυκλοφορία είχε έμπραξη έκείνες τις μέρες ως τις ένδεκα. Εύτυχώς είχα το καιρό να είδοποίησα περί των συμβάντων όσους συγγενείς και φίλους περίμεναν το μερίδιό τους από τα άρνια, όπως τους είχα υποσχεθεί. Αργά τη νύχτα άνεξήγητα καμμία κονσέρβα κρέατος, αλλά δε βρήκα. Έτσι κάναμε Άνάστασι με λουκάνικα, αυγά και τυρί, τα μόνα που έφθασαν σόω και άφλασθή από το περιπετειώδες έκείνο ταξίδι.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

— Έπέμενε, κύριε πόλιςμαν, πως τα δικά μου αυγά είναι μελάτα!...

— Άλλο ένα Πάσχα, ρέστες, Πουλχερία μου!...

— Κύριε ύπαστυνόμε, τον συνέλαβα διά ρύψιν... πυρομαχικών!...

(Χ. Β. Χριστοδούλου)

Ο Λόρδος Βύρων

Η όμορφιά του, ο χαρακτήρας κι' οι ιδιοτροπίες του

Ο Ντισραέλι έλεγε για το λόρδο Βύρωνα ότι «ήταν ο ωραιότερος των ανθρώπων». Και στο έργο του «Βενετία» μιλάει ως έξης για την όμορφιά του ποιητού: «Ήταν καλλονής άκτινοβόλου, είχε μέτριο ανάστημα, αλλά σ' όλες του τις κινήσεις ή-εξαιρετική και παιτοδύναμη γοητεία. Το πηγούνι και τα χείλη του ήταν εκπληκτικά πορτοκιά με έκείνη του Αντίνοου, κι' έκφραζε φλογερή και παθητική τρυφερότητα. Άπό τη μία μεριά και την άλλη του λαμπρού κι' αϊθέριου μετώπου του έπεφταν ως τους ώμους οι μπούκλες των μαλλιών του, που χρύσιζαν, ενώ τα μάτια του, μεγάλα και βαθεία, άκτινοβολούσαν γεμάτα πνεύμα κι' έλαμπαν σαν πηγές χροιάλλινου νερού, που άντανασκλούσαν όλες τις λάμψεις του ούρανού».

Αλλά και ο Ουάλτερ Σκωτ, μιλώντας για την όμορφιά του Βύρωνα, λέγει ότι «ή καλλονή του είναι τέτοια, ώστε σε κάνει να όνειρεύεσαι».

Επίσης, η κυρία Άμπριτσι περιγράφει ως έξης τα έξοχα χαρακτηριστικά της μορφής του ποιητού: «Θα ήταν περιττό να περιγράψω κανείς τις φυσικές όμορφιές της μορφής του, όπου καθρεφτιζόταν μία εξαιρετική ψυχή. Τι γαλήνη στο μετώπο του, που σταλιζόταν από τα ώραιότερα καστανά μαλλιά, μεταξωτά, και όλο μπούκλες! Τι ποικιλία έκφράσεων στα μάτια του! Είχαν τό-γαλάζιο χρώμα τ' ούρανού. Η φυσιογνωμία του ήταν ήρεμη, όπως ο άκεανός σε ω-αυτός, όταν κάποιο πάθος ή σέψι έρριχναν την ταρχή στην ψυχή του. Τα μάτια του έχαναν τότε έσφαιρα όλη τη γλυκύτητα και έξακονότιζαν τέτοιες άταρπές, ώστε θα ή-ταν δύσκολο να ύπομεινη κανείς τα βλεμ-μάτά τους».

Ο λόρδος Βύρων ήταν σ' αλήθεια ένας από τους ώραιότερους άντρες της εποχής του. Η φωνή του ήταν τόσο γλυκειά και τό-σο άρμονική, ώστε τα παιδιά, όταν τον έ-βλεπαν να περνάει, έλεγαν:

— Νά ο κύριος που μιλάει σαν μουσική! Ο μεγάλος όμως ποιητής υπέφερε σ' όλη του τη ζωή από νευρασθένεια, που τον είχε προσβάλει από την παιδική του ηλικία. Πάντα τον βασάνιζε μία διαρκής κι' ανεξήγητη άνησυχία.

Ποθούσε μία ζωή πολυτάραχη, άγαπούσε μέχρι πρέλας τις περιπέτειες, μα όταν ριχνόταν σ' αυτές, άμέσως μετανοούσε κι' άη-δίασε τους ανθρώπους να τον μισούν κι' έ-κάνε ό,τι μπορούσε για να το πετύχει, μα συγχρόνως ρωτούσε με ένδιαφέρον για να μάθι τι ιδέα είχαν οι άλλοι γι' αυτόν. Και άκούγε να τον κατηγορούν.

Όταν κάποιο φιλολογικό περιοδικό δημοσίευσε ένα άρθρο δυσάρεστο γι' αυτόν, ο νεαρός Βύρων τόσο πολύ στενοχωρήθηκε, ώστε θέλησε σ' άυτοκτονή. Θα πραγματοποιούσε άλλάστα την άπόφασή του, αν δεν προέβαιναν να τον έμποδίσουν οι συγγενείς του και οι φίλοι του. Ήθελε, όσοι τον πλησίαζαν, να έχουν την ίδια ψυχική διάθεσι μ' αυτόν και όφανε όταν τους εύρισκε διαφορετικούς άπ' τον εαυτό του. Ήταν φο-εραά προληπτικός και πίστευε στους οίονους, κούλους και κακούς, κα-ώς και στα προαισθήματά του.

Το άρεσε ακόμα να βασανίζει τόσο τον εαυτό του, όσο και τους άλλους.

Η φίλη του Κατερίνα Λάμπ, από τη στιγμή που τον γνώρισε, είπε γι' αυτόν ότι ήταν «τρέλλος, κακός κι' επικίνδυνος». Όστόσο, δεν μπο-ρεσε ούτε αυτή ν' άντισταθή στην άκατανίκητη γοητεία που και τον έρωτεύτηκε τρέλα.

Ο ίδιος ο Βύρων, όταν γινόταν λόγος για τον εαυτό του και για τον χαρακτήρα του, έλεγε:

«Πιστεύω ότι έχω κακή καρδιά. Άλλά μου την πλήγωσαν, μου την τσαλαπάτησαν και μου τη μαύρισαν οι συνάνθρωποι μου σε τέτοιο βαθμό, ώστε τώρα έχει γίνει πιο σκληρή κι' από το τοκουίνι ενός Σκω-τεζού γρεναδιέρου...»

Οι έξάψεις του θυμού του ήταν τρομερές, όπως κι' οι έξαψεις της μετάνοιας του, που έμειναν πορτομωδείς στους κόλπους της άγγλικής άριστοκρατίας.

Μία μέρα, πάνω στο θυμό του, πέταξε ένα πολύτιμο κι' ώραιότατο έκ-κρεμες ρολόι, το έσπασε κι' έπειτα πήρε τη μεγάλη ταμπάκι της ποτίας κι' άρχισε να το χτυπά με μανία, ώσπου τόκανε θρυσάλλα.

Οι παρορμήσεις του ήταν άμετρητες κι' αφάνταστες. Είχαν γνωστό ότι συνήθιζε να πίνει κρασί μέσα σ' ένα ανθρώπινο κρα-νίο, που το είχε βρή ο κηπουρός του, σκάδοντας στον κήπο του πύργου νίο, που το είχε βρή το είχε φτιάξει σαν κύπελλο. Με το ίδιο αυτό του και που ο ποιητής το είχε άσπασμένο κι' έμπιστοι φίλοι του έωα κύπελλο έδινε να πίνουν οι πιο άσπασμένοι κι' έμπιστοι φίλοι του έωα.

Άλλη ιδιοτροπία του Βύρωνα ήταν ότι ήθελε να έχει κοντά του έωα κάθε είδους και μέγιστα άγρια. Ήταν πύργο του διατηρούσε σκυλιά κάθε είδους και μέγιστα άγρια. Ήταν λύκοι! Ιδιαίτερη άγάπη μάλιστα είχε για τα δυο τελευταία.

Τον καιρό που έμενε στη Ραβέννα και στη Βενετία είχε στο σπίτι του καμιά δεκαριά σκυλιά, δέκα γάτους, έναν λύκο, ένα άλεπου, ένα τσα-καμιά κόρακι μέσα σε ιδιαίτερο κλουβί, έφτα όχτώ μαιμούδες κι' έναν ρινόκερο!...

Κι' όταν ψόφησε ο πιο άγαπημένος του σκύλος, ο «Μποτσουαίν» λυθήθηκε κατάκαρδα και διάταξε να το στήσουν ένα ώραιότατο μνημείο, στο όποιο χάραξε την έξης έπιγραφή, που διατηρείται ως σήμερα: «Ενθάδε κείται ή σορός ενός πλάσματος, που ήταν ώραίο, χωρίς να είναι κακό, που ήταν δυνατό χωρίς να προκαλή ποτέ σόνα, που ήταν θαρραλέο, αλλά καθόλου άγριο, και που είχε όλες τις άρετές των ανθρώπων, χωρίς να έχη κανένα από τα έλαττώματά τους».

Τον καιρό, που ο Βύρων έμενε στο Μεσολόγγι, είχε κοντά του έναν σκύλο, που τον υπερασπιόσε και περνούσε ώρες ολόκληρες μαζί του κάθε μέρα. Συχνά δε έλεγε στο σκύλο έκείνο, είτε βρισκότουσαν κι' άλλοι μπρο-στά, είτε όχι:

— Λέων, είσαι ο καλύτερος άπ' όλους τους άνθρώ-πους!...

Στο Βύρωνα ακόμα άρεσε να περιστοιχίζεται από ανθρώπους δυνατούς, έστω κι' αν ήταν άγριοι κι' άμόρφωτοι. Περι-σσότερο δε άπ' όλους του άρεσε ή συντροφιά των πυγμαίων. Είχε πάντα μαζί του δυο καλούς μποξέρ, που τους πλήρωνε για να ασκήται κάθε μέρα μαζί τους. Και την ήμερα ακόμη που πέθανε ή μητέρα του, δε θέλησε να στερηθή την άπόλαυση της καθημερινής εξασκήσεως στο δό-μώ. Έπαιζε με τον μποξέρ, και μάλιστα την ήμερα εκείνη τα χτυπή-ματα που έδωσε στον αντίπαλό του ήταν πιο άγρια άπ' τις άλλες φορές. Τον καιρό επίσης που βρισκόταν στη Βενετία, θέλησε να ιδή την κόρη του Εύθυμια που ήταν στην Άγγλία, και που την άγαπούσε πάρα πολύ. Κι' έγρα-ψε στο φίλο του Χομπχάουζ τα έξης:

«Ένας ύπάλληλος του γραφείου σου θα μπορούσε, μαζί με το συμβόλαιο της πωλή-σεως του πύργου μου να μου φέρη και την κόρη μου, που άπέκτησα από την Κλάρα. Ζή-τησε από τον Σέλλεϋ, σε παρακαλώ, να μου την άμπαλλάρη με προσοχή και να μου την στείλη έδώ, μαζί με την κόκκινη σκόνη για τα δόντια, με λίγη μαγνησία, με λίγη σά-δα σε σκόνη, με μερικά κουτιά όδοντογλυφ-δες και με μερικά μυθιστορήματα».

Ο Βύρων έκανε ό,τι μπορούσε για να δι-νη στους άλλους την εντύπωσι ότι ήταν ιδιό-τροπος και νευροπαθής, φρόντιζε δε κάθε φορά που δινόταν ή εύκαιρία να κατηγορή τον εαυτό του, έστω και ψεύτικα.

Στη βρεφική του ηλικία ήταν ώραιότατος και άρτιμελής. Όστόσο, όταν έγινε ένος χρόνου κι' άρχισε να περπατά, ή μητέρα του είδε με τρόμο, ότι το παιδί της έκού-τσανε! Το σωματικό αυτό μειονέκτημα του άποτελούσε μία άπ' τις μεγαλύτερες θλί-ψεις της ζωής του ποιητού. Άπό παιδικά ύ-πέφερε γι' αυτό. Κι' όταν καταλάβαινε ότι οι άλλοι πρόσεχαν την ελαφρά άλλωστε χαλότητα του, γινόταν κατακόκκινος και γαλιονίζονταν.

Κάποια μέρα, όταν ήταν παιδάκι ακόμη, περνούσε από ένα όδρομο, όταν άκουσε μία κυρία να λέη:

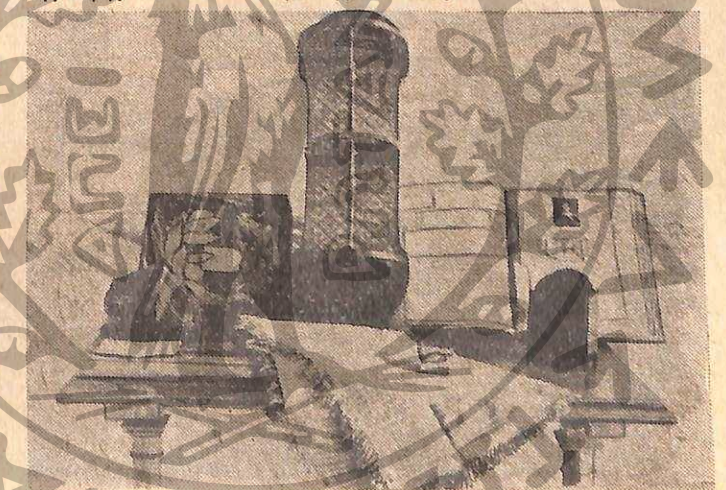
— Τι ώραίο παιδί! Κρίμα μόνο που είναι κουτσό!...

Ο Βύρων έγινε άμέσως κατακόκκινος ά-πό το θυμό του, ώρμησε πάνω στην κυρία κι' άρχισε να την χτυπά άγρια με το μα-τιγίλιό του, ως ότου έτρεξαν οι διαβάτες και τη γλύτωσαν.

Η μητέρα του χρησιμοποίησε κάθε τρό-πο για να του γιαιρέψη τη χαλότητα του. Δεν κατάρθωσε όμως τίποτ' άλλο, παρά να του την χειροτερέψη. Κι' αυτό έγινε, γιατί τον έμπιστεύτηκε σ' έναν άπατεώνα κομπογιαννίτη, που του βασάνιζε το πόδι, βασάνοντας το μέσα σ' ένα έύλινο καλούκι και κάνοντας έτσι τον άπορημένο μικρό λόρ-δωνα ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δεν έβγαζε ούτε τον παραμικρό στεναγμό.

Η χαλότητα του όμως δεν τον έμποδισε καθόλου να είναι έπιθετικώ-τος, να μαλλώνει με συνομήλικους και μεγαλύτερους του ακόμη και να τους τσακίη στις γροθιές.

Ο Βύρων ήταν προληπτικός—και τα πράγματα τόν δικαιώσανε. Όταν ήταν δεκαεφτά χρόνων, κάποια μαντίσα του είχε πείσει ότι θα πέ-θανε σε ηλικία τριανταεφτά χρόνων. Και πραγματικά, ο Βύρων πέθανε σ' αυτή άκριβώς την ηλικία, στο Μεσολόγγι, στις 19 Άπριλίου του 1824 ή ώρα έξη το άπογευμα, ψιθυρίζοντας το όνομα της άδελφής του, της κόρης του και το όνομα της Έλλάδας!

Κειμήλια του λόρδου Βύρωνα, που βρίσκονται στο Μουσείο Μπενάκη.

ΤΟ «ΑΡΝΑΚΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΕΚΕΙΝΟΣ — ΕΚΕΙΝΗ: Κατά καλή σύμπτωση, νέοι και όμορφοι. Καί, κατά κακή σύμπτωση, παντρεμένοι.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

(Στο γραφείο 'Εκείνου')
ΕΚΕΙΝΗ (μπαίνοντας βιαστικά και ξαναμμένη): Με συγχωρείς, αγάπη μου, που σ' ένοχλώ στη δουλειά σου.
ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' έρωτευμένη ειλικρίνεια): Δέ μ' ένοχλείς καθόλου, λατρεία μου. Κάθησε δώ κοντά μου. ('Εκείνη κάθεται'). Έχω την εντύπωση πως είσαι πολύ παραγμένη.
ΕΚΕΙΝΗ: Και δεν κάνεις λάθος!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μά γιατί; Τι σου συμβαίνει;
ΕΚΕΙΝΗ (κατηγορηματικά κι' επίσημα): 'Ακουσε, αγάπη μου! 'Η κατάστασι αυτή δε μπορεί πιά να εξακολουθήσει! Μου είναι τελείως αδύνατον να ζήσω στο 'ίδιο σπίτι με τη μητέρα σου.

ΕΚΕΙΝΟΣ (στενοχωρημένος): 'Όποτε μαλλώσατε πάλι;
ΕΚΕΙΝΗ: Ξέρεις πολύ καλά, ότι εγώ, τουλάχιστο, δεν μπορώ να μαλλώσω. Γιατί, ευνυγώς ή δυστυχώς, δεν είμαι άνθρωπος. Είμαι ένα αρνάκι του Θεού!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Κι' η μητέρα σου, δηλαδή, τί είναι;
ΕΚΕΙΝΗ (μ' έξαψη): Λύκος!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με δυσaréσκεια): 'Ε, όχι δα και λύκος!

ΕΚΕΙΝΗ: Καλέ, λύκος, σου λέω! Καί μάλιστα ένας λύκος άγριος, αιμοδόρος, λυσασμένος! (Ξεσπώντας σε κλάματα). 'Αχ! Σώσε με!

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

- * "Όπ' αγαπάς στή γειτονιά έχει περίσσια χάρη ούτε παπούτα στα κατέλα, ούτε τόν όπνο χάνει.
- * "Όπ' έχει δυο αγαπητικές έχει χαρά μεγάλη. "Όταν κακίωση απ' τη μία τρέχει και πά στην άλλη.
- * "Όποιος θέλει ν' αγαπήσει, πρέπει να χασομερήσει.
- * "Όποιος δέρνει τη γυναίκα του, δέρνει το κεφάλι του.
- * "Όποιος έχει και φίλε, τύφλα του αν παντρευτή.
- * "Όποιος παντρεύτηκε μετάνιωσε, όποιος δεν παντρεύτηκε πάλι μετάνιωσε.
- * "Όπου σε αγάπη μπερδεύτη, αν είναι νιος γεράζει. Κι' αν είν' και φρόνιμο παιδί από το νού του αλλάζει.
- * "Όταν σε παρακαλούσα γιατί γίνουσαν χαϊδούσα; Τώρα που παρακαλείς δε σε θέλει πιά κανείς.
- * Όύτε το σπίτι χωρίς άντρα, ούτε ο άντρας στο σπίτι.
- * Παληόν αγάπη μην αφήσεις και καινούργια ν' αρχινήσεις. Κι' η παλιά θα καινούργιώσει κι' η καινούργια θα παληώσει.
- * Παντρεύετε με στα μακρυνά, να ξέρω να παινιόμαι.
- * Τα πολλά τιμούν τον άντρα και τα λίγα την γυναίκα.
- * Τόση ήταν η αγάπη μας σαν ένα πορτοκάλι, το κόψαμε το φάγαμε μήτ' ήταν μήτ' έφάνη.
- * Του παντρεμένου δός φιλή τ' ανύπαντρου μιά πέτρα, να δέρνη το κεφάλι του, όσπου να βρή γυναίκα.

πας, θα πάω!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε θα κυττάξω στο Παγκράτι, που έχει καθαρό αέρα.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ε, όχι και στο Παγκράτι, καύμενε!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί;

ΕΚΕΙΝΗ: Τό βρίσκω πολύ μπανά!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πές μου, λοιπόν, την προτίμησί σου, για να ξεμπερδεύουμε!

ΕΚΕΙΝΗ: Νά σου πω εγώ την προτίμησί μου; Μά έχουνε τ' άρνάκια προτιμήσεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ (νευριασμένος): Τά 'ξάρχεια σ' άρέσουνε;

ΕΚΕΙΝΗ: Πολύ! Πάρα πολύ. 'Υπό τόν όρον, όμως, να μην είναι το σπίτι ημιυπόγειο και δεν κοττάω ν' ανοίξω παράθυρο από τις σκόνες κι' από τα σκουπίδια!

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εννοια σου, έννοια σου! Θα βρώ κανένα συρφετικό και κόμμοδο διαμερισμάκι ή σε δεύτερο, ή σε τρίτο πάτωμα.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ετσι μπράβο, να σε χαρώ! Μην τόν νοικιάσης, όμως, αν δε πληροφορηθής προηγουμένως τί σοί άνθρωποι είναι κι' οι από πάνω κι' οι από κάτω.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί τί χρειάζονται αυτές οι πληροφορίες;

ΕΚΕΙΝΗ: Τί λές, αγάπη μου; Χρειάζονται και παραχαίρονται. Γιατί δεν αποκλείεται οι από πάνω ναχουν μικρά παιδιά, κι' οι από κάτω ναχουν ραδιόφωνο ή πιάνο. Και ντούπ! ντούπ!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νά τρέχουν τα παιδιά, και γκά! γκά! γκά! να τσιρίξη το ραδιόφωνο και γκλιν! γκλιν! γκλιν! να παίξη το πιάνο. Και γράψε άλλοιμονο σε μένα! Γιατί, όσο κι' αν είμαι άρνάκι του Θεού, δε θα μπορέσω ν' άντέξω σε τέτοιο πανδαιμόνιο. Καί, κάποια στιγμή, θα γίνω μαλλιά κουδάρια με τούς γείτονες.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τότε, θα ψάξω για κανένα ρετιρέ.

ΕΚΕΙΝΗ: Ρετιρέ, είπες; Για να τουρτουρίζουμε δηλαδή το χειμώνα και να καβουρντιζόμαστε το καλοκαίρι; 'Άσε πού σ' αυτές τις μοντέρνες ψευτοπολυκατοικίες χαλάει πολύ συχνά το άσπασερ και θα μάς βγαίνει ή γλώσσα δυο πηχές για να φτάνουμε στο διαμέρισμά μας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Μ' αν άποκλεισθή και το ρετιρέ, δε μάς μένει παρά ή λύσις της μονοκατοικίας.

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί, για να μην άκούω, κι' ούτε να βλέπω άνθρωπο! Καί να μέ τρώη ή μοναξιά, όσες ώρες θα λείπη.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αποκλείεται ή μονοκατοικία! Καί κύτταξε, σε παρακαλώ, να βρής άλλη λύσι!

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξαλλος): Μού φαίνεται πως τη βρήκα! (Ψάχνει τόν τηλεφωνικό κατάλογο και παίρνει έναν αριθμό). Εμπρός! Δρομοκαίτειον έκει; Σας παρακαλώ, έχετε κανένα περισσευόμενο κρεβάτι, για να φιλοξενητέτε ένα άρνάκι του Θεού; Πώς; 'Εχετε; Κρατήστε το, λοιπόν, και σ' ένα τέταρτο σας τό φέρνω τό άρνάκι!...

(Αύλαα)

Γ. Γ.

ΡΩΣΙΚΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Στη Σοβιετική 'Ενωσι οι γυναίκες άρχίζουν να χτενίζονται ώραια. 'Ο πρώτος Ρώσος κομμωτής που βγήκε από τά σύνορα της Σοβιετικής 'Ενώσεως, επέδειξε πρό ήμερών τά χτενίσματά του στη «Διεθνή Έκθεσι της Λειψίας», χρησιμοποιώντας για μανικέν του μία Ρωσίδα, που τραγουδούσε συγχρόνως και σ' ένα νυχτερινό κέντρο της Μόσχας. Τα δημιουργήματά του προκάλεσαν άριστή εντύπωση και τού εξασφάλισαν θερμότητα συγχαρητήρια για την τέχνη του.

ΕΚΛΕΙΣΕ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΦΤΕΡΩΝ

Στην έποχή τών στυλ διαρκείας εξακολουθούσε να άπάρχη στο Λονδίνο ένα εργοστάσιο που κατασκεύαζε φτερά γραφής, σαν αυτά που χρησιμοποιούσαν τόν παλιό καιρό. Το εργοστάσιο όμως αυτό έκλεισε πρό ήμερών, αφού έχασε και τόν τελευταίο του πελάτη, μιά Τράπεζα της Σκωτίας, της οποίας άλλο τό προσηλυτικό, ακολουθώντας ένα μακρινό παράδοιο εξακολουθούσε να γράφει με φτερά. Τώρα όμως τό συμβόλαιο της Τράπεζας άποφάσισε να καταργήση τά φτερά που στοίχιζαν πολύ άκριβά και να τά άντικαταστήσει με τις πάμπανες κοινές πέννες.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ.. ΤΩΝ ΕΥΘΥΜΩΝ

Χρονογραφήματα κι' ευθυμες ιστορίες

Θά μου επιτρέψετε να σας κάνω ένα μικρό πρόλογο. Όλοι οι ευθυμογράφοι είναι άνθρωποι μελαγχολικοί. Συνωφρονομένοι και περίλυποι κάθονται στο γραφείο με τόν καφέ και τά τσιγάρα κι' άρχίζουν να γράφουν όπως άκριδώς θα έγραφε συνταγές ένας εύσυνειδητος γιατρός μετά την εξέτασι του άρρώστου. Φταίει τό επάγγελμα. Είνε... δραματικό! Είσαι υποχρεωμένος να κάνης τόν αναγνώστη να γελάση ή τουλάχιστον να μειδιάση. 'Ό,τι και να σου συμβαίνει προσωπικό, δεν έχει καμιά σημασία. Τό χειρόγραφο πρέπει να περιέχει «ευθυμία». 'Εκτός, λοιπόν, απ' αυτό τό βασικό του δράμα υπάρχουν και τ' άλλα... «ευθυμία δράματος» τών διονυχάνων τού γέλωτος, οι όποιοι στην 'Ελλάδα, τουλάχιστον, είναι οι φτωχότεροι διονυχανοί απ' όλους.

Πρώτο δράμα είναι τά όνόματα. Δηλαδή επώνυμα. Έθελε ο φουκαράς ο ευθυμογράφος να βαφτίση τά πνευματικά του τέκνα. Καί πρέπει να δρή επώνυμα πολύ άπίθανα. 'Ανόμαρκα. Πρώτον γιατί δεν θέλει να εκθέση και να συγχύση κανένα και δεύτερον γιατί δεν έχει καμιά διάθεσι να δρή τό μπλεά του «επί συκοφαντική δυσσημία» δια τό Τύπου, επί «έξυβρίσει» κτλ. Φοδερή κεφαλοθραυστική υπόθεσις! 'Όσο και να σας φαίνεται περίεργο, τό πρόβλημα είναι μέγα!...

'Αρχίζει ο διάλογος με τό συνάδελφο:

— Παναγιώτη...

— Ναί...

Σηκώνει τόν έγκέφαλό του απ' τό «σπάσιμο της πέτρας» ο Παναγιώτης.

— Μήπως σ' ένοχλώ;

— Όχι, δεν πονάει.

— Νά σου πω κάτι όνόματα που δρῖκα για ένα ευθυμογράφημα.

— Λέγε...

— Μπουρδουσόπουλος.

— Φοβάμαι πως υπάρχει κάποιος τέτοιος.

— Πλακομούτσουνας.

— Δεν είμαι βέβαιος. Μπορεί να υπάρχει. Νά τόν κάνης Πλακομούτσουναρόπουλος. Για σιγουριά.

— Άλλος.

— Κόπανος!

— Πά, πά! Κάγκες!

— Γιατί;

— Τα μεγαλύτερα μαγαζιά στη Κηφισιά και στο Φάληρο. Καταστήματα Κόπανο.

— Είδες τί παθαίνει κανείς; Το σβύν.

— Άλλος;

— Κουρουπής.

— Αυτό τό ξέρω βετικά. Είνε ένας πρεδρος τών 'Εφετών.

— Παναγία σου! Το σβύν.

— Έχεις άλλο;

— Έχω! Παπαγεωργίου!

— Παπαγεωργίου είνε ο Διευθυντής!

— 'Ε, λοιπόν; 'Υπάρχουν κι' άλλοι τρακόσιοι! 'Αμα έδουν οι διακόσιοι ενενήντα έπνά, θα τούς πούμε πως έμεις λέμε για τό Διευθυντή μας. Κι' άμα πή τίποτα ο Διευθυντής, θα τού πούμε πως έμεις λέμε για τούς άλλους διακόσους ενενήντα έπνά!

Καί πραγματικά, αυτή είνε ή λύσις! Νά δάξης όνόματα που έχουν... μεγάλη πλειοψηφία στών τηλεφωνικό κατάλογο. Παπαδόπουλος, Γιωργόπουλος, Πετρόπουλος, Χριστόπουλος, 'Ιωαννίδης κτλ. Γιατί άλλωστε, μπορείς να πάθης μεγάλη νίλα.

* Ένας ευθυμογράφος πριν λίγα χρόνια έβαλε σ' ένα περιοδικό τό όνομα «Κολοκυθόπουλος». Για άχρη τό κεφάλι του ήσυχο. Τό τί έγινε μ' αυτή την υπόθεσι, δεν περιγράφεται. Δέ ζή τώρα ο καύμενος, αλλά ήταν πανύψηλος χερδόνυμος γέρος εξ 'Αμερικής που μπήκε σωστό θηρίο μέσ' στο γραφείο και σείων τη μαγκούρα — κερασέα νομίζω — έκραύγαζε:

— Πού είνε ο άτιμος να τού πιάω τό αίμα;

— Έτρεξαν όλοι, συνάδελφοι, ύπάλληλοι, κλητήρες, να τόν ήρεμήσουν, να τόν καθησυχάσουν, αυτός τίποτες:

— Για μιά τιμή και για μιά ύπόληψι ζούμε! Είμ' έξηντα πέντε χρονών και κανείς δεν τόλμησε να με προσβάλη! Θα τού φάω τό λαρύγγι!

Βγήκε ο άρχισυντάκτης και κάπως τόν κατηύνασε:

— Τί συμβαίνει, κύριε;

— Γράφετε πως ή κόρη μου κάνει κόρτε με τό φούρναρη της γειτονιάς!

— 'Εμείς;

— Μάλιστα! Κολοκυθόπουλος λέγεται!

— Μά... θα είνε ασφαλώς σύμπτωσης κ. Κολοκυθόπουλε.

— Σύμπτωσης; Μπά; Καί που έρεπε πως την κόρη μου τη λένε Νίτσα;

'Ο Σατανάς είχε δάλει την ούρα του! Τά πιά άπίθανα πράγματα της φαντασίας σου τά σκαρώνουν οι φάρσες της ζωής! 'Ο ευθυμογράφος είχε βαφτίσει Νίτσα την κόρη τού δικού του... ανυπάρκτου Κολοκυθόπουλου!

Είνε τρομερές οι συμπτώσεις αυτές κι' υπάρχουν χίλια νόστιμα παραδείγματα, μα δεν επιτρέπει ο χώρος την παρατάξι τους. Θα σας πω μόνο τό πάθημα τού άειμνήστου Παύλου Νιρβάνα, που έγραψε τό όνομα Μυιοχάφτης! Καί ύπήρχε!

'Ηταν τύπος γι'ατή εποχή εκείνης — εποχής 'Αδώνιδος Κύρου στην «'Εστία» — και μπήκε στο γραφείο κι' έδγαλε τό πιστόλι!

— Εσύ είσαι ο Νιρβάνας;

— Εγώ;

— Ξέρεις ποιος είμ' εγώ; 'Ο Μυιοχάφτης!

— 'Ε χάμε μυίγες.

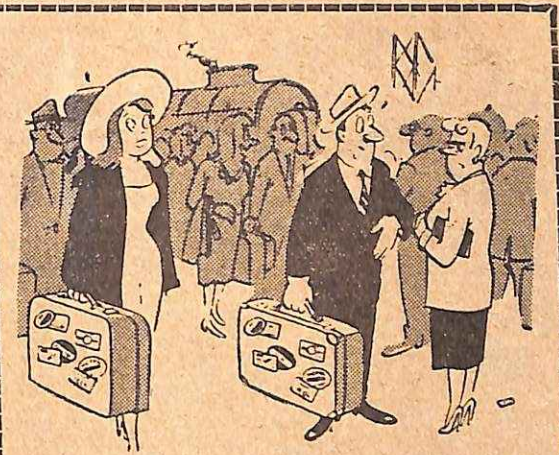
Τόν έρωσε τό ύφος του τό ψύχαιμο τόν Νιρβάνα ή μάλλον ή ψευτοπαλληκαριά τού άειμνήστου Μυιοχάφτη! Ποιος ξέρει. Πάντως τού έπτε πως δεν τόν σκοτώνει, γιατί τόν σέβεται, έπειδή φορούσε και τόν γαλόνια.

('Ο Νιρβάνας — άξιωματικός τού Ναυτικού). Καί τού ζήτησε να κάνη κι' επαύριον, τού ο Νιρβάνας την έκανε με τόν απαράμιλλο χιουριστικό του τρόπο: «'Ο άξιότιμος κ. Μυιοχάφτης οδεύων σέσιν έχει με τό έλεεινόν υποκείμενον της φαντασίας μου. Είνε άνηρ εύπόλητος όστις τιμά την αθηναϊκήν κοινωνίαν».

Κι' έπειδή περί «επανορθώσεων» θα προσθέσω μιά χρησιμη συμβουλή. Μην ζήτατε ποτε «επανορθώσεις». Είνε εις βάρος σας! Συνέδη κάτι, έγράφη κάτι; 'Αφήστε το να ξεαεγρόνη και τόν επενδυμίζετε!... Είνε στή. Μην τό υπενθυμίζετε!...

Τό έπιπόδιο μεταξύ τού γνωστού τύπου της 'Αθήνας και τού λαλαϊού τύπου της Γουβέλης και τού περιγίου σκιτισγράφου Θέμου 'Ανιφήμου τού Μπάμπη, που ένο, άδελφού τού Μπάμπη, που έξέδιδε τό σπινηροδόλογο 'Αστύς κι' έβαλε μιά δροσερή γελοιογραφία έδωσε τό έπιπόδιο μεταξύ τού άμείωτος, γιατί είχε και μύη τεράστια. 'Αλλά όνομα δεν ύπήρχε.

Πήγε ο Γουβέλης στα γραφεία με τή μαγκούρα και ζήτησε έφεία με τή μαγκούρα. Στο άλλο έλαλος «επανορθώσις». Στο άλλο έλαλος, έγινε αναδημοσίευσι της γελοιογραφίας με την υποσημείωσι: «'Ο άξιότιμος κ. Γουβέλης».

— Μά, Κατίνα μου, πώς σου πέρασε ή ιδέα ότι με την κυρία είμαστε παρτά;

'Επίκαιροι στίχοι

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Πάσχα πάλι τό τερόντον έορτάζει τό κοινό, μα κατ' έθιμον έφέτος την γιορτή του θα τηρήση, έπειδή, στην έποχή μας έχει... χιλιομαρτυρήσει κι' έχει, δίχως άντιρροήσις, τέτοιες κρίσεις.

τέτοια χάλια, ώστε φεύ! έχει χαμένα και τ' αυγά και τά... πα... (σχάλια!)

*

Τό «Χριστός 'Ανέστη» πάλι θ' άρκεσθή, λοιπόν, να ψάλλη και άς όψωνται, θα λήη, τού καιρού μας οι Μεσσίες που για μένα κάνουν, δίδαν, ατελείωτες... θυσίες κι' όστι δίνουνε κι' έκείνη την ύστατη τους πνοή, για να μου εξασφαλίσουν «χαρισίαμένη ζωή»!

ΕΚΤΑΚΤΕΣ!

Λόγω Πάσχα κι' ώρισμένων ήμερών έορτασμών, άκριθήνατε τά τέλη τών άπλών γραμματισμών και χωρίς πολυλογία τά κατάφεραν κι' αυτά να «τσιμπήσουν» πάρα πάνω κάτι φράγκα και λεφτά.

*

Με βαθύ καύμό του βλέπει, έπομένως, τό κοινό τέτοιο δώρο του και τέτοιο... υπονομα πασχαλινό και τό τέλι, συλλογίζεται, τών... τελών αν δεν κοπή θα βογγήση σε λιγάκι και... «τετέλεστα!» θα πη!

ΙΔΕΕΣ ΦΑΙΝΕΣ

Δράσι άνέπτυξε, προσφάτως τεραστία ή Δ.Ε.Η. και για να έμμερωση τόν άστρο τών αδαή τεύχη πλούσια έκδίδει, είτε περιοδικά, με πολύχρωμά της πλάνα και διαφωτιστικά. Καί μ' αυτή πώς δεν τόν σκοτώνει, γιατί τόν σέβεται, έπειδή φορούσε και τόν γαλόνια.

Καί μ' αυτή πώς δεν τόν σκοτώνει, γιατί τόν σέβεται, έπειδή φορούσε και τόν γαλόνια. 'Ο Νιρβάνας — άξιωματικός τού Ναυτικού). Καί τού ζήτησε να κάνη κι' επαύριον, τού ο Νιρβάνας την έκανε με τόν απαράμιλλο χιουριστικό του τρόπο: «'Ο άξιότιμος κ. Μυιοχάφτης οδεύων σέσιν έχει με τό έλεεινόν υποκείμενον της φαντασίας μου. Είνε άνηρ εύπόλητος όστις τιμά την αθηναϊκήν κοινωνίαν».

γιατί ξέρει, ώρισμένων, πως ο κόσμος ο καύμενος, έχει άνάγκη από φάτα κι' όχι από... διαφωτίσεις!

ΕΥΧΗΣ ΕΡΓΑ

'Ενεκρίθησαν πιστώσεις πλείστον εκατομμυρίων, προς άνέγερσιν γηπέδων και λαμπρών γυμναστηρίων, για να πέσουν όλοι οι νέοι σ' επίδοσεις ευδοκίας, και να δαναωαντώνουν τούς άρχαίους τούς αλκί... (μους!)

*

Πάντως έπρεπε να γίνουν γυμναστήρια και στίβοι σε καιρούς που μέγας φόρος σε συνθλίβει και σε... (στίβει, για να δύναται ο κόσμος, τών φρικτών μας ήμερών, ή στο... τρέξιμο ν' άσκήται ή στην... άρσι των βα... (ρών!)

ΜΥΡΑ ΚΑΙ ΜΟΙΡΑ

Στις άμέτρητες έκδόσεις, τις άπλές, ή διαρκείς, θα προσθέσουμε σε λίγο και την «άνθοκομική», έπειδή μπορεί, σου λένε, ναρίσ στην άνθοκομική, άνθηρά να δούμε κι' όλα τά Δημόσια Ταμεία!

Προς την έκθεσι έκείνη, δηλαδή την λουλουδένια άρκετοι φωστήρες, ήδη, στρέφουν όλη τους την έν... (νοια, προς αυτήν, επίσης έχουν προσηλώσει τά πέταλά... (τους!)

ας κοντεύουν να τινάξουν οι φτωχοί τά πέταλά... (τους!)

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Η Νέλλυ Ρίβας όπως είναι σήμερα

Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ του Χουάν Περόν

Τί άπέγινε η Νέλλυ Ρίβας ύστερα από την έξορία του Αργεντινιού δικτάτορος

Όταν εδώ και δυό χρόνια, ύστερα από τη γνωστή επανάσταση, ο δικτάτωρ της Αργεντινής, Χουάν Περόν, έφυγε από τη χώρα του, όλος ό παγκόσμιος τύπος είχε ασχοληθή με τη δεκαπεντάχρονη τότε Νέλλυ Ρίβας. Η Νέλλυ Ρίβας, όπως άποκαλύφθηκε τότε, ήταν η εύνοουμένη του Περόν, που είχε άντικαταστήσει στην καρδιά του την Έβίτα, την πεθαμένη πριν από λίγο καιρό γυναίκα του.

Ό Περόν, παρά τὰ πενήντα έξι του χρόνια και τη λατρεία που έτρεφε στη μνήμη της Έβίτας, είχε έρωτευτὴ παράφορα εκείνο τὸ... μῆπιό. Στην πραγματικότητα, όμως, η Νέλλυ Ρίβας ήταν ένα πολύ άναπτυγμένο μελαγχρόνιο κι' όμορφο κορίτσι, που έδινε την εντύπωση σωστής γυναίκας. Ό Περόν την είχε δὴ κατά την έπίσκεψί του σὲ μιά λέσχη τῆς νεολαίας του κόμματός του και με την πρώτη ματιά που τῆς έορίξε, ένοιωσε πὼς αυτό τὸ κορίτσι ήταν ό δεύτερος μεγάλος έρωτας τῆς ζωῆς του.

Χωρίς, λοιπόν, νὰ διστάση καθόλου, τῆς χάρισε ένα πολυτέλεστο διαμέρισμα στὸ Μπουένος Άϊρες, τῆς γέμισε με πανάκριβα κοσμήματα και την έκανε με τὸ ζόρι φιλενάδα του. Οί γονεῖς τῆς Νέλλυ δὲν σκέφτηκαν καθόλου ν' άντισταθοῦν στὴ θέλησι τοῦ δικτάτορος κι' έγκαταστάθηκαν κι' αὐτοὶ μαζί με τὴν κόρη τους στὸ γεμάτο χλιδὴ εκείνο διαμέρισμα.

Ό δεσμός τοῦ Περόν με τὸ κοριτσάκι αὐτὸ δὲν κοινολογήθηκε κι' ά-

ποτελοῦσε άπλως μυστικὸ τοῦ στενοῦ του περιβάλλοντος. Ό δικτάτωρ, όμως, τούλάχιστον ὅπως έλεγε στους φίλους του, σκόπευε ύστερα από λίγο καιρὸ νὰ τὴν παντρευτῇ και νὰ τὴν κάνη έπίσημο διάδοχο τῆς Έβίτας.

Φυσικά, ἡ μικρούλα Νέλλυ δὲν αίσθανόταν έρωτα πρὸς τὸν ἠλικιωμένο Περόν, που ήταν πέντε ὀλόκληρα χρόνια μεγαλύτερος από τὸ... μπαμπά τῆς. Ήταν κυριολεκτικὰ σαστισμένη απ' αὐτὴ τὴν ιστορία και τὸ μόνο αἶσθημα που έτρεφε άπέναντί του ήταν ένα είδος νοσηρῆς εύγνωμοσύνης γιὰ τὴν «προστασία» που τῆς έδινε.

Έτσι, όταν ό Περόν, μπάρκαρε κρυφὰ μετὰ τὴν επανάστασι σὲ μιά ξένη κανονιοφόρο γιὰ νὰ καταφύγῃ στὴν Παραγουάη και τῆς έστειλε από κεί μέσα ένα γράμμα, τοῦ άπάντησε μ' ένα δικό τῆς, γεμάτο τρυφερὲς εκφράσεις. Άλλὰ τὸ έμπιστο πρόσωπο, που τῆς είχε μεταφέρει τὸ γράμμα τοῦ Περόν, πιάστηκε από τὸς επαναστάτες καθὼς πῆγαινε τὸ δικό τῆς στὴν κανονιοφόρο και τὸ γράμμα τῆς Νέλλυ δημοσιεύθηκε τὴν ἄλλη μέρα σ' ὅλες τὶς εφημερίδες τῆς Αργεντινῆς.

Η λαϊκὴ άγανάκτησι, ἔτσι, ἐναντίον τοῦ Περόν έσπασσε κι' ἐναντίον τῆς μικρούλας εύνοουμένης του και τὸν νεότατο τῆς κι' αν δὲν πρόφτανε ἡ άστυνομία νὰ τὸς κλείσῃ και τὸς τρεῖς στὴ φυλακή, χωρίς ἄλλο τὸ πλῆθος θὰ τὸς είχε λυντάσει.

Όταν ἡ τάχι άποκαταστάθηκε και τὰ πνεύματα ἠρέμυσαν, ἡ Νέλλυ κι' οί γονεῖς τῆς αφέθηκαν ελεύθεροι και πῆγαν νὰ κοινοῦν σὲ μιά μακρινὴ επαρχία, κοντὰ σὲ κάτὶ στενοῦς συγγενεῖς τους.

Στὸ μεταξύ, ἡ Νέλλυ, ὅπως ήταν φυσικὸ, συνῆλθε από τὴ νοσηρὴ ψυχικὴ κατάστασι, μέσα στὴν ὁποία είχε ζήσει, κι' άρχισε νὰ δείχνει με κάθε τρόπο τὴν μεταμέλειά τῆς. Δὲν κατῶρθωσε όμως νὰ μισήσῃ τὸς γονεῖς τῆς γιὰ τὴν άνανδρὴ κι' ἀνθελική στάσι τους, γιατί είδε πὼς τὴν είχαν πληρώσει ἀκριβὰ. Ό πατέρας τῆς είχε ὑποστῇ ένα φοβερὸ νευρικὸ κλονισμό, που τὸν μετέβαλε σὲ σωστό ράκος κι' ἡ μητέρα τῆς είχε άποπειραθῇ τρεῖς φορές ν' αυτοκτονήσει.

Άλλωστε ἡ δικαιοσύνη τῆς χάρισε τους δὲν τὸς άσπρε άπειράχτους. Άφού συμπληρώθηκε με συστηματικὲς ἀνακρίσεις κι' έδυνεν ό σχετικὸς φάκελλος, οί γονεῖς τῆς Νέλλυ πρόκειται τώρα νὰ περάσουν από δικὴ ὡς κύριοι αὐτοῦ τῆς άποπληνήσεως τῆς κόρης τους κι' εἶναι σίγουρο ὅτι δὲν πρόκειται με κανένα τρόπο ν' άθωωθοῦν.

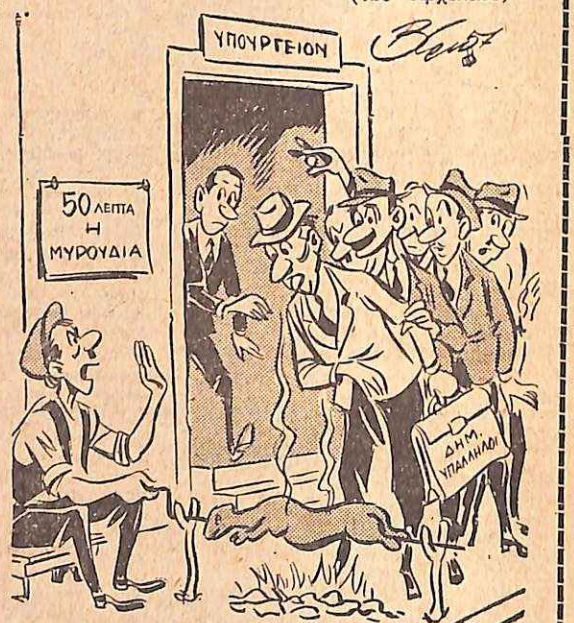
Τὸ σχετικὸ, όμως, δούλεμα έχει ἀπαλλάξει τὴν ἰδια τὴ Νέλλυ, λόγω τῆς μικρῆς ἡλικίας τῆς όταν έγινε τὸ κακό.

Σήμερα, ὁχι μόνο δὲν τρέφει κανεῖς στὴν Αργεντινὴ ἀντιπάθεια γιὰ τὴ Νέλλυ Ρίβας, ἀλλὰ άπέναντίς τὴν θεωροῦν σὰν τὸ πῖό ἀξιολάτρευτο από τὰ θύματα τοῦ δικτάτορος. Η συμπάθεια αὐτὴ μάλιστα έφτασε σὲ τέτοιο σημείο, ὥστε με σχετικὸ νόμο νὰ τῆς άποδοθοῦν τὰ κοσμήματα, που τῆς είχε χάρισει ό Περόν και που τῆς είχαν κατασχεθῇ.

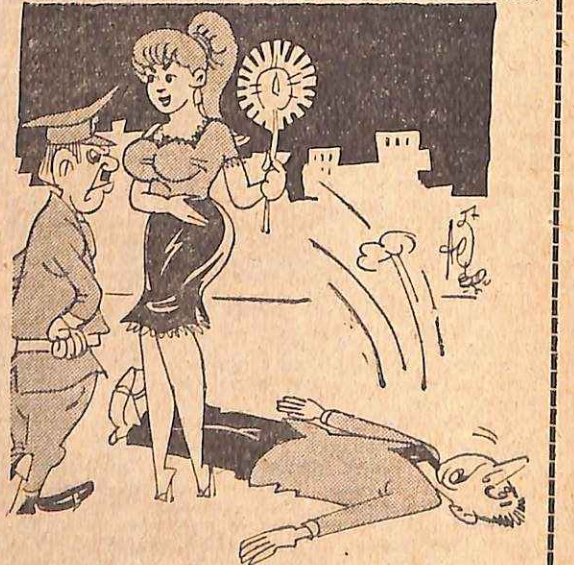
Άλλὰ ἡ Νέλλυ εἶναι ένα πολύ δυστυχισμένο κορίτσι, γιατί οί ἀγαπημένοι τῆς γονεῖς, που από άδυναμία χαρακτήρος δὲν ἀντιστάθηκαν στὴν θέλησι τοῦ Περόν, πλήρωσαν και πὴλ ὀρόγον τόσο ἀκριβὰ τὸ λάθος τους. Κι' ἀκόμα, γιατί καθὼς λέει ἡ ἰδια: «Εἶναι πολύ ἀπίθανο νὰ βρεθῇ στὴν πατρίδα τῆς νέος, που θὰ δεχόταν νὰ τὴν παντρευτῇ και νὰ τὴν κάνη νὰ ξεχάσῃ με τὴν άγάπῃ του τὴν φοβερὴ περιπέτεια που περάσεν».

— Βρε παιδιά, ἐδῶ ἦταν κάποτε ένα παγκάκι... Μήπως ξέρετε τί έγινε;... (Τὸ Ἀρχέλαου)

— Άειντε, ένας - ένας κι' από χρόνου! (Τὸ Β. Χριστοδούλου)

— Δὲν τοῦροῖσα βαρελότο, κύριε άστυφύλαξ. Άπλως τοῦ έδωσα τὸ φιλὶ τῆς άγάπης!...

ΤΕΣΣΕΡΙΣ μῆνες ύστερα από τὴ μεγάλη περιπέτεια, που έζησαν στὴν πατρίδα μας οί τρεῖς βασικὲς πρωταγωνιστὲς τοῦ φιλμ «Τὸ παιδὶ καὶ τὸ δελφίνι» εκθέτουν στὸν ξένο πῶπο, γιὰ πρώτη φορὰ, τὶς ἐντυπώσεις τους από τὴν Έλλάδα, ὅπου, ὅπως δήλωσαν ὁλοι κάθε βράχος και κάθε παραλία τὸς θυμίζει τὴν ἀπαράμιλλη ατμόσφαιρα τὸν ὀμηρικὴν έπὸν.

Τί λέει ὁ Άλαν Λάντ

Ό κινηματογράφος με ἀναγκάζει συχνὰ νὰ ταξιδεύω. Έχω γυρίσει πολλά φιλμ μακριὰ από τὸ Νέο Κόσμο. Μεταξύ αὐτῶν εἶναι: «Τὰ κόκκινα μπερέ» στὴν Οὐαλλία, «Ό Μαῦρος ἱππότης» στὴν Ἰσπανία, και «Κόλασις ὑπὸ τὸ μῆδεν» σὲ τρεῖς ὁκεανούς. Τὸ τελευταῖο μου ὅμως φιλμ «Τὸ παιδὶ με τὸ δελφίνι» μοῦ επέτρεψε νὰ γνωρίσω μιά χώρα, γιὰ τὴν ὁποία είχα άκούσει πολλά από τὰ παιδικὰ μου χρόνια: Τὴν Έλλάδα.

Μπορῶ δὲ νὰ πῶ πὼς τὴ γνώρισα καλά, γιατί ὁ Γιάν Νεγκουλέσκο, που σκηνοθέτησε τὸ φιλμ, μὰς μετέφερε σὲ ὅλα τὰ πῖό ἐνδιαφέροντα σημεία αὐτῆς τῆς χώρας, τὴν ὁποία ἤθελε νὰ «ἀεισιποήσει» κινηματογραφικὰ. Ό σκηνοθέτης αὐτὸς που με τὸ φιλμ του «Πιστεύωμε στὸν έρωτα», έδωσε στὸ θεατὴ τὴν εὐκαιρία νὰ κάνη ένα ἀνέξοδο καὶ εἶδῃ στὴν Ἰταλία, είχε πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν μεταφέρει τώρα με τὸ «Σινεασκόπ» στὴν Έλλάδα, τὴν ὁποία θεωροῦσε «κινηματογραφικὸς παρθένος».

Ώστόσο με τάλεντο, ὁ Νεγκουλέσκο είχε έρωτευτῇ — δικαίαι! — τὰ ἑλληνικὰ τοπία και τὸς ἐνδιαφέροντες τύπους τὸν ἀνθρώπων που κατοικοῦν στὴ χώρα αὐτή. Α-

Και μιά έρωτικὴ σκηνὴ τοῦ φιλμ με πρωταγωνιστὰς τοὺς δυὸ ἥρωες τοῦ έργου, τὴ Σοφία Λόρεν και τὸν Άλαν Λάντ.

τὸ γύρισμα τοῦ φιλμ. Ἀντιθετὰ με μὰς που μέναμε πάνω σ' ἡ πλοία ἡ Σοφία Λόρεν έμεινε σὲ μιά βίλλα τῆς Ὑδρας, γιατί ὅπως έλεγε προτιμοῦσε τὴ μοναξιά. Οί έπίσημοι βιογράφοι τῆς τῆς δὲν ἔχουν 23 χρόνια, ἐγὼ όμως νομίζω πὼς εἶναι τούλάχιστον 28. Πάντως εἶναι μιά νέα με ἀναμφισβήτητο τάλεντο, ἡ ὁποία θὰ μπορούσε νὰ σημεῖωσῃ μεγάλη ἐπιτυχία στὰ ἀμερικανικὰ στούντιο, αν ἤθελε καλά τὴ γλώσσα μας. Εἶμαι δὲ βέβαιος πὼς, όταν μὴ μερὰ θὰ έρθῃ στὸ Χόλλυγουντ γνωρίζοντας καλά τὰ ἀγγλικά, θὰ γίνωμε δυὸ καλὸι φίλοι.

Η Σοφία Λόρεν ἐντεπιδίεται

Όπως βλέπετε ὁ Άλαν δὲ μὰς κρύβει πὼς οί σχέσεις του με τὴν Ἰταλίδα παρτεναίρ του δὲν ἦσαν καὶ τόσο ὁμαλές. Γιὰ νὰ βγάλῃ ὁμως κανεῖς ένα συμπέρασμα πρέπει ν' ἀκούσῃ τί λέγεται και από τὶς δυὸ πλευρές. Ὑς δώσουμε, λοιπόν, τώρα τὸ λόγο στὴ Σοφία Λόρεν γιὰ νὰ μὰς μιλήσῃ κι' αὐτὴ με τὴ σειρά τῆς γιὰ τὸ «Παιδὶ και τὸ δελφίνι» και πρὸ λαντὸς γιὰ τὴν συμπρωταγωνιστὴ τῆς Άλαν Λάντ.

Διατηρῶ — γράφει — τὶς καλλίτερες ἀναμνήσεις από τὴν παραμονὴ μου στὴν Έλλάδα. Τὸ φιλμ «Τὸ παιδὶ και τὸ δελφίνι» μοῦ επέτρεψε νὰ γνωρίσω στὴν Έλλάδα, που τ' ἀκρογυλίας τῆς ἀποτελοῦν κατὰ τὴ γνώμη μου μιά συνέχισιν τὸν μαγευτικὸν ἱταλικὸν παραδεισὸν, και νὰ έρθω σ' έπαφή με τοὺς Έλληνες, τοὺς ὁποῖους βρήκα πολὺ συμπαθητικούς, γιατί εἶναι ἄπλοι, εὐλκρινεῖς και εὐθεῖς. Ἀπὸ μικρὴ ἐννοῶμε μιά ἀντιπάθεια γιὰ τοὺς κοντοὺς άντρες. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος

ΠΩΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΑΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Βραζε λοιπόν τὴν εὐκαιρία που τοῦ προσέφερε τὸ σενάριο τοῦ φιλμ «Τὸ παιδὶ και τὸ δελφίνι» και ἀποφάσισε νὰ στολίσῃ τὴν ἱστορία του με τὰ πῖό ἐνδιαφέροντα ἑλληνικὰ νεκρὸ, τὰ ὁποία προσφέρει στὴ ταινία δὲν μορφή κινητοῦ φόντου. Ἐτα βασικὴ πρωταγωνιστὴ τῆς ταινίας δὲν εἶναι ἡ Σοφία Λόρεν ἀλλὰ ἡ... Έλλάδα. Οί φυσικὲς καλλονές τῆς χώρας αὐτῆς δὲ ἐπισκιάσουν, εἶμαι βέβαιος, τὰ καλλὴ τῆς παρτεναίρ μου. Γυρίσαμε σκηνὲς στὴν Ἀθήνα, κατὰ από τὸν Παρθενῶνα και στὸ θέατρο Ὑπόδοῦ τοῦ Ἀττικῶ, στὴν Ἐπίδαυρο, στὴν Κόρινθο, στὸς Δελφούς, στὰ Μετέωρα και πρὸ παντὸς σ' ένα γραφικὸ νησάκι, τὴν Ὑδρα, τοῦ ὁποῖου ἡ έκταση εἶναι μόλις 52 τετραγωνικά χιλιόμετρα.

Τὸ νησάκι αὐτὸ, ὅπως έμαθα, έχει περίφημη ἱστορία. Πάντως ἐκτός από τὴ φυσικὴ του ὀμορφιά, δὲν μὰς προσέφερε καμμιὰ ἀντα: κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκεί παραμονῆς μας. Ἀντὶ ξενοδοχείου ἡ «Φῶξ» νοίκιασε δυὸ πλοία και ἐγκατέστησε πάνω σ' αὐτὰ τὰ 150 πρόσωπα, τεχνικούς και ἠθοποιούς, που ἔπαιρναν μέρος στὸ γύρισμα τοῦ φιλμ. Ό Κλίφτον Γουέμπ και ἡ μητέρα του έμεναν σ' ένα γιῶτ, που έβρισκε στὴ διάθεσι τοὺς ὁ Ἀριστείδης Ὠνάσης. Ἡ γυναίκα μου κι' ἐγὼ μέναμε ἐπὶ πέντε βρομάδες σ' ένα ἄλλο γιῶτ, τὴ «Δάφνη». Θὰ μπορούσα δὲ νὰ δώσω ἐνῶ σήμερα στὸν Ἑλῆς Πρίσιελ μᾶθηματα «ρόκ - εντ - ρόλ», που έμαθα βασιμὰσια πάνω στὴ «Δάφνη» κατὰ τὴ διάρκεια τὸν συχνῶν θαλασσοταραχῶν.

Ἐτα τελείωσε κάπως κουραστικὰ ἡ παραμονὴ μου στὴν Έλλάδα, που επέτρεψε κατὰ βάθος στὴ γυναίκα μου και σὲ μένα νὰ ζήσουμε ένα κανονοῦριο ρωμαντικὸ... διήμητο τοῦ μελιτος κάτω από ένα θαυμάσιο οὐρανὸ και ένα φεγγάρι που εἶναι στὴ χώρα αὐτὴ ὀραιότερο από ὁποῦδήποτε ἄλλου.

Στὸ φιλμ «Τὸ παιδὶ και τὸ δελφίνι» ὑποδύομαι ἕναν ἀρχαιολόγο, που ἀναζητῇ ένα χρυσὸ ἀγάλμα, τὸ ὁποῖον ποριστάνει ένα παιδὶ καβάλλα σ' ένα δελφίνι. Τὸ ἀγαλμα αὐτὸ τὸ ἀνακαλύπτει ἡ Σοφία Λόρεν, ἡ ὁποία παίζει τὸ ρόλο μιάς Ὑδραιοπούλας, που τρελλανιέται γιὰ τὸ κολύμπι. Ό Κλίφτον Γουέμπ ὑποδύεται ένα συλλεκτη ἀρχαιοτήτων, που θέλει με κάθε τρόπο ν' άποκτήσῃ τὸ κομψοτέχνημα αὐτὸ — ἐννοῶ τὸ ἀγαλμα και ὁχι τὴ Σοφία Λόρεν. Αὐτὸ δίνει ἀφορμὴ σὲ μιά μεγάλη περιπέτεια.

Ἀπὸ μικρὸς ἦμουν ἕνας ἐξαιρετικὸς κολυμβητῆς και στὸ κολέγιο μάλιστα είχα καταρρίψει πολλὰ ρεκόρ. Στὴν Ὑδρα, τὶς περισσότερες ὥρες ἐργασίας τῆς πέρασα μέσα στὴ θάλασσα. Ὁμοῖον δὲ πὼς αὐτὸ μοῦ ἦταν κάθε ἄλλο παρά δυσάρεστο, γιατί στὴ γωνία αὐτῆς τῆς γῆς ἡ θάλασσα έχει ένα ὄρωμα, που τῆς δίνει μιά ἰδιαίτερη γοητεία. Ἐξ ἄλλου ἂς μὴ ξεχνῶμε πὼς κατὰ τὸ γύρισμα τὸν σκηνῶν αὐτῶν είχα στὸ πλάι μου και τὴν Ἀφροδίτη τοῦ ἱταλικῶ κινηματογράφου, τὴ Σοφία Λόρεν.

Θὰ σὰς ἐνδιέφερε ἴσως νὰ μάθετε τί σέκοποιμαι γιὰ τὴν «ἐκρηκτικὴ» αὐτὴ γοησία. Ό ἑλληνικὸς, ἀλλὰ κι' ὁ παγκόσμιος τίπος ἔγραφε τότε πὼς ἦμαστε στὰ μαχαίρια. Αὐτὸ ἦταν υπερβολικὸ. Ἡ Σοφία δὲ μιλάει καλά τὰ ἀγγλικά και καταλαβαίνει ἀκόμα λιγώτερο τοὺς Ἀμερικανούς. Σ' αὐτὸ κυρίως ὀφείλονται οί περισσότερες παρεξηγήσεις που συνέβησαν κατὰ

που εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δὲ συμπάθησα τὸν Άλαν Λάντ. Οί έπίσημοι βιογράφοι τοῦ δίνουν ὕψος 1,71 μέτρα, ὅντων βρισκω πολὺ πῖό κοντὸ. Κάθε φορὰ που γυρίζωμὲ μιά σκηνὴ μαζί, ὁ Νεγκουλέσκο έβασε κι' ἔσκασαν ένα λάκκο και με τοποθετοῦσε μέσα σ' αὐτὸν γιὰ νὰ ἐκῇ ὁ θεατῆς τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ παρτεναίρ μου... κυριαρχοῦσε. Ἐμεῖς στὴν Ἰταλία δὲν ἀγαποῦμε καθόλου τὰ τρυκ τοῦ εἰδωλοῦ αὐτοῦ. Λίγο ἀκόμα αν κρατοῦσε τὸ γύριμα τῆς ταινίας θὰ ἀποκοῦσα σύμπλεγμα κατωτέρωτης!..

Και ὁ Κλίφτον Γουέμπ

Ό Κλίφτον Γουέμπ θὰ ἔπρεπε νὰ είχε τὶς πῖό δυσάρεστες ἀναμνήσεις από τὴν περιπέτεια αὐτὴ στὴν Έλλάδα, δεδομένου ὅτι, ὅπως εἶναι γνωστὸ, κατὰ τὴν παραμονὴ του στὴν Ὑδρα ἀπρόσχητα βαρεῖα από πνευμονία. Κι' ὁμως σὲ μιά συνέντευξί που έδωσε πρὸ ἡμερῶν σὲ μιά Ἀμερικανίδα δημοσιογράφου, ἐξέφρασθῃ με τὰ πῖό κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὴν Έλλάδα.

Ἀρθεῖ πιά τὸ Παρίσι και τὴ Ρώμη, σμυστὰ στοὺς συμπατριώτες τοῦ, και πῆγαινε νὰ περάσει τὶς διακοπὲς σας στὴν Έλλάδα. Εἶναι τοῦο χαρούμενη και ὁμορφή ἡ χώρα αὐτὴ και τόσο θαυμάσια οί ἀνθρώποι που τὴν κατοκοῦν. Ὡστε συχνὰ νὰ βῶ θρωπαῖοι που τὴν κατοκοῦν, ὥστε περιποήσεις τους και τὴν ἐπιθυμῶ νὰ σὺ φανῶν χορήγιοι».

Εἶναι, φαίνεται, πὼς τὸ φιλμ «Τὸ παιδὶ και τὸ δελφίνι» και ὁ σημαντικὴ συρροὴ περιηγητῶν κατὰ τὸ προσεχές κολοκαίρι. Ἀς φροντίσουμε νὰ ἐπαληθευθοῦν οί προσδοκίες που θὰ τοὺς προκαλοῦν τὰ κολακευτικὰ λόγια, που ἄκουσαν γιὰ τὴν Έλλάδα και τοὺς Έλληνες.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Η βρῦση τοῦ Ἰουδα

Στὴν Κατρανίτσα τῆς Μακεδονίας, μιά ὥρα μακριὰ από τὸ χωριὸ, εἶναι μιά βρῦση, που τὴ λένε «τὸ νερό τοῦ Γιουδα». Τὸ νερὸ τῆς βρῦσης αὐτῆς πικρίζει και εἶναι ἔπισης γλυκὺ. Ἐξ ἄλλου τὰ λιθάρια ἐκεῖ γύρω εἶναι μαυρισμένα. Γιὰ τὸ παράδειγμα αὐτὸ νερὸ οί χωρικοὶ διηγοῦνται τὸ ἐξῆς:

Όταν σταυρώθηκε ὁ Χριστὸς, ὁ Ἰουδας μετανοίωσε και πῆγε νὰ κρεμαστῇ. Μὰ ὁ Χάρος δὲν ἤθελε νὰ τὸν πάρῃ, τέτοιος που ἦταν κι' ὕστερα απ' τὸ κακό ποῦκανε.

Καὶγόταν ὁ λαὸς του, ἀπὸ τὴ δίψα στεγνῶσε τὸ στόμα του, λαχταροῦσε γιὰ νερὸ, ἀλλὰ καμμιὰ βρῦση και καμμιὰ πηγὴ δὲν τοῦ έδινε οὔτε μιά σταλαγματιά.

Γονάτισε τότε ὁ Ἰουδας και παρακάλεσε τὴν Παναγία νὰ τὸν ληψὴ και νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ πῇ νερὸ σὲ καμμιὰ βρῦση. Καὶ ἡ Παναγία τὸν ἐπολάγηστικῇ.

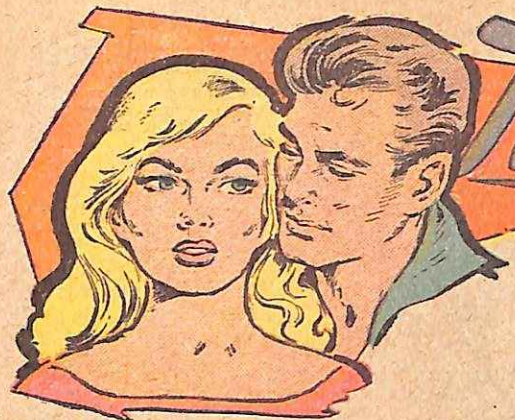
Ἐκτοῦς τότε μὴ φωνὴ νὰ τοῦ λῆν νὰ σταθῇ στὴν πρώτη βρῦση που θ' άπάντησῃ κι' ἐκεῖ νὰ σκύψῃ και νὰ πῇ. Ἡ βρῦση αὐτὴ ἦταν ἐκεῖνη που εἶναι μὰ ὥρα ἐξω από τὴν Κατρανίτσα. Μόλις ὁμως ὁ Ἰουδας πλησίασε κι' ἔσκυψε νὰ πῇ και μόλις ἡ βρῦση αἰσθάνθηκε νὰ τὴν ἀγνίζου νὰ χεῖλῃ τοῦ προδότη τοῦ Χριστοῦ, φαρμακώθηκε. Δρόσιζε ἐκείνη τὴ στιγμή τὸν Ἰουδαίον, ἀλλὰ από τότε τὸ νερὸ τῆς εἶναι πικρὸ και ἀρμυρὸ, σὰν τὰ δάκρυα, και οὔτε ἀνθρώπος, οὔτε ζωὸ πίνει τὸ νερὸ τῆς.

Ἡ Σοφία Λόρεν στὴν Ὑδρα πάνω στὴν ψαρόδρακα από τὴν ὁποία ἔκανε ἀγαριθμητὲς βουτιές στὰ γαλανά νερά τοῦ Σαρωνικῶς.

Παρακολουθεστε από τὸ σημερινὸ τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 19) μιά σπαρταριστὴ σειρά από ἀληθινὰ περιστατικὰ, με ἡρωικές γνωστοὺς τύπους τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας με τὸν τίτλο

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Συναρπαστικὰ, εἰθιμα, παράξενα ἐπεισόδια από τὴ νυκτερινὴ ζωὴ τῆς Ἀθῆνας, ὅπως τὰ ἐξῆς, τὰ εἶδε ἡ τὰ ἄκουσε ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης μας ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ.

Πονεμένη αγάπη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Η Ρένα Γερακα γνώρισε στον Έθνικό Κήπο το θάνη Νικηφόρο που την έρωτευσε τρελλά από την πρώτη στιγμή και που τη ζήτησε για γυναίκα του από τη μητέρα της. Επειτα και οι τρεις έφυγαν για το μεγάλο χτήμα των Νικηφόρων για να γνωρίσουν τη νύφη οι γονείς του θάνη, που ένδοξοι αριστοκράτες κυριολεκτικά από την ομορφιά και τη σεμνότητα της Ρένας. Ύστερ' από τους αρραβώνες, έγινε ο γάμος με μεγάλη λαμπρότητα. Ένας φίλος του θάνη, όμως, ο γιατρός Ντόλης Βλαντής κτύπησε τη Ρένα μ' ένα τόσο επιμονικό και προκλητικό βλέμμα, που την έκανε να αισθανθεί άσχημα. Από την ημέρα εκείνη αναστατώνονταν κάθε φορά που αντίκριζε το γιατρό. Ο Ντόλης έδειχνε καθαρά πως ήθελε να την κατακτήσει με κάθε τρόπο. Ο θάνης ωστόσο γελούσε με την αντιπαθεία της για τον παλιό φίλο του και παρά τις αντιρροήσεις της Ρένας, τον άναθεσε να παρακολουθή την εγκυμωσύν της. Επειτα ο γιατρός έτοιμασε ένα ωραίο δωμάτιο στην κλινική του για τον τοκετό και με τους πρώτους πόλους η Ρένα μεταφέρθηκε σ' αυτό και τη νύχτα έφερε στον κόσμο μια κορούλα. Ο γιατρός από την άλλη ημέρα βρισκόταν διαρκώς κοντά της και βρήκε την ευκαιρία να της μιλήσει για την αριστοκρατία του έρωτα, που ζή μόνο για τον έρωτα με την απόλυτη μορφή του, για το πάθος χωρίς καμιά κοινωνική φροντίδα και συνέπεια... Με δύο λόγια για έναν απόλυτο και ενωτικό έρωτα. Η Ρένα άρχισε να φοβάται τώρα το Ντόλη, όταν πέρασαν δυο εβδομάδες, η Ρένα γύρισε στο σπίτι της στο χτήμα κι' ο γιατρός άρχισε να την επισκέπτεται εκεί με την πρόφαση να παρακολουθή το παιδί. Έκείνη τότε, με το φόβο μήπως της επιτεθεί ο Ντόλης, έκρυψε το πιστόλι του άνδρα της κάτω από το μαξιλάρι της κι' όταν εκείνος υπήλκε στο δωμάτιό της, τον φοβόταν με το όπλο ότι, αν προχωρούσε, θα τον σκότωνε. Ο γιατρός, όμως, με αφάνταστο θάρρος την αψώπιζε και της έδωσε ένα φλογερό φιλή. Η Ρένα ανυνίστεσε να τον αποπιάσει μ' ένα φοβερό χαστούκι. Εκείνος ωστόσο εξακολούθησε να της μιλήσει για τον έρωτα, τα του και να της ζητάει να τον σκοτώσει, δίνοντάς της πίσω το πιστόλι. Επειτα, βρήκε από το δωμάτιό της, κάνοντας τη σκέψη ότι θα την κέδριζε. Στο μεταξύ ο Νικηφόρος όρμητικώς βρόια και έπρεπε να πάει στη Βιέννη. Ο θάνης θα συνόδευε εκεί τον πατέρα του...

4ον Κι' ούτε πρόσεξε την ξαφνική χλωμάδα που χύθηκε στη μορφή της Ρένας. Σε μία εσωτερική παρακίνησι ειλικρίνειας παρά λιγο να μιλήσει και να του πει καθαρά ότι έβαζε το λυκό να φυλάει τα πρόβατα. Άλλα σαν νύχτες τη γλώσσα της ένας παρόξενος κόμπος και σαν να κοβόταν η πνοή της.

Ο άπονηροτισμός είχε έναν τόνο βαρύ, πένθιμο... Μαύρα προαισθήματα είχαν βρει. Τού Σταύρου του φαίνεται ότι δεν θ' ξανάβλεπε αυτό το χτήμα, που είχε οια-

θη το αγαπημένο πλαίσιο της ζωής του, δημιουργία των κόπων και των αγώνων του και μάρτυρας του συζυγικού έρωτα και της ευτυχίας, που είχε με την Ουρανία, την πιστή του συντροφισσα. Μαύρα προαισθήματα είχε κι' αυτή για την τύχη του άντρα της. Κάτι έλεγε στην ψυχή της, ότι αυτό το ταξίδι θα ήταν η άσχημη αλλαγή, πιο μεγάλου και οριστικού... Κι' αυτός ο θάνης είχε ένα παράξενο λάγνεμα, μια άοριστη ψυχική ανησυχία από μυστικά μηνύματα, που έρχονταν ούτε κι' αυτός ήξερε από που.

Όταν φύγαν όλοι και στο χτήμα και στο αγροτικό αρχοντικό των Νικηφόρων άπομεινε μοναχή της, με την κορούλα της, κάτω από τον ίσκιό του Ντόλη, η Ρένα ένιωθε κάτι σαν μία φοβέρα δυνατή να πλανιέται στο σπίτι. Τις ώρες που έρχονταν ο γιατρός να κάνει την κανονική του βίζιτα, να κυττάει το παιδί, να το ζυγιάσει, να του ορίσει αύριο ή αλλοιώς τροφή, η Ρένα κλειδωνότανε στην κρεβατοκάμαρή μαζί με το κοκλακι της. Κι' έπρεπε ο γιατρός να χτυπήσει πριν μπει και να τη βρή όρθια, έτοιμη ν' αμυνθεί...

Τι μάταιες προφυλάξεις όμως! Ο Ντόλης σαν να είχε μαντέψει αυτά όλα, είχε φροντίσει, από την ίδια στιγμή κιόλας, όταν οι Νικηφόροι φύγανε για την Αθήνα, για να πάρουν το αεροπλάνο για τη Βιέννη, να ξεσηκώσει με κερή την κλειδαριά της κρεβατοκάμαρας και λέγοντας στον κλειδαρά πως είχε χάσει το κλειδί μιας ντουλάπας του, τον έβαλε και τούφτισε κλειδί και το είχε στην τσέπη του, από την άλλη μέρα το πρωί.

Και δεν είχε ημερώσει, καλά-καλά, όταν το αντικλειδί γλύστρησε άθροβα στην κλειδαριά της κρεβατοκάμαρας. Ο γιατρός είχε ξεκινήσει πριν ξημερώσει από τη μικρή πολιτεία, χωρίς κανένας να τον μυρίσσει, άφρασε το αυτοκίνητο στη Μπαλτζά, το χωριό που γειτούρευε με το χτήμα των Νικηφόρων, πίσω από κάτι θάνα, κοντά στο δημόσιο δρόμο και τράβηξε, με τα πόδια, στο χτήμα κι' ανέβηκε στο αρχοντικό στις μύτες των ποδιών...

Ενστασις

Η ημέρα της 'Αγάπης

Ανήμερα του Πάσχα ο συζυγος λέει δειλά-δειλά στο συζυγικό: — Αγάπη μου, σήμερα που όλοι δίνουν το φιλή της 'Αγάπης, έχω κάτι να σου πω... — Είναι ευχάριστο ή δυσάρεστο; ρωτάει εκείνος μ' επιφύλαξη. — Πολύ ευχάριστο... αλλά δεν ξέρω πως θα το πάρεις. — Λένε, λοιπόν, ότι κι' αν είναι... — Ναι, νομίζω πως... — Χρυσή μου, γιατί δεν μου μιλάς καθαρά; — Τρέπομαι... — Τρέπεις; Δεν σε καταλαβαίνω. — Αν υπολογίσουμε πόσους μήνες είμαστε παντρεμένοι... δεν ξίνε α- κομην αυτό που περιμέναμε... λέει επιτέλους η συζυγία. — Αγάπη μου, αρχίζω να καταλαβαίνω! Όποτε πρέπει να περιμένουμε κανένα ευτυχές γεγονός; — Ναι, χρυσή μου! φωνάζει θριαμβευτικά η συζυγία. Συντομα, πολύ σύντομα θα γίνουμε τρεις στην μικρή μας έρωτική φυλακή! — Θρηνάει μου! Μα είσαι βέβαιη; — Κι' η συζυγία κολυμπώντας σε πηλάν ευτυχίας. — Βεβαιωτάτη! Χτες έλαβα γραμμή από τη... μαμά. Θάναί με μπερδ με το πρώτο τρανιά!

Ο ΦΑΚΟΣ

Στόν ύπνο της, σαν μέσα σ' όνειρο, άκουσε το κλειδί να γυρίζει στην κλειδαριά της κάμαρας της η Ρένα κι' ανακάθισε στο κρεβάτι τρομαγμένη. Μα δεν πρόλαβε καλά-καλά ν' ανοίξει τα μάτια της, να ξεχωρίσει τι γινόταν, πούνοιωσε το κορί της στον κλοιό μιας θερμής και ρωμαλέας αγκαλιάς. Η φωνή της κόπηκε, η πνοή της πιάστηκε, τα χείλη της βρέθηκαν σφραγισμένα σ' ένα ατέλειωτο φιλήμα και τα μέλη της παράλυσε μία γλυκύ σαν πρωτόγνωρη. Ένιωθε το δέρμα της να καίει σαν να είχε γίνει φλόγα το αίμα της. Ήταν ένας παράξενος βραχνάς, που μουδιάσε γλυκά και τ' τελευταίο της κύτταρο. Και ούτε κίνησε τη στιγμή, ούτε ύστερα από καιρό, που θυμόταν το περιστατικό του της χασαυγής, δε μπορούσε να προσοριήσει, αν είχε αντισταθεί όσο έπρεπε ή αν δεν είχε αντισταθεί καθόλου. Η ύπαρξή της σαν να είχε σβήσει μ' ένα βαθύ αναστεναγμα. Όταν ήθελε στον έαυτό της, η Ρένα τρανταχόταν από αναφύληση. Και τα πυρίνα φίλια του Ντόλη βρισκανε τα μάγουλά της μουσκεμένα στο δάκρυ. Αποχαιρούσε με κλάματα την ήσυχία της καρδιάς της.

Κάποτε βρήκε τη δύναμη να σπρώξει άποτομα τον κλειστή του έρωτά της, μ' ένα υπόκοφο έξεπασμα: — Φύγε!... Σε μισώ περισσότερο από πριν!

Άλλ' αν μπορούσε να σκαλίσει πιο βαθειά τον έαυτό της εκείνη την ώρα, θάνοιωθε χωρίς άλλο πως δεν υπήρχε σ' αυτά τα λόγια πολλή αλήθεια. Μέσα στο βαθύτερο είναι της σαν να είχε εκπληρωθεί ένας πόθος, που είχανε φυτέψει στην καρδιά της τα κορισιτικά διαδόσματα της και που η φαντασία της τον είχε δουλέψει: Να γινότανε λάφυρο παράφορης, τρελλής αγάπης, που θ' άνηφουσε κι' αυτό το θάνατο. Ένοιωθε τον έαυτό της ένοχο μιας άπιστίας, που δεν ήξερε αν ήταν αθέλια της ή με τη θέλησή της.

Σ' αγαπώ—της ψιθύρισε ο Ντόλης—όσα τίποτα στον κόσμο... κι' άς με μισέ. Κι' αν με πρόσταζες να πέθανω τούτη την ώρα, θα τόκανα με μία χαρά υπεράνω των όρων οί μάρτυρες.

Φύγε!... του ξαναείπε η Ρένα με φωνή βραχνή, γιατί και γώ δεν ξέρω τί θα κάνω...

Και την ίδια στιγμή ένιωθε κάτι κρύο, παγερό, ν' άγγιζει το γυμνό της μπράτσο: Ήτονε το πιστόλι, που είχε κάτω από το μαξιλάρι της για την άμυνά της. Αναπείχισε, γιατί αυτό ξεσέπαζε στα μάτια της την πραγματική της διάθεσι σ' αυτή την περιπέτεια: ούτε το είχε θυμηθεί καν. —Με διώχνεις—της ψιθύρισε ο γιατρός—ενώ ξέρεις πολύ καλά ότι θα με ζητήσης. Δεν υπάρχει, λατρεία μου, άλλη ευτυχία στη ζωή από την κλειμένη...

Το φως της αήνης είχε βρή το γιατρό μακριά από το χτήμα των Νικηφόρων... Βγαίνοντας γοργά από τη Μπαλτζά, με τ' αυτοκίνητο για να γυρίσει στη μικρή πολιτεία, συναπτηθήκε με δυο-τρεις χωριάτες, που βγαίνανε καβάλα στα γαϊδουράκια να πάνε στα χωράφια τους. Τον γνώρισαν, τον κυττάζαν με κάποια άπορία και τον χαιρέτησαν. Τους αντίχαιρέτησε γελαστός. Ήταν απέραντα ευτυχισμένος. Και σίγουρος, ότι δεν τον είχε ιδεί κανένας άλλος. Γι' αυτούς τους χωριάτες είχε μία πολύ πρόχειρη και συμπληρωτική δικαιολογία: Το επάγγελμά του Είχε πεί να ιδεί κάποιον άρρωστο.

Γελώντας όμως ο γιατρός, γιατί τον είχε λαρεί κάποιο μάτι καιρό, πούμελλε να ξεσκεπάσει το μυστικό του: Ήταν το μάτι της Χαρίκλειας, της παλιής και πιστής υπηρέτριας του Νικηφόρου. Την είχαν πάρει από μικρή ψυχοπαίδι στο χτήμα. Είχε μεγαλώσει στα χέρια τους και είχε φτάσει μεσόκοπη σχεδόν, ν' αλωνίζει στο σπίτι

μέσα και στα χωράφια, άξια για όλες τις δουλειές. Θάπρεπε να ήταν τώρα παντρεμένη, μα δεν ήθελε. Είχε άρνηση σ' ένα—δυο έρωτες της γής, που την είχανε γυρέψει από το Νικηφόρο. Γιατί δεν ήθελε ν' αναγκαστεί να φανερώσει τη ντροπή της στο γαμπρό: Ένα καλοκαίρι, στο θέρος, ένα παλληκάρι την είχε πετάξει σε μία θημωλιά... Αυτό το μυστικό την είχε κάνει αμείλικτη, άδυσώπητη στα μυστικά των άλλων...

Έκείνο το πρωί είχε πολλές δουλειές να κάνει και είχε σηκωθεί πολύ πριν φέξη, για να προφτάσει. Είχε άκουσει τριξίματα στη σκάλα και βγήκε από την κουζίνα της και τράβηξε να ιδεί. Κρύφτηκε με χτυποκάρδι σ' ένα κούφωμα, που ήτανε κάτω από το δεύτερο πλατόσκαλο, μέσα στο σκοτάδι. Έτοιμη να πετοχτεί, να γραπώσει τον κλέφτη... Μα στο τελευταίο σκαλί ξεχώρισε καλά το γιατρό—παρά λίγο να σκουτάψι πάνω της—και κρατήθηκε, παγωμένη από την έκπληξη και την τρομάρα: «Α, έτσι, το λοιπόν!... Μπράβο, κυρά Ρένα!... Καί, «για να μην κολαστή» άδικα, ανέβηκε με τις μύτες των ποδιών και δοκίμασε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας: Ήτανε ξεκλειδωτή... Όστε δε μπορούσε να της μείνει πια καμιά αμφιβολία...

Από το πρωί έκείνο άρχισε να παραφυλάει και τις παραμικρές κινήσεις της. Δε συμπάθησε καθόλου την κυρά της και δεν τόκουβε: οτις κουδέντες της με τ' άλλο προσωπικό ή με τους έρωτες και με τους χωριάτες της Μπαλτζάς δεν την έλεγε ποτέ με τ' όνομά της, αλλά με το παρατσούκλι που της είχε βγάλει: —Η 'Αθηνά!...

Και τότε για βρισία, γιατί δε γάνεσε τις 'Αθηνάδες: τις νόμιζε «χαμένα κορμιά». Η αντίπαθεία της για τη Ρένα δεν ήταν ανεξήγητη. Αγαπούσε πολύ το Φάνη, που, μικρή, τον βαστούσε στην άγκαλιά της ή τον έδναζε, από το νεράκι, περίπατο στο περιβόλι και τούκοβε φρούτα και λουλούδια. Τον καμάρωνε που μεγάλωνε και γινότανε παλληκαράκι. Κι' ήθελε να πάρει νύφη ντόπια, μακράκι και χωριάτισσα, να ευτυχίσει. Όταν έφερε τη Ρένα στο χτήμα, άραβωνιστικά του, πένθησε μέσα της η Χαρίκλεια. Δεν είχε κανένα τίποτα, δε μίλησε, δεν είχε πως δεν της άρεσε. Μα έλεγε, με τον έαυτό της, κρυφαστενάζοντας: «Πάει, γόρη—κοίμα στο παλληκάρι—με την 'Αθηνά!...» Οι άοριστοι φόβοι της είχαν άποκοιμηθεί για το λίγον καιρό που πέρασε από το γάμο ως τη γέννησι της κορούλας. Δεν είχανε καμιά άφορη να ζωντανέψουν... Μα τώρα έπνυνσαν άγριοι, άμείλιχοι: «Αθηνά είναι—έλεγε μέσα της—τί περιμένεις; Μπόραγε να μη λείωσει τη φωλιά της!... Και είχε βάλει μάτι κι' αυτή «να την πιάσει» με λυσασμένο πείσμα. Δε φανταζότανε ποτέ το ρόλο του γιατρού... Όλα τάρχιχνε σε κείνη... Κι' ήθελε τώρα να την τιμωρήσει, να την εξευτελίσει, να έκδικηθεί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

Στα νύχια της άμαρτίας

Ο γιατρός είχε γυρίσει, μέρα πιά, στη μικρή πολιτεία στο ιατρείο του, άπέραντα ευτυχισμένος. Δε βιάστηκε καθόλου να βή ή να κάνει τις επισκέψεις του. Λούστηκε, άλλα κάθισε στο γραφείο του, ανασαμώντας τις συγκλονιστικές στιγμές που είχε περάσει. Προσπαθούσε στη μοναξιά και στη σιωπή του γραφείου να ξαναζωντανέψει στη θύμησι του όλες τις λεπτομέρειες, σαν κάποιος φιλόγυρος που βγάζει και μετράει ένα-ένα τα νομίσματα νεοαπεκτημένου θησαυρού. Τεχνίτης, στις επιχειρήσεις αυτές, δεν κατέδρακε ούτε αυτή, ούτε την άλλη μέρα στο χτήμα των Νικηφόρων. Ήθελε ν' άσπασε τη Ρένα να ήρεμηση κάπως, να κατασταλάξει, να δώσει στον ψυχικό της κόσμο, αναστατωμένο από τον σίκο της κομής, να κατεβύσει. Ήτανε σίγουρος γι' αυτή την κατεβύσι: Θα ήταν αυτή που ήθελε ο ίδιος. Και σ' αυτό δεν είχε γελαστεί. Είχε σωστά διαπισώσει τη φλογερή ιδιοσυγκρασία της Ρένας και την άσυναίσθητη, λαβάνουσα, αλλά δυνατή καταπίεσι που είχε από τις συνηθές μιας ζωής, που ρυθμίζει η ρουτίνα της καθημερινότητας, στη μελαζία και την άνυπόφερτη γαλήνη ενός άρχοντοχωριάτικου σπιτιού. Ήξερε ο γιατρός ότι της είχε δώσει,

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 64, 65) κάτι που δε διαβάσατε ποτέ άλλοτε ως σήμερα. Μία εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα σειρά με το γενικό τίτλο:

Ο ΓΥΙΟΣ ΜΟΥ Η ΚΟΡΗ ΜΟΥ = ΚΙ' ΕΓΩ =

Τα άρθρα αυτά ενδιαφέρουν όχι μόνο τις μητέρες, αλλά και κάθε γυναίκα, που δ' άποκτήσει κάποτε παιδιά. Ο δίσωμος έπιστήμων εξετάζει με τον πιο διεθονυχιστικό τρόπο όλα τα προβλήματα, που είναι δυνατόν να παρουσιαστούν κατά τη διάρκεια της ανατροφής ενός παιδιού της έποχής μας και βοηθάει τη μητέρα να κατανοήσει τη ψυχολογία του παιδιού της, ώστε να σταθεί κοντά του σε κάθε κρίσιμη περίοδο της ηλικίας του.

την ταραχή, τη λαχτάρα, το δριμύ έπειστικό μιας μυστικής τρικυμίας. Και ήτανε σίγουρος πως η καινούργια συνάντησι, μετά τις δυο μέρες που είχε άφορσις να προσάσουν, θα ήτανε διαφορετική από την πρώτη. Οτι θάβασκε μία γλυκά λαωμένη καρδιά, που θα τον πρόσμενε και θα τον προσπαντούσε. Και δεν είχε λογαριάσει κακά...

Η Ρένα είχε άπομεινεί σαν κεραυνωμένη, όταν ο Ντόλης, μετά το τέλειμά του, την άφρασε κι' έφυγε σαν κλέφτης. Δε μπορούσε να βρει στον έαυτό της παρά μινάχα όταν στερήσανε τα μάτια της και στέγνωσαν τα δάκρυά της. Ένα χάος είχε δημιουργήσει μέσα της η ξαφνική περιπέτεια. Η Ρένα μ' όλη την αφανέρωτη, ως εκείνη τη στιγμή, φλογερή της ιδιοσυγκρασία, ήτανε τίμια φύσι. Και καταλάβαινε βαθειά ποιού είδους βαρύτατο πρόβλημα δημιουργούσε η λυπηρή περιπέτεια.

Γιατί δεν ταμπουρώνατε, για να σκεπάσει τη δική της ευθύνη, στη Βιάνη και ξαφνική επίθεσι τού Ντόλη. Ο χαρακτήρας της μισούσε τα ψέματα. Έλεγε την αλήθεια και στους άλλους και στον έαυτό της. Και η αλήθεια, στην περιστάσι αυτή,

Ο γιατρός έγειρε σ' άνοιχτά μπράτσα που τον έκλεισαν με παθος

ριάζει τίποτα. Καί όχι μόνο να τη συγχαρώ, αλλά και να τη θαυμάζω. «Τέτοια φλόγα—έλεγε με τον έαυτό της—δεν μπορεί να βγαίνει από ψευτική φωτιά... Μ' αγαπάει ως την τρέλλα... Αυτός θάκανε ακόμην κι' έγκλημα για μένα!... Κι' όσο άργουσε να φανή, τόσο αδημονούσε η Ρένα...» Η Χαρίκλεια, που κατασκοπεύε όλες τις στιγμές της, με μάτι άγρυπνο, έβλεπε αυτή την άγωνία, που γινόταν αισθητή, όσο περνούσαν οι ώρες κι' ο Ντόλης δε σαινότανε. Τόλμησε, μάλιστα, να πη. με μια δόσι άπιστης ειρωνείας:

—'Ο γιατρός δέ φάνηκε σήμερα... Μόλις έφυγαν οι άφεντάδες, έπαψε να νοιάζεται για το παιδί...

Καί είχε κολλήσει τα μάτια της πάνω στη Ρένα για να ψαρέψη την έντυπωσι. Μα ή χλωμή μορφή της κυράς της ήταν άδιαπέραστη. Όταν ο Ντόλης παρουσιάστηκε τη δεύτερη μέρα, στο χτήμα των Νικηφόρων ή Χαρίκλεια είχε ανέδει στίς μύτες των ποδιών, μιάμιση ώρα πριν—δεν είχε φέξει ακόμα, καλά—καλά—με μιά πονηρή σκέψη: Νά ιδή, αν ή Ρένα είχε αφήσει άνοιχτή την κάμαρά της. Γύρισε άπαλά σιγά—σιγά το πόμολο (τò κλειδί) της πόρτας ήταν από μέσα) κι' έσπρωξε πολύ άλαφρά. Το πορτοφύλλο ύποχρηστε, χωρίς να τριέξη. Η Χαρίκλεια τò τράβηξε με προσοχή πάρα κι' έκλεισε την πόρτα, λέγοντας από μέσα της:

—Τον περίμενε, η μαϊμού!... Είχε άφύσχη άνοιχτή την πόρτα...

Καί κατέβηκε, γυρίζοντας στο μυαλό της άόριστα διαβολικά σχέδια, χωρίς να σταματήσει σε κανένα. Το αυτοκίνητο του γιατρού σταμάτησε μπροστά στη μεγάλη πόρτα του άρχοντοχωριάτικου σπιτιού των Νικηφόρων. Καί βγήκε από μέσα σβέλτος, κομψά ντυμένος όπως πάντα κι' ανέβηκε τη σκάλα, πηδώντας δυά—δυά τα σκαλιά... Χαμογέλασε φιλάρεσκα όταν είδε πως ή πόρτα της Ρένας ήταν άνοιχτή. Γλύστρησε μέσα σαν γάτος, άλαφροπάτης. Δυό μπράτσα τον πρόσμεναν άνοιχτά. Η Ρένα είχε άνακαθίσει. Ήταν με τη ρόμπα της. 'Ο γιατρός κλειδώσε από μέσα την πόρτα. Καί δόθηκε στ' άνοιχτά μπράτσα, που τον έκλεισαν με πάθος. Καί πήρε τα χείλη τὰ φλογισμένα σ' ένα φίλημα χωρίς τελειωμό.

—Για μιά στιγμή—του είπε άμα κατευνάσθηκε ή πρώτη όρμη—μού πέρασε από το νού πως δεν πρόκειται να ξανάρθης.

—Πόσο λίγο έκτιμάς τον έαυτό σου... Καί πόσο ύποτιμάς την άγάπη μου!... Μονάχα αν είχα πεθάνει δε θάρχόμουν...

—Για να φοβάσαι πως δε θα ξαναγυρίζα θάχης πιστέψει σ' αυτά τα γελοία παραμύθια που κυκλοφορούν εις βάρος μου, πως είμαι ένας έλβεινός ξελογιαστής, που αφήνει τις γυναίκες μόλις τις χαρή, όπως πετάμε ένα φορεμένο πουκάμισο... Αυτά τα παραμύθια τάχουν φτιάσει οι έχθροί μου και κάτι γυναικάκια που δε δέχτηκαν τον έρωτά τους...

—Τότε γιατί δεν ήρθες χτες και προχτές;

—Πρώτα—πρώτα γιατί ή σπανιότητα

Παρακολουθήστε από το σημερινό τεύχος του «Θησαυρού» (σελ. 52-53) την εξαιρετικής ενδιαφέρουσας σειρά διαφοριστικών άρθρων του διασημού Γάλλου καθηγητού ΜΩΡΙΣ ΒΕΡΝΟΝ με τον τίτλο:

Ο έπιστημονικός ΓΑΜΟΣ

Οι διαπρεπέστεροι έπιστήμονες της εποχής μας καταδικάζουν το γάμο—τύχη και ύποδεικνούν αντί γι' αυτόν το γάμο που βασίζεται σε άσφαλή βιολογικά και ψυχολογικά κριτήρια.

Ποιά είναι αυτά τα κριτήρια, πάνω στα όποια θα στηρίζετε την έκλογή του ανθρώπου που θα γίνη ο σύντροφος της ζωής σας;

Πώς θα εξακριβώσετε τη σωματική ύγεια, την έρωτική ιδιοσυγκρασία, τις τάσεις και τις ροπές του ανθρώπου, άνδρα ή γυναίκα, στον όποιον θα έμπιστευθήτε τη ζωή και την ευτυχία σας;

Ποιοι είναι οι πιό ταιριασμένοι γάμοι;

Ποιοι γάμοι άντενδύνουνται από βιολογικής και ψυχολογικής άπόψεως; Την άπάντησή σ' αυτά τα έρωτήματα και σε πολλά άλλα θα βρήτε στη σειρά των κατατοπιστικών άρθρων που ενδιαφέρουν όλους τους νέους και όλες τις κατέλλες, που θέλουν να βρουν τον ιδανικό σύντροφο της ζωής τους.

συντηρεί τη συγκίνησή... Κι' ύστερα έπρεπε να πάψει μίαν άναπνοή... 'Ν άναμετρήσης μ' όλη την ψυχική ήρεμία, που χρειάζεται την κατάστασι που δημιουργήθηκε... και να χαράξεις το δρόμο σου...

—Ποιό δρόμο; άναστήθηκε ή Ρένα—δεν άκούω παρά τους χτύπους της καρδιάς μου.

Καί, γέροντας σαν μεθυσμένη άπάνω του, τον ρώτησε, ψιθυριστά, βαφτίζοντας σε φλόγα κάθε συλλαβή και κάθε λέξι:

—Μ' άγαπάς;

Την έσφιξε παράφορα στο στήθος του:

—Όσο τίποτα στον κόσμο... Μ' όλο μου το αίμα, μ' όλη μου την ψυχή και μ' όλες τις εϋθύνες!

—Ποιές εϋθύνες; ρώτησε σαν τρομαγμένη.

Ήταν τόσο μακριά, τη στιγμή εκείνη κάθε σκέψη για εϋθύνη!...

—Είμ' εδώ, δικός σου—έκαμε ο Ντόλης—σ' ό,τι και να συμβή...

Αυτό γύρισε ξαφνικά τη Ρένα στη σκληρή πραγματικότητα των ιερών δεσμών της—αυτών των δεσμών, που παραβιάζε:

—Μιλάς για τον άντρα μου;

—Ναί... γι' αυτόν... Είμαι κοντά σου, έτοιμος να σου δώσω τ' όνομά μου, τη

ζωή μου, τò στάδιό μου, τò μέλλον μου, ό,τι έχω και δεν έχω!... 'Αν θέλεις φεύγουμε τούτη τη στιγμή...

—Νά πάμε πού;—ρώτησε μ' ύπόκωφη φωνή, βραχνή από συγκίνησή ή Ρένα.

—Για όπου συ θέλεις!...

—Θά σέρνουμε πάντα πίσω μας ένα πτώμα, που θα φαρμακώνει κάθε γλυκειά μας στιγμή. Καί τί θα κάνουμε αυτό τò άγγελούδι που κοιμάται στην κούνια του, άνυποπτο για την προδοσία μου;

—Θά τò πάρουμε μαζί μας! Θά τ' άγαπώ σαν δικό μου!—τόνισε ο γιατρός.

—Πάμε για όνομα του Θεού!... έκαμε, βουρκώνοντας ή Ρένα... Είναι φίλος σου...

Σούχει τόση έμπιστοσύνη και θέλεις να τού πάρης τη γυναίκα και τò παιδί του... Νά τον άφήσεις έρημο... Τί θα είσαι συ, ο 'Ιδιος, ή ψυχή σου, ή καρδιά σου, ή χαρά σου, ή έτυχία σου και ή δική μου, ύστερ' άπ' αυτό τò έγκλημα!...

—'Ο γιατρός άτόμεινε να την κυττάζει περιέργα. Πόσο βαθειά εύρισκε τη σκέψη της! Άναγνώριζε πως είχε κάνει λάθος και της μιλήση για τις εϋθύνες του και ότι ήταν έτοιμος, σε κάθε στιγμή, να τις άναλάβη. Είδε πως της θύμιζε τò χρέη της στον άντρα της και βιάστηκε να δικαιολογηθή:

—Δέ σου τὰ είπα—έκαμε—για να ζητήσω να μ' άκολουθήσης σε λύσεις καταστροφικές. Δεν έχω τέτοια σχέδια... Δεν ξέρω παρά πως σ' αγαπάω τυφλά, παράφορα και πως την άπερνάω εύτυχία, που μου χάρισες, είμαι έτοιμος να την πληρώσω μακάρι και με τη ζωή μου. Δεν ξέρει ποτέ κανένας τί μπορεί αύριο να μάς βρή...

Η Ρένα τούσφιξε τò χέρι' άποφασιστά καί μάλιστα της, βουρκωμένα, και τον κυττάζε σαν κάτι πολύτιμο, σαν ανέλπιστο χαρίσμα. Τά χείλη τους συναντήθηκαν, για να σφραγίσουν μ' ένα φιλή γεμάτο πάθος, τò άγραφο συμβόλαιο της άγάπης:

—Μ' άγαπάς;—τη ρώτησε, ψιθυριστά, σφίγγοντας την στο στήθος του.

Τούβαλε τò χέρι της στο στόμα:

—Αυτά δέ λέγονται με λόγια...—του ψιθύρισε, σαν να παραιμιλούσε.

—Δέ θέλω νάχης τύψεις—της είπε.

—Δεν έχω—του άποκρίθηκε—δεν έχω την έντυπωσι πως άφαιρώ τίποτα από τò Φάνη... Αυτό που άρχισα μαζί σου δεν είναι κάτι που είχα ποτέ με τον άντρα μου. Μ' αυτόν είναι κάτι άλλο. Είναι κάτι πιό ήσυχο... πιό άπαλό... κάτι που με κάνει να νοιώθω κοντά του σχεδόν ό,τι και με την κορούλα μου... μιά στοργή...

—Σε καταλαβαίνω—είπε ο γιατρός χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά της. Έτσι είνε πάντα με τò γάμο. Γιατί ο δεσμός αυτός δεν είναι για τη χαρά τού άτόμου... είναι μιά θυσία που κάνει τò άτομο μαζί σου δεν είναι... να σχηματίση οικογένεια... 'Ν άναθρήψη και να της προσφέρει παιδιά, που να συνεχίσουν τη ζωή της, άκολουθώντας τις παραδόσεις της. 'Ο έρωτας ο άληθινός, αυτό τò πάθος που κάνει τò αίμα φωτιά μονάχη μέσα στις φλέβες μας είναι έχθρος της. Γιατί ο έρωτας είναι όρνεο άοπαχτικό... και σαρκοβόρο. Τά θέλει όλα για τον έαυτό του. Κι' έχει νύχια και ράμφος γαιψά... έσχιζέι και τρώει τις σάρκες τού έρωτευμένου. 'Η κοινωνία θέλησε να ήμερώση αυτό τò άγριο όρνεο, να τού κόψη τὰ φτερά, να τò κάνει κατοικίδιο, σαν τις όρνιθες και σαν τὰ γαλιά. Κάποτε, σαν τύχη μ' αδύνατους χαρακτήρες, τò καταφέρνει. Μα, τις περισσότερες φορές, ο έρωτας σπάζει τὰ σίδηρα της φυλακής του, τὰ φτερά του μεγαλώνουν ξαφνικά, γίνεται τεράστια, τὰ νύχια του πιό μυτερά, τò ράμφος του πιό κοφτερό... ματώνει, σκάζει και λευτερώνεται... γίνεται πάλι όρνεο, όπως είναι ή φύσις του...

—Με τί σοφία μιλάς...—έκαμε ή Ρένα με βαθύ θαυμασμό βρισκοντας στα λόγια του μιά έξηγηση στο δικό της πάθος.

—Δεν έχω καμιά σοφία—είπε ο Ντόλης, σ' έναν τόνο ειλικρίνειας, που δεν άφηνε στη Ρένα την παραμικρή άμφιβολία—ή άγάπη που σούχω με κάνει να μιλάω έτσι...

—Είναι άρα να κατέβης κάτω—έκαμε ή Ρένα σαν τρομαγμένη—μπορεί τò προσωπικό να παραξενευτή, αν μείνης περισσότερο...

Τον τράβηξε κατά τήν πόρτα, νευρικά, άνυπόμονη, να τον σπρώξει να φύγη. Καί δεν ήξερε, ότι πίσω από την πόρτα, ή

Χαρίκλεια κρατούσε την άναπνοή της για να μπορέσει να πάρη τò αυτί της τί λέγανε. Καμιά φορά σύλλαβε αυτά τὰ λόγια της Ρένας:

—Σε περιμένω μετά τὰ μεσάνυχτα... Δεν είναι άνγκη να πάρης τò άντικλειδί... 'Θ' άφήσω άνοιχτή την πόρτα...

—Έπειτα ή Χαρίκλεια δεν άκουγε πιά... Ήτανε μιά σιωπή γεμάτη ψιθύρους, πνιγμένων στεναγμούς και φιλήματα, που της δώσανε τον καιρό να κατεβή τη σκάλα στίς μύτες των ποδιών και να έξαφανιστή καρτερώνας, άνυπόμονα όλη την ήμερα, πότε να νυχτώση και πότε ή νύχτα θα προχωρήσει, για να έφαρμόση τò σατανικό σχέδιο, που είχε κιόλας καταστρώσει...

Όταν ήρθε ή ώρα τò βόταλε μπροστά. Πριν από τὰ μεσάνυχτα έβγαλε τὰ παπούτσια και τις κάλτσες της, άπόμεινε ξυπολητή. Πήρε από την κούνια τò σακκούλι με τò άλεύρι, που τηγανίζαν τὰ ψάρια κι' ανέβηκε άπ' έξω από την κρεβατοκάμαρα της Ρένας, χωρίς να κάνει τον παραμικρό θόρυβο. Έπειτα σκόρπισε τò άλεύρι της σακκούλας σε μιά λουρίδα μεγαλούτσικη από την πόρτα ως τή σκάλα, φροντίζοντας να μην πατήση τò άλεύρι, αλλά, γονατιστή, να τò στρώνη άπαλά με τὰ χέρια της εκεί που τò είχε χυθεί. Άμα τέλειωσε κατέβηκε, σιγά-σιγά, τη σκάλα, κρατώντας την πνοή της:

—Τώρα, έλεγε μέσα της, κατεβαίνοντας, ο γιατρός που θάρρη δε θα ιδή τò άλεύρι στα σκοτεινά που θ' άνεβή. Θά πατήσει πηγαίνοντας στην πόρτα της, τò άλεύρι και θ' άφήση τὰ χνάρια των παπουτσών του. Έτσι θα ιδώ, αν ήρθε, άμα φύγη... χωρίς να κινηνέσω να με ιδή... αν φυλάει καρπούλι σαν τὰ προχτές... και γ' άρχίσουν να φυλάγονται. Έτσι θα τους έχω στο χέρι, άνυπόφιστους, όπως που να ιδώ τί θα κάνουν με τις άτιμιές τους...

Κι' έβριθε τὰ χέρια της από προκαταβολική χαρά για τò σίγουρο άποτέλεσμα που θάχε τò σχέδιό της. Καίμάρωνε τον έαυτό της για τò μυαλό τούδειχνε σε τούτη την περίστασι κι' όλο έλεγε με τον έαυτό της:

—Μωρέ μπράβο, Χαρίκλεια!... Μπράβο, Χαρίκλεια, έσένα και τò νιονιό σου. Κι' άς μη φαίνεσαι! Σ' άξιζε να πäs και πάρα πάντα...

Ο γιατρός έφτασε καμιά φορά περασμένα μεσάνυχτα, με προφυλάξεις μεγαλύτερες, τούτη τη φορά, από την προηγούμενη. Έβγαλε τò αυτοκίνητό του πολύ πριν έξω από τη Μπάλτζας, σε μιά άδαση ρεματιά, πίσω από σκίνους και πουρνάρια που τόκρουναν, καλά. Είχε βάλει ρούχα τού κυνηγιού κι' είχε πάρει τò ντυφέκι του και φυσεικλίκια, για να παραπλανήση τους χωριάτες της Μπάλτζας για τò λόγο που τον είχε φέρι σ' αυτό τò μέρος, αν τόν έ-τον παίρνε τò μάτι τους, στο γυρισμό. Τράβηξε με τὰ πόδια στο χτήμα των Νικηφόρων κι' ανέβηκε άνυποπτος στην κάμαρη της Ρένας.

Τον πρόσμενε, άγρυπνη με χτυποκάροδι. Την πήρε, παράφορα στην άγκαλιά του, μεθυσμένη κι' αυτή από έρωτα. Όσο περνούσαν οι μέρες φούντωνε και κυριέυε και τὰ τελευταία της κύτταρα. Η Ρένα τον πληροφορούσε για τις άσχημες ειδήσεις, που είχε από τη Βιέννη...

—'Ο Φάνης της έγγραφε, με πόνο, πως τρεις μέρες μετά την έξετασι τού πατέρα του ο καθηγητής, που τον είχε άνοίξει στο χειρουργείο, για ν' άφαιρέση τόν όγκο, δεν έβγαλε νιστέρι, παρά τόν ξανάρραψε.

—Θά βρήκε καθολικό καρκίνο—είπε ο γιατρός—με πολλές έστίες και κατάλαβε πως ήτανε περιττό να προχωρήσει. Δυστυχώς θά πεθάνη ο καυμένος, ο άνθρωπος! Κι' ήτανε τόσο καλός...

Ο γιατρός βρήκε τώρα σ' αυτό τò περιστατικό την άφορη μ' δικαίωση τις θεωρίες του για την περιφρόνησι κάθε συμβολικού περιορισμού στη ζωή και την άνγκη ν' άρπάξη ο άνθρωπος με θάρρος κάθε στιγμή, που ύπόσχεται την ευτυχία και να παραδίνη τον έαυτό του στο πάθος, που είναι ο μόνος τρόπος να ζήση στη ζωή του.

—Νά τί είμαστε, άγαπημένη μου—έλεγε στη Ρένα στην άγκαλιά του—παλημπηχόνες... ένα έλατήριο τρίβεται, χαλαίει... και πάει!... Φεύγουμε από τη ζωή... ένα φύσημα! Κι' ενώ τò ξέρουμε ότι δεν είμαστε αιώνιοι! ότι από τη μιά στιγμή

Παρακολουθήστε από τò σημερινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελ. 37) τò άριστογρηνατικό ιστορικό μυθιστόρημα τού

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ τΗΣ Λαιμητόμου

Πρόκειται για την ύπεροχη ιστορία ενός φλογερού έρωτα, που ξετυλίγεται μέσα στην θύελλα και τις φλόγες της μεγάλης Έπαναστάσεως, που συγκλονίζει άπ' άκρου εις άκρον τη Γαλλία. Την τραγική αυτή ώρα, που ο θάνατος φτερουγίζει παντού, άχόρτατος για καινούργια θύματα, ένα τρυφερό είδύλλιο φουντώνει ανάμεσα από τις στάχτες και τὰ συντρίμια και γιγαντώνεται μέσα στην καταιγίδα που σαρώνει τὰ πάντα. Είναι τò είδύλλιο μιάς όμορφης και δυστυχισμένης βασιλίσσας, που συναντή, ξαφνικά, μπροστά της τόν άνθρωπο που άναζητούσε από χρόνια ή άνέραστή καρδιά της...

Τò άθάνατο αυτό άριστούργημα τού Α. Δουμά θα συγκλονισή με τις αγωνιόδεις περιπέτειές του και θα συναρπάση από την άρχή ως τò τέλος τους άναγνώστες μας.

μή ως την άλλη μπορεί να φύγουμε ξαφνικά από τò συμπόσιο της ζωής της βαζούμε τóσα εμπόδια, που την κάνουμε άδιωτη... Έλα, άγάπη μου, τώρα που είμαστε νεοί και γεροί και ή καρδιά μας φλογισμένη από τη φωτιά της άγάπης, να ζήσουμε αυτό τò ύπεροχο όδρο που μάς στέλνει ή φύσις, σαν δυό καλά πλάσματα, που άκούνη τη φωνή της κι' έμπιστεύονται σ' αυτή!...

Καί την περίβαλε σε μιά ζεστή περιπτύξι, που την έκανε να νοιώση πόσο κοντά είναι ο έρωτας με τò θάνατο. Όταν έφυγε, δυό ώρες να φέξη, ήτανε σκοτάδι, πίσσα στο διάδρομο που μεσολαβούσε άνάμεσα στην πόρτα και στη σκάλα. Καί ή Χαρίκλεια καλά τò είχε λογαριάσει, ότι δε θάβλεπε ο γιατρός τò άλεύρι, που είχε σκορπίσει. Ήταν άκομη νύχτα που ή Χαρίκλεια πήρε τò κερί κι' ανέβηκε να ιδή πως πήγε ή παγίδα της. Έμεινε κατεβουσιασμένη. Είδε πεντακάθαρα τὰ πατήματα τού γιατρού, κι' αυτά που είχε αφήσει, όταν πήγαινε στην κάμαρη της Ρένας και

τ' άλλα που τυπώθηκαν στο άλεύρι σαν έ-στυγε.

—'Ωραία!—ψιθύρισε—έχω κάτι καλλίτερο από χίλιους μαρτύρους!...

Καί μ' ένα παρόν, άσπρόσκοπος τέλεια τò άλεύρι, σβήνοντας τὰ πατήματα τού γιατρού και μην αφήνοντας ούτε τò παραμικρό σκουπίδακι, που θα μπορούσε να προδώση τò τέχνασμά της.

—Δεν πρέπει να ύποψιαστούν—έλεγε μέσα της... 'Ο,τι ώρα θέλω τους έχω στο σακκούλι με τ' άλεύρι. Άλλά πρέπει τò πρῶμα νάρθ με τή σειρά του...

Δεν ήθελε να δώση καμιά ύποψία στο ένοχο ζευγάρι ότι κάποιος τò παρακολουθεί και τού στήνει παγίδες. Ήθελε, αντίθετα, να τò άφήση να προχωρήσει με την πλάνη, ότι κανείς δεν είχε μυοιστή τò μυστικό του, να υπερδευτή περισσότερο στα δίχτυα της άμαρτίας, για να τò άποκαλύψη με κάθε σιγουριά στο Φάνη, τόν άγαπηνένο και προδομένο της άφέντη. Περιέμενε να νυρίση για ν' άποφασισή πότε και πως θα τού μαρτύραγε την άτιμία «της Άθνησας»...

Ο γιατρός κατέβηκε στίς μύτες των ποδιών. Μεθυσμένος από εύτυχία, γάuche με μεγάλα, γοργά βήματα στο σκοτάδι, κατά τη ροχή ρεματιάς της Μπάλτζας. Δεν περπατούσε, πετούσε. Η Ρένα ήτανε—κι' άπόμεινε—ή μεγαλύτερη κατάχτησι της ζωής του. Δεν τού είχε δώσει μονάχη τις ύπεροχες σωματικές της χάρες... Τού είχε δώσει μαζί μ' αυτές και την άρετή της. Είχε για τόν άγάπη του, σπασεί όλα τὰ δεσμά κι' όλες τις άπαγορεύσεις μιάς άστροπής άνατοφής. Ο έρωτας της κολάκευε τη φιλαυτία του και τούδιε φτερά.

Ανακάλυψε, με τò κλεφτοφάναρο, που είχε μαζί του τò αυτοκίνητο, τδβαλε μπροστά και πήρε τò δρόμο για τή μικρή πολιτεία. Όσπου να βγή από την περιοχή της Μπάλτζας είχε κι' άλλα συναπαντήματα, όπως την πρώτη φορά κι' όχι μόνο με χωριάτες μ' και μ' ανθρώπους της πολιτείας, πουδγαιναν στα χτήματά τους για δουλειές. Κι' αυτό άρχισε να τόν στενοχωρή. Σκεφτότανε πως αυτές οι ψυχοι-νές του έξοχικές διαδρομές θα κινούσαν, στο τέλος, την ύποψία...

Γυρίζοντας στο σπίτι δεν πήγε, αυτή τη φορά, στο γραφείο. Πήρε ένα πολύ ζεστό μπάνιο και έζαψλωσε στο κρεβάτι ν' άναμνησκάση της νυχτερινές συγκλονιστικές έντυπώσεις. Κάποια στιγμή σταμάτησε στίς ειδήσεις, που είχανε φτάσει από τη Βιέννη:

—'Ο καυμένος ο γέρο Σταύρος—είπε μέσα του για τò Νικηφόρο, τόν πατέρα τού Φάνη—θα πεθάνη σύντομα...

Τον λυπότανε με την καρδιά του. Κάτι χρωστούσε ο γιατρός Ντόλης Βλαντής στο γέρο Νικηφόρο. Για την άγάπη τού γιου του, τού Φάνη, που ήτανε συμμαθητής του,

—Έτσι;
—Όχι, έτσι σαν αυτή. Θά είναι πιό φυσική!...

—Αυτά είναι, άγαρεύετε, τ' αυγά της «ήμερας», που σου δώσανε; (Τού Άρχέλαου)

των είχε βοηθήσει στη σταδιοδρομία του, σαν γιατρού, συνιστώντας τον σ' όλους τους φίλους και τους γνωρίμους.

Όμως όλα τώρα ό γιατρός τάδελεπε και τὰ μετρούσε από τὴν ἀποψη τῆς φλογερῆς του ἀγάπης γιὰ τὴ Ρένα. Κι' ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτὴ δὲν εὐχάστον λυποῦσε καθόλου ὁ θάνατος τοῦ γέρο-Νικηφόρου. Ἡ παρουσία του στὸ χτῆμα θὰ ἐμπόδιζε πολὺ νὰ ἐξελιχθῶν καὶ νὰ συντηρηθῶν ὁμαλὰ οἱ μυστικές του σχέσεις μετὰ τὴ Ρένα. Καὶ στὸ τέλος σὺν νὰ εὐχάστον νῶρθη γρήγορα αὐτὸς ὁ θάνατος, ποὺ θάκανε νὰ φύγῃ καὶ ἡ Οὐρανία, ἡ μάνα τοῦ Φάνη ἀπὸ τὸ χτῆμα καὶ νάχη αὐτὸς—ὅπως λογάριζε—τὸ πεδίο ἐλευθερίας. Γιατὶ δὲν πολυσκοτιζότανε γιὰ τὸ Φάνη, τὸν εἶχε τοῦ χερσίου του.

Κι' αὐτὸς ὁ θάνατος δὲν ἄργησε νάρθη. Τὴν ἴδια ὥρα, ποὺ θαπνύμενος στὸ κρεβάτι του συλλογιζόταν αὐτὰ ὅλα, ἔφτανε στὴ Ρένα τὸ τηλεγράφημα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ γέρο-Νικηφόρου. Ὁ Φάνης τῆς τηλεγραφοῦσε, ὅτι, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ποὺ τὸν ἀνέδρασαν ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο, μὲ εἶχε ἐρθεῖ στὸν ἐαυτὸ τοῦ ἀπὸ τὴ νάρκωσι, ἐννοίωσε μὴ πνιγμὸν κι' ἔναν πόνον στὸ στήθος τόσο μεγάλο κι' ἀνυπόφορο, ποὺ ἀναγκάστηκαν νὰ τοῦ κάνουν μιά δυνατὴ ἐνεσκινηθῇ γιὰ νὰ τὸν κατενάσσουν. Ἐπὶ αὐτὴν καὶ τελειώσε βυθισμένος σὲ νάρκη.

Ὁ γιατρός τῷαθε τὴν ἴδια μέρα, ὅταν κατὰ τὴς δέκα τὸ πρωτὶ ξανακατέβηκε στὸ χτῆμα νὰ κάνει τάχα τὴν κανονικὴ ἐπίσκεψί του στὸ παιδί. Βρῆκε τὴ Ρένα, μετὰ τὸ τηλεγράφημα στὸ χέρι, βουρκωμένη. Τὸ ὅπως νὰ τὸ διαβάσει. Τὸ τηλεγράφημα ἔλεγε, ὅτι θὰ τὸν ἐφεναν, μπάλσασμωμένο, μετὰ τὸ ἀεροπλάνο, νὰ τὸν θάψουν, κατὰ τὴν ἐπιθυμία του, στὸ χτῆμα, πίσω ἀπὸ τὸ ἱερό τῆς μικρῆς ἐκκλησίας... Ὁ γιατρός διάβασε μεγαλόφωνα τὸ τηλεγράφημα... Ἡ Ρένα ἔσπασε σ' ἀναφυλλήτα. Σύμφωνα μετὰ μιά παράξενη κι' ἀνεξήγητη λογικὴ ἀνακάτεψε τὸ περιστάτικο αὐτοῦ τοῦ θανάτου μετὰ τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν προδοσίαν τῆς δικῆς τῆς, σὺν νὰ ἦταν τὸ ἀμάρτημά της ἡ αἰτία...

Ὁ Ντόλφης τὴν ἀγκάλιασε καὶ σκούπισε μετὰ φιλία τὰ δάκρυά της:

— Σὺ πά, λατρεῖά μου... μὴν κάνης ἔτσι... Ἰσως αὐτὸ τὸ θλιβερό περιστάτικο νὰ εἶναι καλὸ γιὰ τὴν ἀγάπη μας...

Ἡ Ρένα τὸν κῦτταζε, παραξενεμένη, μετὰ δακρυζόμενα μάτια. Ἡ φράσι του τὴν εἶχε κόψει ν' ἀνατριχίσει.

— Ἀπόψε μὴν ἐρθῃς, ἀγαπημένε μου—τοῦ ψιθύρισε, χωρὶς νὰ σχολιάσῃ τὴ φράσι ποὺ τὴν εἶχε κόψει ν' ἀνατριχίσει.

ΜΟΙΡΑΣΤΗΚΑΝ ΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ «ΟΣΚΑΡ»

Στὴν Καρλσρούη ἔγινε πρὸ ἡμερῶν ἡ διανομή τῶν «Μπάρμπι». Πρὸκειται γιὰ τὰ γερμανικὰ κινηματογραφικὰ βραβεῖα, ἀνάλογα μετὰ τὰ ἀμερικανικὰ «ὸσκαρ», ποὺ μορᾶνε κάθε χρόνο τὸ γερμανικὸ περιόδιο «Φίλμ-Ρεύ» καὶ τὰ ὅποια πῆραν τὸ δυνάμι τους ἀπὸ τὸ περίφημο ἑσάφι τοῦ Γουόλφ Γκόντφριντ. Στὴ φωτογραφία μᾶς οἱ τέσσερες ἀστέρες ποὺ κέρδισαν τὰ τέσσερα ἐφετεῖα «Μπάρμπι» ἡθοποῖτες. Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ: ὁ Χάιντ Μπουόλντε, ἡ Μαρία Σέλλ, ἡ Τζίνια Λολομπρέντζινκα καὶ ὁ Ζάν Μαρὰι. Οἱ δύο πρώτοι ἐκρίθησαν οἱ δημοφιλέστεροι ἀστέρες τοῦ γερμανικοῦ κινηματογράφου καὶ οἱ δύο ἄλλοι οἱ δημοφιλέστεροι ἔξω.

Παρακολουθεῖτε ἀπὸ τὸ σημερινὸ πασαλινὸ τεύχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελίς 89) μιά ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα ἐκονογραφημένη οἰορὰ μετὰ τὸ γενικὸ τίτλο

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Πιθανὸν νὰ εἶδατε στὸν κινηματογράφου τὰ περίφημα ντοκυμανταῖρ τοῦ Γουόλφ Γκόντφριντ «Οἱ φώκες στὸ νησί τους», «Ἡ ζωὴ τῶν καστόρων», «Ἡ μαῦρη ἀρκούδα», «Ἡ ζωντανὴ ἔρμους» καὶ ἄλλα, ποὺ ἀσφαλὺς θὰ σὰς ἐκαναν μεγάλῃ ἐντύπωσι. Τὰ εἰδικὰ συνεργεῖα, ποὺ μετὰ ἀξιοθαύμαστη ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονὴ, καθὼς καὶ μετὰ χιλίους δυὸ κινδύνους κατάρβωσαν νὰ κινηματογραφήσουν τὴς σκηνὲς αὐτὰς ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν ζώων, μάζεψαν καὶ πολλὰ ἄλλα μυστικὰ τους, τὰ ὁποῖα σὰς παρουσιάζει ἀπὸ σήμερον στὴ σελίδα 89 ὁ ἴδιος ὁ μάγος τοῦ σκεδίου

ΓΟΥΛΤ ΝΤΙΣΝΕΨ

— Γιατὶ;—ρώτησε μ' ἀπορία, ὁ Ντόλφης. — Ὁ ἔρωτας εἶναι γιορτὴ—ἐκαμ' ἡ Ρένα μετὰ παιδιὰστικὴ ἀπλότητα—δὲν πάει μετὰ τὴ λῦπη.

— Ἰσα-ἴσα—διαμαρτυροῦντο ὁ γιατρός—ἡ λῦπη, μᾶς λέει ἡ ἐπιστήμη, εἶναι ἀπὸ τὰ παρορμητικὰ στὸν ἔρωτα...

— Νοιώθω μιά πλάκα στὴν καρδιά μου—ἐπέμεινε ἡ Ρένα—κι' ἐπειτα θὰ κρατήσω ἀπόψε τὴ μοδίστρα, νυχτερί, νὰ μοῦ ράψῃ ἓνα μαῦρο φόρεμα... Ψώνισε τὸ ὕφασμα καὶ εἶναι κάτω... Πρέπει νὰ φύγῃς, χρυσέ μου, γιατί ὅπου κι' ἂν εἶναι θ' ἀνέβῃ νὰ μοῦ προδράσῃ...

— Καλὰ, φεύγω... Ὅμως τὴ νύχτα θάρθω... δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω μονάχη. Θέλω κι' ἀπόψε νάμαι πλάι σου... Αὐριο θάρθω κι' ὁ Θεὸς ἔρει πῶς θὰ ξαναῖδω-θούμε...

Τὴ φίλησε παράφορα καὶ κατέβηκε γοργὰ τὴ σκάλα.

Ἡ Ρένα ἀπόμεινε θλιμμένη καὶ γεμάτη ἀπορίες. Ἀπορούσε μετὰ τὸν ἑαυτὸ της. Εἶχε σταθῇ μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ ρωτιζόταν:

— Εἶμαι ἐγώ, ἡ ἴδια, ποὺ ἐξαστοῦκισα τὸ φτωχὸ τὸ Φάνη, ὅταν τόλμυσε νὰ με σταματήσῃ καὶ νὰ μοῦ μιλῇ στὸν Ἑθνικὸ κήπο; Τώρα σ' αὐτὸ τὸν ἑὸ ἀντρα, ποὺ ὡς τὰ χτὲς ἀντιπαθούσα, δίνω μονομιάς τὰ πάντα, τοῦ ἐπιτρέπω νὰ με μετα-

χειρίζεται ὅπως θέλει... Πού εἶναι, Ρένα, ἡ σευνότητά σου; Πού εἶναι ἡ περηφάνειά σου; Πού εἶναι ἡ ἀνυποταξία σου;

Στεκότανε σὲ βαθύτατη ἀπορία μπροστὰ στὸ μυστήριο τῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ τὸ μόνολόγος τῆς ἐκοψαν χτύποι στὴν πόρτα:

— Εὐπρόσ!—φώναξε.

Ἡ μοδίστρα μπῆκε νὰ τῆς προδράσῃ. Ὅταν ἔβγαλε τὴ ρόμπα της, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ ἐπάνω της τὸ μαῦρο φόρεμα σὺν νά-λαμψε ἡ κόμηση, σὺν νὰ φωτιστῇκε ἡ σκηνὴ καὶ ἀπ' τὴς ἀσπράδες της. Μὰ τῆς μοδίστρας τῆς χτύπησαν οἱ τέλειες γραμμές της.

— Ὅπως καὶ νὰ στὸ ράψω αὐτὸ τὸ φόρεμα, κυρά μου—τῆς εἶπε—ἔχεις τέτοιο σῶμα, ποὺ θὰ θαυμάσουν ὅλοι τὴν ἐφαρμογή. Εἶσαι σωστὸ ἀγαθὸ!

Ἡ Ρένα σκουνοῦφλησε. Δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τέτοια ἐγκώμια ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ. — Κάνε γρήγορα—τῆς εἶπε—εἶναι τὸ μόνο ποῦ σοῦ ζητᾶ... Κι' ἄφησε τὰ λόγια... ἔχω ἓνα σωρὸ δουλειές...

Δὲν εἶχε τελειώσει, καλὰ-καλὰ, ἡ δοκιμή, ποὺ μπῆκε στὴν κόμηση ἡ Χαρίκλεια, μοιρολογώντας μ' ἀναφυλλήτα τὸ θάνατο τοῦ γέρο-Νικηφόρου. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ρένα εἶχε λάβει τὸ τηλεγράφημα, στοὺς διευθυντὰς τῶν ἐργοστασίων καὶ στὸ γεωπόνου τοῦ χτῆματος ὁ Φάνης εἶχε στείλει ἄλλα δυὸ τηλεγραφήματα νὰ τοὺς κἀνῃ γνωστὸ τὸ μεγάλο κακὸ—τὸ χαμὸ τοῦ νοικοκύρη, τοῦ ἰδρυτῆ τῆς πρώτης στὸν τόπο ἀγροτικῆς βιομηχανίας. Ἡ εἰδοσι διαδόθηκε σ' ὅλους τοὺς ἐργάτες τῶν ἐργοστασίων κι' ἐργάτες τῆς γῆς. Εἶχε φτάσει καὶ στὴν Μπαλτζά. Κι' οἱ χωριάτες κλαίγανε τὸ χρυσὸ ἀνθρώπου, ποὺ τοὺς εἶχε κάνει τόσες καλὸνύμες. Ἡ τελευταία ἦταν, ποὺ εἶχε πληρώσει ἓνα καλὸ τεχνίτη καὶ τοὺς σκάλλεσε τὸ τέμπλο τῆς καίνου-γίας ἐκκλησίας, ποὺ εἶχανε χτίσει, γιατί ἡ παλιά, πολὺ μικρὴ, στενόχωρη, δὲν ἔκα-νε πιά, γιατί τὸ χωριὸ εἶχε μεγαλώσει.

Ἡ Χαρίκλεια εἶχε ἀνεβῇ, λοιπόν, μετὰ τὰ φουσκωμένα ἀπὸ τὸ κλάμα, νὰ ἰδῇ πῶς εἶχε δεχτῇ τὴν εἰδοσι ἡ «Ἀθηναία». Ἄν εἶχε πονέσει καθόλου τὸ χαμὸ τοῦ πεθε-ροῦ της, ποὺ τὴν εἶχε δεχτῇ μετὰ τὴν στο-ργὴν στὸ ἀρχοντικὸ του, καλλίτερα κι' ἀπὸ πραγματικὸ κορίτσι του. Σὺν τὴς μοιρο-λογιστὲς κρατοῦσε στὸ χέρι της ἓνα μαν-τῆλι ποὺ τὸ εἶχε κάνει κίχλας μούσκεμα ἀ-πὸ τὰ δάκρυα καὶ τὸ μάζεψε καὶ τὸ τέ-τυνε κατὰ τὸ ρυθμὸ τοῦ μοιρολογίου καὶ τῶν ἀναφυλλήτων της:

— Πάει, κυρά... τὸν χάσαμε... μᾶς ἔφυ-γε... δὲ λόγισσε γιὰ τίποτα πῶς θὰ μᾶς ἄφηνε ὁρφανές. Πῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὸν

κάτω κόσμο, κυρά... Κι' ἀφήνει χῆρα, τὴ μαῦρη Οὐρανία καὶ ὁρφανὸ τὸν αἰμορτὸ τὸ Φάνη, τὸ μοναχογιό...

Καί, ρίχνοντας μιά ματιά παράξενη, μέ-σα ἀπὸ τὰ δάκρυά της, πρόσεξε, θέλον-τας νὰ δοκιμάσῃ τὴν καρδιά τῆς Ρένας:

— Ὅρφα καὶ σένανε, κυρά μου... ποῦ σ' εἶχε ἀγαπήσει περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ γυιὸ τοῦ...

Ἡ Ρένα, σ' αὐτὰ τὰ λόγια τῆς Χαρί-κλειας ἔσπασε σ' ἀναφυλλήτα:

— Σὺ πά!... Εἶναι μεγάλος ὁ πόνος μου. Δὲν ἀντέχω!...

Καὶ στηρίχτηκε στὸν τοῖχο. Ἡ Χαρί-κλεια κρατήθηκε, σκουπίζοντας τὰ δάκρυα μετὰ τὴν ἀντηλὴ της: «Τί παράξενο—ἔλεγε μέσα τῆς κείνῃ τὴν ὥρα—νάχη τόσο καλὴ καρδιά καὶ νὰ γελᾷ τὸν ἀντρα τῆς ἔτσι πρόστυχῃ!...

Ἀλλὰ τὰ χαράματα (εἶχε ρίξει καὶ πάλι τὸ ἀνέρι στὴν πόρτα τῆς Ρένας) ὅταν εἶδε καὶ πάλι τὰ πατήματα τοῦ γιατροῦ, τὸ πῆγαινε κι' ἔλα του, σ' ἀνυπόταξο-ρα, τῆς ἦρε σὺν τρέλλῃ, νὰ μὴ μέσῃ ἑα-φνικά, νὰ ζυγιστῇ στὸ κρεβάτι τῆς κυρᾶς τῆς καὶ νὰ τὴν πνίξῃ.

— Τῆς βάσταξε ἡ καρδιά— συλλογιζό-τανε—ν' ἀμαρτήσῃ καὶ σήμερα, ἡ ἀνομη, ποὺ περιμένει τὸ λείψανο τοῦ ἀφέντη μετὰ μαῦρη καρδιά... Τῆς βάσταξε νὰ κἀνῃ τὰ δικὰ της, ὅταν ὁ ἀντρας τῆς γυρίζει αὐριο μ' ἓνα μεγάλο πόνον μέσα του καὶ θέλει ν' ἔλθῃ... Ἀκαρῆ καὶ ξεδιάντροπη... Κανένας ἔλεος δὲν πρέπει νὰ βρῇ ἀπὸ μένα!

Σκάζοντας ὁ ἥλιος φάνηκε στὴ δημοσιὰ νάρχεται μιά μεγάλη νεκροφόρα καὶ πίσω τὸ ἀμάξι τοῦ Φάνη μετὰ τὴν μάνα του, καί, πότε-πότε μελαγχολικὴ καὶ θλιβερὴ. Κι' ἂς ἰσχυρίζονται μερικοὶ ὅτι τάχα «τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἡ μέρα καὶ γελᾷ». Γιατὶ δὲ γελᾷ πάντα ἡ μέρα μετὰ καμώματα τῆς νύχτας. Συχνά, πολὺ συ-χνά, λυπᾶται καὶ δακρύζει.

Ἄν ἀρχίσω, ὁμως, μετὰ τὴν ἀδείᾳ σας πάντοτε, ἀναπνέω ἀναγνώστες—ν' ἀφ-γοῦμαι μερικὲς ἀπὸ τὴς πιδὲ ἐνδιαφέρουσες «ἱστορίες τῆς νύχτας» ποὺ ἔχουν ὑποπέ-σει στὴν... ἐνηλικιωθεῖσα πιά προσωπικὴ ξενυχτικὴ ἀντιλήψί μου.

*

Πρόπερι τὸ καλοκαίρι, μιά... ἀποφρά-δα Κυριακὴ, στὴς δύο περὶπου μετὰ τὰ με-σάνυχτα, ὁ Κώστας ὁ Μανιατάκης, ὁ δια-λεχτὴς τραγουδιῆς μας, συναντήθηκε τυ-χαίᾳ στὴν πλατεῖα Συντάγματος μ' ἓνα παλιὸ τοῦ φίλου, ποὺ συνάδευε δυὸ κυρίες, ὁφθαλμοφανῶς νεαζούσες μὲν, ἀλλὰ σαφῶς περασμένες ἡλικίας.

— Ὁ κύριος Μανιατάκης, ἡ κυρία Τάδε, ἡ κυρία Δεῖνα, ἔκανε τὴς τυπικὲς συστά-σεις ὁ συνοδός.

«Χαρήκαμε πολὺ» ὁμῶς καὶ οἱ τρεῖς καὶ προχώρησαν λίγα βήματα ὅλοι μαζί.

— ἔχεις καμιά καλὴ ἰδέα; ρώτησε ἑα-φνικά τὸν Μανιατὰ ὁ φίλος του.

— Τί εἶδους ἰδέα; ἀπάντησε αὐτός.

— Νά, γιὰ νὰ πηγαῖναι μετὰ νὰ διασκεδάσουμε, τοῦ ἐξήγησε.

— Οὐ, τέτοια ὥρα! τὸ εἶπε ὁ Μανια-τάκης, ποὺ δὲν εἶχε καμιά διάθεσι γιὰ γλέντι.

— Μὰ ἀπὸ τώρα θὰ πάμε γιὰ ὕπνο; διαμαρτυροῦντο ὁ Ζωροῦτα καὶ ἡ κυρία.

— Ἀισχρὸ! συμπλήρωσε ἡ ἄλλη.

— Σωστὰ! συμπῶνσε κι' ὁ καθ'αλλέ-ρος τους. Πάμε κάπου, βρὲ ἀδερφέ!

— Μὰ ποῦ νὰ πάμε τέτοια ὥρα; ἐπέ-μεινε ὁ Μανιατάκης, βλαστήμιώντας ἐνδο-μύχως τὸ κακὸ μεταμεσονύκτιο συναπάν-τημα.

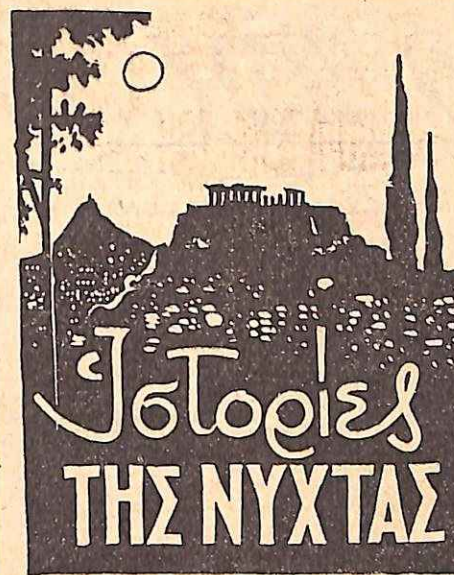
— Πάμε στὸ μπουζούκιο! πρότεινε μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ πρώτη κυρία.

— Νά! νά! στὰ μπουζούκια! ἐπεκρό-τησε κι' ἡ δεύτερη.

— Εὐπρόσ γιὰ τὰ μπουζούκια, λοιπόν! εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ φίλος τοῦ Μανιατά-κη. Πᾶσα ἀποπειρὰ δραπέτευσε θ' ἀπέ-βαινε—φεῦ!—ματαίᾳ. Κι' ἔτσι, ὁ Μανια-τάκης ὑποτάχθηκε στὸ μοιραῖον!

Μπήκαν σ' ἓνα ἀεροδυναμικὸ ταξί καὶ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια...

Οἱ «κίνδυνοι τοῦ ἡλίου»

Δὲν εἶμαι σὲ θέσι νὰ ξέρω, ἂν ἡ ἱστο-ρία—ἡ μεγάλη κι' ἐπίσημη ἱστορία, μετὰ τὸ «Ι» κεφαλαῖο—γράφεται, πραγματι-κά, τὴ νύχτα. Ἀλλὰ, σὺν φανταστικῶς καὶ πολὺτερος ἐντύπωση, μπορῶ νὰ βεβαιώσω ὅτι τὴ νύχτα, καθὲς νύχτα τοῦ μᾶς, γράφονται πολλὲς μικρὲς ἱστορίες, ἄλλοτε χαριτωμένες, ἄλλοτε διασκεδαστικὲς καὶ πότε-πότε μελαγχολικὲς καὶ θλιβερές. Κι' ἂς ἰσχυρίζονται μερικοὶ ὅτι τάχα «τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἡ μέρα καὶ γελᾷ». Γιατὶ δὲ γελᾷ πάντα ἡ μέρα μετὰ καμώματα τῆς νύχτας. Συχνά, πολὺ συ-χνά, λυπᾶται καὶ δακρύζει.

Ἄν ἀρχίσω, ὁμως, μετὰ τὴν ἀδείᾳ σας πάντοτε, ἀναπνέω ἀναγνώστες—ν' ἀφ-γοῦμαι μερικὲς ἀπὸ τὴς πιδὲ ἐνδιαφέρουσες «ἱστορίες τῆς νύχτας» ποὺ ἔχουν ὑποπέ-σει στὴν... ἐνηλικιωθεῖσα πιά προσωπικὴ ξενυχτικὴ ἀντιλήψί μου.

σὲ εἴκοσι λεπτὰ ἔφτασαν σ' ἓνα γνωστὸ ἐξοχικὸ κέντρο τῆς Νέας Φιλαδέλφειας.

Μόλις τακτοποιήθηκαν σ' ἓνα τραπέζι, οἱ κυρίες ἔβγαλαν ἀπὸ τὴς τσάντες τους τὰ σύνεργα κι' ἐπιδρομήσανε στὴν... ριζικὴ ἀ-νακρίβειαν τῶν καιρίως στραπατσαρισμένων προσώπων τους! Καὶ δὲν εἶναι, βέβαια, δυνατὸν νὰ ἰσχυριστῇ κανεὶς ὅτι οἱ φιλότι-μες προστάθειες τους στεφθήκανε ἔστω κι' ἀπὸ μέτρια ἐπιτυχία. Τὰ θλιβερά ἰχνη τοῦ ἀνελήτου κι' ἀπαύθυντου χρόνου ξεχωρί-ζαν εὐδιάκριτα πάνω στὰ μαρμαίνα πρό-σωπά τους, ἀκόμη καὶ μέσα στὸ εὐεργετι-κὸ μισοσκόταδο τοῦ κέντρου, καὶ παρὰ τὸ προσγεμμένο κι' εὐσυνείδητο μακιγιάζ.

Σ' αὐτὸ ἔφτανε, ἀσφαλὺς, καὶ ἡ μεγα-λὴ ζέση, ποῦ, ὡς γνωστὸν, δὲν εἶναι διό-λου ἐπικοινωνητικὴ γιὰ παρόμοιους... ἐ-ξωραίστους καὶ παρακλύει τὴν ὁμολή ἐ-πίστρωσι τοῦ προσώπου μετὰ «μείκι ἀπ'» καὶ πούδρα.

Με τέτοιους αἰσίους οἰωνοὺς ἄρχισε ἡ «διασκέδασι» μὴ διασκέδασι ἀπὸν, χλια-ρὴ καὶ ἀσοση. Κι' ὕστερα ἀπὸ μιᾶς πε-ριπτοῦ ὥρα πληξέως καὶ ἄνισα, ποὺ δὲν κατάρβωσαν ν' ἀπαλύνουν οὔτε οἱ «ἐξυ-πνες διπλοτηνιές», ὁ Μανιατάκης ρώτησε μ' ἐπιπλάσθη εὐγένεια:

— Δὲν νομίζετε πῶς εἶναι καιρὸς νὰ φεύγουμε;

— Ἀπὸ τώρα; τὸν ἀποπῆραν οἱ κυρίες.

— Μὰ ὅπου νάσαι θὰ ξημερώσῃ! τοὺς εἶπε, κρύβοντας μετὰ δυσκολίαν τὸν ἐκνευρι-σμὸ του.

— Εἰ, καί; φώναξαν ἐκεῖνες. Ἄς ξημε-ρώσῃ!

Κι' ὁ Μανιατάκης καρφώνοντας τὰ μά-τια του στὴς κατερευμένους φάτσες τους καὶ χαμογελώντας... ἰσόδω:

— Μὰ, κυρίες, θὰ χρειαστῇ νὰ... ξανα-συστηθούμε!

Καὶ τότε μόνον οἱ «γλειπζούδες» συνε-τίστηκαν καὶ σηκώθηκαν γιὰ νὰ φύγουν. Τὴς πρόμαξε, βλέπετε, ἡ... δεύτερη σύ-στασι!...

Πρωτοφανὲς ἐνδιαφέρον

*Ἦταν Αὐγουστιάτικὴ νύχτα, εἶχε παν-σέληνο, κι' ἐμείς—ὁ Νίκος ὁ Τσιφόρος κι' ἐγώ—ἦμασταν 18—20 ἐτῶν. Καὶ σουλα-τσάραμε στοὺς δρόμους ἀσκοπα, γοητε-μένοι ἀπὸ τὰ πρωτογνωρίσματα τότε γιὰ μᾶς θέλητρα τῆς νύχτας. Καὶ ἑσθινά, τὸν με-χρὶ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἀμύλητο καὶ σκε-πτικὸ Τσιφόρο τὸν ἔπιασε ἡ λῶξά του—μιά παράξενη κι' ἀνεξήγητη ἀκίνητη λό-ξα, ποὺ διατρεῖται, μέχρι σήμερα.

Στάθηκε, λοιπόν, μπροστὰ στὴν ἐξώπορ-τα ἐνὸς σπιτιοῦ τῆς οδοῦ Ζαῦτη, κι' ἄρχι-σε νὰ χτυπᾷ ἐπιμονὰ καὶ παρατεταμένα τὸ κουδούνι.

Σὲ λίγο, φοβισμένο κι' ἀγούροξυπνημέ-νο πρόβαλε ἀπὸ κάποιο παράθυρο τὸ πρό-σωπο μιάς νεαρῆς ὑπὸπλοῖας.

— Τί θέλετε, κύριε; ρώτησε τὸν ἀπίθα-νο νυκτερινὸ ἐπισκέπτη.

— Ἐγὼ δὲν θέλω τίποτα! τὴν διαβε-βαίωσε.

— Καὶ τότε γιατί χτυπᾶτε νυχτιάτικα τὸ κουδούνι; τὸν ἐξανόρμησε ἐκείνη, κα-τάπληκτη.

Κι' ὁ Τσιφόρος, μετὰ τὸ φυσικώτερο ὕφος τοῦ κόσμου:

— Γιὰ νὰ δῶ μήπως... θέλετε τίποτα ἐσεῖς!

Τὸ περιεχόμενο ἐνὸς Αἰγυπτίου κανα-τιοῦ ἦρθε γιὰ ν' ἀνταμείψῃ τὸ πρωτοφανὲς ἐνδιαφέρον τοῦ. Κι' εὐτυχῶς ποῦ, μετὰ λίγα σάλτα, βρισκόμαστε πιά... ἐκτός Βολῆς!

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

☼

Προτιμότερη ἡ τοξότη

Φωτογραφίζεται ὁ θεὸς μετὰ τὸν ἀνψιὸ τοῦ.

Ὁ φωτογράφος στὸν ἀνψιὸ: Βάλτε, ἂν θέλετε, τὸ χέρι σας στὸν ὦμο τοῦ θεοῦ σας, ἔτσι μετὰ ἀφέλεια καὶ φυσι-κότητα.

Ὁ ἀνψιός: Δὲν εἶναι φυσικώτερο νὰ βάλλω τὸ χέρι μου... στὴν τσέπη τοῦ;

Τό όνειρο τής ΠΑΤΡΙΚΙΑΣ

Ο ΗΛΙΟΣ Βούλιαζε μέσα στα τριαντάφυλλα, εκεί, στα βάθη της χρυσογάλανης Μεσογείου. Η ακρογιαλιά της Όστιας απλωνότανε καταπράσινη, σπαρμένη με ολόφρεσκα, βαθύσκια πεύκα, που φτάνανε σχεδόν ως την άμμουδιά. Ένας δροσερός, μυρωμένος μπάτσος, περνώντας απάνω από την επιφάνεια της αδυσώπητης θάλασσας, κουβαλούσε τα μύρα του ως το πυκνό δάσος, που μοσχοβολούσε κι' αυτό ρετινί, για να ολοκληρώση τον πιο γλυκό αρωματικό συνδυασμό...

Ένα ζευγάρι νέων καθφόριζε το στενό δρομάκι από το δάσος στη θάλασσα. Έκείνος δε βότανε παραπάνω από τριάντα ετών. Το κεφάλι του ήταν κουρεμένο βαθεία, όπως όλων των πατρικών της Ρώμης, το πρόσωπό του ευρισμένο με επιμέλεια. Οι γραμμές του προσώπου του ήταν άδρες κι' ευγενικές. Στα κατάμαυρα μάτια του καθρεφτιζότανε ο έρωτας. Εκείνη πάλι ήταν δέν ήταν είκοσι ετών. Ψηλή, σαν μίσχος λουλουδιού, ξανθιά, γαλανομάτα. Θάλεγε κανείς, ότι τα μάτια της είχανε δανειστή γαλάζιο από τη βελουδένια απερναύσωση της Μεσογείου, και τα μαλλιά της χρυσάφια από τον ήλιο, που βασιλευσε εκεί μακριά, στα τριαντάφυλλα νια βάθος του ανοιξιάτικου ορίζοντα...

Ο άντρας είχε περασμένο το μπράτσο του πίσω από τη λεπτή, τη λυγρή μέση της, και της μιλούσε τρυφερά στο αυτί:

— Σωθήκανε πιά τα ψέματά, αγαπημένη μου! Σε λίγο θάσαι για πάντα δική μου!

Τον έπινε μέσα στα δολοφάνια κύματα των ματιών της:

— Κι' αυτό σε κάνει ευτυχισμένο, Πόντιε...

— Μόνο ευτυχισμένο;... Μήπως αυτό δεν ήτανε το μεγάλο όνειρο της ζωής μου;...

Είχανε περάσει το δάσος των πεύκων, και τώρα τα σαντάλια τους τριέσανε απάνω στα βοτασάκια της ακρογιαλιάς. Μιά ψαρόδαρκα ήτανε τραηγμένη στην άμμο, για καλαφάτισμα. Ο άντρας ώθησε τη νέα γυναίκα ως εκεί και την ανασήκωσε σαν πουπούλο, για να τη βάλει να κάτση απάνω στα σανδία της πλώρης της. Ύστερα, πήδησε κι' εκείνος ελαφρά κι' έκαστε πλάι της.

Κύτταξε τη δύση που είν' απόψε η ανοιξιά, της μουρούρισε μαγεμένους. Λες κι' η φύσι πανηγυρίζει μαζί μας... Λες κι' η έρωτική μας ευτυχία έκανε ευτυχισμένη και τη θάλασσα και τον ουσανό και το δάσος, που σκύβουν έτσι όλα από πάνω μας, για να προσθέσουνε μαγευτικές ομορφιές στην ασύγκριτη ομορφιά του έρωτά μας...

Τον κύτταξε και τα ματάκια της τρεμοπαίζανε συγκινημένα:

— Πόσο χαίρομαι που έγινες λίγο ποιητής, Πόντιε! του ψιθύρισε.

— Ποιητή μ' έκανες εσύ! της αποκρίθηκε ζεστά. Η υπέροχη ομορφιά σου, που θα γίνη σε λίγο δική μου, με φλογίζει με τη χαρά μιας εξαισίας προσμονής!

Η νέα γυναίκα κοκκίνισε ως τ' αυτιά:

— Μη μου μιλάς έτσι, Πόντιε, γιατί με τρομάξεις!... του είπε.

— Αλλιώς τον νοιώθω τον έρωτα γι' εγώ...

— Δηλαδή, πώς τον νοιώθεις;... Για πέ μου... έκανε εκείνος μ' ένα χαμόγελο που μέσα του μπορούσε κανείς να διακρίνη μιάν ελαφροειά ειρωνεία...

Τον νοιώθω όπως είναι! του αποκρίθηκε με πίστη, χωρίς να τον κυττάει, γεμάτη παρθενική ντροπή. Σε μικρό θα με διάφαγα φτερά, που πετάει ανάλαφρα απάνω από τα κεφάλια αυτών που αγαπιούνται, για να τους χαρίση την πιο άσπρη ευτυχία, την πιο όνειρεμένη ευτυχία...

Η ειρωνεία είχε γίνει τώρα στα χείλια του ρεαλιστή Ρωμαίου, του πιστού όπαδο του Έπικουρού, σκληρός σαρκασμός:

— Αυτά που λες είναι κοριτσιάτικες φαντασιώσεις... της είπε, με τη βαθεία φωνή του. Ο έρωτας είναι ένας! Αυτός που έμπνέει την αναπαγωγική απάνω στον κόσμο! Όλοι, δες κι' όλα πειθαρχούνε στις προτροπές του. Οι άντρες κι' οι γυναίκες συμγύουν για να δημιουργήσουν από την ένωση τους τον καινούργιο άνθρωπο! Το ίδιο ζευγαρώνονται τα πουλιά και τα έντομα, για να διαδώσουνε τα είδη τους απάνω στη γη μ' ένα φιλή! Το ίδιο αγκαλιάζεται και η φρέσκια ανοιξιάτικη γη με τις ήλιαχτίδες, για να ξεπετάει μέσα από τα σπλάχνα της, γονιμοποιημένα με ολόχρυσο φως, το πολυχρώμο θαύμα των χρυσοιδιών!

Ολοφάνερα θυωμένη από τα τολμηρά ως τον κυνισμό λόγια του, εκείνη πήδηξε από την πλώρη της ψαρόδαρκας στην άμμουδιά:

— Δε θέλω να μου μιλάς έτσι, Πόντιε... τον παρακάλεσε — κι' η γλυκειά φωνή της έκλεινε κάτι σε θυμό... Αλλιώς τον νοιώθω εγώ τον έρωτα, αλλιώς και τη ζωή...

— Και πώς τα νοιώθεις;... Για πές μου, μικρή μου, για να τα νοιώσω κι' εγώ έτσι...

Μισόκλεισε τα μάτια της και, σμίγοντας τα χεράκια της, του ψιθύρισε πολύ σιγά:

— Για μένα η αγάπη είναι κάτι άπιαστο, κάτι αύλο κι' ούρανο — καθόλου γήινο, όπως θές να ιού το παραστήσης... Αυτή την εξαισία ώρα που βοσκούμαστε οι δυο μας άπομονωμένοι σ' αυτή τη μικρή μαγική γωνιά του απείρου, η ψυχή μου όλη σου δίνεται με μιάν αυθόρμητη λαχτάρα! Προβεί την ένωση με τη δική σου την ψυχή... Κι' η ένωση αυτή δεν έχει, πιστέψτε με, τίποτα το σαρκικό, τίποτα το χυδαίο!... Είναι μιάν ένωση άγια γι' αυτό το υπέροχο μαγιάτικο δειλινό, που πέφτει απαλά γύρω μας... Θα

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

προδίδανε, πιστέψτε με, Πόντιε, όλες τις όμορφιές που μας αγκαλιάζουν, αν σκεφτόμαστε τον από το πάθος—κι' όχι όπως τον νοιώθω εγώ—σαν απαλότατο αέρινο χέρι, όμοιο με το πέρασμα του μπάτση απάνω από το βελούδο της θάλασσας κι' από τη χλωρασιά των πεύκων...

Ο Ρωμαίος ευγενής, δε θέλησε να πληρώση την κοριτσιάτικη ευαισθησία της με άλλα κυνικά λόγια. Της έπιασε τρυφερά το χέρι και της είπε, κυττάζοντάς την στα μάτια:

— Καλά, μικρό μου, όνειροπαρμένο κοριτσάκι... Άς πούμε, ότι είναι έτσι... Κι' ως μη χαλάμε τις καρδιές μας, τώρα που η παντοτεινή ένωση μας είναι κοντά... Θάτανε άδικο να ενώναμε για όλη μας τη ζωή τις πιο βασικές διαφωνίες...

— Θέλω να συμφωνούμε, αγαπημένη μου, του είπε ζωηρά, τουλάχιστο στα κυριώτερα σημεία: στο αίσθημα, στον τρόπο που αντίλαμβανόμαστε την ευτυχία... Θέλω να σε φέρω με το μέρος μου...

— Και βάθω... της αποκρίθηκε λίγο αψηχημένος. Το κακό όμως είναι, ότι, θές δε θές, βάρη και συ μαζί μου... και αρκετά μακριά...

— Τι εννοείς μ' αυτό;... τον ρώτησε, κάπως ανήσυχη.

— Ο Τιβέριος, της αποκρίθηκε, χωρίς να την κυττάει, μου φυλάει ένα πολύ παράξενο γαμήλιο δώρο...

— Δώρο;... Τι δώρο;...

— Με στέλνει προκουράτορα στην 'Ιουδαία!...

Η κοπέλλα έσμιξε για δεύτερη φορά τα χείλια της, ενώ τα χείλια της μελλίκανε αυτές τις ίδιες λέξεις, που της φάνηκε πως κλείνανε μιάν βουβή απειλή:

— Προκουράτορα στην 'Ιουδαία;...

— Ναί, μικρή μου, ευαίσθητη άρραδωνιαστικά. Και δεν είναι μόνο η απόσταση, που με ανησυχεί... Εκεί, στα βάθη της αυτοκρατορίας, ζή ένας όχλος βωμικός και φανατισμένος! Πώς θα ζήσης εσύ, μιάν όμορφη πατρικία Ρωμαία, μαθημένη στην καλοπέραση και στις ανέσεις που σε περιβάλλουν από μικρή;... Πώς θα συνήθισω κι' εγώ, που, μά τον 'Ιανό, έχω μάθει τουλάχιστον να πλένωμαι;...

— Γιατί;... ρώτησε με αφέλεια η κοπέλλα. Στην 'Ιουδαία δεν πλένουνται;...

— Νομίζω όχι! Φαντάσου, πληροφορήθηκα — γιατί υπάρχουνε πάντα καλοθελητές έτοιμοι να υπογραμμίσουνε κάτι κακό, που θα σου συμβή με πιο κακές πληροφορίες γύρω από αυτό... — ότι στην 'Ιερουσαλήμ δεν υπάρχει καν υδραγωγείο!

— Ποιά είναι αυτή η 'Ιερουσαλήμ;...

— Η πρωτεύουσα του καταραμένου τόπου που καταδικάζομαστε να διοικήσουμε!... Κάτι έλεεινά πηγάδια μόνο υπάρχουν εκεί, που μέσα τους σαπίζουνε φοβίμια. Κι' από αυτά, πίνουν οι άνθρωποι, δροσίζονται, πλένονται — δηλαδή δεν πλένονται, γιατί δεν το θεωρούν διόλου άσπασίτητο!...

— Μά, αυτά όλα που μου λες είναι, απλούστατα, φρικτά, φίλε μου!... φώναξε η κοπέλλα, κατατρομαγμένη.

— Τι να κάνουμε;... Αφού μας στέλνει εκεί ο αυτοκράτωρ, πρέπει να υποταχτούμε στη θέλησή του...

— Μά, για τους θεούς, δεν υπάρχει τρόπος να αρνηθής;...

— Δεν ανιέται κανείς εύκολα στον Τιβέριο!... μουρούρισε, κουνώντας το κεφάλι του ο νέος Ρωμαίος. Είναι πεισματάρης και φιλόποτος... Πίσω από την άρνησή μου να υποταχτώ στη θέλησή του, μπορεί να διακρίνη καμιά συνωμοτική μου πρόθεση!... Και δεν έχω καμιά όρεξη να δοκιμάσω το εγγειοδίο ή το δηλητήριο! Προτιμώ χίλιες φορές την 'Ιουδαία!...

— Έπινε ένα στεναγμό του ο ώριος πατρικίος. Και πρόσθεσε πιο σιγά:

— Πάει, χωρίς γυρισμό, ο καιρός του Καίσαρος 'Οκταβίου.

που λάμπανε τόσο έκτυφλωτικά τη Ρώμη! Πάει ο «χρυσός αιώνας» ούτ' Αυγούστου, που μας άφησε ολόζωντα ίχνη από ολό-λαμπρο έκτυφλωτικό φως τον 'Οράτιο, τον Βιργίλιο, τον Τίτο Λίβιο, τον Σαλλούστιο, τον 'Οβίδιο, τους υ' ιεροκούς αρχιτέκτονες, τους έξοχους γλύπτες, που σκαλίσανε το θαύμα της Ρώμης για τις χίλιετριδες, που θα ακολουθήσουν!... Ύστερα από τόσα και τόσα πούκαμε ο έξοχος αυτός Αυγούστος, που, πεθαίνοντας, τι-μήθηκε σά Θεός, είχε την έλεεινή έμπνευση να υιοθετήση έναν τόσο συντριπτικά άναξιο διάδοχο, και να τον ανέβασε, οίκτρό του κι' αειθρόνητο καθρέφτισμα, απάνω στο θρόνο του 'Ιουλίου Καίσαρος!

Η κοπέλλα κύτταξε τρομαγμένη γύρω της:

— Σιγά, μη σ' ακούσουν!... Έχουν αυτιά κι' οι τοίχοι...

— Ο νέος σήκωσε τους ώμους του:

— Οι τοίχοι, νάι, όχι όμως και τα βότσαλα, ο μπάτσος της Όστιας ή η ψαρόδαρκα του γέρο-Κλαύδιου, που απάνω της ακουμπάμε... Έδώ μπορούμε να βρούμε όσο θέλουμε τον Τιβέριο! Άλλα ούτε εδώ, ούτε πουθενά αλλού, μπορούμε να τον παρο-κούμε...

— Λοιπόν... Θα πάμε στην 'Ιουδαία;... ρώτησε δειλά η κοπέλλα.

— Δυστυχώς, δε μπορούμε να κάνουμε αλλιώς... Εκτός πιά... αν, στη τελευταία στιγμή, μου γυρίσης το δαχτυλίδι μου και μείνεις στη Ρώμη, για να παντρευτής κανέναν άλλο, πιο τυχερό από μένα, που δε θα εξορίστη στην άκρη της γής!...

Τον κύτταξε με τρυφερό παρόπνο κι' ακούμπησε το χεράκι της απάνω στο μπράτσο του:

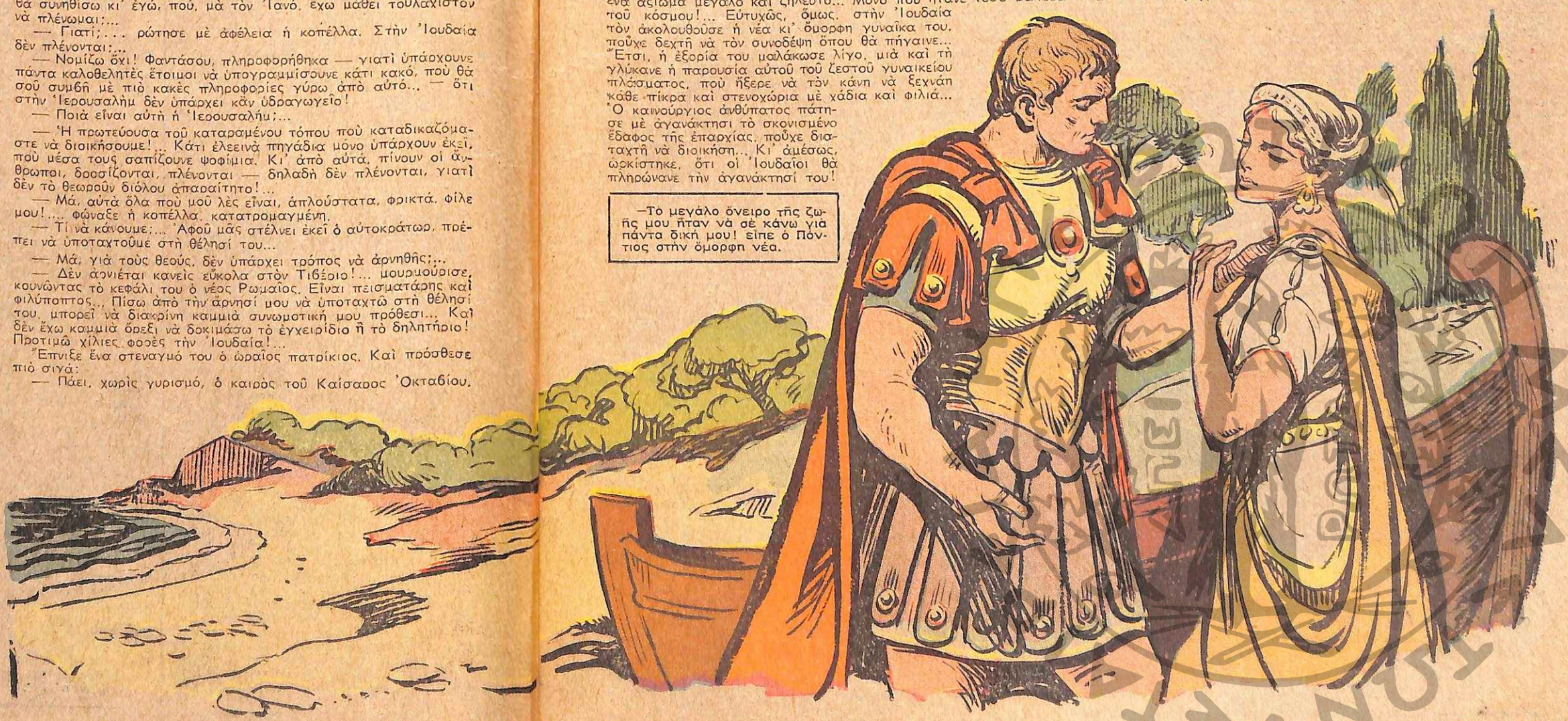
— Δε σου έχω επιτρέψει να αμφιβάλης για την πίστι μου, καλέ μου Πόντιε... του είπε. Είμαι άρραδωνιαστικά σου σήμερα, θα γίνω γυναίκα σου αύριο! Είναι μοιραίο, είναι φυσικό να σε ακολουθήσω όπου πάς — ακόμα κι' σ' αυτή την καταραμένη 'Ιουδαία!

Ήτανε τόσο τρυφερά σταθερός ο τόνος της φωνής της, που ο νεαρός πατρικίος την αγκάλιασε, γεμάτος έρωτική ευγνωμοσύνη... Τα χείλια τους, διψασμένα κι' απληστα, αναζητήσανε το ένα το άλλο, κι' εκεί, στις πρώτες σκιές του δειλινού, που θαμπώνανε τα χρυσάφια του ήλιου και τα ξαφείρια της θάλασσας, ένα θερμό φιλή έσμιξε τις ζωές τους για πάντα!...

Με πολύ βαρεία καρδιά άφησε τη Ρώμη και τα καλά του ο νεαρός πατρικίος Πόντιος Πιλάτος, για να πάη στη μακρινή θεία που τον έστελνε η ιδιοτροπία του αυτοκράτορα... Βέβαια, ανθύπατος της 'Ιουδαίας, δεν ήτανε μικρή θεία. Στα τριάντα του χρόνια, ο νεαρός αριστοκράτης, μπορούσε να περηφανεύεται, ότι είχε πάρει ένα αξίωμα μεγάλο και ζηλητό... Μόνο που ήτανε τόσο μακριά του κόσμου!... Εύτυχώς, όμως, στην 'Ιουδαία τον ακολουθούσε η νέα κι' όμορφη γυναίκα του, πουχε δεχτή να τον συνοδεύη όπου θα πήγαινε...

Έτσι, η εξορία του μοιάζωσε λίγο, μιάν και τη γλίσκανε η παρούσα αυτού του ζεστού γυναικείου πλάσματος, που ήξερε να τον κάνει να ξεχνάη κάθε πίκρα και στενοχώρια με χάδια και φιλιές... Ο καινούργιος ανθύπατος πάτησε με αγανάκτηση το σκονισμένο έδαφος της επαρχίας, πουχε διαταχτή να διοικήση... Κι' αμέσως, ώρκιστηκε, ότι οι 'Ιουδαίοι θα πληρώνανε την αγανάκτησή του!

— Το μεγάλο όνειρο της ζωής μου ήταν να σε κάνω για πάντα δική μου! είπε ο Πόντιος στην όμορφη νέα.

Πρώτα-πρώτα, εγκαταστάθηκε στο μαρμάρινο ανάκτορο του 'Ηρώδη—ήταν η μόνη εξαίρεση προκλητικής μεγαλοπρέπειας και σκανδαλώδους χλιδής μέσα σε ένα οίκτρο σύνολο από χαμόσπιτα, που συνθέταν την 'Ιερουσαλήμ...—κι' εκεί άρχισε να ζή σά γνήσιος Ρωμαίος πατρικίος, που ήταν. Του έλειπε, όμως—το είχε, άλλωστε, προβλέψει από τη Ρώμη...—το νερό! Δεν είχε τη δυνατότητα να πλένεται, όπως είχε συνήθεισε, μιάν και δυο φορές την ημέρα, κι' οι αλαβάστρινοι λουτήρες του μένανε ξεροί και άδειοι, μιάν και το λουτρό ήτανε απαγορευμένη πολυτέλεια στην καταραμένη αυτή χώρα... Καταλαβαίνει κανείς εύκολα το θυμό του επαρχού, όταν, τις καυτερές ημέρες του καλοκαιριού, την ώρα που σύννεφα από σκόνη στροβιλίζοντο αν απάνω από το παλάτι του, αυτός έμενε ιδρωμένος και απλυστός, με λίγα δοχεία νερό που κουβαλάγανε κοφωμεσασμένοι οι υπηρέτες από τα γειτονικά πηγάδια!

Κι' έτσι ο Πόντιος Πιλάτος πήρε τη γενναία απόφαση, που θα ίκανοποιούσε το μεγάλο του ανικανοποίητο πάθος της πατρίδας και θα έδειχνε, εκτός από αυτό, με τον πιο έμπρακτο τρόπο, την αμερίγρητη περιφρονήσή του γι' αυτό το άξιοθρήνητο κι' άναξιο λεφούσι που τον είχε στείλει η Ρώμη να διοικήση! Θάφτανε υ' υδραγωγείο! Κάλεσε μηχανικούς από τη Ρώμη και τους πρόσταξε να του φτιάξουνε τα σχέδια... Και τα λεφτά; Βρήκε άφθονα με τον πιο απλό τρόπο: Βάζοντας χέρι στις αποταμιεύσεις του Νοού! Φανές που κανανε οι άρχιερείς! Ο Άννας ξεόκησε τον κόσμο έναντιον του καινούργιου δεσποτικού προκουράτορα που περιφρονούσε τόσο το θρησκευτικό αίσθημα του τόπου που τον είχε στείλει να διοικήση... Δεν ίδρωσε όμως το αυτί του Ρωμαίου διοικήτη! Εκείνος έφτιασε τη δεξαμενή του, πολλά χιλιόμετρα μακριά από την 'Ιερουσαλήμ, έφτιασε και το υδραγωγείο που καί κουβάλησε το νερό στο μαρμάρινο παλάτι του για να γεμίση δέχειλους τους λουτήρες του και νάχη νερό να πλένεται όποτε του άρεσε!... Τσιρίσανε οι 'Ιουδαίοι φανατισμένοι από τους άρχιερείς κι' από τους φοροσπίλους! Και, μιάν μέρα, ένα πλήθος φανατισμένο, γέμισε την πλατεία μπροστά στο παλάτι του Πόντιου Πιλάτου, γεμάτο άγριες διαθέσεις... Έβαλε τότε εκείνος Ρωμαίους στρατιώτες να ντυθούνε με τα ρούχα των ντόπιων και τους έστειλε να ανακατωθούνε με το πλήθος που φώναζε και που απειλούσε... Και, σε μιάν στιγμή που δόθηκε το σύνθημα από πάνω, όλοι αυτοί οι μεταμφιεσμένοι Ρωμαίοι, τραβήξαν, κάτω από τους βαμβακερούς χιτώνες τους βούρλους και κουμπούσια κι' άρχισαν να δένουν αλύπητα το πλήθος που τώρα άρχισε να σκούζει, όχι πιά από θυμό κι' από αγανάκτηση, μ' από πόνο!...

Γέλια πούκαμε ο Πόντιος Πιλάτος, παρακολουθώντας από ψηλά τους ανθρώπους του να αδειάζουνε την πλατεία με γερές καμου-τισκιές! Μά, στ' αλήθεια, δε χρειαζότανε κι' άλλη μεταχείριση αυτό το απερίγραπτο λεφούσι, το ρυπαρό και φανατισμένο, που

δεν ένοιωσε παρά μόνο τὸ εὖλο σὰ μοναδικό ἐπιχείρημα στὰ ψαχνά του...

*

Τὸν τελευταῖο αὐτὸ καιρὸ ὁμως, κάτι περίεργες φήμες διασχιζάνε τοὺς σκονισμένους κομπους τῆς Ἰουδαίας, γιὰ νὰ φέρουν ὡς τὸ ἀνάκτορο τοῦ προκομμένου κατὰ παράξενες ἀπειλές: Μία κίνησι ἐπαναστατικὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ σημειώνεται ἀνάμεσα στὸν ὄχλο τοῦ ὑπαίθρου... Μία κίνησι, ποὺ σκοπὸ τῆς εἶχε — λέγανε — τὴν ἀποτίναξι τοῦ ζυγοῦ τῆς Ρώμης! Ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ἐπαναστατῶν ἦσαν κάποιος ἄλλοκοτος ἀρχηγός, ποὺ ἤξερε νὰ φανατίζει τὰ πλήθη καὶ νὰ σκάβῃ τὴ δύναμι τῆς Ρώμης σ' αὐτὸ τὸ μακροσμένο κράσπεδο τῆς αὐτοκρατορίας... Ποιὸς ἦταν αὐτός ὁ ἀρχηγός; Πῶς τὸν λέγανε; Ὁ Πόντιος Πιλάτος οὐτε εἶχε φροντίσει νὰ μάθῃ... Τὸν ἐνοίαζε; Περὶ πάντων οἱ σιδηρόφρακτες λεγεῶνες του, ἦταν ἑτοιμὲς νὰ πνίξουνε στὸ αἷμα κάθε ἀπείρημα γιὰ ἐξέγερσι τῶν πόλων ὑποταχτικῶν! Ἀφνε, λοιπόν, ἀδιάφορος, τίς φήμες νὰ διασχιζοῦν τὸν σκονισμένον ἀέρα, κι' αὐτὸς ἐπληττε πίσω ἀπὸ τὰ μάρμαρα τοῦ ἀνακτόρου του...

Μοναδικὴ παρηγοριά του, μὴν του χάρα, ἦταν ἡ γυναῖκα του — ἡ ὁμορφὴ, περήφανη καὶ λυγροκόρμη πατρικία ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει πιστὴ ὡς τὴ μακρινὴ ἐκείνη καὶ τόσο ἀποκρουστικὴ γυνὴ τῆς γῆς, γιὰ νὰ ζεσταῖ τὴν γλυκεῖα τῆς γυναικότητας τὴς πικρῆς ὥρες τῆς μοναξιάς του... Μὲ τὴ γυναῖκα του βρισκόταν τίς πλεονεκτήματα τῆς ἡμέρας ὁ Ρωμαῖος ἀριστοκράτης. Καὶ ἡ ὥραία αὐτὴ πατρικία τοῦ θύμιζε μὲ τὸν πρὶν ἔντονον τρόπο — ἕναν τρόπο ποὺ τοῦ γέμιζε κάπου-κάπου τὴν καρδίαν μὲ ὀδυνηρὰ νοσταλγία... — ὅτι κάπου ἐκεῖ, πρὸς τὴ δύσι, ὑπῆρχε ἡ Ρώμη, ὑπῆρχε ὁ πολιτισμός, ὑπῆρχε ἡ εὐτυχία!...

Μιά μέρα ἀνοιξιὰτικη, οἱ φήμες γιὰ τὴν ἀπειλούμενη ἐξέγερσι, ποὺ τόσο συζητιότανε στὰ στενοσόκακα, γίνανε πρὶν συγκεκριμένες: Αὐτὸς ὁ περίφημος ἀρχηγός τῆς Ἰουδαίας, ποὺ ἐτοιμοζότανε νὰ ἐπαναστατήσει, εἶχε κοντοζυγώσει στὴν Ἱερουσαλὴμ, κι' εἶχε, μάλιστα, τολμήσει νὰ μπη μέσα στὴν πόλι, ἀπάνω στὴ ράχη ἐνὸς μικροῦ γαϊδουριού! Στὸ διάβα του, ἐξαλλο ἀπὸ ἐνθουσιασμό, τὸν πλῆθος τὸν εἶχε ὑποδεχτῇ μὲ βόγια καὶ συμριτίες, εἶχε στρώσει χαλίς στὸ περσμά του καὶ τὸν εἶχε ὑποδεχτῇ μὲ παράξενες φωνές: «Ὡσαννά!... Εὐλογημένος ἔσθι ποὺ ἔρχεσαι στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου!...».

Τὶ παράξενα πράγματα ἦσαν αὐτά!... Ὁ Πόντιος Πιλάτος εἶχε στείλει ἕναν ἐκατόνταρχο μὲ τοὺς στρατιῶτες του νὰ κάνουνε μιά περιπολία μέσα στὴν πυρρετικὴ πόλι καὶ νὰ τοῦ φέρουν τὰ νέα, χωρὶς ὁμως νὰ πειράξουνε ἄνθρωπο — δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο ὁ ἐπαρχὸς νὰ μεγαλώσῃ τὸ

μῖσος τῶν γηγενῶν, ποῦχε προκαλέσει τὸ ὕδατος τοῦ...

Γύρισε ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ὕστερα ἀπὸ μιά ὥρα κι' ἔκανε τὴν ἐκθεσί του: Κόσμος πολὺς εἶχε ὑποδεχτῇ αὐτὸν τὸν παράξενον ἄνθρωπο, ποὺ προκαλοῦσε τόσες συζητήσεις γύρω ἀπὸ τὸ αἰετοῦ του... Κι' αὐτὸς εἶχε περάσει, ἥσυχος, πρὸς, γαλήνιος, ἀπάνω στὸ γαϊδουράκι του, κάνοντας οἰλικὰ νοήματα στὸ πλῆθος — εὐλόγους τὰ ὀνόμαζαν οἱ ἀφελείς... — ποὺ τὰ δεχότανε γονατιστό... Κι' ὕστερα, ὅλοι εἶχανε διαλυθῇ, εἶχε μείνει ὁμως ἡ ἀτμόσφαιρα ἡλεκτρισμένη, σὰν ἀπὸ τὸ πλησίασμα μιάς ἀόρατης θύελλας...

Ὁ ἐπαρχὸς σήκωσε τοὺς ὤμους του καὶ γύρισε στὴ γυναῖκα του, ποὺ τὰ ἄκουγε ὅλα αὐτὰ χλωμῇ, νευρική:

— Τί λές κι' ἐσύ, ἀγαπημένη μου;... ἡ ῥύτιση.

— Τί νὰ πῶ;... μουρμούρισε ἡ πατρικία. Εἶναι τόσο παράξενα ὅλα αὐτά!... Θὰ προτιμοῦνταν νὰ βρισκόμαστε μακριά, πίσω στὴ Ρώμη... Κάποιος ἀόρατος κίνδυνος μάς ἀπειλεῖ!...

Ὁ ἀνθύπατος γέλασε: — Κίνδυνος; Ὁχι δά!... Ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀνθρωπάκο ἀπάνω τοῦ γαϊδουριού!... Ἀλήθεια, περιγράψέ μας τὸν λίγο, Κορνῆλιε...

Ὁ ἐκατόνταρχος ἀποκρίθηκε μὲ τὴ βαρεῖα φωνὴ του:

— Εἶναι ξανθός, ἀδύνατος, μὲ καλοχτενισμένα γένεια καὶ μαλλιά!... Ἡ ματιά του εἶναι πολὺ παράξενη — θὰ νόμιζε κανεὶς, ὅτι καθρεφτίζει κάποιο ἀόρατο ἐσωτερικὸ φῶς!... Οἱ Θεοὶ νὰ μὲ συγχωρῶσιν, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους!...

— Δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους! φώναξε ὁ διοικητὴς τῆς Ἰουδαίας μὲ θυμὸ, «Καὶ σὰν τί εἶναι, λοιπόν!...

— Ἔχω κι' ἐγώ!... — Ἀκούω δὲ, ἐκατόνταρχε, τέτοιες ἀνοησίες νὰ μὴν τίς πῆς καὶ πάρα ἔξω, γιατί θὰ ρεζιλίσεις τὸ ἀξίωμα σου!...

Δέχτηκε, κατακόκκινος ἀπὸ ντροπὴ, τὸ σκληρὸ μάθημα ὁ ἀξιωματικὸς, χαϊρέτησε καὶ βῆκε...

— Ἀκούω, δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους! ξαναεἶπε ὁ Πιλάτος, μόλις ἔμεινε μόνος μὲ τὴ γυναῖκα του. Τέτοιες δεισιδαιμονίες νὰ καλλιεργεῖται ἀνάμεσα στὸ ἀμόρφωτο πλῆθος, εἶναι φυσικὸ! νὰ βγαίνουν ὁμως ἀπὸ τὰ χεῖλια ἐνὸς Ρωμαίου ἀξιωματικοῦ, ἔ, αὐτὸ πάει πολύ!...

Δεῖλὰ τοῦ εἶπε τότε ἡ γυναῖκα του: — Μὲ συγχωρεῖς, Πόντιε, ποὺ θὰ σοῦ ἀντιμιλήσω ὁμως... κι' ἐγὼ ἔχω ἀκούσει κάτι τέτοιο...

— Τί, δηλαδή;... ρώτησε ὁ ἀνθύπατος, σμίγνοντας τὰ χοντρά φρύδια του.

— Ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι κάτι ἄλλο, διαφορετικὸ ἀπὸ τοὺς κοινούς ἀν-

θρώπους: Διηγούνται, ὅτι κάνει θαύματα, ὅτι ἀνασταίνει νεκρούς, σηκώνει παραλυτικούς, γιατίεῖ τις ἀσθένειες τῶν σωματίων, μ' ἕνα χαμόγελο, καὶ τὸν ψυχῶν μὲ ἕνα βλέμμα!...

— Ἀνοησίες!... τὴν ἔκοψε νευρισμένος ὁ ἀντράς τῆς. Ἀνοησίες, ποὺ τίς κυκλοφοροῦν αὐτοὶ οἱ πονηροὶ Ἰουδαῖοι, γιὰ νὰ κλονίσουν τὴ σιδηρόφρακτὴ ρωμαϊκὴ ἰσχὺ μὲ γελοῖες προλήψεις!...

— Μπορεῖ... ἔκανε ἡ γυναῖκα, ὑποχωρητικῇ, σκεπτικῇ...

Κι' ὕστερα, ρώτησε: — Ὡστε, αὐτὸς ὁ μάγος, μπῆκε στὰ Ἱεροσόλυμα;...

— Δὲν ἀκούσες ποὺ μάς τὸ διηγῆθηκε ὁ ἐκατόνταρχος;... Καὶ τὸν ὑποδεχότανε οἱ πονηροὶ Ἰουδαῖοι μὲ φοινικολάβα, μὲ δάφνες, μὲ χαλὰ, ποὺ στοῶσανε στὸ πέρσμά του — λές κι' ἦτανε κανένας βασιλιάς!... Πολὺ φοβάμαι, ὅτι θὰ ἔχουμε μπλεῖδες!...

— Τί υπελάδες;...

— Δὲν καταλαβαίνεις;... Βασιλιάς τοῦ βρωμόπου αὐτοῦ εἶναι ἕνας — ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης! Ἐλπίζω νὰ μὴ θελήσουν αὐτοὶ οἱ βρωμιορῆδες νὰ τοὺς τὸ θυμίσω μὲ καινούργιους ραβδισμούς!...

Ἡ συζητήσι ἐμεινε ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὸν ἀνθύπατο τῆς Ἰουδαίας καὶ στὴν γυναῖκα του ἐκείνη τὴν ἀνοιξιὰτικὴ μέρα.

Τὰ πράγματα ὁμως δὲν ἦτανε μοιραῖα νὰ σταματήσουν ἐκεῖ. Τὸ κακὸ φούντωσε! Οἱ θρησκευτικοὶ ἡγέτες τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ ἀρχίσανε νὰ κουνιούνται, γεμάτοι ἀναγκησι, ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἐπιβουλεύετανε τὴν ἐξουσία τοῦ καὶ εἶχε τὸ θράσος νὰ βγάλῃ κάποτε ἀπὸ τὸ νὰ μὲ κοινοτυκίσεις τοὺς τίμιους ἐμπόρους, ποὺ κάνανε τὸ συνθησιμένο τοὺς ἐμπόριο ἐκεῖ μέσα! Μιά κατηγορία ἐξυφάνθηκε γύρω ἀπὸ τὸν αὐθάδη, ποὺ, τελικὰ, πιάστηκε, ἕνα βράδυ, ἐνὸς προσεχόντων ὑποκριτικὰ μέσα σὲ ἕνα δάσος ἀπὸ ἑλλῆς. Καί, τὴν ἄλλη μέρα — τὴν ὀδυνηρὰ ζήτημα γιὰ τὸν μαλθακὸ Ρωμαῖο! — ἕνα πλῆθος ἀπὸ φανατικούς γέμιζε τὴν πλατεῖα μπροστὰ στὸ πραιτώριο, ξεφωνίζοντας ἀπειλές καὶ κατάρεις!

Ἀγουροζυπημένοι, βαρυστημένοι ἀπὸ ὅλη αὐτὴ τὴν κατάστασι ποὺ τοῦ χαλοῦσε τόσο δραματικὰ τὴν ἡσυχία, ὁ Πιλάτος, βγῆς στὴν εἰσοδο τοῦ αλατρίου του. Μπρὰ στὰ του εἶδε γροθιὲς σφιγμένες, φάτσες ἀγριεμένες, πρόσωπα κίτρινα ἀπὸ τὸ μῖσος... Κι' ἀνάμεσα σὲ ὅλους αὐτοὺς, ἡ μὴ γαλήνια μορφὴ, ἔμεινε τοῦ παραξένου κατηγορουμένου, ποῦχε προκαλέσει τὸ σάλο!... Ἦταν ἕνας ἀντράς φτωχικὰ μὰ παστρικά ντυμένος. Χρυσάφι καὶ μαλλιά καὶ τὰ γένεια του, περιόχωνε τὴ γαλήνη τῶν χαρακτηριστικῶν του μὲ κάτι σὰ φωτισμένο θλιμμένης δάσας! Συμφωρημένος ὁ πραιτῶρ, διασταύρωσε τὰ ὤρησμένα μάτια του μὲ τὰ μάτια αὐτοῦ ποὺ τὸν εἶχανε σῦρει μπροστὰ του σὰν ἐνοχο. Καὶ τότε, ἀελά του, χαμήλωσε τὰ μάτια του ὁ περήφανος Ρωμαῖος! Τὰ χαμήλωσε θαυμάζοντα ἀπὸ τὸ φῶς ποῦχανε συναντήσει — ἕνα φῶς δολωμένο, μὲ ἀπίθανη, σχεδὸν ὀδυνηρὴ ἀκτινοβολία!... Ἀνατρίχισε, ἀελά του ὁ Ρωμαῖος ἡγεμὼν, καὶ στὰ αὐτιά του ἀντηχήσανε τὰ λόγια τοῦ ἐκατόνταρχοῦ του: «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους!...».

Μπᾶ... Ἰδεοληψίες... Εἶχε ἐπηρεασθῇ κι' ὁ Πιλάτος ἀπὸ τίς δεισιδαιμονίες καὶ τίς προλήψεις!... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ξεσηκώσει μεγάλο σάλο στὸν τόπο!... Οἱ ἀρχιερεῖς τὸν εἶχανε δικάσει καὶ καταδικάσει, βιαστικὰ καὶ γρήγορα! Ἐπειδὴ ὁμως τὰ ἀδικήματα του ἦταν ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἐπισφύρουν τὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, ἦταν ἀποσπῆκτο τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ δικαστηρίου νὰ τὴν ἐπικύρωσῃ — νὰ τὴν ἐπιβάλλῃ μᾶλλον, γιατί μόνο ἡ Ρώμη εἶχε δικαίωμα ζωῆς καὶ θανάτου στὴν Ἰουδαία — ὁ ἐπαρχὸς τῆς κοσμοκράτειρας!...

Ἐπρεπε, λοιπόν, νὰ καταδικασθῇ, ἔτσι, στὰ καλὰ καθόμμενα, ὁ Πόντιος Πιλάτος, αὐτὸν τὸν ἀλλόκοτο κατηγορούμενο, ποὺ δὲ τὸν ἤξερε, ποὺ οὐτε τὸν εἶχε δῇ — καί, μόλις τὸν εἶχε δῇ, εἶχε σκύψει τὸ βλέμμα του νικημένος, αὐτὸς ὁ περίφημος τοιποτηρητὴς τῆς σιδηρόφρακτῆς ρωμαϊκῆς ἰσχύος!...

Τὶ μπλεῖδες! Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, ὁ

Πιλάτος θέλησε νὰ ξεφύγῃ:

— Τί μοῦ τὸν φέρετε αὐτὸν ἐδῶ!... ὠότησε θυμωμένος τοὺς ἀρχιερεῖς. Πονηρὸς, δόλιος, ὁ Ἄννας, ξετύλιγε τὴν ψευτικὴ κατηγορία, ποὺ ἤξερε ὅτι θὰ ἐπίανε στὰ αὐτιά τοῦ Ρωμαίου ἀνθύπατου:

— Λέει πῶς εἶναι βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων καὶ βάζει τὸν κόσμον νὰ μὴ πληρώνῃ φόρους στὴ Ρώμη!...

Ἀντιστῆ, ἐσχάτη προδοσία!... Κατάλαβε ὁ Πιλάτος, ὅτι μὲ τέτοιες κατηγορίες δὲ γλύτνει ὁ παράξενος ἐκεῖνος ἀντράς μὲ τὴν ἀδιτάρακτὴ γαλήνη!...

— Εἶσαι βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων;... τὸν ρωτᾷ ἀπότομα.

Κουνιούνται ἀργὰ τὰ χεῖλια, γιὰ νὰ ἀποκριθῶν — κι' εἶναι ὑπερκόσμια μελωδία ἡ φωνή:

— Ἡ βασιλεία μου δὲν εἶναι αὐτοῦ τοῦ κόσμου!...

Ἀνατρίχισε ἀελά του πάλι ὁ Πιλάτος! Αὐτὸς ὁ ξανθὸς ἐνθουσιώδης πολεμὴς μὲ γαλήνη τὴ βία, μὲ ἀγάπὴ τὸν μῖσος!... Κι' ὕστερα τὰ λόγια του τί σημαίνουν;... Μιά βασιλεία ἐνὸς ἄλλου κόσμου!... Γιὰ τὸν πραγματικὸν Ρωμαῖο, τὸν προσηλωμένο μὲ πείσμα ἀπάνω στὴς γῆινες δοξασίες τοῦ Ἐπικούρου, αὐτὴ ἡ ἡμερη μεταφυσικὴ ἄλ- λων κόσμων, εἶναι ἐντελὴς ἀκατάληπτη!...

Γυρίζει καὶ ρωτᾷ τὸ ἀφηνιασμένο λε- φοῦσι:

— Τί νὰ τὸν κάνω αὐτὸ ποὺ μοῦ φέρεται!...

Ἄγρια ἰαχὴ σκεπάει τὰ λόγια του:

— Σταυρώσε τον!...

— Τὸ βασιλῆά σας νὰ σταυρώσω;... ἀπορεῖ εἰρωνικὰ ὁ πραιτῶρ.

— Δὲν ἔχουμε ἄλλο βασιλῆά ἀπὸ τὸν Καίσαρα!... τοῦ πετάει ὁ πονηρὸς Ἄννας. Δύσκολη ἡ θέσι τοῦ Ρωμαίου διοικητῆ: Οἱ ὑποτακτικοὶ τοῦ ζητᾶνε νὰ σκοτώσῃ κάποιον, ποὺ πᾶει νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Ρώμης!... Ἄν τὸν ἀθώωσῃ, πῶς θὰ φτάσῃ τὸ νέο ὡς τὰ αὐτιά τοῦ φιλοποπιτοῦ Τιβερίου!...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ποὺ ἀμφιρρέπει ἀνάμεσα στὴ συνειδήσιν τοῦ καὶ στὴν ἀσφάλειά του ὁ Πιλάτος, κάποιος ὑπέρθετος γλυ- στράει κοντὰ του καὶ τοῦ χώνει στὸ χερί μιά μικρὴ περγαμνὴ. Νευρικός, τὴν ἀνοίγει καὶ διαβάζει:

«Μὴ βᾶψῃς τὰ χεῖρά σου στὸ τίμιο αἷμα αὐτοῦ τοῦ ἀθώου, ἀγαπημένε μου! Εἶδα ἕνα φοβερὸ ὄνειρο, ποὺ μὲ βασάνισε ὅλη τὴ νύχτα. Ἀθώωσέ τον, σώσε τον! Ἐ- τὶ ῥθῶνεις καὶ σώσεις τὸν ἴδιο τὸν ἑαυ- τόν σου!...».

Οἱ λίγες αὐτὲς γραμμὲς δὲν ἔχουν ὑπογραφή. Ὁ Πιλάτος ὁμως εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ γράμμα τῆς γυναῖκας του... Τσαλακῶ- νει πελαγωγμένως τὴν περγαμνὴν καὶ ξανα- γυρίζει στὸν κατηγορούμενο, ποὺ περιμέ- νει πρᾶς τὴν ἐξέλιξι τοῦ δράματος, σὰ νὰ μὴ εἶναι αὐτὸς ὁ πρωταγωνιστὴς του:

— Ἔρεῖς, ὅτι ἔχω ἐξουσία νὰ σὲ σταυ- ρώσω ἢ νὰ σὲ ἀπολύσω;...

Κουνάει ἥρεμα τὸ κεφάλι του ὁ κατηγο- ρούμενος καὶ ἀποκρίνεται σταθερὰ, χωρὶς αὐθάδεια, μὰ καὶ χωρὶς ἴχνος δειλίας:

— Δὲν ἔχεις καμμιὰ ἐξουσία σὲ μένα, μιά καὶ δὲ σοῦ δόθηκε ἀπὸ ἐκεῖ ψηλά!...

Τὶ ἀνυπόφορα πονοῖ τὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! Ὁ Πιλάτος τὰ νοιώθει σὰν πυρωμένα βέλη νὰ τρυπάνε τὴν καρδίαν του!...

Κυτᾷ νὰ τὸν σώσῃ... Πρέπει νὰ τὸν σώσῃ. Καὶ προσπαθεῖ μὲ ἐλαφρότερες ποι- νὲς νὰ τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν τελικὴ: Δια- τάζει καὶ τὸν μαστιγώνουν ἀλύπητα! Κά- τω ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ἀλαλαγμούς τοῦ ἀ- ποθηρωμένου ὄχλου, ὁ ὑπόδικος ὑπομένει τὸ μαστίγιωμα, χωρὶς παράπονο, χωρὶς διαμαρτυρία... Ματωμένα αὐλάκια χαρ- ζοῦνε τὸ λιγνὸ τοῦ κορμίου... Ὑστερα, σὰν ντύνουνε μὲ πορφύρα τίς πληγές του! Φτιάζουνε κι' ἕνα στεφάνι ἀπὸ σουβλερὰ ἀγκάθια καὶ τοῦ τὸ φορᾶνε στὸ χλωμὸ κε- φάλι! Σὰ βελόνες τὰ ἀγκάθια τρυπάνε τὸ δέρμα καὶ κάνουνε τὸ αἷμα νὰ ἀνακαταβῇ μὲ τὸ δόλωτο χρυσάφι τῶν μαλλιών!... Ὑ- στερα, σίγουρος πιά, ὅτι τοὺς ἔχει ἱκανο- ποιήσει, ὁ Πιλάτος ἀπαλλάζει τὸν ματωμένο ἄνθρωπο μὲ τὴν πορφύρα καὶ τὸ ἀγκάθιο στεφάνι, τὸν τραβᾷ ὡς τὸ δίδωμά τῆς ταράτσας καὶ τὸν δειχνεῖ στὸ πλῆθος:

— Νὰ ὁ ἄνθρωπος! Νὰ ὁ βασιλιάς

αὐτοῦ!... Ἄλλοιμονο! Τὸ θῆριο διψαίει πρὶν πολλὴ γιὰ αἷμα, μόλις τὸ γεύτῃ!... Τὰ ἀνθρώ- πινα θῆρια ποὺ εἶναι συναγμένα μπροστὰ στὸ πραιτώριο, μολύνουνε μὲ καινούργια γολλὴ τὴν ἀνοιξιὰτικὴ ἀτμόσφαιρα:

— Σταυρώσε τον!...

Ἀγανακτεῖ ὁ πραιτῶρ:

— Μὰ πῶς νὰ τὸν σταυρώσω, ἀφοῦ δὲν ἔκανε τίποτα!...

— Δὲν ἔκανε τίποτα;... οὐλοῖται ὁ φρι- καλὸς Ἄννας. Καὶ ποῦ αὐτοχειροτονή- θηκε βασιλιάς τῆς Ἰουδαίας;...

— Πρόσεξε, Πιλάτε!... φωνάζει, ἡὼς πι- στὴ τοῦ πεθεροῦ του! κι' ὁ Καίσαφας, Ἄν- μάθῃ ὁ αὐτοκράτορας τῆς στάσι σου, ἡ προδοσία μεταποτίσεται ἀπὸ τοὺς ὤμους αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, στοὺς δικούς σου!...

Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος καὶ ἄμεσος: Τὸν ἔρεῖ τὸν Τιβερίο ὁ Πιλάτος!... Δὲ θέ- λει καὶ πολὺ γιὰ νὰ ἀνακατέμῃ καὶ τὸν ἑπάρχον τοῦ σὴ συνωμοσία!... Ἐπὶ τέλους, δὲ θάνατ' ὁ πρῶτος ἀθῶος ποὺ θὰ πληρώ- σῃ χωρὶς νὰ φταίῃ!...

Ὁ ἀνθύπατος προστάζει καὶ τοῦ φέρ- νουνε μέσα σὲ μιάν ἀσημένια λεκάνη ὀλο- κάθωτο νερό — ἀπὸ τὸ ὕδατος τοῦ πο- ρύγινο ἀπὸ τὰ χεῖρά τοῦ ναοῦ!... Βουτᾷ μέσα τὰ χεῖρά του καὶ τὰ βγάει βρε- μένα:

— Ἐγὼ πλένω τὰ χεῖρά μου!... φωνάζει, γεμάτος ἀναγκασμένη περιφρόνησι. Τὰ πλένω ἀπὸ τὰ αἷμα αὐτοῦ τοῦ ἀθώου, ποὺ τὸ χύνετε σεῖ!...

Μυριόστομη ἰαχὴ τοῦ ἀποκρίνεται ἀπὸ κάτω:

— Τὸ αἷμα τοῦ ἀπάνω μας, κι' ἀπάνω

στὰ παιδιὰ μας!...

Δὲν ἔχει ἄλλο νὰ κόνῃ ὁ Πιλάτος παρὰ νὰ ὑπογράψῃ τὴν καταδικὴ μὲ χερί ποὺ τρέμει:

— Πάρτε τον καὶ σταυρώστε τον! λέει σ' ἕναν ἀξιωματικὸ του, δίνοντάς του τὴν ὑπογεγραμμένη περγαμνὴν!...

Ἀποφεύγει ὁμως νὰ διασταυρώσῃ τὸ νι- κημένο βλέμμα του μὲ τὸ καυτερὸ βλέμμα τοῦ μεγαρχολικοῦ νικητῆ, ποὺ πᾶει νὰ σταυρωθῇ!...

*

Κατάκοπος ὁ Πιλάτος ἀπὸ τὴν τιτάνεια πάλιν μὲ τὴ συνειδήσιν τοῦ μπαίνει μέσα στὸ παλάτι του νὰ ξεκουρασθῇ!... Πέφτει ὁ- μως ἀπάνω στὴν γυναῖκα του! Εἶναι κατὰ- χλωμη σὰν περσμένη, καὶ τὰ μάτια τῆς ξε- χειλίζονται βαρεῖα κατηγορία:

— Τί ἔκανες, Πόντιε;... μουρμουρίζουνε τὰ χεῖλιά της. Τί ἔκανες;... Στιγμάτισες μὲ ντροπὴ ὅλη τὴ ζωὴ σου!...

Τὰ λόγια τῆς τὸν καίνε!... Ζητάει νὰ δι- καιολογηθῇ, νὰ ἀλαφρώσῃ τὴ θέσι του:

— Δὲ μπορούσα νὰ κάνω ἄλλιως!... Δὲν ἄκουσες τί μὲ ἀπειλήσανε;... Ἄν λέγανε στὸν Τιβερίο τὸν προδίνω, ποῖος θὰ μὲ ἔσωζε ἐμένα;...

— Ἀ, Πόντιε! Ὑπόκυψες σὲ μιάν ἀσυ-

χώρητῃ δειλία!... Σκότωσες γιὰ νὰ μὴ

σκοτωθῇς!...

— Ἐτσι εἶναι ἡ ζωὴ! τῆς ἀποκρίνεται β- ἄναυσα.

Ξαφνικὰ, τὸ πρόσωπο τῆς γυναικας φω- τίζεται μὲ ὑπερκόσμιο φῶς:

— Ἡ ζωὴ αὐτὴ εἶναι ἔτσι — αὐτὴ ποὺ τὴ ζοῦμε ἔρποντας σὰ σκουλήκια στὴ γῆ!... Ἡ ἄλλη ζωὴ, ὁμως, αὐτὴ ποὺ μὲς ὑπὸσχε- ται!... Ἐκεῖνος, δὲν εἶναι ἔτσι!...

Ὁ Πιλάτος κάνει κατὰπληκτος, φοβι- σμένος, ἕνα βῆμα πίσω:

— Ἡ... ἄλλη ζωὴ;... ψελλίζει. Ποῦ μάς ὑπόσχεσαι!... Ἐκεῖνος!... Τί λόγια εἶν αὐτά!...

Τὰ μάτια τῆς γυναικας μισοκλείνουνε, σὰ θαμπωμένα ἀπὸ τὴ λάμψιν ποὺ ἀνενί- ζουν:

— Ἐκεῖνος... ἦρθε στὸ ὄνειρό μου!... ψιθυρίζει. Τὸν εἶδα χωρὶς νὰ τὸν ξέρω, ὅ- πως τὸν εἶδα σήμερα, περῶνα μὲς στὰ αἷματα, μπροστὰ στὸ πραιτώριο!... Μὲ κύτταξε μὲ τὸ γαλήνιο βλέμμα του καὶ μοῦ εἶπε: «Ἐγὼ εἶμαι ἡ Ζωὴ, ἡ πραγματικὴ Ζωὴ!... Ὅποιος πιστεύει σὲ μένα, δὲ θὰ πεθάνῃ στοὺς αἰῶνες!...». Κι' ὕστερα, ξα- φνικὰ, ἦρθε μιά χρυσὴ νεφέλη καὶ τὸν πῆ- ρε!... Ἀχ, Πόντιε, τί φοβερὸ ἔγκλημα ἔκα- νες στέλνοντάς τον στὸ σταυρό!...

Νευρικοσμένος, ὁ Πιλάτος, τῆς

μισόκλειστα, σὰ νὰ ὠραματιζότανε πίσω ἀπὸ τὰ μισόκλειστα βλέφαρά της κατὰ ὑπερφυσικὴ καὶ ὑπερφυσικὴ, ἡ γυναῖκα ἀρ- γοκούνῃσθε τὰ χεῖλιά της:

— Ἐκεῖνος πέθανε!...
Ἡ σκηνοθεσία τῆς φρίκης εἶχε βαθεῖα ἐπηρεάσει τὸ φανταστικὸ ὁπαδὸ τοῦ Ἐπι- κούρου, ποῦ, προσηλωμένος στερεὰ ὥπως ἦταν στὴ ζωὴ, ἔτρεπε μπροστὰ σὲ κάθε τί πρὸς τὴν ἀπὸ τὰ στενά της ὁρίαι...

Ἐτρεξε ἔξω καὶ φώναζε δυνατὰ στοὺς ὑπηρετές, ποὺ τρέμανε τὴν ὁρμή του — μαζὶ μὲ τὴν ὁρμή τοῦ Ἀγνώστου:

— Πηγαίνετε καὶ φωνάξτε μου τὸν κεν- τριώνα!

Ἦταν ὁ ἀξιωματικὸς ποῦχε ἐπιβλέπει στὴ σταύρωσι.

Τρέξαν στὸν ἄγωνα λόφο τοῦ Γολγοθᾶ καὶ τοῦ εἶπαν πῶς τὸν ζήτουσε ὁ ἐπαρ- χος.

Τσακίστηκε ἐκεῖνος νὰ ὑπακούσῃ στὴ διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ του...

Μπήκε στὸ Πραιτώριο, λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο, ἀναστατωμένος, χλωμός...

Λέγε! Τί ἐγίνε;... τὸν πρὸς τὸν ὁ Πιλάτος, μὲ φωνὴ βραχνή.

— Μαδὰ ἔρω κι' ἐγώ;... φέλλισε ἐκεῖ- νος. Περιμένε με κατὰ τὸν τοῖς σταυ- ροῦς τὸν γεφύρισμα τῶν καταδικῶν, ὅταν, αὐτὸς τῆς μέσης, ἀφ' οὗ πρὸς μερικὰ πα- ράξενα λόγια στὴ γλώσσα του, ἔβγαλε μιά φωνὴ μεγάλη καὶ γεφύρισε!... Κι' ἀμέ- σως τότε ἐγίνε ὅλο αὐτὸ τὸ κακό: Ὁ οὐ- ρανὸς σκοτεινιάσει, ἡ γῆ κουνήθηκε δυνατὰ, καὶ μιά βουὴ γέμισε τὸν οὐρανὸν τῆς καρδιᾶς μας!...

— Καὶ τώρα τί γίνεται;...

— Τώρα... τὸ κακὸ ἔξακολουθεῖ! Δη- λαδὴ, ὁ σεισμὸς σταμάτησε μαζὶ μὲ τὴ βουή, μὰ τὸ σκοτάδι, τὸ βλέπει καὶ ὁ μὲ- νος σου, ἀρχὸντα ἀνθῆπαι, σκεπάζει πᾶν- τα τὴ γῆ!... Ὁ κόσμος ὅλος ἐκεῖ τρυπώ- σει, τρομαγμένος σὰ σπῆτις τοῦ...

Ὁ Πιλάτος ἐφίξε τὴν γροθιὴν του:

— Ὁ κόσμος!... μούγκρισε. Αὐτὸ τὸ ἐ- λεινὸ σκυλολόι, ποῦ λῦσσαε νὰ με πα- ρασυρῇ σ' αὐτὸ τὸ ἐγκλημα!...

Ὁ κεντριώνας, βλέποντας καὶ τὸν ἀρχη- γὸ τοῦ ἐπηρεασμένου ἀπὸ τὰ ὑπερφυσικά αὐτὰ φαινόμενα, φέλλισε:

— Ὅλοι λένε πῶς ἦταν Θεὸς αὐτὸς ποῦ σταυρώσανε σήμερα...

Ἐπίσημα, σὰν νῆσαν ἀπὸ πάνω, ἀ- κούστηκε ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας τοῦ Πιλά- του:

— Ναι!... Ἦταν Θεός, καὶ γύρισε στὰ... οὐρανὸ!...

Δὲ μπόρεσε νὰ βοηθῇ ἡσυχία ἀπὸ κείνη τὴ μαύρη Παρασκευὴ ὁ Πόντιος Πιλάτος!

Φοικτὲς τύψεις, τυραννοῦσαν τὴς ἡμέρας του καὶ οἱ νύχτες τοῦ ἦσαν γεμάτες μαρ- τυρικοῦς ἐφιάλτες!... Δίπλα του, ἡ γυναῖ- κα του στεκόταν ἀσάλευη, ἀσυγκίνητη, ἀνέκφραστη, σὰ νὰ εἶχε πεθάνει μέσα της, βαθεῖα της, τὸ κίνητρο τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐαισθησίας...

Δὲ θὰ μπορούσε νὰ ἀναγνωρίσῃ κανεὶς

τὴν προήφνη, πανέμορφη καὶ λυγροκόρ- μη Ρωμαῖα πατρικία σ' αὐτὸ τὸ αὐτοχ- πλάσμα ποῦ μοιάζει μαρμαρίνο... Ὁ Πιλά- τος τὴν ἐνοίωθε πλὴν τοῦ κάθε μέρα καὶ πρὸς ζεῖν!... Λες κι' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ κοντὰ του, τὸ ἴδιο ὅπως ἀπομακρυνότανε κι' ἀπὸ τὴ ζωή...

Κι' ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο — δὲν εἶχανε περάσει παρά μόνο λίγους μῆνες ἀπὸ τὸ φριχτὸ ἐγκλημα τοῦ φανατισμένου ὁ- χλοῦ τῆς Ἰουδαίας — ἡ Ρωμαῖα πατρι- κία ἐκλείνε γιὰ πάντα τὰ μάτια της...

Γιὰ τὸν Πόντιο Πιλάτο, αὐτὸς ὁ σωμα- τικὸς θάνατος, δὲν ἦταν παρά ἐπικυρώ- σι — ὁ ἄλλου, τοῦ ψυχικοῦ καὶ πνευματι- κοῦ, ποῦ τὴν εἶχε ἀπὸ τὸς μῆνες τώρα πᾶν οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴ ζωή...

Κι' ὁ ἀνθύπατος τῆς Ἰουδαίας, οἰκτρὸ λείψανο τοῦ παλποῦ εὐτυχισμένου καὶ ξε- νοιστοῦ αὐτοῦ του, ἐξακολούθησε στὸν τό- σσο μιστὸ αὐτὸ τόπο, νὰ κυβερνᾷ... Ὅχι πιά σὰν δίκαιος τοποτηρητὴς τῆς Ρώμης, μὰ σὰν ὡς τὸς τύραννος! Γέμισαν οἱ φυλα- κές αὐτὲς καὶ γυναῖκες, κι' οἱ θανατικὲς καταδικὲς ὑπογράφονταν γιὰ ψῆλλον πῆγμα ἀπὸ τὸ χέρι του, ποῦ δὲν ἔτρεπε πιά ὅταν τὴς ὑπόγραφε...

Ὁσπου — ἐπὶ τέλους! — ἡ ἀγανάκτη- σι κορυφώθηκε γύρω του!... Ἀρχισαν οἱ ἀναφορὲς τῶν καταπιεζομένων Ἰουδαίων νὰ φεύγουν ἢ μὴ ἀπὸ τὴν ἀλλή, γιὰ τὸν αὐτοκράτορα! Καί, μὴ μέρᾳ τοῦ ἔτους 36, ὁ διοικητὴς τῆς Συρίας Λεύκιος Βι- τέλλιος, διατάχθηκε νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν Ρώμη! Ὁσπου γὰρ φτάσῃ ὁ παλῆς ἐπαρχὸς τῆς Ἰουδαίας, ὁ αὐτοκράτορας του, ὁ πονηρὸς Τιβέριος, εἶχε πεθάνει!... Διὰ τὸν αὐ- ναγορεύθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τέρα- τα τῆς ἱστορίας, ὁ Καλιγούλας. Μπροστὰ τοῦ παρουσιάστηκε ὁ Πόντιος Πιλάτος, γιὰ νὰ ἀπολογηθῇ. Ἀδιάφορος ὁ καινούργιος αὐτοκράτορας γιὰ τὰ παραπτώματά του — ποῦ δὲ τὰ καλοκατάλαβε — τὸν ἐστει- λε ἐξορία στὴ Γαλιλαία.

Κι' ἐκεῖ — μὴς πληροφορεῖ μὴ παρὰ- δοσι — ὁ παλῆς πατρικίος τῆς Ρώμης, ἕνα ὁλόφωτο ἀνοϊστικὸ δειλινὸ, ἔχασε τὸ σπαθὶ του στὴν καρδιά του, λυτρώοντας ἐπὶ τὴν πυρετικὴν του θυμὸν ἀπὸ τὸν ἐ- φιάλτη τῶν τύψεων...

Ἦταν — λένε... — μὴς Παρασκευὴ — πικρὴ ἀδερφὴ τῆς μαύρης μέρας τοῦ Γολ- γοθᾶ...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

τὴν προήφνη, πανέμορφη καὶ λυγροκόρ- μη Ρωμαῖα πατρικία σ' αὐτὸ τὸ αὐτοχ- πλάσμα ποῦ μοιάζει μαρμαρίνο... Ὁ Πιλά- τος τὴν ἐνοίωθε πλὴν τοῦ κάθε μέρα καὶ πρὸς ζεῖν!... Λες κι' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ κοντὰ του, τὸ ἴδιο ὅπως ἀπομακρυνότανε κι' ἀπὸ τὴ ζωή...

Κι' ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο — δὲν εἶχανε περάσει παρά μόνο λίγους μῆνες ἀπὸ τὸ φριχτὸ ἐγκλημα τοῦ φανατισμένου ὁ- χλοῦ τῆς Ἰουδαίας — ἡ Ρωμαῖα πατρι- κία ἐκλείνε γιὰ πάντα τὰ μάτια της...

Γιὰ τὸν Πόντιο Πιλάτο, αὐτὸς ὁ σωμα- τικὸς θάνατος, δὲν ἦταν παρά ἐπικυρώ- σι — ὁ ἄλλου, τοῦ ψυχικοῦ καὶ πνευματι- κοῦ, ποῦ τὴν εἶχε ἀπὸ τὸς μῆνες τώρα πᾶν οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴ ζωή...

Κι' ὁ ἀνθύπατος τῆς Ἰουδαίας, οἰκτρὸ λείψανο τοῦ παλποῦ εὐτυχισμένου καὶ ξε- νοιστοῦ αὐτοῦ του, ἐξακολούθησε στὸν τό- σσο μιστὸ αὐτὸ τόπο, νὰ κυβερνᾷ... Ὅχι πιά σὰν δίκαιος τοποτηρητὴς τῆς Ρώμης, μὰ σὰν ὡς τὸς τύραννος! Γέμισαν οἱ φυλα- κές αὐτὲς καὶ γυναῖκες, κι' οἱ θανατικὲς καταδικὲς ὑπογράφονταν γιὰ ψῆλλον πῆγμα ἀπὸ τὸ χέρι του, ποῦ δὲν ἔτρεπε πιά ὅταν τὴς ὑπόγραφε...

Ὁσπου — ἐπὶ τέλους! — ἡ ἀγανάκτη- σι κορυφώθηκε γύρω του!... Ἀρχισαν οἱ ἀναφορὲς τῶν καταπιεζομένων Ἰουδαίων νὰ φεύγουν ἢ μὴ ἀπὸ τὴν ἀλλή, γιὰ τὸν αὐτοκράτορα! Καί, μὴ μέρᾳ τοῦ ἔτους 36, ὁ διοικητὴς τῆς Συρίας Λεύκιος Βι- τέλλιος, διατάχθηκε νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν Ρώμη! Ὁσπου γὰρ φτάσῃ ὁ παλῆς ἐπαρχὸς τῆς Ἰουδαίας, ὁ αὐτοκράτορας του, ὁ πονηρὸς Τιβέριος, εἶχε πεθάνει!... Διὰ τὸν αὐ- ναγορεύθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τέρα- τα τῆς ἱστορίας, ὁ Καλιγούλας. Μπροστὰ τοῦ παρουσιάστηκε ὁ Πόντιος Πιλάτος, γιὰ νὰ ἀπολογηθῇ. Ἀδιάφορος ὁ καινούργιος αὐτοκράτορας γιὰ τὰ παραπτώματά του — ποῦ δὲ τὰ καλοκατάλαβε — τὸν ἐστει- λε ἐξορία στὴ Γαλιλαία.

Κι' ἐκεῖ — μὴς πληροφορεῖ μὴ παρὰ- δοσι — ὁ παλῆς πατρικίος τῆς Ρώμης, ἕνα ὁλόφωτο ἀνοϊστικὸ δειλινὸ, ἔχασε τὸ σπαθὶ του στὴν καρδιά του, λυτρώοντας ἐπὶ τὴν πυρετικὴν του θυμὸν ἀπὸ τὸν ἐ- φιάλτη τῶν τύψεων...

Ἦταν — λένε... — μὴς Παρασκευὴ — πικρὴ ἀδερφὴ τῆς μαύρης μέρας τοῦ Γολ- γοθᾶ...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

τὴν προήφνη, πανέμορφη καὶ λυγροκόρ- μη Ρωμαῖα πατρικία σ' αὐτὸ τὸ αὐτοχ- πλάσμα ποῦ μοιάζει μαρμαρίνο... Ὁ Πιλά- τος τὴν ἐνοίωθε πλὴν τοῦ κάθε μέρα καὶ πρὸς ζεῖν!... Λες κι' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ κοντὰ του, τὸ ἴδιο ὅπως ἀπομακρυνότανε κι' ἀπὸ τὴ ζωή...

Κι' ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο — δὲν εἶχανε περάσει παρά μόνο λίγους μῆνες ἀπὸ τὸ φριχτὸ ἐγκλημα τοῦ φανατισμένου ὁ- χλοῦ τῆς Ἰουδαίας — ἡ Ρωμαῖα πατρι- κία ἐκλείνε γιὰ πάντα τὰ μάτια της...

Γιὰ τὸν Πόντιο Πιλάτο, αὐτὸς ὁ σωμα- τικὸς θάνατος, δὲν ἦταν παρά ἐπικυρώ- σι — ὁ ἄλλου, τοῦ ψυχικοῦ καὶ πνευματι- κοῦ, ποῦ τὴν εἶχε ἀπὸ τὸς μῆνες τώρα πᾶν οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴ ζωή...

Κι' ὁ ἀνθύπατος τῆς Ἰουδαίας, οἰκτρὸ λείψανο τοῦ παλποῦ εὐτυχισμένου καὶ ξε- νοιστοῦ αὐτοῦ του, ἐξακολούθησε στὸν τό- σσο μιστὸ αὐτὸ τόπο, νὰ κυβερνᾷ... Ὅχι πιά σὰν δίκαιος τοποτηρητὴς τῆς Ρώμης, μὰ σὰν ὡς τὸς τύραννος! Γέμισαν οἱ φυλα- κές αὐτὲς καὶ γυναῖκες, κι' οἱ θανατικὲς καταδικὲς ὑπογράφονταν γιὰ ψῆλλον πῆγμα ἀπὸ τὸ χέρι του, ποῦ δὲν ἔτρεπε πιά ὅταν τὴς ὑπόγραφε...

Ὁσπου — ἐπὶ τέλους! — ἡ ἀγανάκτη- σι κορυφώθηκε γύρω του!... Ἀρχισαν οἱ ἀναφορὲς τῶν καταπιεζομένων Ἰουδαίων νὰ φεύγουν ἢ μὴ ἀπὸ τὴν ἀλλή, γιὰ τὸν αὐτοκράτορα! Καί, μὴ μέρᾳ τοῦ ἔτους 36, ὁ διοικητὴς τῆς Συρίας Λεύκιος Βι- τέλλιος, διατάχθηκε νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν Ρώμη! Ὁσπου γὰρ φτάσῃ ὁ παλῆς ἐπαρχὸς τῆς Ἰουδαίας, ὁ αὐτοκράτορας του, ὁ πονηρὸς Τιβέριος, εἶχε πεθάνει!... Διὰ τὸν αὐ- ναγορεύθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τέρα- τα τῆς ἱστορίας, ὁ Καλιγούλας. Μπροστὰ τοῦ παρουσιάστηκε ὁ Πόντιος Πιλάτος, γιὰ νὰ ἀπολογηθῇ. Ἀδιάφορος ὁ καινούργιος αὐτοκράτορας γιὰ τὰ παραπτώματά του — ποῦ δὲ τὰ καλοκατάλαβε — τὸν ἐστει- λε ἐξορία στὴ Γαλιλαία.

Κι' ἐκεῖ — μὴς πληροφορεῖ μὴ παρὰ- δοσι — ὁ παλῆς πατρικίος τῆς Ρώμης, ἕνα ὁλόφωτο ἀνοϊστικὸ δειλινὸ, ἔχασε τὸ σπαθὶ του στὴν καρδιά του, λυτρώοντας ἐπὶ τὴν πυρετικὴν του θυμὸν ἀπὸ τὸν ἐ- φιάλτη τῶν τύψεων...

Ἦταν — λένε... — μὴς Παρασκευὴ — πικρὴ ἀδερφὴ τῆς μαύρης μέρας τοῦ Γολ- γοθᾶ...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

τὴν προήφνη, πανέμορφη καὶ λυγροκόρ- μη Ρωμαῖα πατρικία σ' αὐτὸ τὸ αὐτοχ- πλάσμα ποῦ μοιάζει μαρμαρίνο... Ὁ Πιλά- τος τὴν ἐνοίωθε πλὴν τοῦ κάθε μέρα καὶ πρὸς ζεῖν!... Λες κι' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ κοντὰ του, τὸ ἴδιο ὅπως ἀπομακρυνότανε κι' ἀπὸ τὴ ζωή...

Κι' ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο — δὲν εἶχανε περάσει παρά μόνο λίγους μῆνες ἀπὸ τὸ φριχτὸ ἐγκλημα τοῦ φανατισμένου ὁ- χλοῦ τῆς Ἰουδαίας — ἡ Ρωμαῖα πατρι- κία ἐκλείνε γιὰ πάντα τὰ μάτια της...

Γιὰ τὸν Πόντιο Πιλάτο, αὐτὸς ὁ σωμα- τικὸς θάνατος, δὲν ἦταν παρά ἐπικυρώ- σι — ὁ ἄλλου, τοῦ ψυχικοῦ καὶ πνευματι- κοῦ, ποῦ τὴν εἶχε ἀπὸ τὸς μῆνες τώρα πᾶν οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴ ζωή...

Κι' ὁ ἀνθύπατος τῆς Ἰουδαίας, οἰκτρὸ λείψανο τοῦ παλποῦ εὐτυχισμένου καὶ ξε- νοιστοῦ αὐτοῦ του, ἐξακολούθησε στὸν τό- σσο μιστὸ αὐτὸ τόπο, νὰ κυβερνᾷ... Ὅχι πιά σὰν δίκαιος τοποτηρητὴς τῆς Ρώμης, μὰ σὰν ὡς τὸς τύραννος! Γέμισαν οἱ φυλα- κές αὐτὲς καὶ γυναῖκες, κι' οἱ θανατικὲς καταδικὲς ὑπογράφονταν γιὰ ψῆλλον πῆγμα ἀπὸ τὸ χέρι του, ποῦ δὲν ἔτρεπε πιά ὅταν τὴς ὑπόγραφε...

Ὁσπου — ἐπὶ τέλους! — ἡ ἀγανάκτη- σι κορυφώθηκε γύρω του!... Ἀρχισαν οἱ ἀναφορὲς τῶν καταπιεζομένων Ἰουδαίων νὰ φεύγουν ἢ μὴ ἀπὸ τὴν ἀλλή, γιὰ τὸν αὐτοκράτορα! Καί, μὴ μέρᾳ τοῦ ἔτους 36, ὁ διοικητὴς τῆς Συρίας Λεύκιος Βι- τέλλιος, διατάχθηκε νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν Ρώμη! Ὁσπου γὰρ φτάσῃ ὁ παλῆς ἐπαρχὸς τῆς Ἰουδαίας, ὁ αὐτοκράτορας του, ὁ πονηρὸς Τιβέριος, εἶχε πεθάνει!... Διὰ τὸν αὐ- ναγορεύθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τέρα- τα τῆς ἱστορίας, ὁ Καλιγούλας. Μπροστὰ τοῦ παρουσιάστηκε ὁ Πόντιος Πιλάτος, γιὰ νὰ ἀπολογηθῇ. Ἀδιάφορος ὁ καινούργιος αὐτοκράτορας γιὰ τὰ παραπτώματά του — ποῦ δὲ τὰ καλοκατάλαβε — τὸν ἐστει- λε ἐξορία στὴ Γαλιλαία.

Κι' ἐκεῖ — μὴς πληροφορεῖ μὴ παρὰ- δοσι — ὁ παλῆς πατρικίος τῆς Ρώμης, ἕνα ὁλόφωτο ἀνοϊστικὸ δειλινὸ, ἔχασε τὸ σπαθὶ του στὴν καρδιά του, λυτρώοντας ἐπὶ τὴν πυρετικὴν του θυμὸν ἀπὸ τὸν ἐ- φιάλτη τῶν τύψεων...

Ἦταν — λένε... — μὴς Παρασκευὴ — πικρὴ ἀδερφὴ τῆς μαύρης μέρας τοῦ Γολ- γοθᾶ...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

τὴν προήφνη, πανέμορφη καὶ λυγροκόρ- μη Ρωμαῖα πατρικία σ' αὐτὸ τὸ αὐτοχ- πλάσμα ποῦ μοιάζει μαρμαρίνο... Ὁ Πιλά- τος τὴν ἐνοίωθε πλὴν τοῦ κάθε μέρα καὶ πρὸς ζεῖν!... Λες κι' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ κοντὰ του, τὸ ἴδιο ὅπως ἀπομακρυνότανε κι' ἀπὸ τὴ ζωή...

Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο τεύχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ἀρχίζει τὸ νέο συγκλονιστικὸ ἀστυ- νομικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως

ΦΡΕΝΤ ΚΟΛΜΑΝ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

Πρόκειται γιὰ τὴς ἀγωνιᾶς καὶ ἐφιαλτικὲς περιπέτειες ἐνὸς καλλιτέ- χνη, ποῦ μπλέκεται στὰ δίχτυα μίας ἀκατανίκητης γοήσεως, πέφτει θύμα μίας σατανικῆς πλεκτάνης καὶ ἀναγ- κάζεται νὰ γίνῃ μέλος μίας συμμο- ρίας λαθρεμπόρων ναρκωτικῶν, γιὰ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴν του. Ἀπὸ τὰ πρῶ- τα του ὁμῶς βήματα, βρίσκει ἀντι- μέτωπο ἕνα τολμῶδ καὶ δαιμόνιο νιτέκτιβ καὶ ὑποχρεώνεται νὰ παίξῃ διπλὸ παίγνιδι γιὰ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ μυστηριώδη ἀρχηγὸ τῆς συμμορίας τῶν λαθρεμπόρων. Στὸ θανάσιμον αὐ- τὸν ἀγῶνα τὸν ἔχει τὴ συμπαρά- στασι μίας ὁμορφῆς καὶ φλογερῆς Μεξικάνικας, ποῦ εἶναι τρελλὰ ἐρω- τευμένη μαζὶ του καὶ πρόθυμη γιὰ τὴν πρὸς μεγάλη θυσία.

Τὸ ἀριστουργηματικὸ αὐτὸ ἀστυ- νομικὸ μυθιστόρημα, ποῦ προκαλεῖ βαθεῖες συγκινήσεις μὲ τὰ μυστηρι- ωδῆ ἐγκλήματά του καὶ τοὺς συναρ- παστικὸν ἐρωτὲς του, κρατᾷ σὲ ἀγῶνι καὶ ἀναγνώστη ἀπὸ τὴν ἀρ- χὴ ὡς τὸ τέλος του.

— Ναι!... Ἦταν Θεός, καὶ γύρισε στὰ... οὐρανὸ!...

Δὲ μπόρεσε νὰ βοηθῇ ἡσυχία ἀπὸ κείνη τὴ μαύρη Παρασκευὴ ὁ Πόντιος Πιλάτος!

Φοικτὲς τύψεις, τυραννοῦσαν τὴς ἡμέρας του καὶ οἱ νύχτες τοῦ ἦσαν γεμάτες μαρ- τυρικοῦς ἐφιάλτες!... Δίπλα του, ἡ γυναῖ- κα του στεκόταν ἀσάλευη, ἀσυγκίνητη, ἀνέκφραστη, σὰ νὰ εἶχε πεθάνει μέσα της, βαθεῖα της, τὸ κίνητρο τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐαισθησίας...

Δὲ θὰ μπορούσε νὰ ἀναγνωρίσῃ κανεὶς

τὴν προήφνη, πανέμορφη καὶ λυγροκόρ- μη Ρωμαῖα πατρικία σ' αὐτὸ τὸ αὐτοχ- πλάσμα ποῦ μοιάζει μαρμαρίνο... Ὁ Πιλά- τος τὴν ἐνοίωθε πλὴν τοῦ κάθε μέρα καὶ πρὸς ζεῖν!... Λες κι' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ κοντὰ του, τὸ ἴδιο ὅπως ἀπομακρυνότανε κι' ἀπὸ τὴ ζωή...

Κι' ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο — δὲν εἶχανε περάσει παρά μόνο λίγους μῆνες ἀπὸ τὸ φριχτὸ ἐγκλημα τοῦ φανατισμένου ὁ- χλοῦ τῆς Ἰουδαίας — ἡ Ρωμαῖα πατρι- κία ἐκλείνε γιὰ πάντα τὰ μάτια της...

Γιὰ τὸν Πόντιο Πιλάτο, αὐτὸς ὁ σωμα- τικὸς θάνατος, δὲν ἦταν παρά ἐπικυρώ- σι — ὁ ἄλλου, τοῦ ψυχικοῦ καὶ πνευματι- κοῦ, ποῦ τὴν εἶχε ἀπὸ τὸς μῆνες τώρα πᾶν οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴ ζωή...

Κι' ὁ ἀνθύπατος τῆς Ἰουδαίας, οἰκτρὸ λείψανο τοῦ παλποῦ εὐτυχισμένου καὶ ξε- νοιστοῦ αὐτοῦ του, ἐξακολούθησε στὸν τό- σσο μιστὸ αὐτὸ τόπο, νὰ κυβερνᾷ... Ὅχι πιά σὰν δίκαιος τοποτηρητὴς τῆς Ρώμης, μὰ σὰν ὡς τὸς τύραννος! Γέμισαν οἱ φυλα- κές αὐτὲς καὶ γυναῖκες, κι' οἱ θανατικὲς καταδικὲς ὑπογράφονταν γιὰ ψῆλλον πῆγμα ἀπὸ τὸ χέρι του, ποῦ δὲν ἔτρεπε πιά ὅταν τὴς ὑπόγραφε...

Ὁσπου — ἐπὶ τέλους! — ἡ ἀγανάκτη- σι κορυφώθηκε γύρω του!... Ἀρχισαν οἱ ἀναφορὲς τῶν καταπιεζομένων Ἰουδαίων νὰ φεύγουν ἢ μὴ ἀπὸ τὴν ἀλλή, γιὰ τὸν αὐτοκράτορα! Καί, μὴ μέρᾳ τοῦ ἔτους 36, ὁ διοικητὴς τῆς Συρίας Λεύκιος Βι- τέλλιος, διατάχθηκε νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν Ρώμη! Ὁσπου γὰρ φτάσῃ ὁ παλῆς ἐπαρχὸς τῆς Ἰουδαίας, ὁ αὐτοκράτορας του, ὁ πονηρὸς Τιβέριος, εἶχε πεθάνει!... Διὰ τὸν αὐ- ναγορεύθηκε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα τέρα- τα τῆς ἱστορίας, ὁ Καλιγούλας. Μπροστὰ τοῦ παρουσιάστηκε ὁ Πόντιος Πιλάτος, γιὰ νὰ ἀπολογηθῇ. Ἀδιάφορος ὁ καινούργιος αὐτοκράτορας γιὰ τὰ παραπτώματά του — ποῦ δὲ τὰ καλοκατάλαβε — τὸν ἐστει- λε ἐξορία στὴ Γαλιλαία.

Κι' ἐκεῖ — μὴς πληροφορεῖ μὴ παρὰ- δοσι — ὁ παλῆς πατρικίος τῆς Ρώμης, ἕνα ὁλόφωτο ἀνοϊστικὸ δειλινὸ, ἔχασε τὸ σπαθὶ του στὴν καρδιά του, λυτρώοντας ἐπὶ τὴν πυρετικὴν του θυμὸν ἀπὸ τὸν ἐ- φιάλτη τῶν τύψεων...

Ἦταν — λένε... — μὴς Παρασκευὴ — πικρὴ ἀδερφὴ τῆς μαύρης μέρας τοῦ Γολ- γοθᾶ...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

τὴν προήφνη, πανέμορφη καὶ λυγροκόρ- μη Ρωμαῖα πατρικία σ' αὐτὸ τὸ αὐτοχ- πλάσμα ποῦ μοιάζει μαρμαρίνο... Ὁ Πιλά- τος τὴν ἐνοίωθε πλὴν τοῦ κάθε μέρα καὶ πρὸς ζεῖν!... Λες κι' ἀπομακρυνόταν ἀπὸ κοντὰ του, τὸ ἴδιο ὅπως ἀπομακρυνότανε κι' ἀπὸ τὴ ζωή...

Κι' ἕνα βράδυ χειμωνιάτικο — δὲν εἶχανε περάσει παρά μόνο λίγους μῆνες ἀπὸ τὸ φριχτὸ ἐγκλημα τοῦ φανατισμένου ὁ- χλοῦ τῆς Ἰουδαίας — ἡ Ρωμαῖα πατρι- κία ἐκλείνε γιὰ πάντα τὰ μάτια της...

Γιὰ τὸν Πόντιο Πιλάτο, αὐτὸς ὁ σωμα- τικὸς θάνατος, δὲν ἦταν παρά ἐπικυρώ- σι — ὁ ἄλλου, τοῦ ψυχικοῦ καὶ πνευματι- κοῦ, ποῦ τὴν εἶχε ἀπὸ τὸς μῆνες τώρα πᾶν οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὴ ζωή...

Κι' ὁ ἀνθύπατος τῆς Ἰουδαίας, οἰκτρὸ λείψανο τοῦ παλποῦ εὐτυχισμένου καὶ ξε- νοιστοῦ αὐτοῦ του, ἐξακολούθησε στὸν τό- σσο μιστὸ αὐτὸ τόπο, νὰ κυβερνᾷ... Ὅχι πιά σὰν δίκαιος τοποτηρητὴς τῆς Ρώμης, μὰ σὰν ὡς τὸς τύραννος! Γέμισαν οἱ φυλα- κές αὐτὲς καὶ γυναῖκες, κι' οἱ θανατικὲς καταδικὲς ὑπογράφονταν γιὰ ψῆλλον πῆγμα ἀπὸ τὸ χέρι του, ποῦ δὲν ἔτρεπε πιά ὅταν τὴς ὑπόγραφε...

Ὁσπου — ἐπὶ τέλους! — ἡ ἀγανάκτη- σι κορυφώθηκε γύρω του!... Ἀρχισαν οἱ ἀναφορ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Περίεργες ειδήσεις και παράξε-
να περιστατικά

Το 1893 ένας νέος ποιητής εξέ-
δωσε μια συλλογή «τραγουχοπιθι-
μων» ποιημάτων του με τον τίτλο
«Πόνου κραυγή». Ο στοιχειοθέτης
δύως από λάθος το «Π» το έκανε
«Η». Ο ποιητής δεν το πρόσεξε, κι
έτσι η ποιητική συλλογή κυκλοφό-
ρησε με τον τίτλο «Η όνου κραυ-
γή»!

— Τον Ιανουάριο του 1898, ο
νεκροθάφτης του Α. Νεκροταφείου
συνέλαβε πάνω σ' ένα μνήμα τους
Γ. Λαδοπούλου και Κ. Φικιώτην
(πρώτους εξαδέλφους), που τραγου-
δούσαν, με τη βοήθεια μιας... που-
κάλας ρετσίνας. Στην άστυνομία
τους ώδηγησαν, δικαιολογήθηκαν ό-
τι... θυμήθηκαν τη γιαγιά τους και
πήγαν στον τάφο της να σπασούν
ένα μπουκάλι κρασί! Η εφημερίδα
που δημοσιεύει την είδηση, δεν ανα-
φέρει αν βεωρήθηκε αρκετά από τον
άστυνόμο ή δικαιοδοσία των δυο
μπεκρικών!

— Τον Ιούνιο του 1887 η εφη-
μερίδα «Σημιαία» έτιναξε τα κώλα
κι' ο έκδοτης της έγραψε μια έπι-
στολήν στον τραπέζιτη Στέφανο
Σκουλούδη, ζητώντας 100 δραχμές
για έξοδα της ταφής της. Ο Σκου-
λούδης, όμως, αντί για κήρυγμα, έ-
στειλε ένα συλλυπητήριο γράμμα
στο διευθυντή της «Σημιαίας» συμ-
βουλευόντάς τον να την «άφηση α-
ταφη»!

— Στα 1898, υπήρχαν στην Α-
θήνα μερικά καταστήματα με τις έ-
ξες επιγραφές: Στην πλατεία Ή-
ρώων (Ψυρρή): «Κουρείον οί «Η-
ρώες», εύρισμα τροχόδην». Στο Με-
ταξουργείο: «Ξανοπωλείον ή «Ορε-
ζις». Παλαιοί και πιτούρα! Στην
οδόν Σακράτους: «Οινοπωλείον τώ
«Γλέντι». Τα άσματα απαγορεύον-
ται». Στην Νεάπολη: «Πανοπωλείον
οί... «Ερώς! Στην Βλασσαρού: Νυ-
κτερινών ξενοδοχείων ή «Λαρίσσαι! Δί-
δεται πατάς και... ποδαράκια!»

— Το Μάιο του 1884, δημοσιεύ-
θηκε σέ μια εφημερίδα η έξες είδη-
σι: «Νέος ποιημήν από την Σπάρ-
την πληγής διά σφαίρων κατ' αμφο-
τέρας τας κνήμας και βλέπων ότι,
ένώ του ενός ποδός η πληγή έπου-
λώθη, ο έτερος πούς έπαθεν έκ γαγ-
γραίνης, ένεπιστεύθη εις τόν άδελφόν
αυτού την άποκοπήν του παθόντος
μέλους. Ούτως, μη έχων άλλο τι έρ-
γαλέον, έδανείσθη παρά τινος ευ-
λευομένου έκ του έγγυς δάσους μέ-
γα προνίον και μετά τάλμης αξιο-
θαυμάστου απέκοψε την κνήμην του
άδελφού του και διά προχείρων φαρ-
μάκων κατάρρωσε να συγκρατήση
την αίμορραγίαν! Ο Ιαθείς εύρίσκε-
ται έντοσθα, ίνα προμηθευθή τεχνη-
τήν κνήμην.

— Στα 1896, η «Παλιγενεσία»
έγραψε ότι στην Νάξο, άγνωστοί, ά-
πό την αντίθετη μεριά του Δημαρ-
χου Ζευγώλη, ανέθηκαν τη νύχτα στη
στέγη του σπιτιού του, άγνωστο με
ποιόν τρόπο και κατάρωσαν ένα
καταρριψιστήν αυτήν προς τόν σκο-
πόν να καταπαλακώσωσι την οικού-
σαν οικογένειαν του ρηθέντος Δη-
μαρχου. Η στέγη κατέπεσεν. Εύτυ-
χως ουδείς έπαζε». Την ίδια νύχτα
άλλοι άγνωστοί έπιχειρήσαν πορό-
μοια έπιθεσιν, αυτή τη φορά έναν-
τιον του σπιτιού των δυο άδελφών
Μ. και Γ. Ποτολάκη, πολιτικών φί-
λων του Ζευγώλη.

— Το 1832 εισήχθησαν για πρώ-
τη φορά στην Αθήνα τα δίπροχα
κάρρα. Τα είχε στείλει από τη Μάλ-
τα ο ναύαρχος Μάλκομ, για να χρη-
σιμοποιηθούν στη μεταφορά υλικών,
γιατί έχτιζε στα Πατήσια μια ώραία
έπαυλη.

— Το 1832 εισήχθησαν για πρώ-
τη φορά στην Αθήνα τα δίπροχα
κάρρα. Τα είχε στείλει από τη Μάλ-
τα ο ναύαρχος Μάλκομ, για να χρη-
σιμοποιηθούν στη μεταφορά υλικών,
γιατί έχτιζε στα Πατήσια μια ώραία
έπαυλη.

— Χριστός 'Ανέστη γαμπρέ μου! 'Ακουη ή
μαγειρίτσα;

(Του Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τό φιλί

Κάθε Λαμπρή κι' ένα φιλί
— τό ξέρω — πάντα μου χαρίζεις,
όλο τόν χρόνο, ντροπαλή
τριγύρω μου στριφογυρίζεις,
μά την βραδυά μας την καλή,
τάχατε αγνά και δίχως ρόλο
μου δίνεις ένα σου φιλί
κι' αυτό είναι όλο

Στην έκκλησίά που θά πάς
όταν θά ψάλλη—για φαντάσου—
«Χριστός 'Ανέστη!» ο παπάς
πάντοτε βρίσκει κοντά σου,
γιατί έρχεται στιγμή τρελλή
για τό δικό μου τό ρεγάζο,
να πάρω τό ένα σου φιλί
και τίποτ' άλλο

Ένα φιλί, κάθε χρονιά
δέν είναι και πολύ, νομίζω
τό ξέρουν και στη γειτονιά
πώς από χρόνια τώρα έλπιζω
και με συγκίνησι πολλή
έρωτευμένου παίζω, ρόλο
να παίρνω ένα σου φιλί
κι' αυτό είναι όλο.

Κι' όλο τόν χρόνο καρτερώ
για της 'Ανάστασης τό βράδυ
πού ένα φιλί σου τρυφερό
θα πάρω μέσα στο σκοτάδι
και με ματιά λίγο θολή
τό δώρο παίρνω τό μεγάλο
ένα λαμπριάτικο φιλί
και τίποτ' άλλο.

Τόσο πολύ με συγκινεί
πού λέω: Στα χρόνια που περνάνε
πώς θάθελα όλοχρονίς
και κάθε μέρα... Πάσχα νανάι.
Μέσ' την θερμή μου άγκαλιά
να σ' έχω μ' όνειρα μεγάλα
για να χορταίνω με φιλιά
και μ' όλα τ' άλλα.

Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό «Χριστός άνέστη» του Έρνά-
νη και της Δόνας Σόλ

Δεκαπεντε ήμέρες πριν τό Πάσχα του
1899 ένας θιασός έδινε διάφορες παρα-
στάσεις σε μια έπαρχιακή πόλη.

Τό βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου ο θια-
σας άναγγείλε, σύμφωνα με τό πρόγραμ-
μα που είχε ζωγραφίσει με λουλάκι κι'
είχε τοιχοκολλήσει στην πρόσοψη του κα-
φενείου της μεγάλης πλατείας ο ίδιος ο
θιασάρχης, ότι θα έδινε μια εξαιρετική πα-
ράσταση: Ήταν τό άθάντο άριστούργη-
μα του Βίκτωρος Ουγκώ ο «Έρνάνης» με
τά... σχετικά τραγούδια του.

Δύο μέρες πρό της παραστάσεως ο θια-
σάρχης, αφού ήπιε μόνος του μερικά κα-
ραφάκια ούζο Τυρινόπου από παντοπωλείο
«Αφρόεσσα» της αγοράς, έλεπε στα συ-
ζητούντα μαζί του μέλη του θιασού:

— Τό Σάββατο που μας έρχεται, κα-
θώς έχετε, θα παίξουμε τόν «Έρνάνη»
με μερικά τραγούδια, που θα τ' άκούμα-
ναρή ο συνάδελφος Χρήστος με την κιθάρα
του.

— Κουέστο μί πιότασε, του άπάντησε
ένθουσιωδών ο Πιρτιόκης, Ιταλομάζης με-
λος του θιασού και άλλοτε κορίτσας τό
μελοδράματος.

— Καπέλα, φώναξε ένας άλλος έκλεκτός
συνεργάτης του θιασάρχη, ο Σαμανικός.
Φέρε κι' άλλα καραφάκια. Αυτή τη φορά
δύως να είναι τσίπουρο, γιατί θα πιούμε
στην ύγεια του μακαρίτη Έρνάνη!

Τα μέλη του θιασού σε λίγο, κρατών-
τας τὰ ποτηράκια στο χέρι, σηκώθηκαν
κι' άρχισαν να φωνάζουν, να άπαγγέλλουν
στίχους, να τραγουδούν άριες της όμω-
νυμης όπερας.

Τέλος, αφού η καλλιτεχνική έκείνη θσα-
τρική παρέα ήπιε τόν περιόρισμο, έφυγε
από τό καφενείο με την άπόφαση να συ-
ναντηρή παλι ύστερ' από τρείς ώρες στο
ζωματικό του θιασάρχη, όπου και θ'
ήχισαν οι δοκιμές του άριστουργήματος
του Ουγκώ.

Πράγματι οι δοκιμές έγιναν κανονικά.
Όλοι ήταν παρόντες κι' εύχαριστημένοι
από τους ρόλους που τους μοίρασε ο
θιασάρχης. Δέν έμενε παρά να μαζετούν
και την άλλη μέρα για να κάνουν πρόβες
και στα τραγούδια, που θα συνόδευε ο
συνάδελφος κιθαριστής Χρήστος.

Έτσι, χωρίς τυχούς συνειδήσεως, χω-
ρίς κανένα φόβο για την κατακρύβηση
του έργου, από τό οποίο κόπηκαν σκηνές
ολόκληρες, χωρίς καμμία αμφιβολία για
τη θριαμβευτική έπιτυχία της έπιθεωρησια-
κής διασκευής του δράματος του Ουγκώ,
ο θιασός ήταν καθ' όλα έτοιμος στις 10
μ. μ. του Μεγάλου Σαββάτου για να παί-
ξει από της σκηνής του καφενείου ή «Έρ-
νάνη» τόν «Έρνάνη».

Η πρώτη πράξι τελείωσε στις 11 και
τέταρτο. Η δεύτερη άρχισε στις 11 και
μισή, φυσικά, χωρίς καμμία αλλαγή της
σκηνοθεσίας κι' επροχωρούσαν κανονικά
τά ως την περίφημη σκηνή του Έρνάνη
και της Δόνας Σόλ, που ο ήρωας τελείωνε
με τη γνωστή φράσι στο ύδαμα της καρ-
διάς του: «Νυμφεύσου τόν γέροντα αυτόν!»

Έγώ άποσύρομαι στη μαύρη και σκοτεινή
νύχτα μου. Σύ, έχσε εύτυχία, λημονή!»
Τη στιγμή έκείνη ένα παλιό κρεμαστό
ρολόι χτύπησε μεσάνυχτα κι' άμέσως ά-
κούστηκαν οι καμπάνες των εκκλησιών να
χτυπούν χοροδόννα, άγγέλλοντας την 'Ανά-
στασι και κατόπιν χιλιάδες βορβόροι και
κοιμωδίες.

Η Δόνα Σόλ τότε, νοιώθοντας βαθεία
την έπίδρασι της γιορτής της άγάπης και
της χαράς, αντί ν' άπαντηρή στον Έρ-
νάνη της για να τόν βεβαιώσει ότι θα τόν
άκολουθούσε στο θάνατο, άνοιξε διάπλατα
τά χέρια της και τρέχοντας έπεσε στην
άγκαλιά του και του φώναξε:

— Χριστός 'Ανέστη, Έρνάνη μου!

— Άληθώς 'Ανέστη, Δόνα Σόλ! άπάν-
τησε άμέσως έκείνος.

Κι' ένα τρυφερό φίλημα ένυσε τό χείλη
τους, ενώ τό κοινό άρχισε να ψέλλει «έν
χορά» τό «Χριστός 'Ανέστη»...

Στην εφημερίδα «Ελπίδα» της Ζακύν-
θου του 1903 δημοσιεύθηκε ή κατωτέρω
όλησις ενός λειτουργού του 'Υψίστου, που
θυμίζει έναν άλλο παλιό 'Αθηναίο συνά-
δελφό του, ο οποίος στο μοίρασμα των
πασχαλινών προσφορών, έπειδή πήρε μια
λιγότερη από τους άλλους, χάλωσε τό κά-
σμο... Να ή όλησις!

«Παρακαλώ τους ένορίτες μου και γεί-
τονας ίνα την ήμεραν του Πάσχα κατά την
διανομήν του αύγουλουρου μη έμπιστε-
ύωσιν εις τόν τυχόντα, άλλ' εις μόνον τόν
υιόν μου Γεωργίου, διότι πέρισιν με έ-
ζημίωσιν 30 δραχμές. Ε. Ρ. Ιερέως Λε-
ονταρίτης εφημερίας τών θείων ναών τών
'Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων και του
'Αγίου Παντελεήμονος».

ΑΥΤΗ τη Λαμπρή, δέν έχει. Θάρθης
να πάμε μαζί κάτω! μου έίπε, πέρ-
σι, ένα μήνα πριν από τό Πάσχα, ο
ξάδερφός μου ο Μιχάλης.

— Θα κυττάζω να τό καταφέρω.
— Δέ θα κυττάξης τίποτα. Θάρθης. Τόσα
χρόνια σε τρώγομαι και όλο θα κυττάξης και
όλο θά προσπαθήσης και όλο θα ίδούμε και
όλο θά μού τη σκάς. Δέ μπορώ να καταλάβω
τί σοί Λαμπρή κανείς στην Αθήνα. Η Λαμ-
πή θέλει πατρίδα! Έγώ, μια χρονιά δέν
πήγα, και μού φάνηκε πώς κάτι έλειψε από
τη ζωή μου... Έτσι ξεχάσαμε τις Λαμπρές
που κάναμε παιδιά, κάτω!

Ναί, τις είχα μισοξεχάσει, καθώς είχα ξε-
κόψει από τόν χρόνο, και είχα έγκαταστα-
θή στη λαγόμενη πρωτεύουσα. Μά να πού ο
Μιχάλης έρχόταν κάθε τόσο και μού ξανά-
φερνε στο νού τα παιδικά μου χρόνια, τις
όμορφες έκείνες Λαμπρές με τ' άρνιά, που
στριφογυρίζουν ροδοκόκκινα στις αύλες, ά-
πάνω στη φωτιά, τη λουλουδιμένη φύσι γύ-
ρω, τα καλικάρβα χαμόγελα, τα λεβέντικα
τραγούδια και τούς χορούς.

— Θυμάσαι, Πετράκη; Σε κάθε αύλή, ψή-
νεται κι' ένα άρνι κι' όταν βλεπής από μα-
κριά την πολιτεία, μέσα στους καπνούς, νο-
μίζεις πώς έχει πάρει φωτιά και καίγεται...
Αυτή ή εικόνα, άρωματισμένη με τό πι-
κάντικο λιθάνισμα της τσίγκας, μού έμψυ-
σε άκατανίκητες νοσταλγίες.

— Θα περάσης μια Λαμπρή που θά τη θυ-
μάσαι σ' όλη σου τη ζωή! πρόσθεσε, σάν
ύστερόγραφο, ο Μιχάλης. Έν τάξει!

— Έν τάξει!
Τό άποφάσισα, έδωσα τό λόγο μου. Και
ήμουν κι' εύχαριστημένος.

Ξεκίνησαμε με τό Μιχάλη Μέγα Σάββατο,
κατά τό μεσημέρι. Φτάσαμε κάτω βράδυ-βρά-
δυ. Με συγκίνησι ξανασείδα την κεντρική πλα-
τεία, γνώριμους δρόμους, τη μεγάλη εκκλη-
σία, που δέν είχε ακόμα «άποπερατωθή». Η
ψυχή μου έγινε μονομιάς ανάλωτη, λές κι'
ήταν σπουρνιτάκι που πετούσε.

Πήγαμε στο σπίτι του Μιχάλη. Του ξα-
δέρφου μου ή οικογένεια είχε μείνει κάτω, μό-
νο ο Μιχάλης έγινε 'Αθηναίος. Μά διατηρούσε
τους δεσμούς του με την πατρίδα. Ό! Τι
ψυχή μου έγινε μονομιάς ανάλωτη, λές κι'
ήταν σπουρνιτάκι που πετούσε.

— Διά της βίας τόν έφερα! έίπε ο Μι-
χάλης.

— Σά δέ ντρέπεσαι! με μάλωσε ο θεός
'Αποστόλης. Έδώ μέσα, βρέ, έχεις γεννηθή.

Τό ξεχάσες;

— Όχι, τό θυμάμαι, θείε. Άλλά ή βιο-
πάλη, βλέπεις...

— Όρίστε. Κύττα την αύλή που παίζατε
μικρά. Έδώ θά ψηθή αύριο τ' άρνι.

Πήρα βαθεία άναπνοή, σάν να με γαργα-
λούσε από τώρα ή τσίγκαν.

— Άειντε, Μιχάλη. Πάρε τόν ξάδερφό σου
και πηγαίνετε να κάνετε καμμία βόλτα.

Η βόλτα ήταν πολύ χρήσιμη. Με ξανάδεσε
με τό παρελθόν. Συναντήσαμε και παλιούς
γνωστούς, συγγενείς, κοντινούς και μακρι-
νούς.

— Αύριο θά σε δοίμε από τό σπίτι, Πε-
τράκη! Έλεγαν όλοι.

— Θα τόν φέρω εγώ! άπαντούσε για λο-
γαρισμό μου ο Μιχάλης.

Άλλες ψυχικές δονήσεις τό βράδυ, με την
πανηγυρική όψη της πολιτείας, που έτοιμα-
ζόταν ν' άναστήση. Πήγαμε χωρίς στην έκ-
κλησία, με τις λαμπάδες. Άκούσαμε τό «Χρι-
στός 'Ανέστη», άνάψαμε τις λαμπάδες μας και
φιληθήκαμε, ρίξαμε τα βαρελότα μας και
γυρίσαμε στο σπίτι για τη μαγειρίτσα. Φινό
πράμα. Τσουγγρίσαμε κι' αύλα. Ήπιαμε και
τό κρασάκι μας.

— Είσαι εύχαριστημένος που ήρθες κάτω;
με ρωτάει ο θεός 'Αποστόλης.

— Κατεβουσιασμένος, θείε.

— Τώρα θάρχεται κάθε χρόνο. Μαζί με
τό Μιχάλη. Μόνο έδώ θά νοιώθης Λαμπρή.

Τό πρωί είχα ένα εύχάριστο ξύπνημα. Η
γαργαλιστική μυρωδιά της τσίγκας, που έμ-
παινε από τό μισάνοιχτο παράθυρο, έύηγε
πρώτα τό όσφρητικά μου όργανα. Σηκώθηκα
με κέφι. Άνοιξα τό παράθυρο, που έβλεπε
στον κήπο. Κάτω είχαν άρχίσει κιόλας να
ψηφουν τ' άρνι. Φουντωμένα τα δέντρα, ήλιος
χαρούμενος, γαλάζιος ούρανός — άχ! πόσο
όμορφα ήτανε όλα.

Τέρε

ΓΙΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Καλημέρα, φώναζε. Χριστός 'Ανέστη!

— Άληθινώς ο Κύριος! άπάντησε από
την αύλή ο θεός 'Απόστολος και οι άλλοι.

Έφγα με δρεψι τό πρωινό μου και κατέ-
θηκα. Ήτανε κι' άλλοι συγγενείς κάτω. Ο
θεός Στέλιος κι' ο θεός Παναγής, που ήρ-
θαν να πούνε τα χρόνια πολλά. (Ξαδέρφια
του πατέρα μου). Φιληθήκαμε.

— Ά! Θάρθης κι' άπ' τό σπίτι! έίπε ο
θεός Στέλιος.

— Κι' άπ' τό δικό μου, πρόσθεσε ο θεός
Παναγής.

— Και βέβαια θάρθη, συμφώνησε ο θεός
'Απόστολος. Μία φορά καταδεχτηκε νάρθη,
χρέος έχει να περάση να χαιρετήση τούς συγ-
γενείς.

— Θα τόν πάω εγώ, άνάλαβε ο Μιχάλης.

Οι μπαρμπάδες έφυγαν. Σε λίγο, ο θεός
'Απόστολος έίπε:

— Άειντε, να πηγαίνετε σιγά-σιγά, για
να προφτάσετε. Και νάρθετε και νωρίς τό

μεσημέρι, για να ψάμε.

Ήτανε μια ύπεροχη λαμπριάτικη μέρα.
'Απ' όλες τις αύλες της μικρής πολιτείας,
υψόνονταν οι καπνοί, σάν από βωμόδες θυσιών.
Κι' άπάνενα βαθεία και ήξεύσια έκείνη μυ-
ρωδιά τών άρνιών, με πτόιζε ως τα κατάρ-
βατα του είναι μου.

Καθώς βαδίζαμε με άργό βήμα, σταθήκα-
με έξω από μια πόρτα. Μέσα στην αύλή, με-
γάλη συντροφιά, ήφω από τό άρνι.

— Καλημέρα, κύρ-Χαράλαμπε! φώναζε ο
Μιχάλης, που στάθηκε στο άνοιγμα της πόρ-
τας.

— Βρέ, βρέ! Καλώς τό Μιχαλάκη! άπάν-
τησε ο άποκλήθεις κύρ-Χαράλαμπος. Ένας
γρηγόλειος λεβεντάθρωπος. Χριστός 'Ανέστη!

Μπήκαμε. Ο κύρ-Χαράλαμπος άγκάλιασε
και φίλησε τό Μιχάλη. Και, μέσα στην αύ-
λή, ήτανε κι' άλλοι άνθρωποι, ή κυρά-Χαρα-
λάμπαινα, ένας κύρ-Χρήστος, κάτι κοπέ-
λες...

— Ξέρεις ποιός είναι ο κύριος; ρωτάει ο
Μιχάλης τόν κύρ-Χαράλαμπο και με δείχνει.

— Όχι.

— Ο Πετράκης, ο ξάδερφός μου.

— Ο Πετράκης; Ο γιός του μακαρίτη
τού Μελέτη;

— Μάλιστα!

— Τι λές, μαρέ παιδί μου! Ο γιός του
Μελέτη είσαι!... (Με τραβεί στην άγκαλιά
του και με ασπάζεται). Δέ με θυμάσαι έμέ-
να; Ποιος έπαίξε τάβλι με τόν πατέρα σου
στο καφενείο;

— Νάι, ναί... Τώρα σε θυμάμαι, κύρ-Χα-
ράλαμπε...

Όλοι θυμήθηκαν τό μακαρίτη τόν κύρ-Με-
λέτη — χρυσός άνθρωπος — και τό γιό
του τόν Πετράκη, τόν πιστορικό. Ο κύρ-Χα-
ράλαμπος έκοψε μερικά κοφίδια, έβαλε και
μερικά ψητά σηκράκια και νεφράκια σ' ένα
πιάτο, τσουγγρίσαμε κιόλας, ή κυρά-Χαρα-
λάμπαινα έπιπασε κρασί.

— Άειντε, έβίδα, Χριστός 'Ανέστη!

— Άληθινώς ο Κύριος! Μά τί; Από τό-
ρα φύγετε;

— Έχουμε να πάμε κι' άλλο, κύρ-Χαρά-
λαμπε. Οι μπαρμπάδες περιμένουν.

— Νά πάτε. Άλλά στο χυρισμό, θά σας
περιμένουμε.

Πιο πάνω σταθήκαμε σ' άλλη αύλή.

— Καλημέρα, κύρ-Σταμάτη, Χριστός 'Α-
νέστη.

— Περάστε, περάστε. Όχι έτσι. Από την
πόρτα!

— Ξέρεις ποιός είν' αυτός; Είναι...

— Τι λές, μαρέ παιδί μου! Ο Πετράκης,
ο γιός του Μελέτη; Καί, νά, νά...

Τό άρνι του κύρ-Σταμάτη ήταν έξοχο και
τό κρασί του τό ίδιο.

Έδώ, στο κύρ-Σταμάτη, βρίσκεται και ο
Δημήτρης, παλιός μου συμμαθητής. Έχει
έρθει να πη τα χρόνια πολλά!

— Θα περάσετε κι' άπ' τό δικό μου! λές
κι' έπιμένει.

— Έχουμε να πάμε στους μπαρμπάδες,
Δημήτρώ μου.

— Μετά θα πάτε στους μπαρ-
μπάδες.
— Έχω αρχίσει να νοιώθω το
στομάχι μου βαρύ και το κεφάλι
μου αλσφό.
— Πάμε στους μπαρμπάδες,
λέω στο Μιχαλάκη, γιατί, αλλι-
ως, δεν βλέπω να τρώω το μεση-
μέρι σπιτί!
— Πριν φτάσουμε στους μπαρ-
μπάδες, περνάμε από μίαν άλλη
αυλή. Έδώ έχει γίνει το άλλο
έθιμο. Τρεις οικογένειες έχουν
βάλει μαζί τ' αρνιά.
— Γειά σας, Χριστός 'Ανέ-
στη!
— Τί λές, μωρέ παιδί μου; 'Ο
γιός του κύρ-Μελέτι; Χρήστο,
κόψε τη νεφραδιά. 'Εβίδα!... 'Ο-
λο, δλο... άσπρο πάτο να ιδώ.
— Δε μπορώ, βρε παιδιά. Έχω
και το σηκώτι μου.
— Τί σηκώτι; 'Ετοῦτο δεν εί-
ναι κρασί. Είναι φάρμακο!
— Άλλά δεν είναι μόνο το ένα
αρνί. Πρέπει να πάρω μεζέ κι'
ἀπ' τ' άλλα δυό. Μόλις τσιμπάω
ένα κομματάκι.
— Τί κάνεις εκεί, Πετράκη;
'Ολο δικό σου είναι... 'Αν δέ το
φάς, δέ φεύγεις!
— Δέν άντέχω άλλο, λέω στο
Μιχαλάκη, καθώς ανηφορίζουμε.
— 'Ελα, καυμένη, σάμπως τί
έφαγες; Καί τί ήπιες; Τά 'ϊδια
πού έφαγα κι' εγώ!
— 'Εσύ είσαι γερό πηρούνι και
γερό ποτήρι, Μιχαλάκη. 'Εγώ εί-
μαι άσυνήθιστος. Κύπτα στο σπι-
τί των μπαρμπάδων να μευ κά-
νης άδάντα.
— Άλλά, μέχρι να φτάσουμε στοῦ
θείου Στέλιου, χρειάστηκε να
πούμε τὸ Χριστός 'Ανέστη σέ άλ-
λες τρεῖς αὐλές. Τόχαμε υποσχε-
θῇ ἀπὸ χτές. Τέλος, με τὸ κε-
φάλι κουδούνι, νύχαστε και στοῦ
θείου Στέλιου. Χαρές, ἀγκαλιό-
σματα, φιλιὰ. Τὸ ἀρνί φέρνει γυ-
ροβολιά. Αὐγά, μεζές, κρασί, Χρι-
στός 'Ανέστη. 'Εβίδα.
— 'Ολο! 'Ολο!
— Δε μπορώ άλλο, θείε.
— 'Εδώ δέν ὑπάρχει τὸ «δέν
μπορώ». Λαμπρή είναι, θά πihς.
Μιά χαρούμενη φωνή:
— Χριστός 'Ανέστη!
Αὐτὸς ὁ καινούργιος είναι ἔ-
νας τριαντάρης, με μαύρο μου-
στακάκι και κατσαρό μαλλί. 'Ερ-
χεται κατ' εὐθεῖαν ἀπάνω μου,
με ἀγκαλιάζει:
— Γειά σου ξάδερφε!
Εἶναι, λέει, ὁ Θανάσης, ὁ γι-
ὸς τοῦ θείου τοῦ 'Αλέκου.
— Καλῶς ὤρισε, ξάδερφε.
Μάθαμε πὼς ἦρθε και μ' ἔστει-
λε ὁ πατέρας να σέ πάρω μετά,
να πάμε και στο δικό μας.
— 'Εχουμε να πάμε στο θείο
Παναή, τοῦ λέει ὁ Μιχαλάκης.
Μετά θάρθουμε.
— Κι' ἐγὼ μαζί. Θά περιμέ-
νω να σὰς πάρω!
Εἶναι σχεδὸν μεσημέρι, όταν ἀ-
φίνουμε την αὐλὴ τοῦ θείου Στέ-
λιου και πάμε γιὰ τὸ θείο Πα-
ναή. 'Εγὼ ἀρχίζω πιά να μὴ κα-
ταλαβαίνω τί μοῦ γίνεται. Τὸ
στομάχι μου είναι μπαρκαρισμέ-
νο, τὸ κεφάλι μου σὰν νὰ τὸ χτυ-
πάνε σφυριά.
— Πού πάμε τώρα; ρωτάω.
— Στο θείο Παναή.
— Καί μετά στο δικό μας,
λέει ὁ ἄλλος ξάδερφος, ἀπὸ ἀρι-
στερά.
Ὁ θεῖος Παναῆς εἶχε μεγάλο
πανηγύρι. Δέ θυμῶμαι και πολλὰ
πράγματα. Οἱ ἐντυπώσεις πού ἔ-
χω συγκρατήσῃ στη μνήμη μου,
είναι τὰ δέντρα πού χόρευαν, ἔνα
ἀρνί πού σκυβλιζόταν κατὰ τέ-
τοιον τρόπο, σὰν νὰ ἦτανε δυό,
καί φάτσες γελαστές, ἔνα πι-
ρουνί πού πᾶσχιζε να βάλῃ στο
στόμα μου κάποιο κομμάτι κρέ-

ας κι' ἔνα χέρι, πού κρατοῦσε
ἔνα γεμάτο ποτήρι κοκκινέλι
μπροστά μου, σὰν νὰ περίμενε
να τελειώσῃ τὴ δουλειά του τὸ
πηρούνι, γιὰ να παραλάβῃ ὑπερ-
ρεσία αὐτό. 'Η τελευταία εἰκόνα
ἦταν τὸ πρᾶσινο τοῦ ἄλλου ξά-
δερφου, τοῦ Θανάση. Τὸ εἶδα να
με κυττάζῃ ἐπίμονα κι' ἀνυπό-
μονα, με μιά ἔκφρασι πού ἦζελε
νὰ πῇ: «'Αεῖντε, τελειώσε ἔδῳ,
να πάμε και στο δικό μας!».
Κι' ἔπειτα — ἦταν ἡ τελευταία
μου σκέψι — θά γύριζα στο σπι-
τί τοῦ θείου 'Αποστόλη, γιὰ να
φάμε!
Στὴ σκέψι αὐτὴ, πού ἦρθε στο
ταραγμένο μυαλό μου, αἰσθάνθη-
κα τὸν κόσμο να γυρίσῃ σὰν κά-
τι περιστρεφόμενες φωτεινές ἐ-
πιγραφές. 'Υστερα... τίποτα πιά.
★
'Υστερα κάποια σιγανή, ἀ-
γνωστη φωνή, μέσα στο χάος τοῦ
μυαλοῦ μου:
— Στομαχικός φόρτος... Σα-
ράντα και μισό...
Καί θυμῶμαι πού πάλι καί
ροῦθιναν να πιά, διὰ τῆς βίας.
Κότι πού δέν τόθελα με κανένα
τρόπο...
— 'Αφήστε με... Δέ θέλω... ἄλ-
λο κρασί.
— Πιέ τό, θά σοῦ κάνῃ καλό.
Δέν εἶναι κρασί...
★
— Τί μέρα ἔχουμε σήμερα;
— Δευτέρα...
Σιγά-σιγά ἔρχονται τὰ χθεσι-
νά στο νοῦ μου, πού προσπαθεῖ
να ξαναπῇ σέ τάξι. Κι' ἕνας πο-
νοκέφαλος, Θεέ μου! Λές και τὸ
μυαλό μου ἦταν ἀμόνι και τὸ κο-
πάναν μ' ἔνα σφυρί. Γύρω μου
γνωστὰ πρόσωπα.
— Στομαχάκι ἦτανε, παιδί
μου, λέει ἡ θεία 'Απαστάλεια.
Εὐτυχῶς, ὁ γίατρος σ' ἔκανε
καλά.
Ὁ γίατρος πρέπει να εἶναι
αὐτὸς ὁ σεβαστὸς κύριος με τὸ
μουσάκι, πού μοῦ πιάνει τὸ
σφυγμό.
— Καλά πάμε, γνωματεύει.
'Ω! Νά κι' ὁ ξάδερφος ὁ Θα-
νάσης.
— Πᾶς πάμε; ρωτάει.
— Δόξα σοι ὁ Θεός, λέει ἡ
θεία 'Απαστάλεια.
Ὁ Θανάσης παίρνει παράμερα
τὸ γίατρο. Καί ὑποπτεύομαι
και στήνῳ αὐτί.
— Πότε θά εἶναι ἐντελῶς κα-
λά; τὸν ρωτάει.
— 'Ε, σέ δυό-τρεις μέρες.
— 'Ωραία. Γιατί πρέπει να
περάσῃ κι' ἀπὸ τὸ σπιτί να τὸ
κάνουμε τὸ τραπέζι. Σέ μὰς δέν
πρόφτασε νάρθη.
'Επειτα ἔρχεται κοντά μου:
— Ὁ πατέρας σουῖχε φυλά-
ξει ἔνα μπουτί! μοῦ λέει.
Κι' ὁ πυρετὸς ἀνεβαίνει πάλι.
★
— Λοιπόν, τί γίνεται, ξάδερ-
φε; Νά ἐτοιμάσουμε γιὰ αὐρίο;
— 'Οχι, Θανάση. Γιὰ τὴν
Πέμπτη!
Τετάρτη βράδυ τὸ σκάω, ἀφί-
νοντας ἔνα γραμματάκι γιὰ τὸ
θεῖο 'Αλέκο: «Θά σὰς ἔρθω τοῦ
χρόνου».
Στὸ λεωφορεῖο με συνοδεύει ὁ
Μιχαλάκης. Πριν ξεκινήσω, μοῦ
δίνει ἔνα δέμα:
— 'Εδώ, λέει, εἶναι λίγο κρέ-
ας καί αὐγά, γιὰ τὸ ταξίδι.
Τὰ πέταξα, όταν βγήκαμε ἀπὸ
τὴν πόλι. Καί τώρα σκέπτομαι:
Ναί, ὁμορφα και συγκινητικά εἶ-
ναι τὰ ἔθιμα πού ἔχουμε κάτω:
'Αλλά θέλουν γερό στομάχι. Καί
τὸ δικό μας τόχει κάνει πολὺ μὴ
μου ἄπτο ὁ πολιτισμός. 'Ετσι
καί φτεινὸ Πάσχα θά τὸ περάσω
στήν πόλι. Κι' ἄς περιμένη ὁ
θεῖος 'Αλέκος.
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 637

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1 Ποταμός της 'Ιταλίας (ὅπως προφέρεται στοῖς ἱταλικά). — Εὐλύσιον ραβδί. — Προσω-
πική ἀντωνυμία (β' πρόσω.).
2 Λέξις πού κάνει ἐπικαιρο-
τὸ σταυρολέξο μας αὐτό. —
Τὴν ἀγαποῦν οἱ Ρῶσοι.
3 'Υψωμα. — Θεωρεῖται ἀπα-
ραίτητη στὸν ἔρωτα.
4 Ὄνομα δυὸ πατρῶν τῆς Ρώ-
μης. — Λέξις πού ἔλεγε
ὄνος. (ἐπών.).
5 'Ο 'Α' ἦταν και ὁ ἰδρυτὴς
τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους. —
'Αραῖος, σπάνιος.
6 Τὸ νύχι τοῦ βοδιοῦ και τοῦ
προβάτου. — Χρονικὸς σύν-
δεσμος. — Μποροῦμε, δίνον-
τας λίγο, να ὠσόσουμε μιά
ἀνθρώπινη ζωή.
7 Σταθμός. — 'Αποκρουστικὸ
πιννό. — Νομὸς και ποτα-
μός τῆς Γαλλίας.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17

ΧΡΥΣΟ
ΑΝΕΣΤΗ

8 Πρωτεύουσα ὁμωνύμου ἑ-
παρχίας τῆς Εὐβοίας. — 'Α-
μάντα: νέα 'Ιταλὶδα στάρ.
— Διπλῶνε συγκοτάδασι.
9 Σύμφωνον. — Μισὸ ὄρος. —
Σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τῆς
Λεσβοῦ.
10 Προστατεῖται ἀπὸ τὴ βασκα-
νεία. — Προστακτικὴ τῶν πα-
ραπομπῶν. — 'Ομοία σύμ-
φωνα.
11 Ἡρώς τῶν 'Αδάντων τῆς
Εὐβοίας. — Τερματίζεται με
τὴν 'Ανάστασι. — Πρόθεσις
μπροστὰ σέ φωνήεν.
12 'Εδαφικὴ ἀνωμαλία. — Συ-
νέλευσις τοῦ λαοῦ στις ὁρι-
κές πόλεις. — Πρόθεσις.
13 'Απαραίτητη στο μπιλιάρδο.
— Πέθανε μαρτυρικά.
14 Μονὰς μετρήσεως μεγάλων
ἐκτάσεων. — Συμφωνον. —
Μέρη τοῦ σώματος μας.
15 Πρωτεύουσα τοῦ γαλλικοῦ
νομοῦ Πά-ντε-Καλαί. — Δέν
εἶναι τὸ 1957.
16 Κακώσεις ἡ προσβολές (κα-
θαρ.). — Κούνιες.
17 Ὁ πατέρας τοῦ 'Ιάσονος. —
Τερματίζει μὴ ἀρώστεια.
ΠΑΝ. Γ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ

Ἡ λύσις τοῦ 636
στὴ σελ. 130

Τὸ «σπίτι τῶν γιγάντων»
Κατεδαφίστηκε τελευταίως
ἔνα «σπίτι γιὰ γίγαντες», κτι-
σμένο πρὸ μισοῦ αἰῶνος στὴ
Σεδίλλη τοῦ 'Οχάιο ἀπὸ κάποι-
ον Μάρτιν Μπέιτς. Ὁ Μπέιτς
αὐτὸς ἦταν καπετάνιος. Εἶχε
ἀνάστημα 2,30 και ζυγίζε 220
κιλά. Ἡ γυναίκα τοῦ 'Αννα ἦ-
ταν 7 πόντους ψηλότερη τοῦ
και εἶχε βάρος 217 κιλά. Ὁ-
ταν ἀφίσε ὀριστικὰ τὴ θάλασ-
σα, ὁ Μπέιτς ἔκτισε ἔνα σπίτι
με 14 κάμαρες πελώριες, ἐφω-
διασμένες με τεράστιες πόρ-
τες και παράθυρα, ἐνισχυμένα
πατώματα και σκάλες και κρε-
βάτια γιγάντια. Ὁ Μπέιτς πέ-
θανε τὸ 1919, ἡ γυναίκα τοῦ
ὅμως ἐξακολούθησε να κατοί-
κῃ στὸ σπίτι ἐκεῖνο μέχρι πρὸ
ὀλίγων ἐτῶν.

1 'Αδιάκοπα. — 'Εκεῖ γεννή-
θηκε ὁ Μωάμεθ.
2 'Αποστέλλονται ταχυδρομι-
κῶς. — Εὐμετέθολα.
3 Γλυκίσμα. — 'Ανωμαλία τοῦ
πεπτικοῦ συστήματος.
4 Δέντρο πού εἶναι ὀλάνθη-
στο αὐτὴν τὴν ἐποχὴ. — 305.
— Γάλλος ζωγράφος και κα-
ράκτης τοῦ περασμένου αἰ-

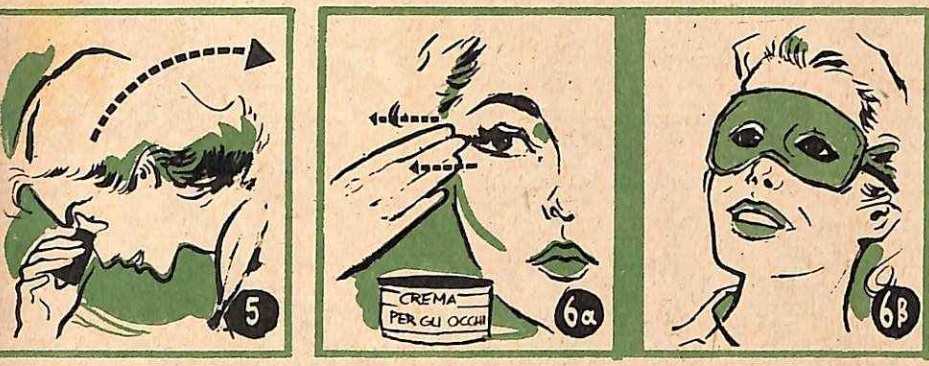

— Σ' αὐτὸ τὸ δέντρο ἐρχότανε τὸ 1925 με-
τὸν Θρασύβουλο...

Μαλλιά, μάτια, ματωσίνορα, χέρια

ΕΧΕΙ ελπίσει η αναρίθμητος φορές ότι η γυναίκα κρατάει την όμορφιά της στα χέρια της. Όσο πλούσια κι' αν είναι τα δώρα που της χάρισε η φύσις, δε θα μπορούσε ποτέ να τα αξιοποιήσει, αν δεν κατέχει στην έντελεια την τέχνη της ομορφιάς.

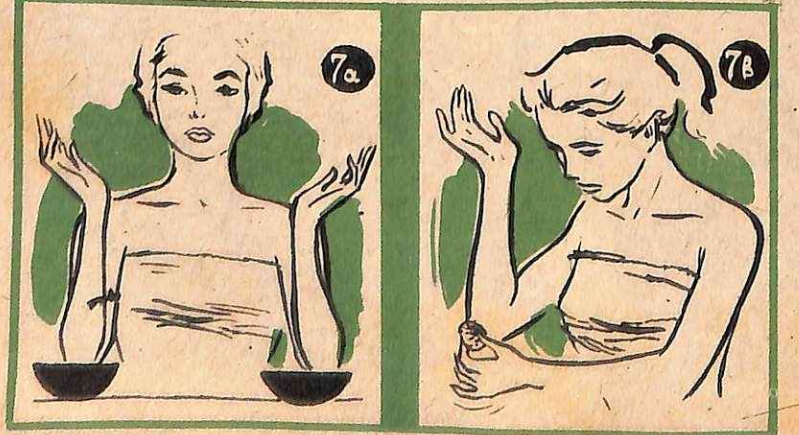
Από τ' άλλο μέρος, δεν είναι λίγες οι γυναίκες που έχουν τη διάθεση και τη θέληση ν' ασχοληθούν με την ομορφιά τους, αλλά δεν ξέρουν τί πρέπει να κάνουν, ούτε πώς να το κάνουν. Είναι απαραίτητο, λοιπόν, να τους δείξει κάποιος που ν' ξέρει. Γιατί με λόγια μόνον δε γίνεται τίποτα. Η περιγραφή μιας μεθόδου ή μιας τεχνικής δεν είναι πάντοτε εύκολη. Μπορεί, άλλωστε, να οδηγήσει σε παρερμηνείες και να προκαλέσει κακό αντί για καλό.

1) ΜΙΑ ΜΠΟΥΚΛΑ ΣΕ ΤΡΙΕΙΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

Όταν έχετε κοντά μαλλιά, εκείνο που θα τα ζωντανέψει και θα τα στολίσει είναι οι μπούκλες. Πρέπει να μάθετε, λοιπόν, να κάνετε καλά. Να ποιά είναι η καλύτερη μέθοδος: Πρώτος χρόνος. — Πιάστε με τα δαχτυλά σας μια τούφα μαλλιών και βρέξτε τις άκρες τους με λίγη κολώνια (1α).

2) ΤΟ ΠΛΥΣΙΜΟ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΟΥΠΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

Όταν πλένετε το πρόσωπό σας, μην ξεχνάτε τα πτερυγία της

μυτης, όπου μαζεύονται κατά προσέγγιση η σκόνη και το λίπος. Θα τα τρίψετε λοιπόν καλά με λίγη σαπουνάδα (2α). Κι' αν άκονη δε χρησιμοποιείτε σαπούνι για το πρόσωπό σας, είναι απαραίτητο να περάσετε με λίγη σαπουνάδα τη μύτη σας.

Προσοχή στο σκούπισμα. Πρέπει να συνηθίσετε από τη νεανική ακόμη ηλικία να σκουπίζετε το πρόσωπό σας εκ των κάτω προς τα άνω, για ν' αποφεύγετε τις ρυτίδες (2β). Ποτέ εκ των άνω προς τα κάτω. Δεν πρέπει επίσης να κάνετε κύκλους στο πρόσωπό σας με την πετσέτα. Μη σκουπίζωσατε ποτέ όπως τύχη. Αν θέλετε να διατηρήσετε τη φρεσκάδα και την ανθράκη του προσώπου σας, πρέπει να σκουπίζωσατε μεθοδικά και με μεγάλη προσοχή. Πρό παντός, δεν πρέπει να βιάζεστε.

3) ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΧΡΩΜΑΤΙΣΕΤΕ ΤΙΣ ΤΡΙΧΕΣ ΤΟΥ ΧΕΙΛΟΥΣ

Θα πάρετε μια σκόνη αποχρωματισμού, απ' αυτές που βρίσκονται στο εμπόριο και θα την διαλύσετε μέσα σε δέκα γράμμων υδαρ 30 βαθμών (3α). Το καλύτερο είναι να κλείσετε αυτή τη διάλυση μέσα σ' ένα γυάλινο δοχείο, για να μην παλιώσει και να παρακολουθήσετε την αμύγδαλη του μίγματος. Προτού βάλετε το μίγμα, θα περάσετε το επάνω χείλος σας με καθαρό οινόπνευμα. Θα βυθίσετε κατόπιν ένα ξυλάκι με λίγο βαμβάκι στο μίγμα και θα φτιάξετε ένα πολύ στρώμα πάνω στο χείλος σας (3α).

ΤΑΡΑΚΛΟΥΝΤΕ ΤΟ ΟΜΟΡΦΙΑΣ ΣΑΣ

τα μαλλιά τους προχωρούν πολύ στα δύο πλάγια καταφεύγουν στη μέθοδο του αποχρωματισμού για να τα κάνουν να μη φαίνονται. Η τακτική αυτή είναι σε πολλές περιπτώσεις άεσιςίστατη. Προσέξτε, όμως, μην το παρακάνετε, γιατί, ενώ δε θα καταρνώσατε ποτέ να κούμπε τελείως αυτές τις τρίχες που πλεονάζουν, από τ' άλλο μέρος, υπάρχει κίνδυνος να καταστρέψετε την επιδερμίδα σας.

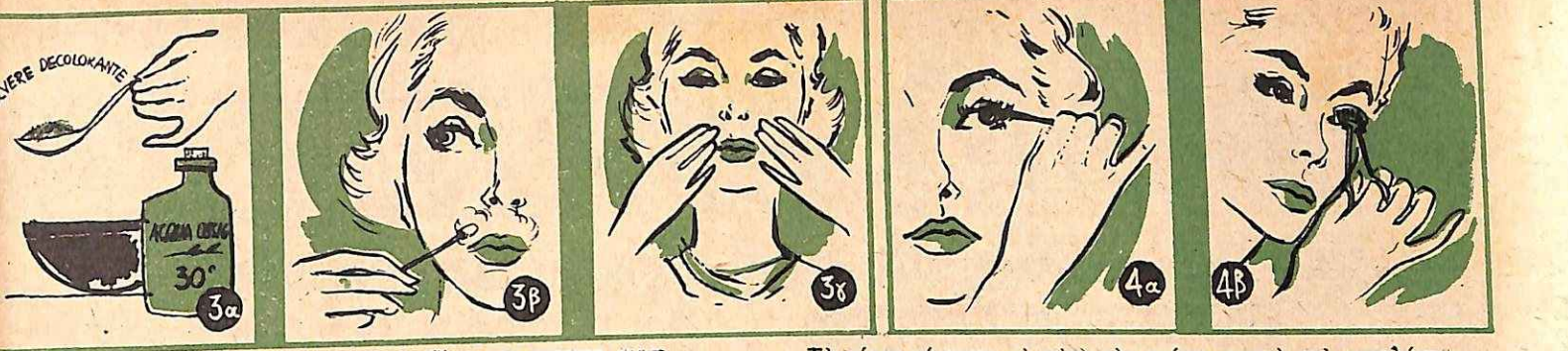
4) ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΘΕΤΕ ΤΑ ΜΑΤΟΤΣΙΝΟΡΑ ΣΑΣ

Για να δώσετε την απαιτούμενη κυρτότητα στα ματωσίνορα σας, πρέπει να προμηθευτήτε μια ειδική πένα. Να πώς θα τη χρησιμοποιήσετε: Θα περάσετε πρώτα τα ματωσίνορά σας μ' ένα ελαφρό στομάχι ορίμμελ (4α). Θα μισοκλείσετε κατόπιν το μάτι, θα πιάσετε με την πένα τις τρίχες και θα τις γυρίσετε προς τα επάνω (4β).

Προσοχή! Τα ματωσίνορα είναι εξαιρετικά ευαίσθητα. Πρέπει, λοιπόν, να τα πιάνετε πολύ ελαφρά και να μην τα βιάζετε καθόλου. Διαφορετικά, θα καταστρέψετε τη φυσική ζωτικότητα τους.

Αφού σκουπίσετε τις τρίχες προς τα επάνω, θα τις ξαναπεράσετε με λίγο ορίμμελ.

Δεν πρέπει να ξεχάσετε και τις τρίχες του κάτω βλεφάρου. Αυτές θα τις γυρίσετε προς τα κάτω. Αλλά πολύ ελαφρά. Γιατί, διαφορετικά, θα φαίνονται σαν ψεύτικες.

5) ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

Το ότι πλένετε το πρόσωπό σας δεν σημαίνει ότι πλένετε και τα μάτια σας. Για να τα διατηρήσετε ζωηρά και νεανικά, πρέπει να τα πλένετε χωριστά. Θα προμηθευτήτε γι' αυτό το σκοπό ένα ειδικό σκεύος από πλαστική ουσία.

Το πλύσιμο πρέπει να γίνεται ως εξής: Θα εφαρμόσετε αυτό το σκεύος, που θα το έχετε γεμίσει προηγουμένως με την κατάλληλη διάλυση, στο μάτι σας και κατόπιν θα γυρίσετε το κεφάλι σας προς τα πίσω και θα ανοιγοκλείσετε κάμποσες φορές τα βλέφαρά σας (5).

Αυτό το πλύσιμο πρέπει να το κάνετε δύο ως τρεις φορές για το κάθε μάτι, ανανεώνοντας κάθε φορά το νερό. Φυσικά, δεν πρέπει να χρησιμοποιήτε το ίδιο νερό και για τα δύο μάτια.

Εξαιρετικό για το πλύσιμο των ματιών είναι το αλατισμένο νερό (μια κουταλιά του καφέ κοφτή μέσα σε 500 γραμμάρια νερό). Θα προτιμήσετε το χοντρό μαγειρικό αλάτι, που θα το βράσετε μέσα στο νερό επί 1—2 λεπτά για να το διαλυθεί καλά. Θα αφήσετε κατόπιν το νερό να γίνει χλιαρό για να το βάλετε στο μάτι σας.

Το λουτρό με αλατισμένο νερό δύο φορές την ημέρα ξεκουράζει τα μάτια και τα δυναμώνει.

Μπορείτε να κάνετε στα μάτια σας λουτρά εναλλάξ με αλατισμένο νερό, ανθόνερο και μια ελαφρή διάλυση βορικού. Το ανθόνερο είναι δυνατό να συνδυαστεί με το βασικό (1000 γραμμάρια ανθόνερο, 5—6 πρέζες βορικού άξος).

Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε επίσης για τον ίδιο σκοπό χαμομήλι, τσάι πολύ δυνατό, χαμομήλι.

6) ΠΩΣ ΘΑ ΞΕΚΟΥΡΑΣΕΤΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΑΣ

Αν τα μάτια σας είναι κουρασμένα και πρόκειται να πάτε σ' ένα κέντρο, σε μια κοσμική συγκέντρωση κλπ., θα προμηθευτήτε μια ειδική κρέμα για τα μάτια και θα την βάλετε στα πλάγια και πάνω στα βλέφαρα. Η κίνηση του χεριού σας πρέπει να είναι εκ

των εσω προς τα έξω (6α). Θα φτιάξετε κατόπιν μια μάσκα από ταφτά, θα την βυθίσετε μια στιγμή μέσα σε ζεστό νερό και θα τη βάλετε πάνω στα μάτια σας (6β). Αυτή τη μάσκα θα την αφήσετε 20 λεπτά. Κατά το διάστημα αυτό θα ξεπλωθήτε, θα κλείσετε τα μάτια σας και θα δώσετε κάθε σκέμ σας.

7) ΒΡΑΧΙΟΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΚΩΝΕΣ

Οι βραχιόνες τουαλέτες σας υποχρεώνουν να έχετε γυμνά τα χέρια σας. Πρέπει, λοιπόν, οι αγκώνες σας να είναι λείοι και τρυφεροί.

Θα ζεστάνετε με «μπαιν μαρι» αμμυονόλαδο και θα βάλετε μέσα σ' αυτό τους αγκώνες σας (7α).

Αν το δέρμα είναι πολύ σκληρό, θα τρίψετε προηγουμένως τους αγκώνες σας με ελαφρόπετρα (7β). Αυτό το τρίψιμο θα είναι ελαφρό για να μην πληγίσετε το δέρμα. Ποιν από το τρίψιμο, θα σφουρνίσετε με άφθονη σαπουνάδα τους αγκώνες σας. Αντί για την πουνίστε με χρησιμοποιήστε μια σκληρή βούρσα.

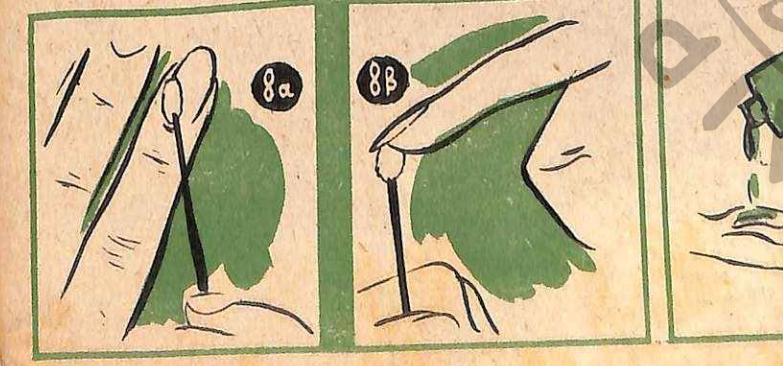
Αλλά δεν αρκεί μόνο αυτό για να έχετε ωραίους αγκώνες. Πωλί και βράδυ πρέπει να τους περνάτε επίσης με μια θρεπτική κρέμα (7γ). Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε γι' αυτό το σκοπό εκείνη που θα μείνη στα δαχτυλά σας αφού περάσετε το πρόσωπό σας.

Αν έχετε πολλές τρίχες στα υπέρτατα σας, καλό θα είναι να τις αποχρωματίσετε. Για το σκοπό αυτό μπορείτε να τις περνάτε με μια φορά την εβδομάδα με δέκα γράμμων υδαρ 12 βαθμών, στο όποιον θα ρίξετε και μερικές σταγόνες αμμωνίας (7δ).

8) ΠΩΣ ΘΑ ΔΥΝΑΜΩΣΕΤΕ ΤΑ ΝΥΧΙΑ ΣΑΣ

Για το σκοπό αυτό μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το άκρωμο ίωδιο ή άλλα ειδικά παρασκευάσματα που υπάρχουν στο εμπόριο. Θα περάσετε μ' αυτά όλο το γύρο του νυχιού. Ένα ξυλάκι με λίγο βαμβάκι θα σας εξυπηρετήσει καλύτερα (8α). Εκτός από λίγο βαμβάκι θα σας εξυπηρετήσει καλύτερα (8α). Εκτός από λίγο βαμβάκι θα σας εξυπηρετήσει καλύτερα (8α). Εκτός από λίγο βαμβάκι θα σας εξυπηρετήσει καλύτερα (8α).

Θα τα τριψετε και το κάτω μέρος του νυχιού (8β). Θα τα τριψετε και το κάτω μέρος του νυχιού (8β). Θα τα τριψετε και το κάτω μέρος του νυχιού (8β). Θα τα τριψετε και το κάτω μέρος του νυχιού (8β).

Τα νύχια γίνονται μ' αυτό τον τρόπο στερεά και μεγαλώνουν πιο γρήγορα.

9) ΟΤΑΝ ΠΛΕΝΕΤΕ ΤΑ ΠΙΑΤΑ

Τα προϊόντα που χρησιμοποιείτε για το πλύσιμο των πιάτων περιέχουν καυστική στοιχεία. Για να προστατεύσετε τα χέρια σας είναι καλό να τα περάσετε με «γάλα σιλκόνες», που θα σχηματίσει ένα αδιάφορο γάντι γύρω τους.

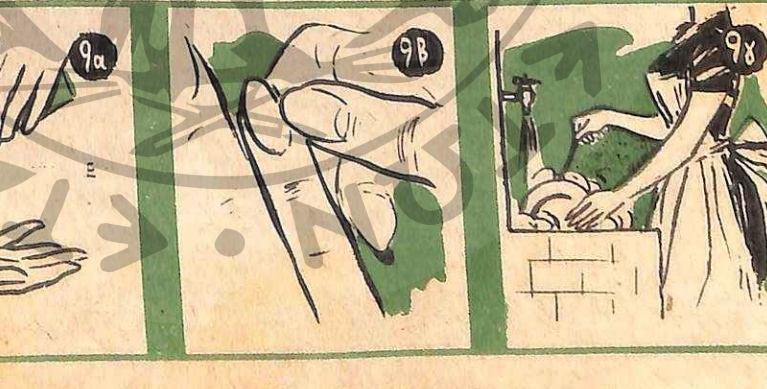
Θα χύσετε αυτό το υγρό στην παλάμη σας (9α) και θα το ά-

πλώσετε σ' όλη την επιφάνεια του χεριού σας σαν να επόκειτο για μια κρέμα. Προσέξτε, όμως, να μην μείνη στο γύρο των νυχιών και στο κάτω μέρος τους, γιατί το προϊόν αυτό, λόγω της σόδας που περιέχει είναι καυστικό (9β). Δε θα αισθανθήτε τίποτε, γύρω στα χέρια σας. Θα σχηματίστη, ωστόσο, ένα προστατευτικό στρώμα, σαν γάντι, που θα κρατήσει τέσσερες ώρες. Μπορείτε κατόπιν να πλύνετε τα πιάτα σας χωρίς φόβο.

10) ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΜΙΚΡΕΣ ΟΥΛΕΣ

Θα προμηθευτήτε ένα κραγιόν από μαλακό κερί, που μοιάζει μ' εκείνο που χρησιμοποιείτε για τα χείλη σας. Θα περάσετε μ' αυτό την ουλή, ώσπου να σχηματίσετε ένα παχύ στομάχι πάνω σ' αυτήν (10α). Θα το ισοπεδώσετε κατόπιν με το χέρι σας σε τρόπο ώστε να μη διακρίνεται ο περιγύρος του (10β). Προσέξτε, όμως, να μην το απλώνετε σε μεγαλύτερη έκταση από ό,τι πρέπει. Θα περάσετε κατόπιν ένα σκούρο «φόν ντε τέν» σ' όλη την επιφάνεια του προσώπου (10γ). Θα πουδρωσάτε, στο τέλος, με προσοχή κι' έτσι θα κρύψετε τελείως τη μικρή «έπισκευη» που κάματε (10δ). Αυτή την «έπισκευη» μπορείτε να την κάνετε όσες φορές θέλετε, γιατί το κερί δε βλάπτει το δέρμα.

Α) Π «ΕΛΕΝΗ ΣΤΑΘΑΤΟΥ»

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

της Μάμυ Βάν Ντόρεν

Η «πέτρα του σκανδάλου» στο Χόλλυγουντ

ΑΥΤΗ τη στιγμή το Χόλλυγουντ γελάει με την καρδιά του με μερικά ασθματικά επεισόδια και σκάνδαλα που εξάσπασαν ανάμεσα στους αστέρες του. Το πρώτο απ' αυτά είναι μερικές γροθιές που δέχτηκε ξαφνικά ο Φράνκ Σινάτρα από τον Ρέξ Χάρισον, κατά τη διάρκεια ενός κοσμικού πάρτυ, για τα όρια της καινούργιας Άγγλιδας στο Κλίφ Κέντλ, που γνωρίσαμε έφετος στα φιλμ «Στα χαρμιά του 'Αβδουλάχ», και «Κατ' εντολή του Βασιλέως». Και να σκεφτεί κανείς ότι ο ένας από τους δύο αυτούς σύγχρονους «αδών Ζουάν» είναι 48 ετών και ο άλλος 52!

Το δεύτερο, που είναι περισσότερο «οικογενειακό», έχει για πρωταγωνιστές τη γνωστή για την προκλητικότητα της Μάμυ Βάν Ντόρεν, τον άντρα της και γνωστό διευθυντή ορχήστρας Ραίη Άντονι, ένα παθολογικό τύπο ζηλιάρη που βλέπει παντού «φύλους» της γυναίκας του, και μερικούς τολμηρούς θαυμαστές της ομορφιάς Μάμυ.

Τα επεισόδια αυτά —γιατί πρόκειται περί πολλών μέσα σε διάστημα 20 μηνών— άρχισαν από την εποχή που η Μάμυ, έπιμου πολιορκουμένη από πλήθος θαυμαστών προτίμησε για σύζυγο τον Ραίη Άντονι και τον παντρεύτηκε με... αμερικανική ταχύτητα, στο Τολέδο, το 'Οχάιο στις 29 Αυγούστου του 1955. «Αμέσως μετά την τελετή του γάμου κι' ενώ το ζεύγος δεινόταν τις εύχες των προσκεκλημένων στο χώρο κι' καλύτερο ξενοδοχείο της πόλεως, ανάμεσα σ' αυτούς ήταν και δύο ακροαθίνες υποψήφιοι σύζυγοι, οι οποίοι με τη μέθοδο ότι ζητούν επίγοντας το γαμπρό στο τηλεφώνημα από τη Ν. Υόρκη, τον ζευγαρώσαν στον τηλεφωνικό δίαλομο και τον... έσπασαν στο έδαφος για να μην κλέβει τις γυναίκες των άλλων, όπως που έπαιαν φεύγοντας! Ο Ραίη ωστόσο πρόφτασε και τους άνεγκνισσε και επεφύλαξε να πάρει την εκδίκησή του. Πραγματικά δύο βδομάδες αργότερα, τον ένα τον έστειλε στο νοσοκομείο από το έδαφος που του έδωσε μέρα στο δρόμο, και τον άλλο τον εκδίκησε αναγκάζοντάς τον σ' έναν εξοχικό δρόμο να πέσει με το αυτοκίνητό του επάνω σ' ένα δέντρο και να τραυματιστεί!...

Από τότε μέχρι τον περσινό Φεβρουάριο ο δυστυχής Άντονι τρεις φορές ακόμη έφαγε έδαφος από αποκρουστικές μνηστήρες της γυναίκας του και άλλες τρεις αναγκάστηκε να δώσει σε άλλους για να τους απομακρύνει από την πολιορκία που είχαν στήσει στη γυναίκα του. Εύτυχώς γι' αυτόν τα πράγματα ηρέμησαν αρκετά μόλις η Μάμυ έπαιε να βγαίνει έξω εν άνομη του παιδιού που περιμενε. Αλλά από τον 'Ιούλιο πέρσι, που η Μάμυ ξαναόρισε τις δημόσιες εμφανίσεις της, αφού από μετάξι απέκτησε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, που προς τιμήν του μουσικού μπαμπά του έδωσαν το παράξενο όνομα «Μελωδία», οι θαυμαστές έκαναν πάλι την εμφάνισή τους και τα επεισόδια μ' αυτούς ξαναόρισαν. Θά διηγηθούμε αμέσως μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά που συνέβησαν μέχρι τώρα:

Πέρσι το Νοέμβριο, καθώς ένα βροχερό βράδυ το ζεύγος επέστρεφε από το έδαφος τους κτήμα στη βίλλα τους, στο Μπέβερλι Χιλς του Χόλλυγουντ, σε μία στροφή του δρόμου είδαν έναν άνθρωπο ξεπλωμένο καταμεσής και ακίνητο. Έκοψαν αμέσως ταχύτητα και πλησίασαν για να δουν μήπως ήταν κανένας τραυματίας που είχε ανάγκη βοήθειας. Αμέσως ο Ραίη πήδησε έξω και πλησιάζοντας έσκυψε πάνω από τον άγνωστο. Αλλά δεν πρόφτασε. Ξαφνικά εκείνος άρπαξε το Ραίη απ' το λαιμό. Την ίδια στιγμή άλλοι δύο άγνωστοι έκαναν την εμφάνισή τους. Και οι τρεις μαζί τώρα, κρατώντας ακίνητο τον δυστυχέ Ραίη, ήρθαν κοντά στο αυτοκίνητο, στο οποίο βρισκόταν αλαφιασμένη από το φόβο της η Μάμυ και της είπαν άγρια:

— Και οι τρεις μας κατά καιρούς σου είχαμε προτείνει γάμο, αλλά εσύ όχι μόνο μας απέκρουσες, αλλά και γέλασες εις βάρος μας! Από τότε είχαμε όρκησθη να εκδικηθούμε την προσβολή. Και θά το κάνουμε τώρα! Θά έρθει μαζί μας!

Πράγματι, λίγα λεπτά αργότερα, η κούρσα του Ραίη με τους τρεις άγνωστους και τη Μάμυ έφευγε αφήνοντας το Ραίη στη μέση του δρόμου. Αλλά στάθηκε τυχερός και δεν έμεινε για πολύ στην ερημιά. Λίγα λεπτά αργότερα φάνηκε να έρχεται ένα άλλο αμάξι και ο Ραίη με απεγνωσμένα σήματα το σταμάτησε και διηγήθηκε στους επιβάτες του την περίπτωση του. Αυτοί τον πήραν μαζί τους και τον έφεραν στο πρώτο αστυνομικό τμήμα, που συνήτησαν. Σε λίγο όλη η αστυνομία της Καλιφόρνιας είχε κινητοποιηθεί και δύο ώρες αργότερα η επιτήρησης όλων των δρόμων ήταν τόσο άγρυπνη, ώστε οι απαγωγείς αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν κάπου το αυτοκίνητο με τη Μάμυ λιπόθυμη, αλλά σώα και άκερη... Ήταν τότε η βραδιά τους να φύγουν για να μη συλληφθούν. Έλεγε λίγο αργότερα στον άντρα της, ώστε μόλις την τελευταία στιγμή πρόφτασαν να μού σκάσουν από μερικά φιλάκια ο καβένας και να μού φωνάζουν φεύγοντας ότι «από τότε ο Ραίη έλαβε τα μέτρα του. Πρώτα-πρώτα πήρε άδεια όπλαφροίας και έπειτα προσέλαβε δύο ιδιώ-

τικούς αστυφύλακες για να φρουρούν τη γυναίκα του, το παιδί και το σπίτι του. Προ' όλα αυτά, όμως, τα επεισόδια δεν έλειψαν. Το βράδυ της παραμονής της Πρωτοχρονιάς, ο Ραίη και η Μάμυ, βγήκαν να διασκεδάσουν. Μαζί με άλλους αστέρες γύρισαν πολλά κέντρα και κατέληξαν στο «Μαίρο γάτο», όπου μαζί με διάφορες άλλες «αφράξιες» έπαιζε και η ορχήστρα του Κούγκι και τραγουδούσε η γυναίκα του Άμπι Λάιν. Σε μία στιγμή που η πίστα ήταν γεμάτη και τα ζευγάρια χόρευαν ένα τρέλλο «μάρσι», ο Ραίη που χόρευε με τη Μάμυ έριξε γροθιά στα πόδια του ένα έμπόδιο, παραπάτησε, έπεσε την ισορροπία του και πέφτοντας μαζί με τη γυναίκα του, παρέσυρε και δύο-τρία άλλα ζευγάρια! Την ίδια στιγμή έδωσαν μερικοί ένα άπλο με φράκο να βγαίνει τρέχοντας από την πίστα και να εξαφανίζεται στην έξοδο του κέντρου.

Ασφαλώς ήταν κάποιος από τους πολλούς που είχαν ζητήσει προηγούμενως τη Μάμυ να χορέψουν και ο Ραίη τους είχε διώξει βάνοντας. Και για να εκδικηθή είχε βάσει τρικλοποδιά στον Ραίη και τον είχε ξεπλώσει κάτω!...

Το τελευταίο στη σειρά επεισόδια σημειώθηκε πριν μερικές εβδομάδες, μία Κυριακή των Άποκρεω. Ο Ραίη και η Μάμυ είχαν πάει σ' ένα χορό μεταμφιεσμένων. Αυτός ως «καταδίκος» κι' αυτή ως χορεύτρια του «κάν-κάν». Ύστερα από ένα θεάρελλο χορό, το ζευγάρι ήρθε στο μπαρ για να δροιστεί κι' εκεί ο Ραίη διαπίστωσε ότι κάποιος είχε ξεχάσει τα σαγάρια του. Αμέσως ζήτησε ένα και του προσφέρθηκαν πολλά από γνωστούς και άγνωστους. Προτίμησε να πάρει ένα πουράκι από έναν άγνωστο του, ο οποίος του είπε ότι ήταν Άβανς. Ανάπαυσε ο Ραίη το έφερε στα χείλη του και το άναψε, αλλά δεν πρόφτασε να τραβήξει ούτε δύο ρουφηξίες. Ξαφνικά το πουράκι... ξεσπάει με κρότο και γέμισε το πρόσωπο του Ραίη με μαύρη καπνά και του προξένησε μικροεγκαύματα που ανάγκασαν το ζευγάρι να εγκαταλείψι το κέντρο και να γυρίσει στο σπίτι τους.

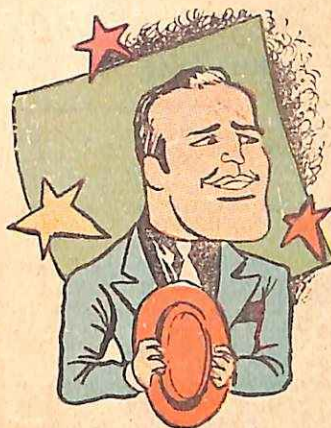
Από τότε ο Ραίη λέει συχνά στη Μάμυ:

— Και νεότερη Πηνελόπη γ' Άντονι, αγάπη μου, πάλι θά είχες γύρω σου τόσους μνηστήρες και τόσους θαυμαστές!...

O. PENNY

Η ομορφή Μάμυ Βάν Ντόρεν

Ο Μάρλον Μπράντο στην τελευταία του δημιουργία «Μάγκες και κουκλές»...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

★ Ο Ρόμπερτ Ρίτς έχει βάσει σε αμνηστία την «Ακαδημία κινηματογραφικών τεχνών και επιστημών», που του έδωσε προ ημερών ένα «Όσκαρ» για το σενάριο του φιλμ «Ο γενναίος», το οποίο κέρηθη το καλύτερο του 1956. Ο Ρίτς αφιέρωσε να παραλάβει το «Όσκαρ» δηλώνοντας πως δεν είναι αυτός ο συγγραφέας του σενάριου. Δεν αποκάλυψε όμως ποιός είναι ο πραγματικός συγγραφέας και τώρα η «Ακαδημία» τον αναζητεί για να του το παραδώσει. Αυτό είναι το πρώτο αζήτητο «Όσκαρ» στην ιστορία του μικρού αγαλιωμένου.

★ Ο περίφημος σκηνοθέτης Φράνκ Κάπρα άρχισε στην «Αμερική» χωρίς στην τηλεόραση και την επισημότητα, μία νέα εκπληκτική καριέρα. Γυρίζει τώρα μία σειρά επιστημονικών φιλμ με ένα εντελώς δικό του τρόπο, αναμιγνύοντας την επιστημονική ακρίβεια με χιούμορ και ποιήσι. Τα δύο πρώτα του έργα είναι «Ο κύριος μες ο 'Ηλιος» και «Η μεγαλοπρεπής κυκλοφορία του αίματος».

★ Η Μαρτίν Κάρολ αποκάλυψε σε κάποιο φιλμ της πως μόνη της ζήτησε να προστεθεί στο φιλμ «Η δράση του Τίγρη» μία σκηνή στην οποία παίζει το μπάινο της με την περιβολή της... Έδω, «Τό έκανα αυτό, πρόσθεσε, γιατί πολλοί άρχισαν να λένε τελευταία: «Είναι πέντε χρόνια, που η Μαρτίν δεν μας παρουσιάστηκε έτσι. Φαίνεται πως θά έχη τους λόγους της».

★ Η αγγλική τηλεόραση μετέδωσε προ ημερών μία συνέντευξη με την Μπριζίτ Μπαρντ, που θεωρείται από τους Άγγλους η προσωποποίηση του γαλλικού «σέξ-άππλ». Η Μπριζίτ απάντησε μεταξύ άλλων και στις κάτωθι ερωτήσεις: Είναι γνωστό πως οι Άγγλοι έχουν μία «εθνική», θά μπορούσε να πη κανείς, αγάπη για τους σκύλους. Όταν, λοιπόν, ο σπηκερ ρώτησε την Μπριζίτ αν αγαπά τα τετράποδα αυτά, εκείνη του απάντησε με αφορία:

— Τους σκύλους... Τους προτιμώ από τον έρωτα.

— Θά θέλατε να γίνετε μία σοεζική ηθοποιός; συνέχισε ο σπηκερ. Ασφαλώς όχι! απάντησε η Μπαρντ με μάτια ορθάνοιχτα από την έκπληξη. Προτιμώ σήμερα τους ρόλους «σέξ». Έχω καιρό να παίξω σοεζικούς ρόλους, όταν θά γεράσω!

Επειτα η Μπριζίτ αποκάλυψε πως κάποιος θαυμαστής της της χάρισε μία χαριτωμένη μαϊμούδιτσα και πως τώρα ξεκουράζεται για μερικές μέρες και περνά τις περισσότερες ώρες της κοντά στο πικ-άπ της, ακούοντας δίσκους. — Και ποιους δίσκους προτιμάτε; ρώτησε ο σπηκερ. — Κλασικούς και... ροκ-έντ-ρόλ.

Αυτή ήταν η τελευταία ιεροσουλία που υποχρεώθηκαν ν' ακούσουν

οι ξερακιανές Άγγλιδες άριστο-κράτισες.

★ Δύο σημαίνουσες προσωπικότητες έχουν εξαφανιστεί από το Χόλλυγουντ: ο άλλοτε διευθυντής της R.K.O. και νυν μεγαλύτερος μετοχος της «Φόξ» Χούσαρντ Χίου, που είναι ως γνωστόν και ιδιοκτήτης της T.W.A. και η γνωστή σάρ Τζην Πίτερς. Πολλοί είναι εκείνοι που πιστεύουν πως παντρεύτηκαν κρυφά και πως περνούσαν κάπου, άγνωστοι και ανεξέλεγκτοι, το μήνα του μέλιτος.

★ Παρά τις θυσίες που τους έπληξαν κατά καιρούς ο Ρόμπερτ Μίτσαμ και η γυναίκα του εξακολουθούν να αποτελούν ένα ευτυχισμένο ζευγάρι. Το ζεύγος γιόρτασε την περασμένη βδομάδα την 17η επέτειο της ενώσεως τους.

★ Τα χρόνια περνούν. Ο Μπέρνι Μπράντο, ο χαριτωμένος μικρούλης που είδαμε προ χρόνων στο φιλμ του Ντίονεϊ «Το νησί των θησαυρών» παντρεύτηκε στο Μεξικό την Μαίριλιν Τζέιν Μπράντ.

★ Ο Ντέηλ Ρόμπερτσον και η Μαίρη Μαθόφου που είχαν χωρίσει πριν από μερικούς μήνες αποφάσισαν να συμπληρώσουν. Βασικά αφορμή του χωρισμού τους ήταν ότι ενώ η Μαίρη Μαθόφου ήθελε να γίνει μητέρα ο Ντέηλ δεν ήθελε, προς το παρόν τουλάχιστον, να βάλλει στο σπίτι του τόσο μεγάλους «μπελάδες».

★ Ο Τάυρον Πάουερ και η Μάη Τζέτεριλινγκ θά είναι οι πρωταγωνιστές του φιλμ «Τα έπτα κύματα». Πρόκειται για ένα παλαιό αγγλικό θόλο που εξιστορεί τις περιπέτειες μιας ομάδας ναυγών. Οι συχνές συναντήσεις των δύο καλλιτεχνών κατά την παραγωγή του φιλμ έκαναν να κυκλοφορήσουν φήμες πως ο Τάυ είναι ερωτευμένος με τη Μάη.

★ Τόσις ώραίς νέες στάρ θά παίξουν παρά το πλερό του Γκλέν Φόρντ στο φιλμ «Μη ληστιάσεις το νερό»: Η Άννα Κάρφ, η Άνν Φράνσις και η Εύα Γκαμπόρ. Στο φιλμ όμως δεν συναντούν ούτε μία φορά η μία την άλλη.

★ Ο «Έντμουντ Πάρντο» κυνηγά συστηματικά τις γυναίκες που γνώρισε και αγάπησε ο Τάυρον Πάουερ. Ύστερα από το θρυσεδωδες είδωλό του με την άλλοτε σύζυγό του Τάυρον, Λίντα Κρίστιαν, πρόκειται τώρα να παντρευτεί την Άλιστα Ντάρο που ήταν πριν από δύο μήνες η τρυφερή φίλη του Τάυ.

★ Πολύ άτυχες οι γυναίκες που πέφτουν στα δίχτυα του Μάρλον Μπράντο. Είχε μόλις κυκλοφορήσει η είδηση πως έπρόκειτο ν' αρραβωνιαστού με την Άννα Κάρφ κι' εκείνος έδινε ραντεβού σε μία νέα στάρλετ που έφτασε με μεγάλα όνειρα στο Χόλλυγουντ.

★ Ο Κέρκ Ντάγκλας βαρέθηκε να υποδύεται τον ερωτευμένο. Στο φιλμ «Το μονοπάτι της δόξας», του οποίου θά είναι συγχρόνως πρωταγωνιστής και παραγωγός, δεν θά υπάρχει ούτε μία γυναίκα.

★ Η Έλιζαμπετ Τάιμλ ορ είναι τόσο ερωτευμένη με το σύζυγό της, τον παραγωγό Μάικλ Τόντ, ώστε αποφάσισε να φέρει στο έξης το επώνυμό του. Θά λέγεται δηλαδή έπισημως Έλιζαμπετ Τόντ. Αυτό το όνομα θά δώσει στις άφισες του φιλμ που θά γυρίσει η Έλιζαμπετ το 1958, αφού φέρει στον κόσμο το παιδί που περιμένει για το Νοέμβριο.

★ Ο Σάρλ Μπουαγιέ έφτασε στο Παρίσι προκειμένου να γυρίσει την «Παριζιάνα» μαζί με την Μπριζίτ Μπαρντ και τον Αντρέ Λυγκέ. Μόλις τελείωσε το γύρισμα της ταινίας αυτής, ο Σάρλ Μπουαγιέ θά φύγει για το Λος Άντζελες για να γυρίσει εκεί το φιλμ «Ο πειρατής» στο οποίο πολύ πιθανόν νά έχη και πάλι για πρωταγωνιστή τον Σάρλ Λόρεν με την οποία γύρισε ήδη το φιλμ «Ευτυχώς που είμαι γυναίκα».

★ Το φιλμ που ο αντιπροσωπεύει την Ιταλία στο εφετινό φεστιβάλ των Κανών θά έχη για πρωταγωνιστή το Γάλλο ηθοποιό Ζάν Μαροαί. Πρόκειται για το νέο έργο του Φεντερίκο Φελλινί «Νυχτερίδες των Καβείρων», στο οποίο πρωταγωνιστεί επίσης η σύποιο πρωταγωνίστρια Τζουλιέτα Μασιλίνα.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΞΩΜΟΤΕΣ της 'Αγάπης

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κυττάζει με την άκρη του ματιού του): Χριστός 'Ανέστη!

ΕΚΕΙΝΗ (δεν τον κυττάζει καθόλου): Άληθώς 'Ανέστη...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι λές; Γυρίζου με!

ΕΚΕΙΝΗ: Πολυκάτασε... 'Ας γυρίσουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δέ φταιω εγώ, νομίζω, αν ξεκίνησες από το σπίτι μας μισό λεπτό πριν αναστηθεί ο Χριστός...

ΕΚΕΙΝΗ (επιθετική, όπως πάντα): Μήπως φταιω εγώ;... Ποιος άρχισε τον καυγά στις δύο και δέκα με το μεσημέρι;

ΕΚΕΙΝΟΣ (πίο επιθετικός): Και ποιος τον τελείωσε στις δώδεκα παρά τρία πριν από τα μεσάνυχτα!...

ΕΚΕΙΝΗ (χαμηλόφωνα, προσπαθώντας να πνίξη την αγανάκτησή της): Πέριμενε να φτάσουμε σπίτι μας και συνεχίζουμε... Δεν είναι ανάγκη να γίνουμε και θέαμα στον κόσμο...

(Συνεχίζουμε για λίγο το δράμα προς το σπίτι τους χωρίς να μιλάμε. Ξαφνικά, 'Εκείνη, ριχνοντας γύρω της μία ματιά, διαπιστώνει ότι βρισκονται μακριά από τους άλλους πιστούς που γυρίζουνε κι' αυτοί με τις λαμπάδες τους αναμμένες). Δεν τη ντρέπεται όμως αυτή τη νύχτα;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Γιατί νά τη ντρέπω;...

ΕΚΕΙΝΗ: Γιατί είναι μία νύχτα αφιερωμένη στην αγάπη, και σ' αυτή αφιερώσε στο μίσος! Γιατί απόψε όλοι οι άνθρωποι φιλοδον-ται τρυφερά, κι' εμείς ετοιμαζόμαστε να κόψουμε κομμάτια ο ένας από τον άλλον!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εσύ, δηλαδή, ετοιμάζεσαι να μου κόψεις κομμάτι! 'Εγώ το πολύ-πολύ θά άμυνθώ! ΕΚΕΙΝΗ: 'Α! 'Εσύ άμυνεσαι μόνο, πουλάκι μου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Φυσικά άμυνα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δέ μιλάμε τώρα για τρυφερά, για φροτιά, ή για τσουρέκια; μιλάμε για τη μαγειρίτσα, που σου άρεσε τόσο η μυρωδιά της εξ' ατίας του αιδου που άσπληθηκες να αγοράσεις εσύ και άγόρασα εγώ!...

— Αρετή, άσε τις συμβουλές. Σέρει η δεσποινίς Ζουζού από ψητάματα!

(Χ. Β. Χριστοδούλου)

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ελα, άσε τη σύζητη...
...είναι βλάστη να φάμε, γιατί τρελλανόμαι από την πείνα! Τόσες μέρες τώρα με τάρμαξες στην ταχινόσουπα!"

ΕΚΕΙΝΗ: Τη Μεγάλη Βδομάδα οι Χριστιανοί τρώνε ταχινόσουπα! Μιας μεθανόλης τρώνε γκιουβέτσι! Μήπως είσαι Μωσαμβανός;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θα γίνει Βουδιστής αν δε σερβίρεις άμέσως να φάμε!...

ΕΚΕΙΝΗ (σερβίρει μαγειρίτσα από τη σουπιέρα που άνοιξε στη μέση του σφωμένου τραπέζιου με το κάταστρο λινό τραπεζομάντηλο. "Εκείνος τρώει): Σου άρέσει;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μπουκωνμένος): Θαύμα! Και μη μου ξαναπεις για τον άνιδο, γιατί θα άνοιξω το παράθυρο και θα άδειάσω τη σουπιέρα στο δρόμο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Καλά! Δε σου λέω... (Πάει και φέρνει τα τηγανισμένα σηκωτάκια από την κουζίνα που τα είχε, άπάνω στο ζεστό μάτι, για να μην κρυώσουν). Φάε κι' από αυτά να δεις τί όμορφα που είναι!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μπουκωνείται ένα κομμάτι σπλήνα): "Εξοχο!"

ΕΚΕΙΝΗ (παίρνει ένα κόκκινο αυγό από τη φρουτιέρα): Πάρε κι' έσυ ένα για να τσουγκρίσουμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (με κομικό φόβο): Νά τσουγκρίσουμε;... "Όχι άλλο! Δέν άντέχω!"

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι σαχλός! "Ελα Χριστός Άνάστη!... (Τσουγκρίζουμε, του σπάει τ' αυγό)..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: Βλέπεις;... Καί σ' αυτό το τσουγκρισμό νίκησες!

ΕΚΕΙΝΗ (γεμίζει κρασί τα ποτήρια του δίγει το ένα): "Ελα, στην ύγεια σου!... Κι' άσε τις πικρές διαπιστώσεις..."

ΕΚΕΙΝΟΣ (παίρνει το δικό του ποτήρι): Στην ύγεια σου... Χρόνια πολλά... (Πίνουν. Σιγή μικρή). Πριν, στο δρόμο, με ρώτησες κάτι...

ΕΚΕΙΝΗ: Τί;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Αν τη ντρέπομαι αύ τη νύχτα..."

ΕΚΕΙΝΗ: Καί, αν χρειαστή, σέ ξαναρωτώ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σταθερά, με κάποια πικρα): Νομίζω ότι θάπρεπε και οι δύο μας να τη ντρέπαμε αύ τη νύχτα!...

Γιατί και οι δύο μας δέν καταφέραμε να κάνουμε κάποια άναγκη ούτε την ώρα που ή Άγάπη κομιαστίασθηκε στον άνοιξάτικο μυρωμένο άέρα από χιλιάδες κροτάλλινες καμπανούλες! Ούτε τη στιγμή που οι παπάδες πετάγανε τα μαύρα ράσα της συνήθισμένης έπισημότητας, για να περιέλαθονε τα άλαστοπα άφιαρα του πιο χαρούμενου πανηγυριού! Όταν άλλες οι λαμπάδες ανάβανε από το άνέσπερο άναστασιμικό φάος, έμεις ανάβανε και κορόναμε από άναγκη!

Είμαστε το λιγώτερο έδωότες της ύπεροσης αύτης νύχτας που δίδαξε την Άγάπη και την έστειλε να γλυστρήσει μέσα σε άδες τις καρδιές —έκτος από τη δική μας!

ΕΚΕΙΝΗ (μετανοιώνει): "Όχι... Γλύστρησε και στις δικές μας καρδιές..."

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Υστερα από πολλές δυσκολίες και πιο πολλές ύποχωρήσεις..."

ΕΚΕΙΝΗ (έτοιμη να ξαναρχίσει): Δικές σου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί των δύο μας!... Εύχαριστήθηκες;... Καταφέραμε, ύστερα από μεγάλη προσπάθεια, να καταλάβουμε ότι άπόψε άναστήθηκε ο Χριστός! Καί, μαζί του, άναστήθηκαν όλα τα εύγενικά αίσθηματα στις καρδιές των ανθρώπων!... "Άς άναστήθουν και στις δικές μας... είναι καιρός! (Την άγκαλιάζει. Πιο σιγά). Καί... άς ξεχαστή ό άνιθος της μαγειρίτσας σε ένα θερμό άναστασιμικό φιλά που θα τ' άσύση όλα!... (Τό ρολόί δείχνει μιά και είκοσι μετά τα μεσάνυχτα, όταν καταφέρνουν — επί τέλους! — να φιληθούν...)

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

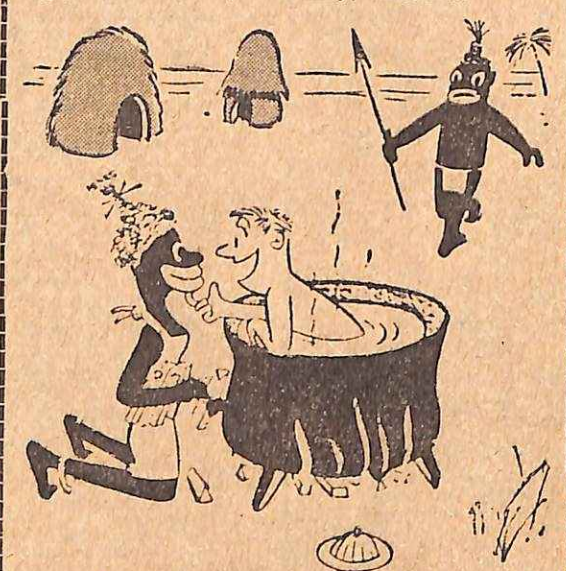
Η «λειτουργία των σκοταδιών»

Στο Μεξικό, παρά τις άπαγορεύσεις του Βατικανού, έξακολουθεί να ύπάρχει πάντοτε ή αίρεσι ή καλύτερα ή άγνώμων των μαστιγούμενων. Τη Μεγάλη Παρασκευή, άσοι μετέχουν σ' αύτη την οργάνωσι έμφανίζονται με γυμνό το έπάνω μέρος του κορμιού τους και άρχίζουν να χτυπάνε τη ράχη τους με χοντρά έύλα, άσπου να βγή αίμα από τις πληγές τους. Πολλοί άπ' αυτούς που δέν είναι εύχαραστημένοι από τα χτυπήματα, χώνουν κλαδιά κάκτων μέσα στις σάρκες τους.

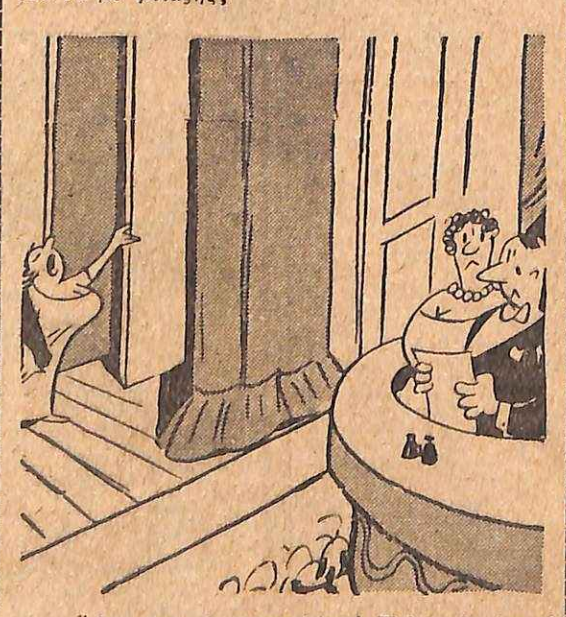
Οι μαστιγούμενοι πηγαίνουν πό βράδυ σε μία έκκλησία, που άσπάζουν προηγούμενους τους τοίχους της με άβύσση, κλείνουν τις πόρτες και τα παράθυρα, σβύνουν τα κεριά και τα καντήλια και άρχίζουν τη «λειτουργία των σκοταδιών». Ένα ψέλλουν, χτυπούνε ό ένας τον άλλον με μαστίγια, με μπατονάκια, με άγκαθωτά κλαδιά κλπ. Όταν τελειώσει αύτη ή λειτουργία, οι περισσότεροι βρίσκονται άναίσθητοι στο πά ωγι και οι τοίχοι είναι κατακόκκινοι από το αίμα τους.

— Καί γά ξερης, Μαρία. Η ίδια τιμωρία σε περιμένει κι' εμένα, αν σπάσης τίποτα!...

— Δουπόν, μικρούλα μου μελαχροινή, με τί σάλτσα θα με φτιάξεις;

— "Άσε την να τραγουδήσει! Πριν τελειώσει ή πράξι, θα τη σκοτώσουν!..."

Ο ΣΩΣΤΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΣΤΟ ΦΛΕΡΤ

Πώς θα καταλάβετε τους σκοπούς των νέων που σας φλερτάρουν

Τί ακριβώς είναι το φλέρτ; "Ένα παιχνίδι άθώων" λένε πολλοί. "Ένα παιχνίδι έπικίνδυνου" βεβαιώνουν άλλοι.

Τό γεγονός πάντως είναι ότι, όταν το φλέρτ μένει σεινν καί μετρημένο, είναι ακίνδυνο. "Αν όμως περάσει μερικά όρια, αν άρχισή να γίνεται τολμηρό, τότε μπορεί να φέρη πολλά κακά."

Μιά κοπέλλα που φλερτάρει άσυλλόγιστα, όπου κι' αν βρεθή, δέν πρέπει να περιμένη παρό άπογορευτικές άπ' τη ζωή... Βλέποντας να την περιτριγυρίζουν διάφοροι νέοι, που στην πραγματικότητα κυτάνε μόνο πως να γλεντήσουμε λίγο μαζί της, μεθάει άπ' τις ύποθετικές αυτές «έπιτιχιες» της, άσπου μία μέρα βρίσκειται όλομόναχη κι' έγκαταλελειμένη.

«Μά τότε τί πρέπει να κάνουμε; Να ζούμε σαν καλόγους;» Δέν ρωτάςε.

«Όχι βέβαια. Γιατί όμως ξεχνάτε την «κακασαντερί», την ελικοκινή φίλια, που ώστόσο οδηγεί ασφαλέστερα στο γάμο;

Οι κοπέλλες που φλερτάρουν συστηματικά και τολμηρά, δικαιολογούνται πως προσπαθούν δñθεν ν' άνακαλύψουν έτσι τον άθωο που θα συμφωνήσουν οι χαρακτήρες τους. Μά, όταν τύχη να βρεθή αύτός ό άνθρωπος, είναι ζήτημα αν άρχη τη διάθεσι να συνδεθή μαζί τους, βλέποντας τις να έκτινάνται με τον ένα και τον άλλο.

«Μά καλά —θα πήτε πόλι— ποιά στάσι πρέπει να κρατήση μία κοπέλλα, όταν θελήση κάποιος να φλερτάρη μαζί της;»

Σ' αύτη λοιπόν την περίπτωση, θα συμβή ένα άπ' τα δύο: "Η ό κάποιος αύτός δέ θ' άρέσει στην κοπέλλα, καί τότε με την ψυχρή στάσι της άπέναντί του θα τον άποπαρύνη (πάντως, χωρίς να τον γελοιοποιήση και να τον κόμη έχθρό της). "Η θά της άρέσει, καί τότε... δέν πρέπει να του το δείξη και πολύ, για λόγους έρωτικής πολιτικής!

Πώς όμως θα μπορέσετε να καταλάβετε ποιους σκοπούς έχει πραγματικά για σας ό άνθρωπος που σας φλερτάρει — αν είναι δηλαδή ελικοκινή ή θέλη άπλώς να περάση εύχάριστα την ώρα του; Άκούστε λοιπόν, Άν!

— σάς εκμυστηρεύεται διάφορα έπεισδία της ζωής του, όπου δέν έμφανίζεται διαρκώς σαν ήρωας.

— όταν σας βλέπη να ξαναπουντρώστε, σάς λέει: «Δέν έχετε άνόγη».

— όταν σας άναφέρη τα σχέδιά του για τό προσεχές μέλλον, λέει «έ-μεις», ύπονώντας εσάς και τον έαυτό του.

— όταν οι γονείς του σας προσκαλούν σε τραπέζι, αύτός σας λέει κουφα σ' αύτί: «Βάλε το κόκκινο φρεμά σου, σου πηγαίνει τόσο πολύ!»

— ή άδελφή του ή ό καλυτερός του φίλος σας τον έπαινούν συχνά και σας επαναλαμβάνουν: «Πόσο ταιριάζετε, αλήθεια, σ' όλα!»

Τότε ύπάρχει μεγάλη πιθανότης ναίαι αύτός ό άνθρωπος ό μέλλον άσραβωνιστικός σας!

— Αν όμως σας λέν:

— Προτιμώ να σου γράωω στο πόστ — ρεσάντ.

— Βρίσκη φυσικότατο να φλερτάρη μαζί σας κι' ό φίλος του.

— σ' ένα γλέντι έπιχειρεί να σας παρσύνη να μεθύσετε.

— ένώ σας κρατάει άπ' το μπράτσο, σπένδει άμέσως να χωριστή άπό κοντά σας, μόλις άντικρίνη τον πατέρα του.

— "Ε, τότε προσέξτε: Δέν έχει καλούς σκοπούς!

Άριστουργηματικό ιστορικό μυθιστόρημα υπό Άλεξ. Δουμά

ΣΤΟΝ ΠΕΚΙΟ ΤΗΣ ΛΑΜΠΕΤΟΝΟΥ

Ο έξολοθρευτής

ΜΗ γυρίσης το κεφάλι σου, γιατί τί θα πεθάνης στη στιγμή!... Ο νυχτερινός ταξιδιώτης, που βάδιζε πάνω στο στενό μονοπάτι, ανατρίχιασε.

Αύτη ή φωνή είχε έρθει από τα δεξιά του. "Η έντύπωσι που του προκάλεσε δέν είχε σβύσει άκομη, όταν δευτερη φωνή άκούστηκε από τα άριστερά του:

— Μη μιλήσης, γιατί θα πεθάνης στη στιγμή!...

Ο νυχτερινός ταξιδιώτης δέν γύρισε το κεφάλι του, ούτε μίλησε.

Αύτες οι δύο φωνές που είχε άκούσει, ξαφνικά, μέσα στο πυκνό σκοτάδι που τον τυλίγει, δέν έμοιαζαν ανθρώπινες. Θάλεγε πως είχαν βγή μέσα από τη γή ή πως τις είχε φέρει ό άέρας από μακριά.

Έπειτα από μία στιγμή, άκούστηκε καί τρίτη φωνή, που έμοιαζε σαν να άγανει άπό κάποια σπηλιά ή κάποιο τάφο, όπως έκείνη του πατέρα του Άυλέτου.

Καί αύτη ή φωνή έλεπε:

— Αν φοβάσαι, μπορείς να ξαναπάρης το δρόμο που κατεβαίνει στην πεδιάδα. Είναι άκομη καιρός...

Ο ταξιδιώτης συνέχισε το δρόμο του, χωρίς να λογαριάσει αύτη ή σύστασι.

Τό σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό, που προχωρούσε χωρίς να βλέπη.

Θά περπάτησε έτσι ως μία ώρα. Καί, ξαφνικά, είδε μπροστά του κάτι έρείπια, που έμοιαζαν σαν τό φάντασμα κάποιου παλιού πυργου.

Την ίδια στιγμή, κάτι παγωμένο σφίχτηκε γύρω στους κροτάφους του καί του έκλεισε τα μάτια.

Δέν μπορούσε πιά να δη ούτε τα σκοτάδια.

Ο νυχτερινός ταξιδιώτης δέν έκαμε καμιά κίνησι για να βγάλη το βρεγμένο πανί που του είχαν δώσει γύρω στα μάτια.

Απλά μόνον το χέρι του, σαν τον τυφλό που ψάχνει για να βρή το δρόμο του.

Ένα κατάψυχρο και κοκκαλιάρικο χέρι σφίχτηκε άμέσως πάνω στα δάκτυλά του. Θάλεγε τό χέρι κάποιου σκελετού.

Αυτό το χέρι τον τράβηξε μαζί του. Περπάτησαν ως μισή ώρα άνάμεσα στα έρείπια.

Καί, ξαφνικά, τό κοκκαλιάρικο χέρι άφησε τό δικό του. Κάποιος τράβηξε ταυτόχρονα τό πανί που του έκλεινε τα μάτια.

Ο ταξιδιώτης είδε μπροστά του έναν πυλώνα, που ήταν μισογκρεμισμένος από την πολυκαιρία. Μιά χορταριασμένη σκάλα ώδηγούσε σ' αύτόν. Στο πρώτο σκαλοπάτι στεκόταν όρθιο τό φάντασμα με τό παγωμένο χέρι, που τον είχε οδηγήσει ως εκεί. Ένα μακρύ σάβανο τό τυλίγει άπό το κεφάλι ως τα πόδια. Άπό τό πρόσωπό του φαίνονταν μόνο τα μάτια του, που γυάλιζαν μέσα στις κόρες.

Τό φάντασμα άρχισε ν' άνεβαίνει τα σκαλοπάτια. Ο ταξιδιώτης τό άκολουθούσε με σταθερό βήμα.

Βρέθηκαν σε λίγο σε μία κυκλική αίθουσα, που οι τοίχοι της ήταν στρωμένοι με μαύρο πανί.

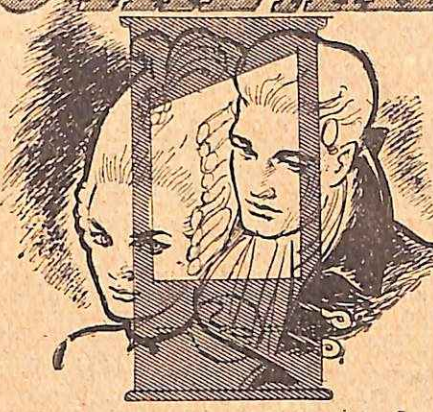
Αύτη ή αίθουσα φωτιζόταν από τρεις λαμπες, που σκόρπιζαν ένα πρασινωπό φάος δλόγυρα.

Τό φάντασμα, με μία γρήγορη κίνησι, έβγαλε τότε κάτω από τό σάβανο ένα σπαθί με διπλή κόψη και χτύπησε μ' αύτό πάνω σε μία από τις μπρούντινες κολώνες, που υποβάσταζαν τη θολωτή στέγη αύτης της αίθουσας.

Οι πλάκες που έστρωναν τό πάτωμα άνασκηώθηκαν άμέσως κι' ένα σωρό φαντάσματα πλημμύρισαν την αίθουσα. Ήταν όλα τυλιγμένα σε σάβανα και κρατούσαν στα χέρια τους σπαθιά με διπλές κόφες.

Η δλόγυρη σιλουέττα τους ξεκορόταν παρθένα πάνω στα μαύρα πανιά που σκέπαζαν τους τοίχους.

Έφτά ψηλά καθίσματα βρίσκονταν στο

βάθος της αίθουσας. Έξη φαντάσματα κάθισαν σε ισάριθμα άπ' αυτά. Τό έβδομο έμεινε άδειο.

Έκείνος που καθόταν στο μεσαίο από τα καθίσματα σηκώθηκε.

— Πόσο είμαστε εδώ, άδελφοί μου; ρώτησε.

— Τριακόσιοι, άπάντησαν τα φαντάσματα με μία φωνή.

— Τριακόσιοι, που ό καθένας μας αντιπροσωπεύει δέκα χιλιάδες έταίρους. Τριακόσια έξη που αντιπροσωπεύουν τρία έκατομμύρια έγγχειρίδια...

Γύρισε έπειτα στον ταξιδιώτη.

— Τί έπιθυμείς; τον ρώτησε.

— Να δώ τό φάος! άπάντησε αύτός.

— Τα μονοπάτια, που οδηγούν στο πυρίνο όρος είναι στενά και περνάνε άνάμεσα σε βάραιθρα. Δέ φοβάσαι μήπως πέσης σε κανένα άπ' αυτά;

— Δέν φοβάμαι τίποτα!...

— Ένα άκομη βήμα προς τα έμπρός αν κάμης, δέ θα μπορέσης πιά να ξαναγυρίσης πίσω. Σκέψου καλά!

— Δέ θα σταματήσω παρά μόνον όταν φτάσω στο τέμα!...

— Είσαι έτοιμος να όρκιστής;

— Πέστε τον όρκο και θα τον έπαναλάβω.

Ο πρόεδρος σήκωσε τό χέρι του καί άπάγγειλε με βάραιθρα καί έπίσημη φωνή τα

άκόλουθα λόγια, που ό άγνωστος τα έανάλεγε ένα προς ένα:

«Όρκίζομαι στο όνομα του Έσταυρωμένου να κόψη όλους τους δεσμούς που με ένώνουν με τον πατέρα μου, τη μητέρα μου, τους άδελφούς και τις άδελφές μου, τη σύζυγό μου, τα παιδιά μου, την άγαπημένη της καρδιάς μου, τους ευεργέτες μου, τους βασιλιάδες και γενικά με όλους εκείνους στους όποιους ύποσχεθήκα πίστι, ύπακοή ή παροχή υπηρεσίας. Όρκίζομαι άκομη να σέδωμαι τό «άκουα τοφάνας» (περίφημο δηλητήριο σε παλαιότερα χρόνια) σαν ένα μέσον γρήγορο, σίγουρο και άναγκαίο, για να ξεκαθαριστή ό πλανήτης μας από εκείνους που ζήτηνε να παραμορφώσουν την αλήθεια ή να την πάρουν μέσα από τα χέρια μας».

Ο πρόεδρος κατέβασε κατόπιν τό χέρι του καί πρόσθεσε μιλώντας στον άγνωστο:

— Άπό αύτη τη στιγμή, είσαι άππληλαγμένος από τον όρκο που έδωσες να ύπηρετήσεις την πατρίδα σου και να ύπακούεις στους νόμους της. Έχεις χρέος, λοιπόν, να φανερώσης στον καινούργιο άρχηγό που άναγνωρίζεις κάθε τι που έκαμες, είδες, διάβασες, άκουσες, έμαθες ή μάντεψες καί να προσπαθής πάντοτε να ξεκαθρίβης τί κρύβεται πίσω από εκείνο που βλέπουν τα μάτια σου. Μάθε άκομη ότι, αν ποτέ φανερώσης κάτι από ό,τι είδες ή άκουσες, τό άόρατο μαχαίρι θα σε χτυπήσει πιο γρήγορα κι' από τον κεραυνό, όπου κι' αν βρίσκεσαι!...

Καί τώρα που τα έμαθες όλα, μπορείς να γυρίσης τό κεφάλι σου.

Ο άγνωστος άπόκρυψε καί, γυρίζοντας τό κεφάλι του, είδε μπροστά του έναν άνθρωπο δεμένο χοροπόδαρα. Ένα φίμωτρο έκλεινε τό στόμα του.

— Τί βλέπεις; τον ρώτησε ό πρόεδρος.

— Έναν κοκούργο ή ένα θύμα.

— Είναι ένας προδότης, πού, άφου έδωσε τους ίδιους όρκους με σενα, πρόδωσε τό μυστικό μας. Οι άδελφοί που είναι εδώ παρόντες τον καταδίκασαν σε θάνατο.

Ο άγνωστος είδε δύο ανθρώπους, που φορούσαν την κόκκινη στολή του δημίου, να τραβάνε βάραιθρα αύτό το δυστυχισμένο κι' άκούσε τα πνιχτά μουγκρητά του που έβγαζαν κάτω από τό φίμωτρο.

Ο ένας από τους δύο δημίους έβγαλε

Ο πρόεδρος σήκωσε τό χέρι του καί άπάγγειλε μ' έπίσημη φωνή τα λόγια του όρκου.

Ένα έγκλειστο και το σήκωσε ψηλά. "Επει-
τα, κατέβασε το χέρι του με όρμη. "Ακού-
στηκε τότε ένας υπόκωφος κρότος και,
την ίδια στιγμή, ο κατάδικος σαρδιστηκε
κάτω. Πάνω στις πλάκες φάνηκε ένα λεπτό
κόκκινο σπινθηρί.

— Έγινε δικαιοσύνη, είπε ο πρόεδρος.
"Επιδοκιμάζεις την υπακοή σου; Ακού-
σθαι; Πράγματι, πρόσθεσε γυρίζοντας στον άγνω-
στο.

— Ναί, αν, πραγματικά, ήταν ένοχος.
— Και θα πηδ στο θάνατο όλων εκείνων
που θα τολμήσουν να προδώσουν τα μυστι-
κά της οργανώσεώς μας;

— Θα πιάω.
— Φέρτε το κύπελλο, πρόσταξε ο πρό-
εδρος.

Ο ένας από τους δύο δημίους πλησίασε
κρατώντας ένα ανθρώπινο κρανίο με
μυρούντζινη λαβή. Μέσα σ' αυτό βρισκό-
ταν ένα πηχτό κόκκινο υγρό.

Ο άγνωστος πήρε αυτό το παράξενο
κύπελλο και το σήκωσε ψηλά.

— Πίνω στο θάνατο όλων εκείνων που
θα προδώσουν τα μυστικά της ιερής μας
οργανώσεως, είπε.

Έφερε έπειτα το κύπελλο στο στόμα
του και άδειασε το περιεχόμενό του ως την
τελευταία σταγόνα.

Ένας ψίθυρος άκούστηκε μέσα στην αι-
θουσα. Τα φαντάσματα αλληλοκυττάζονταν
ανάμεσα από τα σάβανα τους, σαν να δυ-
σκολούνταν να πιστέψουν εκείνο που εί-
χαν δει τα μάτια τους.

Ο πρόεδρος έγειρε στον άγνωστο να
πλησιάσει.

— Ορκίζεσαι, λοιπόν, τυφλή υπακοή
στις διαταγές της ιερής οργανώσεώς μας;
τόν ρώτησε.

— Ναί.

— Ακόμη και στην περίπτωση που αυ-
τός οι διαταγές στρέφονται εναντίον σου;

— Από τη στιγμή που βρίσκομαι εδώ
δεν ανήκω πια στον εαυτό μου.

Ο πρόεδρος έβγαλε κάτω από το σά-
βανό του ένα πιστόλι και μία σφαίρα και
τά έδωσε στον άγνωστο.

— Γέμισέ το! τού είπε.

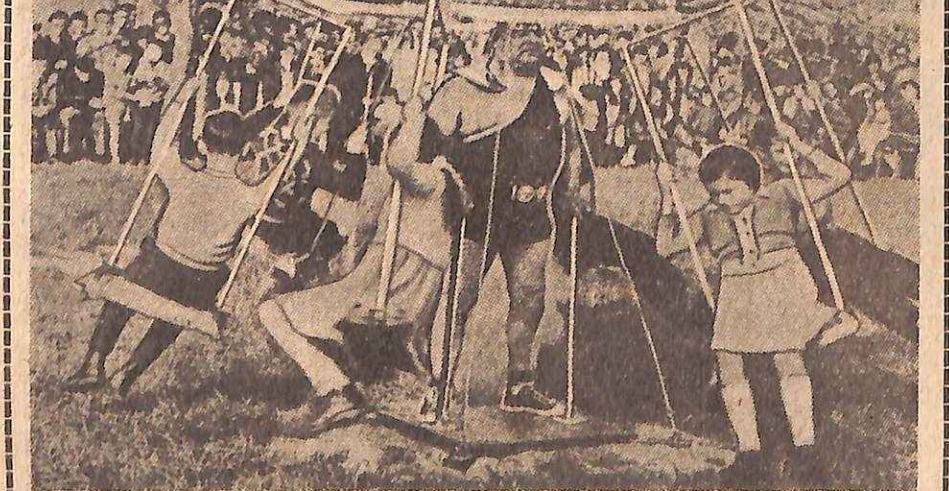
Ο άγνωστος υπάκουσε.

— Και τώρα στήριξε την κάννη αυτού
του πιστολίου στον κρόταφο σου.

Ο άγνωστος υπάκουσε και πάλι.

— Πύρ! φώναξε ο πρόεδρος.

Ο άγνωστος πίεσε τη σκανδάλη. "Ακού-
στηκε τότε ένας ξερός κρότος κι' ένα μικρό
σύννεφο καπνού απλώθηκε δρόγυρα. "Αλλά
αυτό ήταν όλο. "Η σφαίρα δεν βγήκε από
την κάννη.

Ο ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ
"Ο Γάλλος "Αντρέ Λε Γκάλ, που είναι σήμερα 56 χρόνων, μπορεί να θεωρηθεί ως ο
πιο δυνατός άνθρωπος. Στη φωτογραφία μας ο Λε Γκάλ έχει αντικαταστήσει με το
σώμα του τον άξονα, μιας εγκαταστάσεως με περιστρεφόμενα αλογάνια. "Όπως βλέ-
πτε, έξη παιδικά έχουν ανέβει πάνω στα καθίσματα και η όλη εγκατάσταση πε-
ριστρέφεται από τον ίδιο, στηριζόμενη πάνω στο κεφάλι του. Μία φορά ο Λε Γκάλ
καταφέρνει να σύρει με τα δόντια του δυο μεγάλα άρσενια συγχρόνως και μία άλλη
φορά έσυρε με τα δόντια πάλι ένα μεγάλο ρυμουλκό σε απόσταση 200 μέτρων πε-
ρατώντας κατά μήκος της παραλίας του λιμένος της Χάβρης.

— Το έγκλειστο! άκούστηκαν πολλές
φωνές.

— Φέρτε το έγκλειστο, πρόσταξε ο
πρόεδρος.

— Είναι περιττό, είπε ο άγνωστος. Χά-
νουμε αδικία πολύτιμο χρόνο... Μάθετε, λοι-
πόν, ότι ξέρω όλα τα μυστικά σας. Αυτές
οι δοκιμασίες είναι παιχνιδάκια, που υπο-
ρούν να τρομάζουν μόνο τους δειλούς. Το
έγκλειστο του δημίου δεν χάθηκε στις σάρ-
κες του καταδίκου, αλλά πέρασε κάτω α-
πό τα ρούχα του κι' έσπασε μία μικρή
φούσκα με αίμα που βρισκόταν εκεί. Το
υγρό που ήπιαν δεν ήταν αίμα, αλλά κόκ-
κινο κρασί. Κι' η σφαίρα που έριξε μέ-
σα σ' αυτό το όπλο έπεσε σε μία κρυφή
θήκη που βρισκόταν στο κοντάκι. "Αντί γι'
αυτήν, έσπασε ένα καουζύι με λίγο υπα-
ροχτί...

— Ένα βουητό από φωνές άκούστηκε μέ-
σα στην αίθουσα.

— Ξέρεις τα μυστικά μας! φώναξε ώρ-
γισμένος ο πρόεδρος. Πρέπει να είσαι λοι-
πόν, ή ανώτερος από μας ή προδοτής!

Ο άνθρωπος που τα ξέρεει όλα δεν
μπορεί να είναι προδοτής, απάντησε ο ά-
γνωστος. "Εσείς δεν ξέρετε τίποτα για μέ-
να, ούτε αυτό το όνομά μου. Τα δικά σας
όνοματά, όμως, δεν μου είναι άγνωστα.

Σοφέ Σβέντεμποργκ, πρόσθεσε μιλώντας
στον πρόεδρο, ήρθες εδώ αντιπροσωπεύον-
τας τις ελευθεροτεκτονικές στοές της Σουη-
δίας. "Εκείνος που κάθεται προς τα δεξιά
σου είναι ο λόρδος Φαίραξ, αντιπρόσω-
πος των στοών της Σκωτίας. "Ο τρίτος εί-
ναι ο Πάλ Τζώνς, αντιπρόσωπος της "Α-
μερικής. Οι τρεις άλλοι που κάθονται προς
τα αριστερά σου είναι ο Λαβατέρ, της "Ελ-
βετίας, ο μαρκήσιος Χιμενές της "Ισπανίας
και ο κόμης Κυρόφ της Ρωσίας. "Ηρθατε
εδώ για να πάρετε τις διαταγές του Με-
γάλου Διδασκάλου όλων των ελευθεροτε-
κτονικών στοών της "Ανατολής και της Δύ-
σεως, που θα αναλάβει την αρχηγία του
άγνωστου για την ανατροπή του γαλλικού
θρόνου. "Ο σοφός Σβέντεμποργκ ξέρει με
ποιο τρόπο θα αναγνωρίσετε το Μεγάλο
Διδάσκαλο. "Ας μιλήσει, λοιπόν!

— Θα τον αναγνωρίσω από μία χρυ-
σή πλάκα με τρία γράμματα φτιαγμένα
από διαμάντια, που θα φορή στο στήθος
του, απάντησε ο πρόεδρος.

— Ποιά είναι αυτά τα γράμματα;

— L. P. D.

(Αυτά τα τρία γράμματα, που ήταν το
μυστηριώδες σύνθημα των πρωτεργατών
της γαλλικής "Επαναστάσεως, έσήμαιναν:

«Αφάνισε κάτω από τα πόδια σου τα κοι-
νά».

Τα κρίνα ήταν το έμβλημα της γαλ-
λικής μοναρχίας).

Ο άγνωστος ξεκούμπωσε με μία γρή-
γορη κίνηση τη φεντίγκοτα του. "Όλοι εί-
δαν τότε πάνω στο στήθος του μία χρυσή
πλάκα, πάνω στην οποία σχηματίζονταν
με διαμάντια τα τρία αυτά γράμματα.

— Ο μέγας Κόπτης! είπε ο πρόεδρος.
— Ο γενικός αρχηγός όλων μας! φώ-
ναξαν πολλοί από εκείνους που βρίσκον-
ταν μέσα στην αίθουσα.

— Ο εξολοθρευτής των τυράννων! είπαν
άλλοι.

Και τα ξίφη υψώθηκαν για να τον χαι-
ρετήσουν.

Ο μάγος

Η σκηνή αυτή που αφηγηθήκαμε είχε
ξετυλιχτεί τη νύχτα της όης Μαΐου 1770
ανάμεσα στα έρείπια ενός παλαιού πύργου
που βρισκόταν στην πλαγιά του όρους του
Κεραυνού, κοντά στο Στρασδούργο.

Μία έβδομάδα αργότερα, η Μαρία-Αν-
τουανέττα, δευτερότοκη κόρη της αυτοκρα-
τορείας της Αυστρίας Μαρίας Θηρεσίας
έμπαινε στο γαλλικό έδαφος, μαζί με πο-
λυάριθμη ακολουθία από Αυστριακούς και
Γάλλους ευγενείς. "Η νεαρή πριγκίπισσα
θα γινόταν σύζυγος του διαδόχου του γαλ-
λικού θρόνου, που, έπειτα από μερικά χιλό-
νια, επρόκειτο να στεφεί βασιλιάς, με το
όνομα του Λουδοβίκου 16ου.

Η συνοδεία προχωρούσε τώρα πάνω
στο μεγάλο δρόμο της Νανού.

Δεξιά από το αμάξι της πριγκίπισσας
κάλπαζαν δυο νεαροί Γάλλοι ευγενείς, ο
ιππότης ντε Ταβερνέ, ύπολοχαγός των βα-
σιλικών δραγόνων και ο κόμης ντε Λουα-
σάκ, σημαφόρος των βασιλικών φρουρών.

Ο πρώτος σήκωσε σε κάποια στιγμή
το χέρι του κι' έδειξε έναν πύργο που υ-
ψωνόταν σε μικρή απόσταση, πάνω στην
πλαγιά ενός λόφου.

— Νά ο πύργος μου, είπε στο σύντρο-
φό του.

Η πριγκίπισσα, που είχε άκουσει αυ-
τά τα λόγια, φώναξε άμεσως το νεαρό ευ-
πατρίδη να πλησιάσει.

— Κύριε ιππότη, τού είπε μ' ένα γοη-
τευτικό χαμόγελο, σάς άκουσα να λέτε ότι
ο όμορφος αυτός πύργος με την δόξαληκη
πρόσopi και την κόκκινη στέγη είναι δικός
σας.

Ο ιππότης έγινε κατακόκκινος.

— Αυτό που είπα ήταν ψέμμα, απάν-
τησε. Αυτός ο πύργος είναι του πατέρα
μου, του βαρώνου ντε Ταβερνέ... "Εγώ δεν
έχω τίποτ' άλλο εκτός από το ξίφος μου.

Η πριγκίπισσα γέλασε.

— Κρίμα! είπε, Κι' εγώ λογάριζα να
σας ζητήσω να με φιλοξενήσετε για λίγο
στον πύργο σας...

— Αλλά, κυρία, ο πατέρας μου θα εί-
ναι υπερήφανος κι' ευτυχισμένος να δεχτεί
την υψηλότητά σας, απάντησε ο ιππότης.
Αυτή η επίσκεψη θα είναι η μεγαλύτερη τι-
μή για την οικογένεια των Ταβερνέ.

— Μου έγγυαστε για την πρόθυμη φι-
λοξενία του πατέρα σας; άστειεύθηκε η
πριγκίπισσα.

— Έγγυώμαι για όλα τα άλλα εκτός
για το ότι θα βρής σ' αυτό τον πύργο
την άνεση που ίσως περιμένετε, απάντησε
ο ιππότης. Δεν είμαστε πλούσιοι, κυρία...

— Αν τουλάχιστον είχα τον καιρό να είδο-
ποιήσω τον πατέρα μου...

— Προτιμώ να μην ειδοποιώ τους φί-
λους μου για τις επισκέψεις μου, είπε η
πριγκίπισσα μ' ένα χαριτωμένο μορφασμό.

Είχε πάρει κι' όλες την απόφασή της.

— Κύριε ιππότη, οδηγήστε μας στον
πύργο σας, πρόσθεσε. Ο κύριος ντε Λουα-
σάκ θα ειδοποιήσει το μαρκήσιο ντε Σταιν-
βιλ ότι η ακολουθία του θα συνεχίσει την
πορεία της προς το Νανού. Θά μάς περι-
μένουν εκεί.

Το αμάξι της πριγκίπισσας λοξοδρόμη-
σε άμεσως κι' άρχισε ν' ανεβαίνει την α-
νηφορική πλαγιά του λόφου.

Μισή ώρα αργότερα, έμπαινε στη με-
γάλη αυλή του πύργου των Ταβερνέ.

— Αλλά πόση ήταν η έκπληξη της πριγ-
κίπισσας, όταν είδε τους υπηρέτες του
πύργου να στέκουν με τις λιθρές τους
κοντά στην πόρτα και το γέρο βαρόνο με
την κόρη του να τρέχουν για να την πρού-
πανθήσουν! Προς τα αριστερά, κάτω από
μια σκιάδα με γιασμειά, ήταν στρωμένο
ένα τραπέζι. Τα χρυσά και ασήμενα σερ-

βίτσια που βρίσκονταν πάνω σ' αυτό λα-
μποκοπούσαν.

— Θάλεγα κανείς ότι μάς περιμένατε,
είπε η πριγκίπισσα κατεβαίνοντας από το
αμάξι.

— Ναί, απάντησε ο βαρόνος ντε Τα-
βερνέ, αφού τη χαιρέτησε με σεβασμό. Πε-
ριμέναμε από χτές το βράδυ την υψηλότη-
τά σας...

— Από χτές το βράδυ; άπόρησε η
πριγκίπισσα.

Ο βαρόνος φάνηκε πως μετάνοιωσε για
τα λόγια που είχε πη.

— Δηλαδή... έθλω να πώ, τραύλισε, πως
ήξερα από χτές το βράδυ πως η υψηλότης
σας θα μου έκανε τη μεγάλη τιμή να έπι-
σκεφτή το φτωχικό πύργο μου...

— Αλλά πριν από μισή ώρα δεν το ή-
ξερα ούτε κι' εγώ η ίδια πως θαρχομουν
εδώ, είπε η πριγκίπισσα. Κι' όχι μόνον
αυτό... Δεν ήξερα ούτε καν πως υπήρχε
εδώ ένας πύργος, που ανήκε στον πατέρα
ενός από τους ευγενείς της ακολουθίας μου.

Ο βαρόνος θα προτιμούσε εκείνη τη
στιγμή να είχε άνοιξει η γη και να τον εί-
χε καταπιεί.

— Συχωρέστε με, υψηλότη, είπε σα-
στισμένος. "Ηταν μία ιδέα που πέρασε ά-
πό το μυαλό μου... μία απλή υπόθεση...

— Αλλά οι προετοιμασίες αυτές δείχνουν
το αντίθετο, απάντησε η πριγκίπισσα, που
διευθυνόταν ταυτόχρονα προς τη σκιάδα.

Μήπως έχετε το χάρισμα να είσαστε μά-
γος, άγαπητέ μου βαρόνε;

— Θεός φυλάξοι! "Εγώ όχι... "Αλλά...

— Αλλά;

— Βλέπω ότι δε μπορεί να κρύψει κα-
νείς τίποτα από την υψηλότητά σας, είπε
ο βαρόνος παίρνοντας την απόφασή του.

Την έπίσκεψή σας μου την προσανήγειλε
από χτές το βράδυ ένας άνθρωπος που φι-
λοξενώ από δυο ημέρες. "Η προχθεσινή
θύελλα κατέστραψε το αμάξι του και τον
ανάγκασε να χτυπήσει την πόρτα του πύ-
ργου μου.

— Κι' ο άνθρωπος αυτός είναι μάγος;

— "Αν κρίνω από τα λόγια που μου εί-
πε χτές το βράδυ και από τη σημεινή έ-
πίσκεψή της υψηλότητάς σας...

— Αλλά πώς την προσέβλεψε;

— Με τον απλούστερο τρόπο. Κυττά-
ζοντας μέσα σ' ένα ποτήρι με νερό.

— Και είδε μέσα σ' αυτό το ποτήρι
ότι θαρχομουν εδώ; είπε η Μαρία-Αν-
τουανέττα δυσπιστά. Πολύ περίεργη! "Ε-
πιθυμώ να γνωρίσω το μάγο σας, κύριε
βαρόνε...

— Τίποτα δεν είναι πιά εύκολο άπ' αυ-
τό, απάντησε ο Ταβερνέ.

Και, γυρίζοντας, είπε μερικές λέξεις
σ' έναν από τους υπηρέτες του.

— Έπειτα από μερικές στιγμές, ένας αν-
θρώπος εμφανίστηκε στην είσοδο της
σκιάδας. Δέ φαινόταν μεγαλύτερος από
τρίαντα πέντε χρόνων. Αλλά το πρόσωπό
του, με τα άδρα χαρακτηριστικά και τα
μεγάλα φωτεινά μάτια, είχε μία σοβαρό-
τητα, που ήταν άσυνηθιστη για την ηλικία
του και που έκανε έντύπωση από την πρώ-
τη στιγμή.

Ο άνθρωπος αυτός, που το ντύσιμό του
ήταν απλό αλλά και ταυτόχρονα πολύ
κουφό, προχώρησε με σταθερό βήμα και
υποκλίθηκε με σεβασμό μπροστά στην
πριγκίπισσα.

— Ο βαρόνος "Ιωσήφ Βάλαμος, είπε
ο Ταβερνέ.

— "Ηταν ο ίδιος άνθρωπος που οι συν-
μότες του όρους του Κεραυνού είχαν ανα-
γνωρίσει, πριν από μερικές ημέρες, για
υπέρτατο αρχηγό τους.

Η προφητεία

— Είσαστε μάγος, κύριε; ρώτησε η
πριγκίπισσα, που κύτταζε με περιέργεια
αυτό τον άνθρωπο.

— Δεν το ίσχυρίστηκα ποτέ, κυρία, ά-
πάντησε ο Βάλαμος.

— Προβλέψατε, ωστόσο, ότι θα έρχό-
μουν εδώ, ενώ δεν το ήξερα ούτε εγώ...

— Εσείς δεν το ξέρατε, υψηλότη. "Ε-
γώ, όμως, το ήξερα...

— Έχετε την ικανότητα, λοιπόν, να
προβλέψετε το μέλλον;

— Μπορώ να ξέρω από πριν πολλά
πράγματα από εκείνα που πρόκειται να
γίνουν.

— Ξέρετε μήπως και το δικό μου μέλ-
λον;

— Δεν το ξέρω, αλλά μπορώ να το
μάθω.

— Πρέπει τότε να μου το πητε.

— Σας ίκετεύω να μην επιμένετε, ύψη-
λότη, είπε ο Βάλαμος. Αύριο θα γίνε-
τε βασιλίσσα... Και μία βασιλίσσα είναι
καλύτερο να μην ξέρη από πριν το μέλλον
της.

— "Εγώ, όμως, θέλω να μάθω το δικό
μου μέλλον, φώναξε η Μαρία-Αντουανέ-
ττα χτυπώντας το μικρό πόδι της στο χώ-
μα. "Εμπρός, φέρτε τα σύνεργά σας, κύριε
μάγε!

— Δε μου χρειάζονται σύνεργα, απάν-
τησε ο Βάλαμος. Μου είναι άρκετο ένα
ποτήρι ή μία φιάλη με νερό... "Α, να αυτή
έδώ...

— Έδειξε με το χέρι του μία σφαιρική
κρυστάλλινη φιάλη με μικρό στόμιο, που
βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

— Αυτή η φιάλη κλείνει, λοιπόν, το μέλ-
λον μου; ρώτησε γελώντας η Μαρία-Αν-
τουανέττα.

— Αυτή η φιάλη δεν περιέχει τίποτα
άλλο από καθαρό νερό, απάντησε ο Βάλ-
αμος. Μέσα σ' αυτό το νερό, όμως, μπο-
ρώ να δω το μέλλον σας...

Πήρε συγχρόνως τη φιάλη και την έβα-
λε πάνω σ' ένα χρυσό πιάτο. "Αναρίθμητες
ανταυγίες σχηματίστηκαν άμέσως μέσα
στο νερό. Αυτές οι ανταυγίες έφταναν
διάφορα σχήματα, που διαλύονταν το ένα
έπειτα από το άλλο για να παραχωρήσουν
τη θέσι τους σε άλλα...

Ο Βάλαμος είχε σπηλώσει τα μάτια
του πάνω σ' αυτή την κρυστάλλινη φιάλη
και φαινόταν σαν βυθισμένος σε έκσταση.

Το νερό, που είχε ταραχτεί από τη με-
τακίνηση, ήρθε σε σιγά-σιγά.

— Λοιπόν, είδατε; ρώτησε η πριγκί-
πισσα.

Το ύψος της έδειχνε περιέργεια, αλλά
και έπίστια.

— Ναί, κυρία, απάντησε ο Βάλαμος.
"Αλλά σάς ίκετεύω, άλλη μία φορά, να μη
μ' αναγκάσετε να μιλήσω.

— Το απαιτώ!...

— "Εστω, είπε ο Βάλαμος, έπειτα
από μικρό δισταγμό. "Αλλά θα μιλήσω μό-
νο σε σας...

— "Η πριγκίπισσα απομάκρυνε μ' ένα νεύ-
μα εκείνους που την περιστοιχίζαν.

— Περιμένα, φώναξε, με όλοφανεση ανυ-
πομονησία.

— Μπορεί να μετανιώσετε για την έ-
πιμονή σας, κυρία, είπε ο Βάλαμος. Σας
ίκετεύω...

Το πρόσωπο της Μαρίας-Αντουανέ-
ττας είχε πάρει τώρα μία τρομαγμένη έκ-
φραση.

— Βλέπετε, λοιπόν, μόνο συμφορές γύ-
ρω μου; ρώτησε με πινυμένη φωνή.

— Ναί, κυρία, απάντησε ο Βάλαμος.
Βλέπω γύρω σας πολλές συμφορές.

— Πάστε τά μου όλα!...

— Θα προσπαθήσω ν' απαντήσω στις
ερωτήσεις σας, κυρία.

— Πρώτα-πρώτα, η οικογένειά μου θα
ζήσει ευτυχισμένη; ρώτησε η πριγκίπισσα.

— Ποιά;... "Εκείνη που άφίσσατε η εκεί-
νη που σάς περιμένει;

— "Ω, έννοώ την αληθινή οικογένειά
μου, τη μητέρα μου Μαρία-Θηρεσία, τον
άδελφό μου "Ιωσήφ, την αδελφή μου Κα-
ρολίνα...

— Κανείς τους δε θα συγκινηθεί για τις
συμφορές σας.

— Αυτές οι συμφορές άφορούν, λοιπόν,
έμένα προσωπικά;

— "Εσάς και την καινούργια οικογένειά
σας.

— Μπορείτε να με διαφωτίσετε σχετι-
κά μ' αυτές;

— Μπορώ...

— "Η βασιλική οικογένεια της Γαλλίας
άποτελείται από τρεις πριγκίπες: τον δελ-
φίνο που θα γίνει σύζυγός μου και τους
δυο άδελφούς του, τον κόμητα της Προ-
δγκίας και τον κόμητα του "Αρτουά...

Ποιά τύχη τους περιμένει;
— Θα βασιλεύσουν κι' οι τρεις.
— Δέ θ' άποχτήσουν, λοιπόν, παιδιά;
— Θέ' άποχτήσετε, κυρία.
— Δέ θα είναι αγόρια;
— Θα άποχτήσετε και αγόρια, κυρία.
— Θα άποχτήσετε, λοιπόν, τη λύπη να τα
δω να πεθαίνουν;

— Θα λυπηθώ, γιατί το ένα άπ' αυτά
θα πεθάνει και γιατί το άλλο θα ζήσει...

— Ο σύζυγός μου θα μ' άγαπήσει;
— Πολύ.
— "Αλλά ποιά δυστυχήματα μπορεί να
με άπειλήσουν, αφού θα έχω την άγάπη
του συζύγου μου και την υποστήριξη της
οικογενείας μου;

— Θα χάσετε και τη μία και την άλλη...

— Θα μου μείνη η άγάπη κι' η υποστή-
ριξη του λαού, είπε με πείσμα η Μαρία-
Αντουανέττα.

— Μη σπρωρίζασστε στο λαό, κυρία. "Η
καταίνδια θα έσπαση μία μέρα και θα
είναι τρομερή...

— Θα μου μείνη ο Θεός.

— Ο Θεός δεν υπερασπίζεται τα κε-
φάλια, που ο ίδιος τα καταδικάσε.

"Η Μαρία-Αντουανέττα έγινε κατακί-
τρινη.

ΧΡΥΣΑΦΙ ΦΑΙΝΟΜΕΝΙΚΑ ΑΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΟ
Διοργανούμενη από την άγγλική έφημερίδα "Νταϊνλ Μαϊνλ", έγινε στο Λονδίνο μία
μεγάλη έκθεση με θέμα «Τα όσφους σπινθηρί». Την έκθεση έπαιζε και το βασιλικό
ζεύγος, που σταμάτησε, όπως και όλοι οι επισκέπτες άλλωστε, μπροστά σ' ένα σωρό
από διακόσιες ράδες χρυσού, άξίας άνω των 140 εκατομμυρίων δραχμών. "Ο πο-
λύτιμος αυτός όγκος φαίνεται εκ πρώτης όψης άτελώς άπροστατευτός, δεδομένου
ότι ούτε ένα γυαλί δεν τον χωρίζει από τον έπισκέπτη. Κι' όμως τον περιβάλλουν
άδραστες προστατευτικές όπερθερες άκτίνες, οι όποιες θα κάνουν να ήχθουν πάνω
από έκαστο κουδούνια άν κάποιος έπισκέπτης τολμήση ν' άπλώσει το χέρι του προς
το χρυσάφι!...

— Τι λέτε, κύριε; φώναζε. Δε θα γίνει Βασίλισσα;

— Θα γίνετε, κυρία. Άλλα θα ήταν καλύτερο αν δε γινώσαστε.

Η νεορή γυναίκα προσπάθησε ν' αντιδράσει. Ένα περιφρονητικό χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη της.

— Ανοήσιες! είπε.

— Θυμόσαστε, κυρία, ρώτησε ο Βάλαμος, τον τάπητα που σκέπαζε τον τοίχο του δωματίου, όπου διανυκτερεύατε όταν πρωτομπήκατε στο γαλλικό έδαφος; Θυμόσαστε τί παρίστανε αυτός ο τάπητας;

— Ναί, απάντησε η πριγκίπισσα. Παρίστανε μία σφαγή... τη σφαγή των νηπίων από τον Ήρωδη...

— Φύγατε το άλλο πρωί και μία τρομερή ρύελλα σ' έπιασε στο δρόμο... Θυμόσαστε τί έγινε τότε;

— Ναί, ο κεραυνός χτύπησε ένα δέντρο, πού, πέφτοντας, σκότωσε δυο από τα άλογα του αμαξίου μου.

— Θα συμφωνήσετε μαζί μου, ότι αυτά τα προμηνύματα δεν ήταν ευχάριστα, είπε ο Βάλαμος, με σοβαρό ύφος.

Το περιφρονητικό χαμόγελο είχε εξαφανιστεί π'από τα χείλη της πριγκίπισσας. «Εγείρε το κεφάλι στο στήθος της κι έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλή και συλλογισμένη. Έπειτα ρώτησε:

— Πώς θα πεθάνει ο άντρας μου;

— Χωρίς κεφάλι.

— Πώς θα πεθάνει ο κόμης της Προδγκίας;

— Χωρίς πόδια.

— Πώς θα πεθάνει ο κόμης του Άρτουά;

— Χωρίς στήλη.

— Κι' εγώ;

Ο Βάλαμος κούνησε προς τα πίσω το κεφάλι του.

— Δεν έχω να σας πω τίποτα άλλο, κυρία, απάντησε.

— Απαίτω να μιλήσετε! φώναξε η πριγκίπισσα. Τό βέλω!

— Λυπηθήτε με...

— Μιλήστε! ξαναφώναξε η Μαρία-Άντουανέττα κι ο τόνος της φωνής της ήταν απειλητικός. Διαφορετικά, θα φανταστώ πως όλα αυτά ήταν μία γελοία φάρσα. Και προσέθετε! Δεν γελάει κανείς με μία γυναίκα που κρατάει στα χέρια της την τύχη τριάντα εκατομμυρίων ανθρώπων.

Ο Βάλαμος δε μίλησε.

— Φαίνεται πως η φαντασία σας δε σας βοηθάει πιά, είπε σαρκαστικά η πριγκίπισσα. Ομολογήστε, τουλάχιστον, ότι όλα όσα είπατε...

— Ήταν αληθινά, συμπλήρωσε ο Βάλαμος διακόπτοντάς την.

— Ξέρετε, λοιπόν...

— Ξέρω τα πάντα, κυρία.

— Σας διατάσσω τότε να μιλήσετε.

— Έσείς το θελήσατε, είπε ο Βάλαμος, κάνοντας μία βαθειά υπόκλιση.

Πήρε κατόπιν τη φιάλη μαζί με το χρυσό πιάτο και την έβαλε σ' ένα ειδικό τεχνητής σπηλιάς, που σχηματιζόταν στο βάθος της σκιάδας με τα γίαισεμιά.

Έπιασε ύστερα την πριγκίπισσα από το χέρι και την τράβηξε μαζί του.

— Είσαατε έτοιμη; τη ρώτησε.

— Ναί.

— Γονάτιστε τότε και προσευχηθήτε στο Θεό να σας γλυτώσει από την τρομερή τύχη που σας περιμένει...

Η πριγκίπισσα υπάκουσε μηχανικά κι έπεσε στα γόνατα.

Ο Βάλαμος έβγαλε τότε ένα ραβδάκι κάτω από τη ρεντιγκότα του και χτύπησε μ' αυτό τη φιάλη.

Φαίνεται, ότι κάποια τρομερή εικόνα σχηματίσθηκε άμέσως μέσα στο νερό, γιατί η πριγκίπισσα έβγαλε μια σπαρακτική κραυγή και προσπάθησε ν' ανασπαστεί.

Άλλα δε το κατάφερε και σωριάστηκε λιπόθυμη.

Ο βαρώνος ντε Ταδερνέ, ακούγοντας τη φωνή της, έτρεξε άμέσως και τη βοήθησε να συνέλθει. Το πρόσωπό της είχε μία έκφραση ανείπωτου τρόμου.

— Πού είναι η φιάλη; φώναξε, Θέλω να τη δω!

Ο βαρώνος της την έδειξε. Το νερό ήταν ολοκάθαρο και τίποτα δε φαινόταν μέσα σ' αυτό.

Ο Βάλαμος είχε εξαφανιστεί

Η Λορέντζα

«Ας αφήσουμε τη μνηστή του Δελφίνου να συνεχίσει το ταξίδι της προς το Παρίσι κι' ας παρακολουθήσουμε το μυστηριώδη άνθρωπο, που της είχε προφητεύσει τόσα κακά για τον έαυτό της, το σύζυγό της, τα παιδιά της και τα μέλη της καινούριας οικογενείας της.

Κι' αυτός επίσης διευθυνόταν προς το Παρίσι. Θα τον ξαναβρούμε εκεί με διαφορετικό όνομα. Δεν ήταν πιά ο βαρώνος Ίωση Βάλαμος, αλλά ο κόμης Φοίνιξ.

«Αν οι αναγνώστες μας θελήσουν να μάς ρωτήσουν ποιο απ' αυτά τα δυο όνόματα ήταν το αληθινό, θα βρεθούμε σε μεγάλη δυσκολία να τους απαντήσουμε. Ίσως το πρώτο. Ίσως το δεύτερο. Ίσως κανένα από τα δυο.

Άλλα, πρώτο παρακολουθήσουμε τις ασχολίες του κόμητος Φοίνικος στο Παρίσι, ας προσπαθήσουμε να περιγράψουμε το σπίτι όπου έμενε.

Αυτά το σπίτι βρισκόταν στην οδό 'Αγίου Κλαυδίου, που είχε δεκαπέντε σπείτα, φωτιζόταν τη νύκτα από έπτα φανάρια και περιλάμβανε — εξαιρετική πολυτέλεια για ένα μικρό

δρόμο — δυο αδιεξόδους. Η μία απ' αυτές κατέληγε στο πισινό μέρος του μεγάρου Βουαζέν κι' η άλλη στο μεγάλο κήπο του γυναικείου μοναστηριού της Καρδίας του Ίησου.

Στη δεύτερη απ' αυτές τις αδιεξόδους, έβλεπε ο ένας από τους τοίχους ενός μεγάλου σπιτιού, που η πρόσοψη του βρισκόταν στην οδό 'Αγίου Κλαυδίου. Το «έβλεπε» είναι απλό σχήμα λόγου. Γιατί, στην πλευρά αυτή, δεν υπήρχε παρά ένα μοναδικό παράθυρο, που, άλλωστε, δεν άνοιγε ποτέ. Πάνω στα κάγκελλα που το προστάτευαν, οι αράχνες είχαν απλώσει τους ιστούς τους.

Κάτω απ' αυτό το παράθυρο, στο ισόγειο, βρισκόταν μία μεγάλη πόρτα. Άλλα κι' αυτή δε φαινόταν πως άνοιγε περισσότερο από το παράθυρο.

Η κυρία είσοδος αυτού του σπιτιού βρισκόταν στην οδό 'Αγίου Κλαυδίου. Ήταν μία βαρειά δρύινη πόρτα με κομψά σκαλισμάτα κι' ένα μεγάλο ρόπτρο, που παρίστανε ένα κεφάλι δράκοντος. Τα παράθυρα, που βρισκόταν στην πρόσοψη, προστατεύονταν επίσης από χοντρά κάγκελλα.

Το βράδυ εκείνο του Ίουνίου του 1770, ένα αμάξι, που οι πόρτες του στολίζονταν μ' ένα επιχρυσωμένο οικόδομη, δίσχισε σαν αστραπή το βουλεβάρτο του 'Αγίου Λουδοβίκου, μπήκε τρέχοντας στην οδό 'Αγίου Κλαυδίου και χάθηκε πίσω από την πόρτα του σπιτιού, που περιγράψαμε. Αυτή η πόρτα άνοιξε στη στιγμή, μόλις το αμάξι μπήκε στο δρόμο και ξανάβλεσε άμέσως πίσω του.

Μέσα σ' αυτό το αμάξι βρισκόταν ο κόμης Φοίνιξ, μαζί με μία νέα, που είχε κλεισμένα τα μάτια της, αλλά πού, ωστόσο, δεν έβλεπε την εντύπωση πως κοιμόταν.

Το αμάξι, μπαίνοντας στο σπίτι, βρέθηκε σε μία μεγάλη αυλή. Στο δεξιό μέρος αυτής της αυλής έβλεπε κανείς το σταύλο και στο αριστερό τις αποθήκες, όπως υπήρχαν σ' όλα τα μεγάλα σπίτια εκείνη την εποχή. Στο βάθος, τέλος, ήταν η είσοδος του σπιτιού, όπου ανέβαινε κανείς από μία σκάλα με δώδεκα σκαλοπάτια.

Πίσω απ' αυτή την πόρτα, άρχιζε το ισόγειο, που το αποτελούσαν ένας μεγάλος προθάλαμος, μία όχι μικρότερη τραπεζαρία με βαρειά και πολυτελή επίπλωσι κι' ένα σαλόνι, που φαινόταν ότι είχε επιπλωθεί πρόσφατα.

Απ' τον προθάλαμο, μία μεγάλη σκάλα ώδηνούσε στον πρώτο όροφο του σπιτιού, που περιλάμβανε επίσης τρία δωμάτια.

Άλλ' ένας άνθρωπος, πού, ερχόμενος απ' έξω, θα είχε προσέξει τις διαστάσεις του σπιτιού της οδού 'Αγίου Κλαυδίου, θα εκπλησσόταν όταν, μπαίνοντας μέσα σ' αυτό, θα έβλεπε, ότι δεν είχε, παρά τρία μόνον δωμάτια στο ισόγειο κι' άλλα τόσα στο πρώτο πάτωμα.

Ο λόγος ήταν, ότι το σπίτι αυτό έκουβε και δεύτερο, που έβλεπε σε μία έσωτερική αυλή. Την ύπαρξη αυτού του δεύτερου σπιτιού, ωστόσο, θα ήταν αδύνατο να την υποπτευθεί κανείς.

Όταν έφτασε το αμάξι, ένας Γερμανός υπηρέτης, είκοσι πέντε ως τριάντα χρόνων, έτρεξε άμέσως, πήρε την κοιμισμένη νέα στα χέρια του και την πήγε στον προθάλαμο όπου την άποθεσε πάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι, σκεπασμένο με κόκκινο βελούδο.

Βγήκε κατόπιν από μία μικρή πόρτα και ένωγούσε έπειτα από μερικές στιγμές κρατώντας στα χέρια του ένα μπρούτζινο εφτίφωτο καντηλιέρι.

Άλλα, στο διάστημα αυτό, η νέα είχε εξαφανιστεί από το τραπέζι.

Ο υπηρέτης, ωστόσο, δεν έδειξε την παραμικρή ανησυχία γι' αυτή την εξαφάνισι. Περιορίστηκε μόνο ν' ανασπαστεί τους ώμους του και ξανάφυγε από την ίδια πόρτα.

Κι' η αλήθεια είναι, ότι αυτή η εξαφάνισι δεν είχε τίποτα το μυστηριώδες. Πίσω από τον υπηρέτη είχε μπη ο κόμης Φοίνιξ που είχε σκώσει κι' αυτός τη νέα στα χέρια του κι' είχε διευθυνθεί στο βάθος του προθαλάμου.

Στο μέρος αυτό βρισκόταν ένα άγαλμα

του 'Αρποκράτους, που είχε το δείκτη του δεξιού του χεριού στο στόμα, σαν να θέλε να συστήσει τη σιωπή σ' όσους έμπαιναν σ' αυτό το σπίτι. (Ο 'Αρποκράτης ήταν στην αρχαία Ελλάδα ο θεός της σιωπής).

Ο κόμης, όταν έφτασε εκεί, απλώσε το χέρι του στον τοίχο, που βρισκόταν πίσω από το άγαλμα και θαύε κανείς, ότι χαίδεψε με τα δάχτυλά του τα ζωγραφιστά τριαντάφυλλα, που τον στόλιζαν.

Σ' αυτό το άγγιγμα, ένα μεγάλο κομμάτι του τοίχου, υποχώρησε άμέσως, φανερώνοντας μία κρυφή σκάλα. Ο κόμης ανέβηκε αυτή τη σκάλα, πέρασε από τρία ή τέσσερα δωμάτια, που ήταν επιπλωμένα με παραμυθένια πολυτέλεια κι' έφτασε σ' έναν κοιτώνα. Τα πράγματα που βρισκόταν μέσα σ' αυτόν, έδειχναν πως προωριζόταν για μία γυναικία νέα και φιλάρεσκη.

Το δωμάτιο αυτό φαινόταν άπομονωμένο από τον υπόλοιπο κόσμο. Κανένας θόρυβος δεν έφτανε εκεί.

Ο κόμης ξάπλωσε τη νέα σ' ένα χαμηλό ντιβάνι και κάθισε κι' ο ίδιος πλάι της, σ' ένα μικρό σωρό από μαξιλάρια.

— Λορέντζα! είπε.

Η νέα ανασπασθηκε άμέσως στους άγκωνες της, αλλά ούτε άνοιξε τα μάτια της, ούτε έβγαλε λέξη από το στόμα της.

— Λορέντζα, ξαναείπε ο κόμης, ο ύπνος σου είναι φυσικός.

— Όχι, απάντησε με αδύνατη φωνή η νέα. Κοιμάμαι με μαγνητική ύπνο.

Ο κόμης την έπιασε από τους άγκωνες και την ξάπλωσε και πάλι στο ντιβάνι.

— Πρόσεξε ν' απαντήσεις με ακρίβεια στις ερωτήσεις μου, της είπε. Από πού έρνομάστε;

— Από τη μονή του 'Αγίου Διονυσίου.

— Ποιον είδαμε εκεί;

— Την πριγκίπισσα Λουίζα της Γαλλίας, που είναι ηγουμένη της μονής και τον καρδινάλιο πριγκίπα ντε Ροάν, που είχε πάει να την επισκεφθεί εκ μέρους του βασιλιά.

— Κύτταξε στο δωμάτιο της πριγκίπισσας. Ο καρδινάλιος βρίσκεται ακόμη εκεί;

— Όχι.

— Μήπως είναι μέσα στο μοναστήρι;

— Ούτε.

— Ακολούθησε το δρόμο που οδηγεί στο Παρίσι και προσπάθησε να βρεις το αμάξι του καρδινάλιου.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά.

Το βρήκα, είπε έπειτα η Λορέντζα.

— Πού είναι;

— Πλησιάζει να φτάσει στην πόρτα της Μοναστηρίας... Α, νά, σταματήστε... Ο καρδινάλιος κάτι λέει στον αμαξά...

— Προσπάθησε ν' ακούσεις.

— Τον διατάσσει να διευθυνθεί στην οδό του 'Αγίου Κλαυδίου.

— Εύχαριστώ, Λορέντζα.

Ο κόμης φαίνεται, ότι περίμενε αυτή την επίσκεψη.

Σκώθηκε άμέσως, έγραψε μερικές λέξεις σ' ένα χαρτί κι' άνοιξε μία μικρή κρύπτη, που βρισκόταν στην άλλη άκρη του δωματίου. Εκεί, τύλιζε το χαρτάκι σ' ένα μεταλλικό κύλινδρο και πίεσε ένα κουμπί.

Ο κύλινδρος με το χαρτάκι άρχισε να κατεβαίνει...

Μ' αυτόν τον τρόπο, ο κόμης έπικοινωνούσε με τον υπηρέτη του, όταν ήταν κλεισμένος στο δεύτερο σπίτι.

Ξαναγύρισε κατόπιν κοντά στη Λορέντζα.

— Εύχαριστώ, της είπε και πάλι.

— Είσαι ευχαριστήμενος, λοιπόν, από μένα; τον ρώτησε η νεορή γυναίκα.

— Όπως πάντα, αγαπητή μου Λορέντζα.

— Δώσε μου τότε την ανταμοιβή μου!

Ο κόμης έγειρε το κομμί του κι' ακούμπησε τα χείλη του πάνω στα δικά της.

Η νεορή γυναίκα ανατρίχιασε από χαρά και ευτυχία.

— Ό, Ίωση, πόσο σ' αγαπάω! ψιθύρισε αναστενάζοντας.

Κι' απλώσε τα χέρια της για να τον σφιέει στην αγκαλιά της.

Άλλα συνάντησε το κενό. Τα χέρια της ξανάπεσαν τότε με μία κουρασμένη κίνησι πάνω στο στήθος της.

Ο ύπνος

Ο κόμης, βλέποντάς την ν' απλώνει τα χέρια προς το μέρος του, είχε αποτραπεί γρήγορα προς τα πίσω.

— Λορέντζα, είπε, θέλεις να κουβεντιάσεις με το φίλο σου;

— Ναί, απάντησε η νέα. Μίλησέ μου...

— Αγαπάω τόσο πολύ τη φωνή σου!

— Λορέντζα, μου είχες πη τόσες φορές, ότι θα ήσουν πολύ ευτυχισμένη, αν μπορούσες να ζήσης μαζί μου, μακριά από όλο τον άλλο κόσμο...

— Ναί, αυτό θα ήταν η μεγαλύτερη ευτυχία για μένα.

— Όπως βλέπεις, συμμορφώθηκα με την επιθυμία σου. Μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, είμαστε ολομόναχοι, εσύ κι' εγώ...

Κανείς δεν μπορεί να μάς ανησυχήσει εδώ... Σου άρεσει αυτό το δωμάτιο;

— Προσπάδε με να το ιδώ.

— Κύτταξε! είπε ο κόμης με προστακτικό τόνο.

— Ό, τι όμορφο δωμάτιο! ξεφώνισε η Λορέντζα. Νά, τα αγαπημένα μου άνθη, τα ήλιοτρόπια μου, που έχουν το χρώμα της βανίλιας, τα κόκκινα τριαντάφυλλα μου, τα κινέζικα γίαισεμιά μου...

— Ό, πόσο είσαι καλός, αγαπημένε μου Ίωση!

— Κάνω ότι μπορώ για να σ' ευχαριστήσω, είπε ο κόμης.

— Κάνεις χίλιες φορές περισσότερα από ότι αξίζω.

— Ομολογείς, λοιπόν, ότι έκαμες άσχημα να έπωφελήθης από μία στιγμή απροσεξίας μου και να φύγεις για να τρέξεις στο μοναστήρι αυτό που διευθύνει η πριγκίπισσα Λουίζα...

— Πρέπει να ξέρεις, ότι κοιμήσασα πολύ για να μπορέσω να σε ξαναπαράω από τα χέρια της.

— Ναί, ήμωνα πολύ κακή, είπε η Λορέντζα. Συχωρήσέ με, αγαπημένε μου...

— Σ' έχω συχωρήσει κιόλας, Λορέντζα, απάντησε ο κόμης. Άλλα βέλω να μου ξεγηγήσεις γιατί με λατρεύεις όταν είσαι βυθισμένη σε ύπνο, ενώ, αντίθετα, με μισείς όταν είπινάς;

— Δεν το ξέρω.

— Ψάδε μέσα στην ψυχή σου... Θέλω να το μάθω!

— Α, ναί, είπε η νέα, έπειτα από μερικές στιγμές. Τα καταλαβαίνω όλα τώρα... Μέσα μου υπάρχουν δυο διαφορετικές γυναίκες...

— Η μία είναι η θρησκόληπτη νέα της Ρώμης, που πιστεύει πως η πίστη είναι έγκλημα κι' η αγάπη αμαρτία. Η νέα αυτή φοβάται το Βάλαμο, γιατί είναι σοφός και ώριμος. Ο εξομολογητής της της είπε άλλοτε, πως, αν σ' αγαπούσε, θα έχανε την ψυχή της. Αυτή η Λορέντζα θ' α αποφεύγει, λοιπόν, σ' όλη της τη ζωή και δε θα διαταζε να πάει ως την άκρη του κόσμου, για να μη βρίσκεται

κοντά σου. Η άλλη Λορέντζα, ούτε θρησκόληπτη είναι, ούτε φοβάται. Είναι μόνο μία γυναίκα που σ' αγαπάει. Κι' αυτή η γυναίκα βλέπει μέσα στην καρδιά και το μυαλό σου και ξέρει ποιά είναι τα μεγαλύτερα σεχέδια σου. Καταλαβαίνει τότε πόσο λίγο αξίζει και γι' αυτό θα ήθελε να ζήσει και να πεθάνει κοντά σου, έτσι που οι μεταγενέστεροι να προφέρουν σιγά και το δικό της όνομα πλάι σ' εκείνο του Καρλίστρου.

— Μ' αυτό το όνομα, λοιπόν, θα δοξα-στώ;

— Ναί, αγαπημένε μου Ίωση.

Ο κόμης έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος.

— Σ' άρεσει, λοιπόν, αυτό το διαμέρισμα; τη ρώτησε έπειτα.

— Ναί. Είναι το ωραιότερο από όσα μου έδωσες ως σήμερα.

— Γι' αυτό το αγαπάς;

— Όχι. Άλλα γιατί μου υποσχέθηκες πως θα μείνεις μαζί μου.

— Καταλαβαίνεις, λοιπόν, όταν είσαι βυθισμένη στον ύπνο σου, πόσο μεγάλη είναι η αγάπη μου για σένα;

— Ναί, το βλέπω, το καταλαβαίνω, απάντησε η νέα. Άλλα υπάρχει κάτι που το αγάπας περισσότερο από τη φτωχή Λορέντζα, πρόσθεσε αναστενάζοντας.

— Ποιό είναι αυτό το πράγμα;

— Τη όνειρό σου.

— Πες καλύτερα το έργο μου.

— Η φιλοδοξία σου...

— Τη κληρονομία σου...

— Ό, Θεέ μου!... Αυτό που όνειρεύεσαι είναι ύπεροχο...

— Άλλα πόσα ποτάμια από αίμα πρέπει να περάσεις για να φτάσεις στο τέρας του δόμου σου!... Βλέπω ανησυχία φαντάσματα χωρίς κεφάλια, που γυρίζουν μέσα στα σκοτάδια! Μόνο εσύ βόισκεςαι ψηλά, λουσμένος μέσα σ' ένα έκθεσμοτικό φως...

— Έκατομμύρια άνθρωποι έχουν γυρίσει το κεφάλι τους προς το μέρος σου και σε έπαινευμούν...

— Άλλα, εγώ δεν είμαι κοντά σου...

— Πού είσαι, λοιπόν;

— Όταν εσύ θα δοξαστής, εγώ θα έχω πεθάνει, απάντησε αναστενάζοντας η Λορέντζα.

Ο κόμης ανατρίχιασε.

— Πας υπορσέ να πεθάνεις, αγαπημένη μου Λορέντζα; της είπε. Θα ζήσωμε μαζί ευτυχισμένοι...

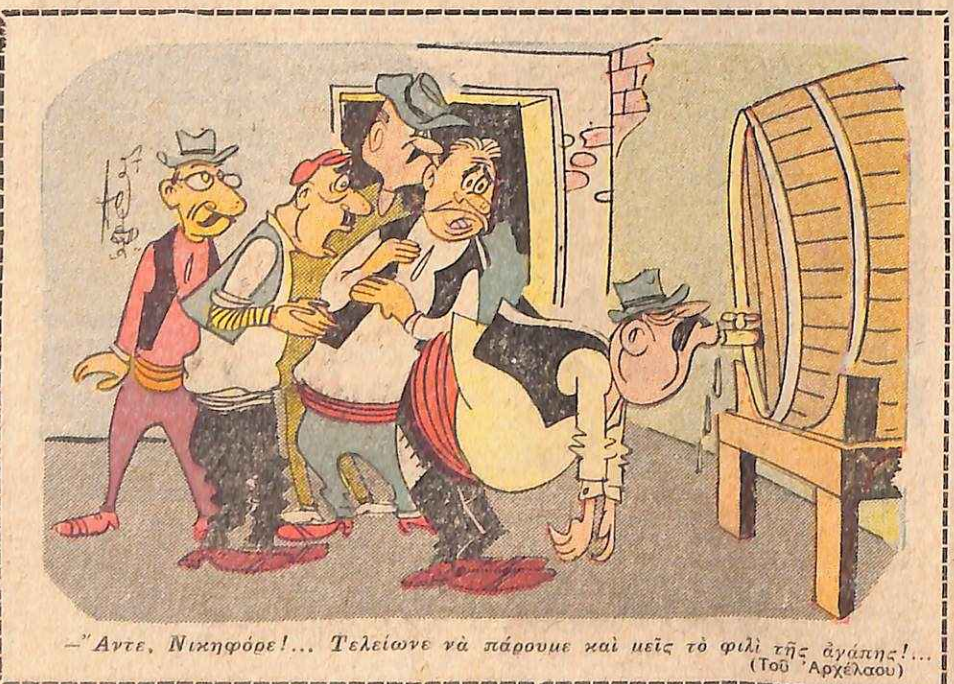
— Άλλα δε μ' αγαπάς...

— Κάνεις λάθος, Λορέντζα.

— Δε μ' αγαπάς όσο θα ήθελα, απάντησε, προσπαθώντας να πιάσει το κεφάλι του με τα χέρια της.

— Α, βλέπεις, τοαδιέσαι προς τα πίσω...

— Ό, ξαναδώσε μου την ηρεμία μου, ξαναπήγαίνε με στο μοναστήρι από όπου με πήρες η άφησέ με να σε σφίξω στην αγκαλιά μου, έσένα

— Άντε, Νικηφόρε!... Τελειώνει να πάρουμε και μεις το φιλή της αγάπης!... (Τού 'Αρχέλαου)

— Χριστός 'Ανάστη, κύριε Τοτό!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

που λατρεύω! Μήπως δεν είμαι ή γυναίκα σου;

— Ναι, Λορέντζα, είσαι ή πολυαγαπημένη γυναίκα μου...

— Κι' ωστόσο, δε ζήσαμε ποτέ σαν σύζυγοι... "Ω, τὸ βλέπω, δεν είμαι τίποτα γιὰ σένα!...

— Είσαι, τούναντιόν, τὸ πᾶν. Χωρὶς ἐσένα, δε θα μπορούσα νὰ κάμω τίποτα. Πάψε, λοιπόν, νὰ μ' ἀγαπᾷς μ' αὐτὴ τὴ λαχτάρα, ποὺ ταράσσει τὶς νύχτες τῶν γυναικῶν τῆς πατρίδος σου. Προσπάθησε νὰ μ' ἀγαπήσεις μὲ τὸν τρόπο ποὺ σ' ἀγαπάω κι' ἐγώ.

— Ἀλλ' αὐτὸ δεν εἶναι ἀγάπη...

— Μοῦ ἀκεῖ νὰ ξέρω πῶς ή ψυχὴ σου βρῖσκεται κοντὰ μου, γιὰ νὰ εἶμαι εὐτυχισμένος. Δὲ ζητάω τίποτ' ἄλλο... "Ἀν ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμία σου, δε θα μπορῶ πιά νὰ διαβάξω μέσα στὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων, ὅπως κάνεις τώρα. "Ἡ δύναμί σου βρῖσκεται μέσα στὴν ἀπόλυτη ἀγνότητα τοῦ κορμιοῦ καὶ τῆς ψυχῆς σου. "Ὅσο διατηρήσεις αὐτὴ τὴν ἀγνότητα, τὰ μάτια σου θα μποροῦν νὰ διαβάξουν μέσα στὸ κλειστὸ βιβλίο τοῦ μέλλοντος καὶ νὰ μοῦ φανερώσουν ὅλα ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ποὺ οἱ ἄλλοι ἀνθρώποι δεν μποροῦν νὰ ἴδουν. "Ὅτι δε ὑπόρρεσα νὰ μάθω ἐπειτα ἀπὸ εἰκοσι γρόνια μελέτης καὶ μόχθων, σὺ μοῦ τὸ φανερώσεις μέσα σὲ λίγες στιγμές. "Ὁ δόμος μου εἶναι γεμάτος ἀπὸ παγίδες, ποὺ μοῦ στήνουν οἱ ἐχθροὶ μου... "Ἀλλὰ σὺ μὲ προειδοποιεῖς ἐγκαίρως, γιὰ νὰ προφυλαγτῶ. Τὰ μάτια σου ἀγρυπνοῦν γιὰ μένα. Σὲ σένα χρῶσάω τὴν ἐλευθερία μου, τὰ πλούτη μου, τὴ δύναμή μου.

— Καὶ με ἀνταμείβεις, κάνοντάς με δυστυχισμένη! εἶπε ἡ Λορέντζα.

"Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν ἕνας λυγρὸς. Δάκρυα κυλοῦσαν σιωπηλὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῆς.

— Λορέντζα, λυπήσου μου, εἶπε ὁ κόμης.

— Εἶμαι γυναίκα σου κι' ὄχι κόρη σου, τοῦ ἀπάντησε. Ἀγάπησέ με ὅπως ἕνας ἀντὸς ἀγαπάει τὴ γυναίκα του ἢ ἀφῆσέ με νὰ φύγω!

Κι' ὁ κόμης ἐπίσης φλεγόταν ἀπὸ τὸν πόθο νὰ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του τὸ ὁμορφο κορμὶ αὐτῆς τῆς νέας, ποὺ βρισκόταν πλάι του, πάνω στὸ ντιβάνι. Ἀλλὰ κατάφερε νὰ συγκρατηθῇ.

— Λορέντζα, τῆς εἶπε, μὴ μοῦ ζητᾷς κάτι ποὺ δεν πρέπει νὰ τὸ κάμω... Σ' ἀ-

Ἡ φτωχοκάμαρη

Τὰ τζάμια ράισαν κι' οἱ τοῖχοι ἀπόμειναν γυμνοὶ καὶ μόνοι.

— Ὅλα ξεκάσθηκαν κι' ὅλα σκεπάστηκαν ἀπὸ τὴ σκόνη.

Μὲς στὸ κλουβάκι του νεκρὸ τὸ δούτυχο τὸ καναρίνι.

— Ὅπου τ' ἀψίσαμε, ὅταν χωρίσαμε, ὅλα ἔχουν μείνει.

— Ὅλα ξεκάσθηκαν κι' ὅλα σκεπάστηκαν ἀπὸ τὴ σκόνη.

Τὰ βράδια ἀκούγεται μονάχα ἡ πένθιμη φωνὴ τοῦ γκιώνη.

Κι' ὅλα ρημάχθηκαν κι' ἡ πόρτα ἀράχνιασε καὶ τὸ ντουλάπι στὴ φτωχοκάμαρη, ποὺ φτωχοχόσαμε, φτωχὴ μου ἀγάπη...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

γαπᾶω μὲ μιὰ ἀγάπη ἀγνὴ καὶ βαθειά, ὅπως ἕνας ἀντὸς πρέπει ν' ἀγαπᾷ μιὰ παρθένο.

Μιὰ ἀπέραντη λύπη ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπό τῆς.

— Γιατί, λοιπόν, μ' ἔκαμες νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πατρίδα μου, τοὺς γονεῖς μου, τὸ νομιά μου κι' αὐτὸν ἀκόμη τὸ Θεό μου; τοῦ φώναξε. "Ὁ δικός σου Θεὸς δε μοιάζει μὲ τὸ δικό μου. Γιατί μὲ πῆρες μαζί σου καὶ μ' ἔκαμες γυναίκα σου, ἀφοῦ δε θέλεις σὲ μένα παρὰ μόνο τὴν παρθένο;

— Γιατί δεν ὑπάρχουν μυστικά γιὰ τὴν παρθένο, τῆς ἀπάντησε. "Ἀν, ὅμως, περάσης στὴν τάξι τῆς γυναίκας, τὸ μυαλό σου

θα σκοτισθῇ καὶ δε θα μπορῆς νὰ ἴδῃς τίποτα πιά.

— Καὶ προτιμᾷς τὰ ὄνειρά σου ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου;... Αὐτὸ ποὺ κάνεις, εἶναι ἐγκλημα, "Ἰωσήφ!

— Τὸ ξέρεις, ὅτι δεν ὑποφέρω λιγώτερο ἀπὸ σένα, ἀγαπημένη μου Λορέντζα...

— Γιατί τότε ἀντιστέκεσαι;

— Γιατί πρέπει ν' ἀποτελειώσω τὸ ἔργο ποὺ ἀρχισα.

"Ἡ νεαρὴ γυναίκα ἀναστένανε.

— Τὸ ἔργο σου θα εἶναι ὁ θάνατός μου, εἶπε.

Τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου τῆς συσπάστηκαν κι' ἕνα ρίγος ἀπλώθηκε σ' ὅλο τὴν τὸ σώμα.

— Πρέπει νὰ καταστράψω μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια τὴν εὐτυχία μου, ψιθύρισε ἀνάμεσα στὰ δόντια τοῦ ὁ κόμης.

Καὶ πρόσθεσε θυλητά:

— Ξύπνα, Λορέντζα!

Ἡ ἀφύπνισι

"Ἡ νέα ἀνοίξε ἀργὰ τὰ μάτια τῆς καὶ τὸ βλέμμα τῆς πλανήθηκε γιὰ μερικὰ λεπτά στὰ πράγματα ποὺ τὴν περιτοίχιζαν.

Μιὰ δυνατὴ ἐκπληξι ζωγραφίστηκε ἀμέσως στὸ πρόσωπό τῆς.

"Ἀνασηκώθηκε κατόπιν καί, βλέποντας τὸν κόμητα, ποὺ εἶνε καθῆσει σὲ μιὰ πολυθρόνα, μερικὰ βήματα πρὶν πέρα, ἀνατρίχιασε.

— Σεῖς ἐδῶ; εἶπε.

"Ἡ ἐκπληξι παραχώρησε ἀμέσως τὴ θέσι τῆς στὸν τράμο. Τὰ χεῖλη τῆς ἔγιναν λευκὰ καὶ σταγόνας ἰδρώτα φάνηκαν στὸ μέτωπό τῆς.

— Ποῦ βρῖσκομαι; ρώτησε.

— Ἔρετε ἀπὸ ποῦ ἐρχόσαστε, ἀπάντησε ψυχρὰ ὁ κόμης. Κατὰ τὸ ταξίδι μας στὴ Γαλλία, ἴχατε βρῆ τὸν τρόπο νὰ δοσπετεύσετε κι' εἴχατε καταφύγει στὴ γυναικεία μονὴ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου, ποὺ διευθύνει ἡ πριγκίπισσα Λουίζα. "Ὅπως ἦταν φυσικὸ, σὰς πῆσα ἀπὸ κεῖ... "Ἡ καλὴ αὐτὴ πριγκίπισσα, ποὺ τὴ νομίζει παντοδύναμη, δε μπόρεσε νὰ σὰς προστατεύσῃ. Γιατί κατάλαβε πῶς μοῦ ἀνέκτη.

— "Ὡ, δε ἦταν νὰ ξαναγυρίσω σ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι! εἶπε ἡ Λορέντζα, ἐκνώνοντας τὰ χέρια.

— Τὸ μοναστήρι εἶναι φυλακὴ γιὰ μιὰ νέα...

Μιὰ φυλακὴ, ὅμως, ποὺ ὁδηγεῖ στὸν παράδεισο. Ἐνῶ ἡ δική σας φυλακὴ ὁδηγεῖ στὴν κόλασι.

— "Ἀν εἰσάστε λογικὴ, Λορέντζα, δε βλέπατε παρὰ μόνο ἄνθη, ὁμορφα κομποτεχνήματα καὶ ὑπέροχα ἐπιπλά ὁλόγυρά σας.

— Κι' ἐπειδὴ ὑπάρχουν τόσα ὠραῖα πράγματα ἐδῶ, θέλετε νὰ μὲ κάμειτε νὰ πιστέψω πῶς τὸ ὁσιώριο αὐτὸ δεν εἶναι φυλακὴ;... Πρὶν μὲ φέρετε ἐδῶ, μὲ εἴχατε κλεισμένη σ' αὐτὸ τὸ τρομερὸ ἀμάξι, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸ μιὰ κινούμενη φυλακὴ... Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ μὲ πῆρατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου, δεν κάνετε τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ νὰ μὲ γυρίζετε ἀπὸ φυλακὴ σὲ φυλακὴ. Καὶ νὰ ἦταν αὐτὸ μόνο!... Θυμάμαι μὲ φρίκη αὐτὸ τὸν ἀπᾶσιο βρυκόλακα, ποὺ ἦμουν ὑποχρεωμένη νὰ βλέπω σ' ὅλο τὸ ταξίδι μου... Σίγουρα, θα πρέπει κι' αὐτὸς νὰ βρῖσκεται κάπου ἐδῶ...

— Μιλάτε γιὰ τὸν Ἄλτοτᾶ, τὸ μεγάλο δασκάλό μου, τὸ φίλο μου, τὸ δεύτερο πατέρα μου; Τί κακὸ σὰς ἔκαμε;... Εἶναι τόσο ἀποροροφημένος ἀπὸ τὸ μεγάλο ἔργο του, ποὺ εἶναι βέβαιος, ὅτι κι' ἂν τὰ μάτια του σπηλώθηκαν κάποτε πάνω σας, δε σὰς εἶδε.

— Καὶ... εἶναι τὸ ἔργο του; ρώτησε ἡ Λορέντζα.

— Ὁ Ἄλτοτᾶς ἀγωνίζεται νὰ βρῇ τὸ ἐλξήριο τῆς αἰώνιας νεότητος, ὅπως ὅλοι οἱ μενᾶλοι σοφοί, ἀπὸ ἕξη χιλιάδες χρόνια.

— Καὶ τὸ δικό σας ἔργο ποιὸ εἶναι;

— Ἐγὼ ἀγωνίζομαι, γιὰ νὰ κάμω τοὺς ἀνθρώπους νὰ φτάσουν στὴν τελειότητα.

— "Ὡ, τοὺς δαίμονες! φώναξε ἡ Λορέντζα, ὑψώνοντας τὰ χέρια τῆς πρὸς τὸν οὐρανὸ.

— Βλέπω, ὅτι σὰς ξαναπιάνει ἡ κρίσις σας, εἶπε ὁ κόμης.

— Μήπως θα προσπαθήσετε πάλι νὰ μὲ κάμειτε νὰ πιστέψω, ὅτι εἶμαι τρελλή;

— Σὲ ὠρισμένες στιγμές, δεν ἐξουσιάζετε τὸ λογικό σας.

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ἔκαμε μερικά βήματα πρὸς τὸ μέρος τῆς.

— Μὴ μὲ πλησιάζετε! φώναξε ἡ νέα, ποὺ ἀποτροβήθηκε ταυτόχρονα πρὸς τὰ πίσω.

— Μὲ μισεῖτε, λοιπόν, Λορέντζα; τὴ ρώτησε.

— Ἀκούσατε ποτέ, ὅτι τὸ θῆμα ἀγαπήσε τὸ δῆμιό του;

— Δεν εἶμαι δῆμιός σας, Λορέντζα.

— Γιατί τότε ἔχετε αὐτὰ τὰ κάγκελλα στὰ παράθυρα;

— Γιὰ νὰ σὰς προστατεύσω ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ σας. "Ἀν δεν ὑπῆρχαν αὐτὰ τὰ κάγκελλα, ποῖος ξέρει τί θα μπορούσατε νὰ κάμειτε, σὲ μιὰ ἀπὸ τίς στιγμές τῆς τρέλας σας;

— Τί θα ἔκανα; εἶπε ἡ νέα. "Ὡ, ἂς ξαναβρῶ τὴν ἐλευθερία μου καὶ θα ἴδῃτε τότε τί πρόκειται νὰ κάμω!

— Λορέντζα, εἶπε ὁ κόμης, φερνόςαστε ἄσχημα στὸ σύζυγο ποὺ διαλέξατε ἐνῶπιον τοῦ Θεοῦ.

— Ἐγὼ σὰς διάλεξα γιὰ σύζυγο; φώναξε ἡ νέα. Ποτέ!

— Κι' ὅμως εἰσάστε γυναίκα μου!

— Γυναίκα σας; εἶπε ἡ Λορέντζα. Δεν ἀγγίζατε ποτέ τὸ χέρι μου χωρὶς ν' ἀνατριχιάσω... "Ὅχι, δεν εἶμαι γυναίκα σας! Καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσω πῶς ποτέ δεν προσπαθήσατε νὰ χρησιμοποιήσετε βία πάνω μου, γιὰ νὰ μὲ κάμειτε γυναίκα σας. Αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδική μου παρηγορία μέσα σ' ὅλη τὴ δυστυχία μου... Στὸ κεφάλαιο αὐτὸ, δειχνετε μιὰ ἀνωτερότητα, ποὺ δε συμβιβάζεται μὲ τὴν ἄλλη διαγωγή σας.

— Μὲ θεωρεῖτε, λοιπόν, δῆμιό σας;

— Σὰς θεωρῶ ληστὴ ἢ καλύτερα ἀρχηγὸ ληστῶν... "Ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ ποὺ μὲ σέρνετε μαζί σας, μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία ν' ἀκούσω μυστηριώδεις λέξεις ἢ νὰ προσέξω συνθηματικὲς κινήσεις, ποὺ κάνουν τοὺς συντρόφους σας νὰ σὰς ἀναγνωρίζουν ἀμέσως καὶ νὰ σκύδουν τὸ κεφάλι μπροστὰ σας... "Ὡ, ἡ ὀργάνωσί σας πρέπει νὰ εἶναι τρομακτικὴ. ἀφοῦ βρῖσκετε παντοῦ ἀνθρώπους ἔτοιμους νὰ σὰς ὑπακούσουν.

— Εἶπατε, ὅτι προσέξατε ὠρισμένα συνθήματα; ρώτησε ὁ κόμης, ποὺ ἔχασε ἀμέσως τὸ χῶμα του. Καὶ αὐτὰ τὰ συνθήματα τὰ φανερώσατε σὲ κανένα;

— Ναι.

— Σὲ ποιόν;

— Στὴν πριγκίπισσα. Καὶ θα τὰ φανερώσω καὶ σὲ πολλοὺς ἄλλους, μόλις μπορέσω νὰ ξαναβρῶ τὴν ἐλευθερία μου.

Τὸ πρόσωπο τοῦ κόμητος πῆρε τρομερὴ ἐκφρασι.

— Ἀκούστε, Λορέντζα, εἶπε. Μπορεῖτε νὰ ξαναδοκιμάσετε ἄλλες δυὸ φορές νὰ ξαναβρῆτε τὴν ἐλευθερία σας. Τὴν πρώτη φορά, θα σὰς τιμωρῶω τόσο σκληρὰ, ποὺ θα χύσετε ὅλα τὰ δακρύα σας. Τὴ δεύτερη, θα σὰς χτυπήσω τόσο ἀδυσώπητα, ποὺ θα χύσετε ὅλο τὸ αἷμα σας.

— "Ὡ, Θεέ μου, θα μὲ σκοτώσῃ! φώναξε ἡ νέα.

— Ὁ κόμης τὴν κύτταξε μὲ μιὰ ἐκφρασι θυμοῦ καὶ συμπονιας μαζί.

— Προσπάθησε νὰ σμῆλθῃ, Λορέντζα, τῆς εἶπε. Μιὰ μέρα, θα ἀνταμειφθῇς γιὰ τὰ ὅσα ὑπέφερες ἡ νόμισες πῶς ὑπέφερες.

— Δαίμονα!

— Ἡρέμηση...

— Προτιμῶ χίλιες φορές τὸ θάνατο!

— Ὁ κόμης ἔπλωσε τότε τὸ χέρι του καὶ ψιθύρισε κάποια λέξι μὲ τὰ χεῖλη του.

— Ἡ Λορέντζα ἔγειρε ἀμέσως τὸ κεφάλι τῆς κι' ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς. Εἶχε βυθισθῇ καὶ πάλι σὲ ὕπνο.

— Ὁ κόμης τὴ σκέπασε τότε μὲ τὴν προσοχή καὶ τὸ ἐνδιαφέρον μιᾶς στοργικῆς μητέρας καί, σκύδοντας, τὴ φίλησε στὸ στόμα. "Επειτα βῆκε.

Ὁ ἀλχημιστής

"Ἡ Λορέντζα δεν εἶχε κάμει λάθος. Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἕνα ἀμάξι σταμάτησε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κλαυδίου.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἀμάξι, βρισκόταν ὁ

καρδινάλιος, πρίγκηψ Λουδοβίκος ντὲ Ροάν.

Ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ περιγράφασε πρῶτα, ἀνοίξε, προτοῦ ἀκόμῃ ὁ κληρικὸς ἐπισκέπτης πλησιάσει.

— Ἐδῶ μένει ὁ κόμης Φοίνις; ρώτησε ὁ Ροάν.

— Μάλιστα, ἀσθέντα, ἀπάντησε ὁ Γερμανὸς ὑπρέτης τοῦ κόμητος. Πρέπει ν' ἀνογγεῖλω τὸν σεβασμιώτατο καρδινάλιο-πρίγκηπα ντὲ Ροάν.

— Ὁ ἐπισκέπτης τᾶχασε.

— Πῶς ξέρετε τὸ ὄνομά μου; ρώτησε.

— Ὁ Φοίνις — αὐτὸ ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ ὑπρέτη — χαμογέλασε μέσα στὸ σκοτάδι.

— Ὁ κύριός μου μοῦ εἶπε, ὅτι σὰς περνούνε, ἀπάντησε.

— Μὲ περιμένε;... Ἀλλ' εἶχαμε συμφωνήσει, ὅτι θα ἐρχόμουν μεθαύριο...

— Ὁ κύριός μου μοῦ εἶπε, ὅτι θα ἐρχόσαστε ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ἀπάντησε ὁ Φοίνις.

— Πολὺ περίεργο! εἶπε ὁ πρίγκηψ, βάζοντας ἕνα μῦστο λουδοϊκεῖο στὸ χέρι τοῦ Φοίνις. Ἀναγγεῖλέτε με στὸν κύριό σας.

— Εὐαρεστώθηκε τότε νὰ μ' ἀκολουθήσετε, ἀπάντησε ὁ Γερμανὸς ὑπρέτης.

Μπήκαν μαζί μέσα στὸ σπίτι.

— Ὅταν ἐστάσαν στὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ, ὁ πρίγκηψ κοντοστάθηκε.

— Φίλε μου, θα ἔχη γίνει κάποιον λάθος, εἶπε. Ὁ κύριός σου δε μπορεῖ νὰ μὲ περιμένῃ ἀπόψε.

— Λέν εἰσάστε, λοιπόν, ὁ καρδινάλιος-πρίγκηψ ντὲ Ροάν, ἐπίσκοπος τοῦ Στρασβούργου; ρώτησε μὲ προσποιητὴ ἀπορία ὁ Φοίνις.

— Ναι, φίλε μου. ἐγὼ εἶμαι, ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ.

— Σὰς ἀκριδῶς περιμένει ὁ κύριός μου, εἶπε ὁ ὑπρέτης.

— Ὁδήγησε κατόπιν τὸν πρίγκηπα σ' ἕνα κομψὸ σαλόνι, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ δυὸ κηροπήγια, μὲ δώδεκα κεριὰ τὸ καθένα, ὑποκλίθηκε καὶ βῆκε.

Μερικὰ λεπτά ἀργότερα, ἡ πόρτα τοῦ βάλους ἀνοίξε σιγὰ κι' ὁ κόμης ἐμφανίστηκε στὸ κατώφλι.

— Καλοπέρασε, σεβασμιώτατε, εἶπε.

— Μὲ περιμένετε, λοιπόν, ἀπόψε; ρώτησε ὁ πρίγκηψ.

— Σὰς περιμένα ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή, ἀπάντησε ὁ κόμης.

— Καὶ ποῖος σὰς εἰδοποίησε, ὅτι θα ἐρχόμουν ἀπόψε;

— Σεῖς ὁ ἴδιος, σεβασμιώτατε... Δὲ σταματήσατε τὸ ἀμάξι σας στὴν πύλη τοῦ

Ἁγίου Διονυσίου καὶ δεν εἶπατε στὸν ἀμάξι σας νὰ σὰς ὁδηγήσῃ στὴν ὁδὸ Ἁγίου Κλαυδίου;

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, παραδέχτηκε ὁ Ροάν. Ἀλλὰ δε βρισκόταν κανεὶς ὁλόγυρα γιὰ νὰ μ' ἀκούσῃ.

— Δεν ἦταν ἀνάγκη νὰ βρῖσκομαι κοντὰ γιὰ νὰ σὰς ἀκούσω, εἶπε ὁ κόμης.

— ἔχετε δίκιο, συμφώνησε ὁ Ροάν, προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξι καὶ τὸ θαυμασμό του. Κόντευα νὰ ξεχάσω πῶς εἰσάστε μάγος... Ἀλήθεια, πῶς πρέπει νὰ σὰς ἀποκαλῶ, βαρώνο Βάλσαμο ἢ κόμητα Φοίνις;

— Στὸ σπίτι μου, σεβασμιώτατε, δεν ἔχω ὄνομα, ἀπάντησε ὁ κόμης. Ἐδῶ εἶμαι μόνον ὁ Διδάσκαλος.

— Ἐστω... Μὲ περιμένετε, λοιπόν;

— Ναι.

— Καὶ εἶχατε ἀνάψει τὴ φωτιά τοῦ ἐργαστηρίου σας;

— Ἡ φωτιά τοῦ ἐργαστηρίου μου δε σβύνει ποτέ.

— Θα μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μῶ σ' αὐτό;

— Θα ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σὰς ὁδηγήσω, σεβασμιώτατε.

— Θα σὰς ἀκολουθήσω, ἀλλὰ μὲ ἕναν ὁδο: "Ὅτι δε θα μὲ φέρετε σὲ προσωπικὴ ἐπαφὴ μὲ τὸ Διάβολο... Δὲ σὰς κρύβω, ὅτι τὸν φοβάμαι!

— Ὁ Βάλσαμος γέλασε.

— Βλέπω, εἶπε, ὅτι δε μοιάζετε μὲ τὸν πρίγκηπα τοῦ Κοντέ, ποὺ ἀπειλήσε μιὰ μέρα, κάποιον ἀπὸ τοὺς διαδόχους μου, ὅτι θα τὸν ἐπαίξε στὸ εὖλο ἂν δε καθόταν ἡσυχος.

— Σὰς ἀκολουθῶ, ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ.

— Ἀνέβηκαν μαζί μιὰ μικρὴ σκάλα, ποὺ τοὺς ἔφερε στὸ πρῶτο πάτωμα.

— Ὁ Βάλσαμος ἀνοίξε μιὰ πόρτα. Ἐνας σκοτεινὸς διόδωρος ἐμφανίστηκε μπροστὰ τοὺς.

Ἡ πόρτα ἐκλείσε μόνη τῆς, μ' ἕναν παράξενο ἦχο, μόλις πέρασαν τὸ κατώφλι.

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ μὲ μιὰ ἄλλη, ποὺ βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

Εἶχαν φτάσει τώρα μπροστὰ σὲ τρίτη.

— Σεβασμιώτατε, εἶπε ὁ Βάλσαμος, αὐτὴ ἡ πόρτα εἶναι σιδερένια. Δεν πρέπει νὰ ἐκπληγῆτε, λοιπόν, γιὰ τὸν παράξενο ἦχο ποὺ θα ἀκούσετε, ὅταν θα κλείσῃ μόνη τῆς.

Ἡ προειδοποίησι αὐτὴ προφύλαξε τὸ Ροάν ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συγκίνησι. Γιατί, πραγματικά, αὐτὴ ἡ πόρτα ἀνοίξε κι' ἐκλείσει μ' ἕναν τρομερὸ πάταγο.

— Κατέβηκαν τρία σκαλοπάτια καὶ

ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ ΠΟΝΟΥΧΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ Ρόκελ, Κόντονα, ἔμπορος τροφίμων στὸ Ντέντσερ τοῦ Κολοράντο ἀπέδειξε πῶς εἶναι ἕνας πραγματικὰ μεγα

μπήκαν σε μία ευθύγραμμη αίθουσα, που ήταν γεμάτη με βιβλία και με παραξενά δόξαση χημείας και φυσικής.
— Ο Ροάν αν... — με δυσκολία.
— Τι τρομερή ζέση! είπε. Θα σκάσωμε εδώ μέσα.

— Θα σάς δείξω αμέσως ποιά είναι η αιτία που κάνει την ατμόσφαιρα αυτού του δωματίου τόσο ζεστή, απάντησε ο Βάλαμος.

Τράβηξε ταυτόχρονα ένα παραβάν από αμιάντο. Πίσω απ' αυτό, έβλεπε κανείς ένα τεράστιο τζάκι από τούβλα. Στο κέντρο του βρίσκονταν δυο τρύπες, που έλαμπαν, όπως τα μάτια του λιονταριού μέσα στο σκοτάδι.

Το τζάκι αυτό βοσκόταν στη μέση ενός δωματίου, που ήταν διπλάσιο από το πρώτο.

— Και τί ψήνεται σ' αυτό το τζάκι; ρώτησε ο Ροάν.

— Ο Βάλαμος γέλασε.

— Ο σεβασμιώτατος με ρώτησε αν μπορούσα να παρασκευάσω χρυσάφι και τότε απάντησα καταφατικά, είπε. Σε δέκα λεπτά θα έχω την απόδειξη, ότι δεν το είπα ψέμα.

— Θα βγίω χρυσάφι, λοιπόν, απ' αυτό το τζάκι;

— Το ίδιο άγνο, όσο κι' εκείνο που περιέχεται μέσα στα σκεύη της Βενετίας και τα φλωρίνια της Τοσκάνης.

— Μπορώ να ιδώ;

— Και βέβαια... Πρέπει, όμως, να πάρω μερικές προφυλάξεις... Βάλτε στο πρόσωπό σας αυτή τη μάσκα από αμιάντο. Διαφορετικά, υπάρχει κίνδυνος να χάσετε τα μάτια σας.

— Διάβολο! είπε ο πρίγκιπ. Τα άγαπάω πολύ τα μάτια μου και δε θα τα έδινα ούτε για τις εκατό χιλιάδες σκούδα που μου υποσχεθήκατε.

Φόρεσε αμέσως τη μάσκα στο πρόσωπό του και ακολούθησε το Βάλαμο.

— Το χρυσάφι που θα παρασκευάσετε θα αντιστοιχί στην αξία εκατό χιλιάδων σκούδων; ρώτησε.

— Θα είναι ίσως λίγο περισσότερο, απάντησε ο Βάλαμος. Δε μπορώ να το υπολογίσω με απόλυτη ακρίβεια.

— Είσατε πραγματικά μάγος; φώναξε με ένθουσιασμό ο πρίγκιπ.

— Παραμερίστε λίγο, είπε ο Βάλαμος. Θα σπρώξω το σκέπασμα.

Είχε φορέσει μία μπλούζα από αμιάντο, που προστάτευε το σώμα του ως τα γόνατα.

Ο πρίγκιπ τ' άνοιξε να σκύνει με μία τσιμπίδα τη μεταλλική πλάκα που σκέπαζε το τζάκι. Κάτω απ' αυτήν, βρίσκονταν τέσσερες λέβητες, που είχαν το ίδιο σχήμα και τις ίδιες διαστάσεις. Ο πρώτος απ' αυτούς περιείχε ένα κοκκινωπό μίγμα. Οι άλλοι τρεις, μία ουσία που είχε χρώμα άσπρη πούδρας το κίτρινο.

— Νά το χρυσάφι που μου ζητήσατε, είπε ο Βάλαμος. 'Εκείνο που βρίσκεται στον πρώτο απ' αυτούς τους λέβητες, είναι κιάλας έτοιμο... Δε χρειάζεται παρά να σπρώξουμε αυτό το λέβητα και να αδειάσουμε το περιεχόμενό του σ' αυτά τα καλούπια, που βλέπετε εκεί κάτω... 'Ο λέβητας αυτός... γέμισε πενήντα κιλά... 'Αλλά πρέπει να ξέρετε πως ελάχιστοι άνθρωποι έχουν τη δύναμη και την επιδεξιότητα μου. Μη φοβάστε, λοιπόν, ότι μπορεί να ζητήσω τη συνδρομή σας...

— Άλλα δεν υπάρχει κίνδυνος να εκραγή ο λέβητας;

— Αυτό μου μένει κάποτε, σεβασμιώτατε, απάντησε ο Βάλαμος. Ήταν το έτος 1399... Έκανα τότε ένα πείραμα μαζί με τον Νικόλαο Φλαμέλ, στο σπίτι του της όδοι των Συγγραφέων, κοντά στην εκκλησία του Αγίου Ιακώβου... 'Ο δυστυχισμένος ο Φλαμέλ λίγο έλειψε να χάσει τότε τη ζωή του κι' εγώ έχασα είκοσι επτά κιλά από μία ουσία που είναι περισσότερο πολύτιμη κι' από το χρυσάφι.

— Άλλα ζούσατε το 1399; ρώτησε εκπληκτος ο Ροάν.

— Και βέβαια απάντησε ο Βάλαμος. Τι το παράξενο βρίσκεται σ' αυτό... Είχα ανακαλύψει το μυστικό της παρασκευής χρυσού εξήντα χρόνια πρωτότερα, όταν εργαζόμουν μαζί με τον Πέτρο τον Άγιο, στην Πάλα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

ΤΟ ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΣΙΑΜ

18ον

'Εκείνη την ημέρα ο βασιλιάς Φρά Μπάρντ, φορούσε στο κεφάλι του το από άποψι χρυσάφι στέμμα του, που το βάρος του ξεπερνάει τα τρία κιλά. Το στέμμα αυτό σπολιζόταν από 186 μαργαριτάρια και 80 διαμάντια. Στην κορυφή του στέμματος βρισκόταν ένα ακόμη διαμάντι, που ήταν μεγάλο όσο ένα καρύδι.

Το διαμάντι αυτό μόνο του αξίζει προπολεμικά 6 εκατομμύρια χρυσά γαλλικά φράγκα. 'Η αξία ολοκληρώσε του στέμματος, εξ' άλλου, είχε υπολογισθεί σε 30 εκατομμύρια χρυσά γαλλικά φράγκα.

Ο βασιλιάς καθόταν σ' ένα πολυτέλειστο άρμα, που το έστερναν δύο κολοσσιαίοι ελέφαντες, κατασπάλιστοι με χρυσάφια και πολύτιμα πετράδια. 'Επτά άξιωματούχης της αούλης του κρατούσαν γύρω του ισάριθμες όμπρέλλες με χρυσά κρόσια. Αυτές οι επτά όμπρέλλες φανέρωναν τη θεία καταγωγή του.

'Αμέσως έπειτα από το βασιλικό άρμα, ακολουθούσε ένας ελέφαντας κι' ένα πολυτέλεις φορείο στη ράχη του. Μέσα σ' αυτό το φορείο, ήταν η Λέν-Λάι με το Γεράκι.

Η Λέν-Λάι έλαμπε από όμορφιά. 'Ο Γεράκις είχε φορέσει εκείνη την ημέρα το εθνικό ένδυμα των Σιαμέζων, που έκανε πιο εκφραστικό το πρόσωπό του με τα άδρα και αρμονικά χαρακτηριστικά.

Πάνω σε άλλους ελέφαντες ακολουθούσε ο Λάκον-Τάι, μέγας «μπαρακάν» (πρωθυπουργός) του Σιαμ κι' οι άλλοι αξιωματούχοι της αούλης.

Σάλπιγγες, τύμπανα, γιγαντιαία τάμ-τάμ, γκόνγκ και διάφορα άλλα εγχώρια όργανα με παράξενα σχήματα συνόδευαν με τους έκκοκκινωτους ήχους τους την πομπή, ενώ το πλήθος έπευφημούσε αδιάκοπα τη Λέν-Λάι και το Γεράκι.

Οι μελλοντικοί μπήκαν στην παγόδα, ακολουθώντας το βασιλιά Φρά-Μπάρντ. 'Ο μεγάλος άρχιεργς του Βούδδα τους υποδέχτηκε στην είσοδο και τους αόδησε στις θέσεις που προορίζονταν γι' αυτούς.

Ο βασιλιάς Φρά-Μπάρντ είχε καθίσει, στο μεταξύ, σ' έναν χρυσαστόλο θρόνο, κοντά στο πελώριο αγαλμα του Βούδδα, που υψωνόταν στη μέση του ναού.

Τα εσωτερικά τοιχώματα αυτής της παγόδας, χωρίζονταν σε επτά κυκλικούς όρους, όπου ανέβαινε κανείς από μία ελικοειδή σκάλα. 'Ο τελευταίος άγγιζε τον τεράστιο θόλο της παγόδας.

'Εκατοντάδες μοναχοί είχαν πάρει θέσι σ' αυτούς τους κυκλικούς όρους. Το θέσμα που παρουσιαζόταν ήταν γραφικότατο. Οι ταλαποίνοι του τελευταίου όρους φορούσαν χρυσάφια χιτώνες, ενώ εκείνοι των μοναχών που βρίσκονταν στον από κάτω όροφο είχαν χρώμα άσπρη. Ακολουθούσαν έπειτα μοναχοί με κόκκινους, πράσι-νους, μπλέ, γαλάζιους και λευκούς χιτώνες.

— 'Ο βασιλιάς ώρισε να γίνη ο γάμος μου όπως συνήθίζεται για τις βασιλικές πριγκιπίσες, εξήγησε η Λέν-Λάι στο Γεράκι. Είμαι πολύ ευχαριστημένη για τον πατέρα μου, που η τελευταία περιπέτεια τον είχε στενοχωρήσει πολύ.

Η ιεροτελεστία άρχισε αμέσως.

Όλοι αυτοί οι μοναχοί άρχισαν να ψάλλουν ύμνους σε μία γλώσσα, που ήταν άλλοτεκα άκατανοητή για το Γεράκι.

Αυτές οι ψαλμωδίες κράτησαν πάνω από ώρα.

Όταν τέλειωσαν, ο άρχιεργς πήγε και πάλι κοντά στο Γεράκι και τη Λέν-Λάι και τους έκανε γνωστό ότι ήταν ενωμένοι στην παρούσα και τη μέλλουσα ζωή.

Οι νεόνυμφοι προσκύνισαν κατόπιν το βασιλιά Φρά-Μπάρντ, που, με την ευκαιρία αυτή, χάρισε και στους δυο πολυτίμα δώρα. 'Ανάμεσα σ' αυτά ήταν κι' ο ελέφαν

με το χρυσαστόλο φορείο, που τους είχε μεταφέρει στο ναό.
— Έπειτα από τα συγχαρητήρια των επισήμων, η πομπή σχηματίστηκε και πάλι με την ίδια σειρά και ξαναπήρε το δρόμο που ώδηγούσε στα ανάκτορα.

Την ημέρα εκείνη, οι μάγειροι των ανακτόρων μοίρασαν πολλές μερίδες φαγητών και αναρίθμητα γλυκά στο λαό της Μπανγκόγκ. Το βράδυ, εξ' άλλου, όλη η πόλη φωτίστηκε από τις εκατοντάδες των πυροτεχνημάτων που κήκαν στις δυο όχθες του Με-Νάι.

Οι γιορτές συνεχίστηκαν και τις επόμενες ημέρες με θεατρικές παραστάσεις, χορούς, αγώνες χελωνών, επιδείξεις πιθήκων κτλ.

Οι δυο νεόνυμφοι πέρασαν τις τρεις πρώτες ημέρες στα βασιλικά ανάκτορα της Μπανγκόγκ. Τη πρώτη της τετάρτης ημέρας, τέλος, έφυγαν για τη λίμνη Σά-Νόρ, όπου ο Λάκον-Τάι είχε μία πολυτελή έπαυλη. 'Εκεί θα περνούσαν τον μήνα του μέλιτος.

Ο Γεράκις κι' η Λέν-Λάι έπλεαν σε πελάκη ευτυχίας. 'Η αγάπη τους είχε τελικά θριαμβεύσει και τώρα μπορούσαν πιά ν' ανήκουν ολοκληρωτικά σ' έναν στον άλλον. Οι κακές αναμνήσεις έσθυναν σιγά-σιγά από το μυαλό τους. Ήταν τώρα δυο άνθρωποι που αγαπιόνταν και που δεν ήθελαν να σκέφτονται τίποτα άλλο.

Επίλογος

Ο Λάκον-Τάι κράτησε το αξίωμα του «μπαρακάν» επτά χρόνια, ως τη στιγμή του θανάτου του.

Η αμέριστη υποστήριξη του Φρά-Μπάρντ του επέτρεψε να εφαρμόσει ένα μεγαλόπνοο μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα, που έφερε το Σιαμ στο δρόμο της τεχνικής προόδου και του πολιτισμού. Μεγάλα έργα κατασκευάστηκαν σ' όλη τη χώρα, το δίκιο δικτύου συγχρονίστηκε και νέες αρτηρίες συνδέσαν τις διάφορες επαρχίες μεταξύ τους. Παράλληλα, έμεριμνησε για την άνοδο του μορφωτικού επιπέδου του λαού και συνέτελεσε όχι λίγο στην εξαφάνιση πολλών προλήψεων και δεισιδαιμονιών, που ήταν υπολείμματα του παρελθόντος.

Λίγο προτού πεθάνει, ο Λάκον-Τάι, θέλοντας ν' ανταμείψει τον Φένγκ για την πίστι και την άφοβισή του, τον υιοθέτησε και του άφησε μία σημαντική περιουσία, για να μπορεί στο μέλλον να ζή άνετα ο γιος του.

Ένα χρόνο αργότερα, πέθανε κι' ο βασιλιάς Φρά-Μπάρντ, έπειτα από τριάντα έφτα χρόνια ευτυχισμένης και γόνιμης για τους υπηκόους του βασιλείας.

Ο Γεράκις κι' η Λέν-Λάι δεν είχαν πιά κανένα λόγο να μένουν περισσότερο στο Σιαμ και αποφάσισαν να ξαναγυρίσουν στην Ευρώπη.

Είχαν αποκτήσει, στο μεταξύ, δυο παιδιά ένα αγόρι και ένα κορίτσι, που τα λάτρευαν. Τα δυο αυτά παιδιά ζωντάνευαν μπροστά στα μάτια τους τη μεγάλη και άκατάλυτη αγάπη τους.

Από πολλών καιρό τώρα, η βαθύτερη επιθυμία της Λέν-Λάι ήταν να εγκαταλείψει τη βουδδική θρησκεία και ν' άσπασθη το χριστιανισμό. 'Όσο ζούσε, όμως, ο πατέρας της δίσταζε να το κάνει, για να μη τον δυσχερήσει. 'Αλλά τώρα ο στρατηγός είχε πεθάνει κι' η νεαρή Σιαμέζα δεν έβλεπε την ώρα για να πραγματοποιήσει τον παλιό πόθο της. 'Επωφελήθηκε, λοιπόν, από ένα ταξίδι που έκανε μαζί με το σύζυγο και τα παιδιά της στην 'Ελλάδα για να γίνη χριστιανή. Μαζί μ' αυτήν βαπτίστηκαν και τα δυο παιδιά της.

Ο Γεράκις άγνορεσε αργότερα ένα μικρό νησάκι κοντά στις δαλματικές ακτές, έχτισε εκεί μία πολυτελή έπαυλη κι' εγκαταστάθηκε σ' αυτήν μαζί με τη σύζυγο και τα δυο παιδιά του.

ΤΕΛΟΣ

ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ ζωνή ακόμη η ανάμνησι του Μητροπολίτη 'Αθηνών Δαμασκηνού. Οι άγώνες του στο διάστημα της Κατοχής, όταν έγινε ο πραγματικός άρχηγος του σκλαβωμένου έθνους, και η πλούσια εθνική και πολιτική δράσι του μετά την απελευθέρωσι της 'Ελλάδος, τον κατατάσσουν στις μεγάλες μορφές της 'Εκκλησίας μας.

Ο εξαιρετικός αυτός ιεράρχης, που παρουσίαζε τόσο μεγάλο ψυχικό σθένος αντιμετώπιζοντας απτόητος τον Κατακτητή, στις κρισιμότερες και τραγικότερες στιγμές της Κατοχής, ήταν στο βάθος ένας συναισθηματικός άνθρωπος, εύκολο-συγκίνητος, που είχε μείνει ως το τέλος της ζωής του το αυριόστοπο της Ρούμελης με τα πλούσια και αιδώματα αισθήματα.

Το κοσμικό του όνομα ήταν Δημήτριος Παπαδρέου. 'Ανοηστίκε Δαμασκηνός όταν άκολούθησε το εκκλησιαστικό στάδιο. Γεννήθηκε, στα 1890, στο χωριό Δοδονίτσα της Ναυπακτίας. 'Εκεί έβγαλε το δημοτικό σχολείο και κατόπιν το γυμνάσιο στον Πλάτανο και την Καστίτσα. 'Επειτα γράφτηκε στο Πανεπιστήμιο των 'Αθηνών στα νομικά και στη Θεολογική Σχολή, και κατόρθωσε να πάρει και τα δυο διπλώματα με άριστα.

Από μικρός μαθητής διακρινόταν για την έπιδοσί του στα γράμματα και το εξαιρετό ήθος του. Οι δάσκαλοί του τον έδειχναν για παρόδειγμα στους άλλους μαθητές. Και όταν μπήκε στο ιερατικό στάδιο, το 1917, φάνηκε αμέσως πως θάπαινε εξαιρετική θέσι στην εκκλησία μας. Νεώτατος, το 1922, έγινε Μητροπολίτης Κορίνθου. Και στη μητρόπολι αυτή του δόθηκε η πρώτη ευκαιρία να δείξει όλες τις ικανότητές του.

Στο μεγάλο σεισμό του 1928 η Κορίνθος καταστράφηκε έντελως. Ο Δαμασκηνός έπηρε επάνω του το βαρύ έργο για την περιθάλπι των καταστροφημένων από το σεισμό και κατόπιν για την ανοικοδόμησι της καινούργιας πόλεως. Ταξίδεψε ως την 'Αμερική για να συνεχίσει τον έκει 'Ελληνισμό, αλλά και πολλούς 'Αμερικανούς, που πρόσφεραν μεγάλα ποσά για να χτιστή η νέα Κορίνθος.

Ο 'Ελευθέριος Βενιζέλος, που ήταν τότε πρωθυπουργός, θαύμαζε το έργο και τη δράσι του Δαμασκηνού κι' έλεγε ότι, αν δεν είχε ακολουθήσει το ιερατικό στάδιο, θα γινόταν ένας μεγάλος πολιτικός!

Τον καιρό της Κατοχής ο Δαμασκηνός, ως Μητροπολίτης 'Αθηνών, αντιμετώπισε το Γερμανό κατακτητή με μεγάλο θάρρος κι' έσωσε τη ζωή πολλών 'Ελλήνων, αλλά και 'Εβραίων άκμα. Κι' ενώ τον παρακολούθουσε στενά η χιτλερική Γκεστάπο, είχε κατορθώσει να βρούκεται σε έπαση και συνεργασία με όλες τις εθνικές οργανώσεις αντίστασης και να τις βοηθή με όλα τα μέσα.

Τα τσαρουχάκια ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

Από τη Ζωή του Μητροπολίτη Δαμασκηνού

Μετά την απελευθέρωσι της 'Ελλάδος ο Δαμασκηνός έγινε 'Αντιβασιλέας, επί μία διετία περίπου, και μέχρις ότου ο ελληνικός λαός αποφασίσει με δημοψήφισμα αν ήθελε τη βασιλευμένη ή άδασίτευτη δημοκρατία.

'Ακριβώς την περίοδο εκείνη που ο Δαμασκηνός ήταν 'Αντιβασιλέας πήγαμε με μία συντροφιά φίλων να τον επισκεφτούμε στο μέγαρο της 'Αντιβασιλείας, που ήταν στη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας, δίπλα στο Μουσείο Μπενάκη.

Ο 'Αρχιεπίσκοπος - Αντιβασιλέας μας δέχτηκε στο γραφείο του με την καλωσύνη και την εγκαρδιότητα που τον χαρακτήριζε. 'Αρχισε η συζήτησι γύρω από διάφορα θέματα και δε θυμούμαι πως τόφερε η κουβέντα και κάποιος από τους παρόντες.

— Μακαριώτατε, του είπα, σείς που φτάσατε στις ψηλότερες βαθμίδες της εκκλησίας και της πολιτείας, θα μπορούσατε να μας πείτε τι πράγμα σας έκανε περισσότερο έντυπωσι στη ζωή σας και σας έδωσε τη μεγαλύτερη χαρά;

— Θα σας διηγηθώ μία ιστορία, ήταν η απάντησι του Δαμασκηνού, που θα ικανοποιήσει, ίσως, την έρώτησι που μου κάματε...

Και άρχισε να διηγείται:

— Ήμουν μικρό παιδάκι στο χωριό μου και πλησίαζε το Πάσχα. Μία μέρα ο πατέρας μου, μου λέγει:

— Δημητράκη, αν είσαι καλό παιδί, θα σε πάω μαζί μου σ' ένα κατέβω στην πόλι και θα σου αγοράσω ένα καινούργιο ζευγάρι τσαρουχάκια, να τα φορέσεις τη Λαμπρή...

— 'Ετσι κι' έγινε: κατέβηκα με τον πατέρα μου στην πολιτεία — νομίζω πως ήταν η Ναύπακτος — και πήγαμε σ' ένα μαγαζί που πουλάγαν τσαρουχάκια. 'Αφού μου δοκίμασαν δυο — τρία ζευγάρια, βρήκαν ένα που ήταν στα μέτρα μου.

— Τώρα, μου λέγει ο πατέρας μου, πάρε τα τσαρουχάκια και γύρισε στο χωριό... Νά προσέχης στο δρόμο κι' άμα φτάσες να δώσεις στη μάνα σου να τα φυλάξει, για να τα φορέσεις Λαμπριάτικα...

Ξεκίνησα τρέχοντας από την πόλι και πήρα πάλι το δρόμο του χωριού. Πηγαίνοντας όμως έπιασε βροχή και φοβήθηκα μήπως βρ-

(Σε κάθε δέντρο, που έμπαίνει από κάτω, φορούσα τα τσαρουχάκια και τα θαύμαζα).

χούν τα τσαρουχάκια. Τα πήρα, λοιπόν, και τα έβαλα για να μη χαλάσουν το ένα στο δεξί μου κόρφο και το άλλο στον αριστερό, κάτω από το πουκάμισο που φορούσα. 'Ετσι, εξακολουθούσα το δρόμο μου... 'Αλλά η βροχή δυνάμωσε: και για να μη βρέχωμαι πολύ άναγκαζόμουν, άφου έπαινα κάμποσο δρόμο τρέχοντας, να σταματώ κάτω από κανένα μεγάλο δέντρο, για να ξεραστάρω και να γλυτώσω και το 'νέρο. Και τότε, θυμάμαι, σε κάθε δέντρο που έμπαينا από κάτω, έβαζα από τον κόρφο μου τα τσαρουχάκια, τα φορούσα και τα θαύμαζα για λίγη ώρα... Και η σκηνή αυτή ξανάγινε πολλές φορές ώπου να φτάσω στο χωριό...

Και πρόσθεσε ο Δαμασκηνός: — Ποτέ στη ζωή μου, και σε καμιά περίπτωση δε θυμάμαι να αισθανόμην τόσο χαρά και τόσο ευτυχία, όση είχα νοιώσει όταν φορούσα και θαύμαζα τα τσαρουχάκια μου κάτω από κάθε δέντρο...

Αυτή τη χοριτώμενη και δασική ιστορία μας είχε διηγηθεί, πριν από έντεκα χρόνια, ο άειμνηστος Μητροπολίτης Δαμασκηνός. Σας τη μεταδίδω όπως την άκουσα τότε.

ΕΠΑΜΕΙΝ, Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Ο Κόκκινος Άνθρωπος της Κορσικής

Στο Σαρτέν, ένα χωριό της Κορσικής, με μεσαιωνική όψη, η περιφορά του 'Επιταφίου, τη Μεγάλη Παρασκευή, παίρνει ένα χαρακτηριστικά αληθινά δραματικό, Μυστικό από την πομπή βαδίζει αλυσωμένος ο «Κόκκινος Άνθρωπος», που σηκώνει στους ώμους του ένα σταυρό βαρύν 50 κιλών. Φορεί ένα κατακόκκινο ράσο με κουκούλα του ίδιου χρώματος, που του σκεπάζει όλο το πρόσωπο. Οι αλυσίδες που έχει γύρω στα πόδια και τα χέρια του ξεχειλίζουν τις σάρες του, ενώ το πλήθος, που είναι συγκεντρωμένο στους στενούς δρόμους, του πετάει οσπασμένα γυαλιά, καρφιά, ακόμη και πέτρες. Το αίμα, που τρέχει από τις πληγές του, αφήνει κόκκινα σημάδια πάνω στο χόμα.

Πιός είναι ο «Κόκκινος Άνθρωπος»; Κανείς δεν το ξέρει. 'Από αιώνας τώρα κανένας δεν έμαθε ποτέ τα όνοματά εκείνων που σηκώναν στους ώμους τους το σταυρό του μαρτυρίου. Το μόνο που ξέρουν όλοι είναι ότι πρόκειται για μεγάλους μαρτυρούς. 'Εκείνοι που θέλουν να σηκώσουν το σταυρό παρουσιάζονται στον εφημέριο της Σαρτέν, που καταγράφει σ' έναν πίνακα τα όνοματά τους. Αυτός τον πίνακα τον φυλάει σε μία μυστική κρύπτη, που την άρχει της θα φανερώσει μόνο στο διάδοχό του. Στον πίνακα αυτόν, ο ρόλος του «Κόκκινου ανθρώπου» είναι πιασμένος ως το 1971.

Πιστεύεται ότι ο «Κόκκινος Άνθρωπος» του 1934 ήταν ο τρομερός ληστής «Ανδρέας Σπάντα». Οι χωροφύλακες το είχαν μυστή, όμως, και τον έπιασαν μόλις τέλειωσε η ποίησά. 'Ο Σπάντα καρατομήθηκε, έπειτα από λίγο καιρό, στη Μαρκόα.

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Από το Μυστικό Δείπνο ως την Ανάληψη στους ούρανοους

Η ΤΑΝ η πρώτη μέρα των Αζύμων. Δώδεκα άντρες είχαν συγκεντρωθεί για τη θυσία του Πάσχα σε μία κάμαρα ενός σπιτιού της Ιερουσαλήμ. Ήταν ένα μεγάλο ανάγειο δωμάτιο, μ' ένα μακρύ δρύινο τραπέζι στη μέση. Το φώτιζαν μερικά κεριά, με τις τρεμουλιαστές φλόγες τους, που σχημάτιζαν παράξενους ίσκιους πάνω στους τοίχους.

Τ' απογεύμα, αφού είχαν ετοιμάσει το άρνι για το πασχαλινό δείπνο τους, οι απόστολοι είχαν ρωτήσει τον 'Ιησού:

— Πού θα φάμε αύριο, Κύριε;

Κι' εκείνος είπε στον Πέτρο και τόν 'Ιωάννη:

— Όταν μπήτε στην πόλη, θα συναντήσετε έναν άνθρωπο που θα κρατάει μία στάμνα με νερό. Ακολουθήστε τον στο σπίτι που θα μπει, και πείτε στον οικοδεσπότη: «Ο Διδάσκαλος ρωτάει πού είναι το κατάλυμα, όπου θα φάει με τους μαθητές Του». Θα σας δείξει τότε μία μεγάλη τραπέζια, στρωμένη. Εκεί θα ετοιμάσετε ό,τι χρειάζεται.

Τα λόγια Του επληρώσαν. Και τώρα οι δώδεκα μαθητάι ήταν συγκεντρωμένοι στην κάμαρα εκείνη, περιμένοντας τον Κύριο.

Παρ' όλα αυτά τους είχε προφητέψει ο 'Ιησούς, δεν πίστευαν ακόμα πως ήταν η τελευταία φορά που θα τρώγανε μαζί... Καθώς κουβέντιαζαν για να περάσει η ώρα τους, άρχισαν να λογομαχούν.

Ποιος είναι ο μεγαλύτερος από μας; λέγανε. Ποιος από μας θα βρισκεται πιο κοντά στον Κύριο, στη μελλοντική δόξα Του;

Πάνω σ' αυτή την διαμάχη τους, παρουσιάστηκε στην πόρτα ο 'Ιησούς. Κι' αμέσως σώπασαν όλοι, λίγο ντροπισμένοι.

Εκείνος έβγαλε το ιμάτιό Του, έχυσε νερό από μία στάμνα σε μία λεκάνη και γονάτισε μπροστά σ'α πόδια του Πέτρου.

Κύριε! τράβηξε ο Πέτρος, σαστισμένος. Έσύ... έσύ μου πλένεις τα πόδια;...

Ο 'Ιησούς κύτταξε τόν ψηλό εκείνο ψαρά, με τα γένεια και τα χοντρά χέρια.

— Αυτό που κάνω, δεν τ' ξέρεις τώρα, αλλά θα τ' μάθεις αργότερα, απάντησε.

Ο Πέτρος έγινε κατακόκκινος.

— Όχι, ποτέ δε θα μου πλύνεις. Έσύ τ'α πόδια! διαμαρτυρήθηκε πάλι.

— Αν δε σου τ'α πλύνω, δε θάχης θεσί κοντά μου, είπε ήσυχα ο 'Ιησούς.

Ο Πέτρος έγειρε τότε το κεφάλι του κι' απάντησε ταπεινά:

— Όχι μόνο τ'α πόδια μου, Κύριε, αλλά και τα χέρια μου και το κεφάλι μου!

Υστερα ο 'Ιησούς έπλυνε τ'α πόδια κι' όλων των άλλων.

Ξέρετε τί σας έκαμα; τους είπε. Με φωνάζετε Διδάσκαλο και Κύριο, και είμαι πραγματικά. Αν λοιπόν έγω, ο Κύριος και Διδάσκαλος, σας έπλυνα τ'α πόδια, και σεις πρέπει να πλένετε ο ένας τ'α πόδια του άλλου.

»Ο δούλος δεν είναι ανώτερος απ' τόν κύριο του, ούτε κι' ο απόστολος ανώτερος από 'Εκείνον που τόν έστειλε.

Ήταν η απάντησι στην ερώτησί τους ποιος θάταν ο μεγαλύτερος στο βασίλειο των ούρανω; Εκείνος που ταπεινώνεται και βάζει τελευταίο τόν εαυτό του, όπως έκανε ο 'Ιησούς.

Υστερα ο 'Ιησούς κάθισε στο τραπέζι, ανάμεσα στους δώδεκα μαθητές Του.

Θέλησα να φάω αυτό το Πάσχα μαζί σας, πριν να πάθω... τους είπε.

Και σέ λίγο πρόσθεσε:

— Ένας από σας θα με παραδώσει!

Τα λόγια Του άντηξαν φοβερά σ'αυτιά όλων. Κι' ο καθένας τους άρχισε να Τόν ρωτά με αγωνία:

— Μήπως είμ' εγώ;...

— Ποιος είναι λοιπόν; φώναξε ο Πέτρος.

— Ποιος είναι; ρώτησε κι' ο 'Ιωάννης, ο αγαπημένος μαθητής του 'Ιησού, ακολουπώντας το κεφάλι του στο στήθος Του.

— Εκείνος που θα βουτήση το χέρι του μαζί με μένα στο πιάτο, απάντησε ο 'Ιησούς.

Κι' ενώ Τόν κύτταζαν όλοι σάν μαρμαρωμένοι, βούτησε ένα κομμάτι ψωμί στο φαγητό πουχε στο πιάτο Του, και τώδωσε ήσυχα στον 'Ιούδα.

— Εγώ είμαι, Κύριε;... άκούστηκε η φωνή του 'Ιούδα, τρεμουλιαστή, μέσα στη σιωπή.

— Έσύ το είπες... πρόφερε ο 'Ιησούς. Κάμε γρήγορα αυτό που πρόκειται να κάνεις.

Ο 'Ιούδας άρπαξε το ψωμί κι' ώρμησε έξω απ' την κάμαρα. Ο 'Ιησούς πήρε τότε ένα καρτέλι το ελόγησε, τόκοψε κι' έδωσε ένα κομμάτι σε καθένα από τους έντεκα.

Πάρτε και φάτε, είπε. Αυτό είναι το Σώμα Μου.

Υστερα γέμισε το κύπελλό Του με κρασί κι' ευχαρίστησε το Θεό. Έδωσε έπειτα το πετήρι στους άλλους και πρόσθεσε:

Πίντε όλοι απ' αυτό. Είναι το Αίμα Μου, το της Καινής Διαθήκης, που θα χυθή για πολλούς, για άφεσι των αμαρτιών τους.

Κι' αφού ήπιαν όλοι, συνέχισε:

Για λίγο καιρό θα είμαι ακόμη μαζί σας, παιδιά μου. Θα με ζητήσετε. Με λέω και σέ σας, όπως είπα στους 'Ιουδαίους: 'Εκεί που πηγαίνω, δε μπορείτε να ρωτήτε σεις... Σας δίνω μία νέα έντολη, ν' αγαπάτε αλλήλους, όπως σας αγάπησα εγώ. Απ' αυτό θα ξέρουν όλοι πως είσατε μαθητάι Μου.

— Μα πού θα πάς, Κύριε; ρώτησε ο Πέτρος.

— Εκεί που πηγαίνω, δε μπορείς τώρα να μ' ακολουθήσης, απάντησε ο 'Ιησούς. Θαρρήσε όμως αργότερα.

— Γιατί δε μπορώ να Σ' ακολουθήσω τώρα, Κύριε; φώ...ξε ο Πέτρος. Και την ψυχή μου ακόμα θα δώσω για Σένα!

Ο 'Ιησούς τόν κύτταξε μελαγχολικά:

— Την ψυχή σου θα δώσης για Μένα; Σου λέω λοιπόν πως, πριν λαλήση ο πέτεινός, θα Με απανήθης τρεις φορές.

— Δε θα Σ' απανήθω, κι' αν ακόμα πρέπει να πεθάνω μαζί Σου! διαμαρτυρήθηκε ο Πέτρος.

— Μα ο 'Ιησούς έκαμε σ' αυτόν και σ' όλους ένα νόημα να σωπάσουν και τους είπε ύστερα:

— Ας μη ταραζεται η καρδιά σας. Πιστεύετε στο Θεό, και σέ Μένα πιστεύετε. Υπάρχουν πολλά οικήματα στον οίκο του Πατέρα Μου. Αλλοιώς θα σας έλεγα πως πηγαίνω να σ'α ετοιμάσω τόπο. Υστερα θα ξαναρθώ και θα σας πάρω μαζί Μου, για να είσατε και σεις όπου είμαι 'Εγώ.

»Είμαι η αλήθεια και η ζωή. Από Μένα πηγαίνει κανείς προς τόν Πατέρα Μου. Αν ξέρατε 'Εμένα, γνωρίζατε και τόν Πατέρα Μου, και στο έξης Τόν ξέρετε και Τόν είδατε.

— Δείτε μας, Κύριε, τόν Πατέρα, και μ'α φτάνει! φώναξε ο Φίλιππος.

— Τόσον καιρό είμαι μαζί σας, κι' ακόμα δε με γνώρισες, Φίλιππε; Όποιος είδε 'Εμένα, είδε και τόν Πατέρα Μου!

Τα απλά αυτά λόγια ήταν η απάντησι που περίμεναν τόσον καιρό. Ο 'Ιησούς, ο Υιός της Μαρίας, ήταν τό ίδιο με τόν Παυτοδύναμο Θεό, τόν Κύριο του ούρανού και της γής.

— Αν Με αγαπάτε, τηρήσατε τις έντολές Μου, πρόσθεσε. Και σ'οποιος Με αγαπάει, θα αγαπηθή από τόν πατέρα Μου...

Υστερα ο 'Ιησούς αποχαιρέτησε τους μαθητές Του:

— Σας άφίνω ειρήνη... Ας μην ταραζεται η καρδιά σας κι' ας

μή δειλιάζει. ...Αν μείνετε σ' 'Εμένα και τ'α λόγια Μου μείνουν σέ σας, θα ζητάτε ό,τι θέλετε, και θα σ'α γίνεται... Αυτή είναι η έντολή Μου, ν' αγαπάτε αλλήλους όπως σας αγάπησα 'Εγώ. Μεγαλειότερη απ' αυτή την αγάπη δεν έχει κανένας, απ' τ'ο να προσφέρει την ψυχή του για τους φίλους του.

Σηκώθηκε έπειτα και είπε απλά:

— Σηκώθηκε τώρα. Ας πηγαίνουμε.

Κι' ένας-ένας τόν ακολουθήσαν προς τη Γεθσημανή.

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ήταν ένα σκοτεινό βράδυ, ύγρο και κρύο — ή έκτη μέρα του 'Απριλίου του έτους 30.

Σ' ένα δωμάτιο με κόκκινους τοίχους, κοντά στο Ναό, κουβέντιαζαν δυο άντρες. Ο ένας ήταν ο Καϊάφας, άρχιεργς του Ναού και ασπνδός έχθρος του 'Ιησού. Ο άλλος ο 'Αννας, ο πεθερός του Καϊάφας κι' ο ισχυρότερος άνθρωπος στην 'Ιερουσαλήμ.

Για πολλά χρόνια, ο 'Αννας είχε τ'ο αξίωμα του άρχιεργς. Τώρα που είχε γεράσει, τ'ο είχε μεταβιβάσει στον Καϊάφα. Μά όλοι ξέρανε πως αυτός διατηρούσε πραγματικά την εξουσία.

Τώρα είχαν συναντηθή οι δυο τους, για να σχεδιάσουν τ'ο θάνατο του Υιού του Θεού.

— Πρέπει να τελειώνουμε! είπε νευρικά ο Καϊάφας. "Αν δεν έξοντώσουμε αυτό τόν άνθρωπο, τόν 'Ιησού, θα μ'ας καταστρέψη όλους... Κι' άποψε είναι η κατάλληλη νύχτα!

— Μα πως μπορεί να μ'ας καταστρέψη αυτός ο αλήτης του δρόμου; παρατήρησε ειρωνικά ο 'Αννας.

Ο άλλος άκασανε βαθειά κι' απάντησε:

— Έχει πολύ επικίνδυνες ιδέες! Λέει στον κόσμο πως όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι άπεναντί του Θεού. Θέλει ν' αγαπήει κάθε άνθρωπος τόν άλλο σαν αδελφό του — όποιος κι' αν είναι αυτός. Λέει πως είναι άμαρτία ν'άχη κανείς πλούτη και να τ'α μεταχειρίζεται άσχημα. Και φωνάζει στο λαό ότι είμεis όλοι, οι Φαρισαίοι, οι γραμματείς και οι άρχιεργς, είμαστε ύποκριτές κι' άμαρτωλοί!

— Είναι τρομερό να λέγεται, αυτό... γιατί είν' αλήθεια! ψιθύρισε ο 'Αννας.

Ο Καϊάφας άρρωσε τ'α φρύδια του και συνέχισε:

— Προχτές, μπήκε στην αούλη του Ναού κι' έδιωξε από κεί μ' ένα μαστιγίο τους έμπόρους και τους άργυραμοιούς μας!

— Πώς! Τόλμησε να κάνει τέτοιο πράγμα; φώναξε ο 'Αννας!

— Ναι! Και τους είπε: «Μή μεταβάλλετε τόν οίκο του Πατρός μου σε οίκο έμπορίου».

Τόν οίκο του Πατρός του... πρόφερε ο 'Αννας χαϊδεύοντας την οικογένειά του. Μα αυτό μοιάζει σαν βλασφημία... σαν να τη γενειάει κι' αυτός Θεός! Έχεις δίκιο, Καϊάφα, ο 'Ιησώλης πως είναι κι' αυτός Θεός! Έχεις δίκιο, Καϊάφα, ο 'Ιησώλης πως είναι επικίνδυνος. Πρέπει να τόν συλλάβουμε, όταν τελειώσουν οι γιορτές.

— Δε μπορούμε να περιμένουμε τόσο πολύ... ούτε μία μέρα ακόμα! Μπορεί να σηκωθεί στο πόδι ο λαός και να τόν βοηθήσει. Πρέπει να βιαστούμε!

— Θάχης ετοιμάσει κάποιο σχέδιο, υποθέτω, είπε ο 'Αννας.

— Και βέβαια! απάντησε ο Καϊάφας τρίτοντας τα χέρια του. Τάχω κανονίσει όλα.

Και τ'ο έξηγησε τ'ο σχέδιό του: Θα συλλάμβαναν τόν 'Ιησού και τ'ο έξηγησε τ'ο σχέδιό του: Θα τόν καθηγορούσαν για βλασφημία, έκείνη τη νύχτα. Θα τόν κατηγορούσαν για άσχημα πράγματα — ότι ισχυριζόταν πως ήταν Θεός — και για άσχημα πράγματα — ότι προετοίμαζε μία επανάστασι κατά των Ρωμαίων δούλων — ότι φιλοδοξούσε να γίνη βασιλεύς των 'Ιουδαίων. Κατακτητών και φιλοδοξούσε να γίνη βασιλεύς των 'Ιουδαίων.

— Η ποιή για τ'α δυο αυτά εγκλήματα ήταν ο θάνατος.

— Δεν έκαμε τίποτε απ' αυτά, ψιθύρισε ο 'Αννας. Μα πρέπει να πούμε έτσι, αλλιώς δε θα μπορούσαμε να τόν βγάλουμε απ' τη μέση!

— Πρέπει να τόν δικάσει τ'ο δικό μας δικαστήριο, τ'ο Σανεντρίν. Αλλ' άποψε κι' όλας! Γιατί, αν μ'αθή ο λαός πως δικάζεται ο 'Ιησούς, μπορεί να ξεσηκωθεί και να μ'ας σκοτώσει όλους... Τόν άσπανε και δε θέλουμε να πάθω κακό!

— Έμενε κάτι ακόμα: Τ'ο δικαστήριο θα καταδίκαιζε σέ θάνατο τόν 'Ιησού. Μα ή απόφασι έπρεπε να επικυρωθή απ' τ'ο Ρωμαίο διοικητή, τόν Πόντιο Πιλάτο. Τίποτε δε μπορούσε να γίνη, χωρίς την έγκρισι των Ρωμαίων κατακτητών.

— Είσα ο μόνος άνθρωπος στην 'Ιερουσαλήμ, που μπορείς να έπηρεάσης τόν Πιλάτο, είπε ο Καϊάφας τόν πεθερό του. Θα τόν πείσης να έγκρινη την έκτέλεσι του 'Ιησού; Γρήγορα όμως, πριν να τόν σώσει ο λαός!

— Ναι, θα τ'ο πετύχω, απάντησε ο 'Αννας με πεποίθησι. Στείλε έσύ να συλλάβης τόν 'Ιησού.

Δεν ξέρομε πού βρίσκεται. Μα περιμένει έξω κάποιος απ' τους ανθρώπους του, που θέλει να σου μιλήση!

— Είναι πληροφοριοδότης; Προδότης;

— Ναι. Ήταν φίλος του 'Ιησού, μα τώρα ήρθε να μ'ας πη που μπορούμε να τόν πιάσουμε άποψε. Λέει πως είναι μοναδική ευκαιρία!

Κι' ο Καϊάφας πήγε ως την πόρτα, την άνοιξε και είπε:

— Έλα μέσα. 'Ιούδα 'Ισκαριώτη.

Ο 'Ιούδας μπήκε στο δωμάτιο και προσκύνησε τόν 'Αννα.

— Πως λέγεσαι; τόν ρώτησε εκείνος.

— 'Ιούδας. Είμαι από τ'ο Κιριόθ και γι' αυτό με λένε 'Ισκαριώτη.

— Τόσον καιρό ήσουν φίλος του 'Ιησού;

— Τρία χρόνια σχεδόν.

— Μα πως ένας καλός άνθρωπος σαν και σένα πηγαίνει μαζί μ'αυτό τόν αλήτη;

— Πιστεύα στον 'Ιησού, απάντησε απλά ο 'Ιούδας.

— Γιατί λοιπόν τόν έγκατέλειψες τώρα και τόν προδίνεις;

Ο 'Ιούδας κύτταξε τ'ο ταβάνι.

Δεν ξέρω... πρόφερε άργά. 'Ισως έπειδή μιλάει ήπια σ'αυτούς τους ταραγμένους καιρούς που περνάει! Λέει πως πρέπει ν' αγαπάμε όλο τόν κόσμο και να ύποχωρούμε σ' όλους...

— Καταλαβαίνω! διέκοψε ο Καϊάφας. Θάθελες να γίνη άρχηγός τ'ο λαού, σέ μία επανάστασι εναντίον του κατακτητή. Κι' αυτός σ'α ποιοτήσε.

— Ναι, αυτό είναι! φώναξε ο 'Ιούδας.

— Και κάτι άλλα ακόμα: Είπες, νομίζω, στον άρχιεργά Καϊάφα, ότι άποψε είναι η καλύτερη ευκαιρία για να συλλάβουμε τόν 'Ιησού.

— Ναι, αυτό είναι! φώναξε ο 'Ιούδας.

— Γιατί άποψε θα σ'ας άφιση να τόν πιάσετε... Αν ήθελε, θα μπορούσε να έξογλη απ' τους στρατιώτες σας, να χαθή μπροστά απ' τ'ο μάτια σας! Άποψε όμως περιμένει τη σύλληψι του.

— Και γιατί δε θα κάνει τέτοια θάύματα άποψε;

— Γιατί πιστεύει πως πρέπει να πεθάνη, για να σώση τόν κόσμο!

— Καλά. Πες μας λοιπόν πού μπορούμε να τόν βρούμε, τη νύχτα, όταν θα κοιμάται όλη η 'Ιερουσαλήμ. Ως τ'ο πρωί πρέπει ναχουν τελειώσει όλα.

— Θα κάνω γρήγορα αυτό που πρόκειται να κάνω.

Ο 'Ιούδας άκούσε ένα ηχο από νοήματα.

— Μα δεν τ'ο κάνω αυτό για λεφτά! διαμαρτυρήθηκε. — Φυσικά! συμφώνησε ο 'Αννας. Τ'ο κάνει μοναχα γιατ'ο θε-ωρείς σωστό... Μα πρέπει ν' αποξημαίνης για τόν κόπο σου. Νά, πάρε αυτά τα τριάντα άργύρια!

Τα άσημένα νομίσματα κουδουνίσανε μέσα στη φούχτα του 'Ιούδα.

— Κάνε γρήγορα τώρα! είπε ο 'Αννας.

— Υστερα ξεκίνησε άμέσως με τ'ο φορέο του για την κατοικία του Πιλάτου.

Κουβέντιασε μαζί του λιγώτερο από μισή ώρα. Όταν όμως έφυγε από κεί, είχε πιά εξασφαλίσει τη συνεργασία του.

Μα κι' ο Καϊάφας έκανε ό,τι έπρεπε. Μάζεψε απ' τις ταβέρες και τ'α καταγώνια ένα όχλο από άθλια ύποκειμενα, πληρωμένα για να ύπακούσουν στις διαταγές του... Έπρεπε να φανή πως όλη η 'Ιερουσαλήμ καταδίκαιζε τόν Ναζωραίο.

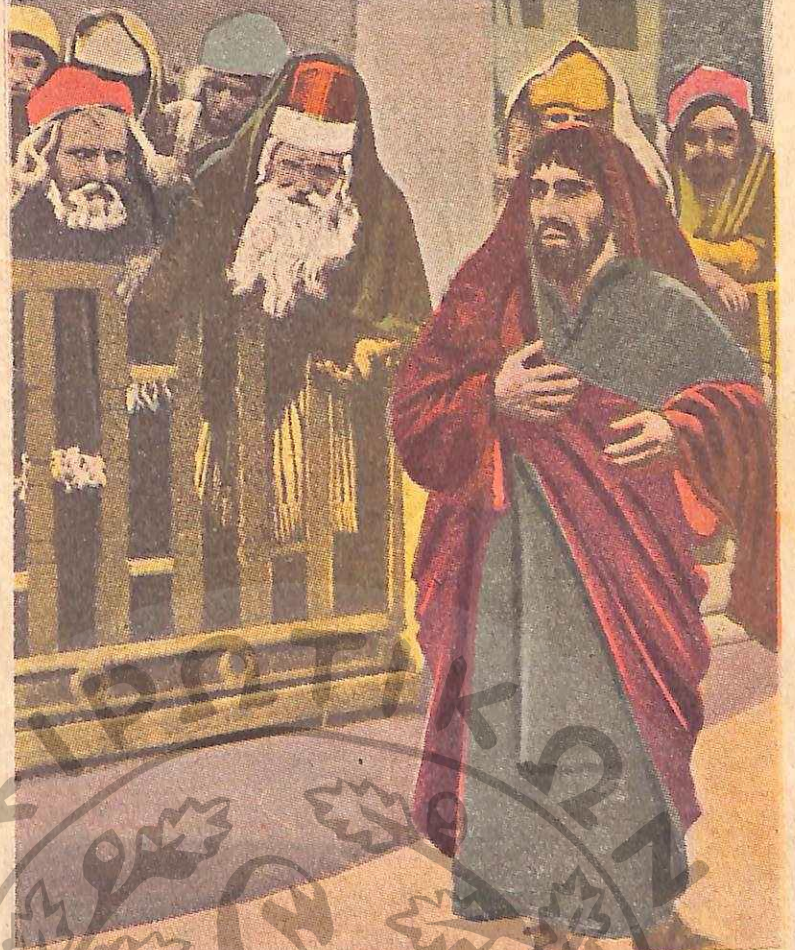
Συγκέντρωσε επίσης ο Καϊάφας τους φύλακες του Ναού και μερικούς Ρωμαίους στρατιώτες για τη σύλληψι του 'Ιησού.

— Μπράβο! Ενέργησε γρήγορα, τ'ο είπε με ικανοποίησι ο 'Αννας.

— Πιο γρήγορα απ' ό,τι νομίζεις. Είδοποίησα όλα τ'α μέλη του δικαστηρίου μας πως πρόκειται να συνεδριάσουν άποψε τη νύχτα... Στο μεταξύ, γύρισε κι' ο 'Ιούδας 'Ισκαριώτης. Έμοσθε που άκριδώς πρέπει να μ'ας πη.

— Δε μ' άρέσει καθόλου αυτός ο άνθρωπος, είπε ο 'Αννας με περιφρόνησι. Σχισμένοι είναι τ'οι προδότες, εις ας έρθη μέσα...

Κι' ο 'Ιούδας μπήκε πάλι, για να δώση τις τελευταίες πληροφορίες.

Τ'α άσημένα νομίσματα κουδουνίσανε μέσα στή φούχτα του 'Ιούδα

— για να προδώσει στους συνεόχους του που τόν μισούσαν, τ'ο μόνο αληθινό φίλο που είχε ποτέ...

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Είχαν περάσει οι 9, όταν ξεκίνησε ο 'Ιούδας απ' τ'ο Ναό, οδηγώντας τους στρατιώτες που είχε μαζέψει ο Καϊάφας. Οι δρόμοι που περνούσαν, ήταν έρημοι και σκοτεινοί. Δεν άκούγονταν, μεσ' στή σιωπή, παρά τ'α βήματα τους, ή κλαγή των όπλων τους και καπου - κάπου ένα μακρυνο γαύγισμα σκυλιού.

Πηγαίναν προς τ'ο Όρος των Ελαιών.

— Άκουσα παραξένες ιστορίες γι' αυτό τόν 'Ιησού, είπε κάποιος στρατιώτης. Λένε πως έχει μυστηριώδη δύναμη. Ανασταίνει νεκρούς, περπατά πάνω στη θαλάσσαι και τρέφει χιλιάδες ανθρώπους με λίγα ψωμιά και ψάρια... Είν' ένας άνθρωπος επιφοδός!

— Δεν έχει πειράξει ποτέ κανένα, τόν καθηπούσε ο 'Ιούδας.

— Πού βρίσκεται τώρα;

— Στο δάσος, κοντά σ' ένα ελαιοτόξισο. Η τοποθεσία αυτή λέγεται Γεθσημανή. Έχει πολλούς κήπους ποειοφραγμένους... Πήγε κι' άλλότες εκεί ο 'Ιησούς, συχνά, ποτέ όμως τόσο άργα. Τις άλλες νύχτες, αυτός κι' οι σύντροφοί του μένανε σέ φιλικά σπιτία.

— Πι κάνουνε τώρα στο δάσος;

— Δεν ξέρω. Μα δεν ύπάρχει κανείς φοδός απ' τόν 'Ιησού...

Τ'ο στρατιωτικό άσπασμα περπατώνς λίγη ώρα ακόμα. Σαφινκά, ο 'Ιούδας σήκωσε τ'ο χέρι του, κι' όλοι στήσιάνησαν μπροστά σ' ένα ψηλό φράχτη, κοντά στο δρόμο της Βηθανίας.

— Είν' αμικρο άνοιγμα, σαν πόρτα, ύπάρχει σ' αυτό τ'ο φράχτη που τριγυρίζει τόν ελαιώνα. Ο 'Ιούδας έκανε νόημα στους στρατιώτες να περιμένουν, προχώρησε δυο βήματα και κύτταξε μέσα με προφύλαξι, ψάχνοντας ανάμεσα στις έλτες.

— Αμικρο άνοιγμα, σαν πόρτα, ύπάρχει σ' αυτό τ'ο φράχτη που τριγυρίζει τόν ελαιώνα. Ο 'Ιούδας έκανε νόημα στους στρατιώτες να περιμένουν, προχώρησε δυο βήματα και κύτταξε μέσα με προφύλαξι, ψάχνοντας ανάμεσα στις έλτες.

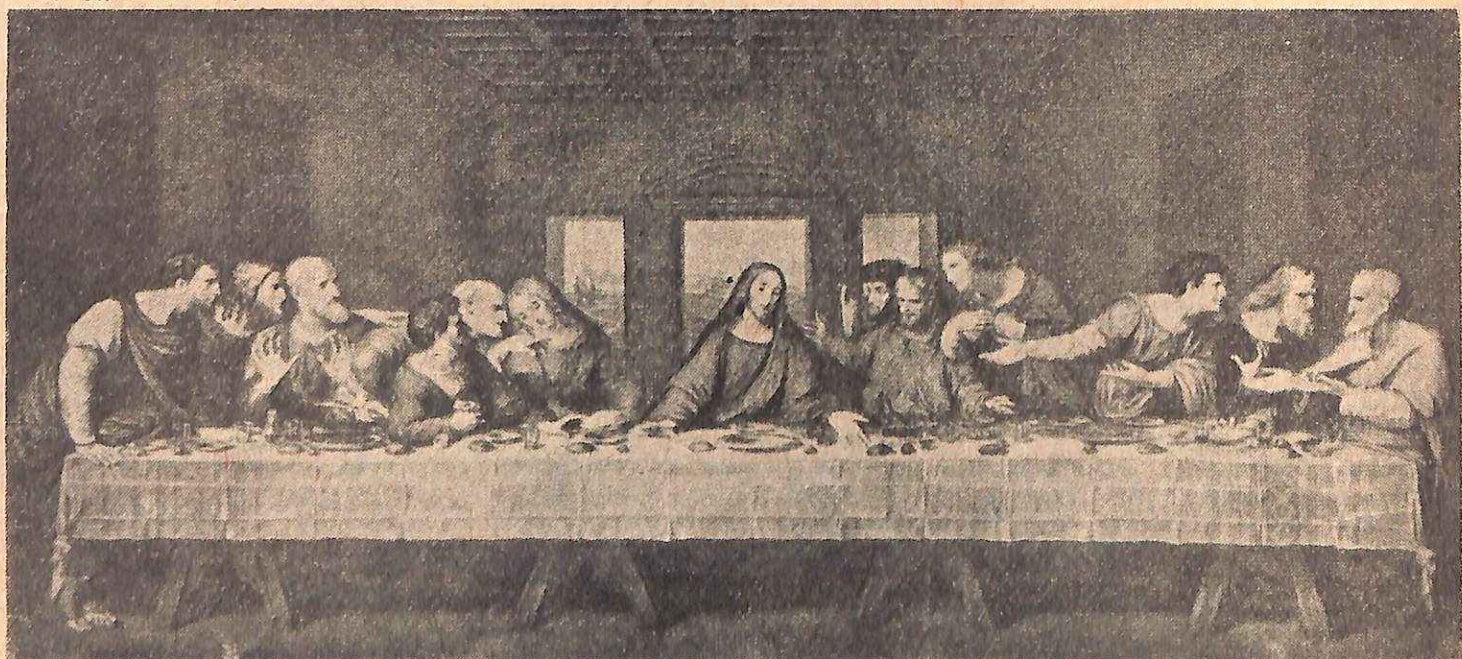
— Αμικρο άνοιγμα, σαν πόρτα, ύπάρχει σ' αυτό τ'ο φράχτη που τριγυρίζει τόν ελαιώνα. Ο 'Ιούδας έκανε νόημα στους στρατιώτες να περιμένουν, προχώρησε δυο βήματα και κύτταξε μέσα με προφύλαξι, ψάχνοντας ανάμεσα στις έλτες.

— Αμικρο άνοιγμα, σαν πόρτα, ύπάρχει σ' αυτό τ'ο φράχτη που τριγυρίζει τόν ελαιώνα. Ο 'Ιούδας έκανε νόημα στους στρατιώτες να περιμένουν, προχώρησε δυο βήματα και κύτταξε μέσα με προφύλαξι, ψάχνοντας ανάμεσα στις έλτες.

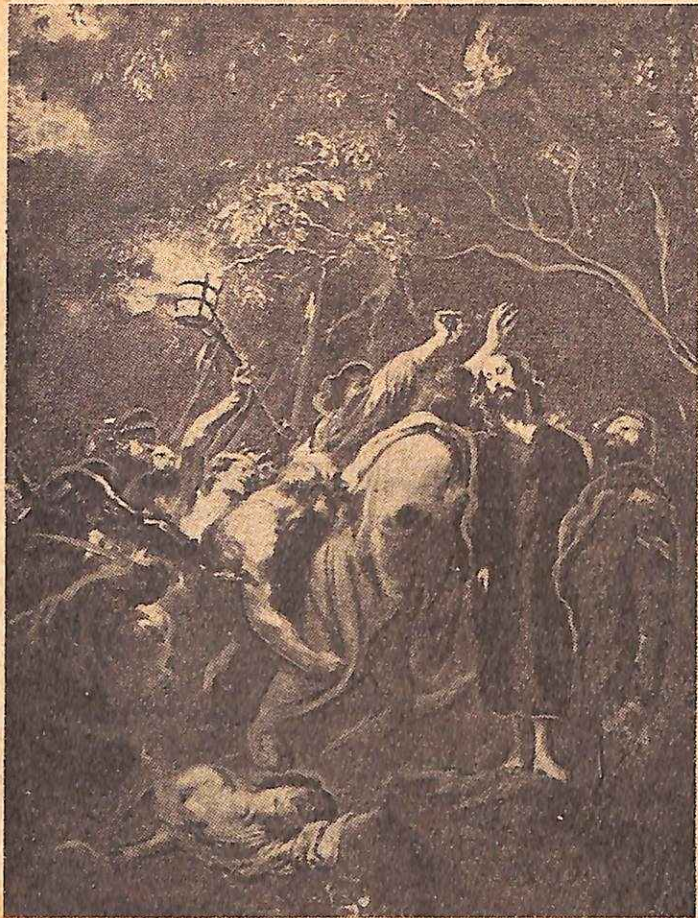
— Αμικρο άνοιγμα, σαν πόρτα, ύπάρχει σ' αυτό τ'ο φράχτη που τριγυρίζει τόν ελαιώνα. Ο 'Ιούδας έκανε νόημα στους στρατιώτες να περιμένουν, προχώρησε δυο βήματα και κύτταξε μέσα με προφύλαξι, ψάχνοντας ανάμεσα στις έλτες.

— Αμικρο άνοιγμα, σαν πόρτα, ύπάρχει σ' αυτό τ'ο φράχτη που τριγυρίζει τόν ελαιώνα. Ο 'Ιούδας έκανε νόημα στους στρατιώτες να περιμένουν, προχώρησε δυο βήματα και κύτταξε μέσα με προφύλαξι, ψάχνοντας ανάμεσα στις έλτες.

— Αμικρο άνοιγμα, σαν πόρτα, ύπάρχει σ' αυτό τ'ο φράχτη που τριγυρίζει τόν ελαιώνα. Ο 'Ιούδας έκανε νόημα στους στρατιώτες να περιμένουν, προχώρησε δυο βήματα και κύτταξε μέσα με προφύλαξι, ψάχνοντας ανάμεσα στις έλτες.

— Θέλησα να δείπνισω αυτό το Πάσχα μαζί σας, πριν να πάθω...ενιε ο 'Ιησους όταν κάησε στο τραπέζι ανάμεσα στους δώδεκα απόστολους.

Ο προδότης μαθητής φίλησε τὸν Ἰησοῦ στὸ μάγουλο...

...γούρα, μερικοί ἀπ' τοὺς ἀποστόλους. Ἄλλοι τρεῖς βρίσκονταν πὸ πέρα. Κι' αὐτὸς ποὺ ροχάλιζε, ξεπλωμένος στὰ χέρτα, πάνω στὸν ἀπλωμένο μονδῶα του, ἦταν ἀσφαλῶς ὁ Πέτρος.

Μὰ κι' ὁ Ἰωάννης κοιμότανε, ἔξω ἀπὸ ἕνα σπιτάκι. Τὸ ἴδιο κι' ὁ ἀδελφός του, ὁ Ἰάκωβος, κάτω ἀπ' τὴ μεγαλειότερη ἐλιά.

Μὰ ποὺ ἦταν ὁ Ἰησοῦς; Ὁ Ἰούδας δὲν τὸν ἔβλεπε πούθενά... Ἦταν ἔτοιμος νὰ μῆλὶ στὸν ἐλαιῶνα, μαζί με τοὺς στρατιώτες, δ- τὰ ἀκούσε μιά γυναικίμ φωνὴ ποὺ προσευχότανε. Σταμάτησε ἀμέσως κι' ἀφουγκράστηκε. Κάπου, ἀνάμεσα στὰ δέντρα, ὁ Ἰησοῦς εἶχε γο- νάτισει. Κι' ἀκούονταν ἡ ποιεμένη φωνὴ Του:

— Πάτερ μου, ἂν εἶναι δυνατόν, ἄς παρέλθῃ ἀπὸ μένα αὐτὸ τὸ πο- τήρι!

Ὁ Ἰούδας ἔκαμε ἕνα σαρκαστικὸ μορφασμό. — Φοβάται! Φοβάται! Παρακαλεῖ γιὰ νὰ γλυτώσῃ...

Μὰ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε τελειώσει τὴν προσευχή του: — Μὰ ἂς γίνῃ ὅχι ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλὰ ὅπως ἔσθ' ὅθελαι! πρόσθεσε.

Ὁ Ἰούδας ἔμεινε τώρα σὰν ἀπολιθωμένος. Δὲν περίμενε καθόλου τὰ λόγια αὐτά...

Ὁ Κύριός δὲν ἤθελε νὰ πεθάνῃ. Μὰ, ἂν ἐπέμενε ὁ Πατέρας Του, γιατί ἔτσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ, θὰ δεχό- ταν τότε ὑπάκουα τὸ θάνατο.

«Τί εἶδους προσευχὴ εἶν' αὕτη;» σκέφτηκε ὁ Ἰούδας. Δὲ χωροῦσε στὸ μυαλό του τόση ταπεινωσύνη...

Μέσ' στὴ σιωπὴ ποὺ ἀκολουθῆσε, ἀκούοντανε τώρα ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος, σὰν νὰ σερνότανε πάνω στὰ χόρτα ἕνα μακρὸ ροῦχο. Ἡ ἀσπρὴ μορφή του Ἰησοῦ ξεπρόβαλε μέσα ἀπ' τὸ σκοτάδι, στὴν ἀστροφεγγιά. Πλησίασε τὸ μαθητὴ Του ποὺ ροχάλιζε, ἔσκυψε πάνω του καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν μπορέσατε λοιπὸν ν' ἀγρυπνήσετε μιά ὥρα μαζί μου;... Ἀγρυπνῆτε καὶ προσεύχεσθε, γιὰ νὰ μὴ μῆλτε σὲ πειρασμό. Τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμο, ἀλλ' ἡ σάρκα ἀσθενεῖ. Κοιμόσαστε λοιπὸν καὶ ἀναπαύεστε; Κιττάχτε! Ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου παραδίδεται σὲ χέ- ρια ἀμωρτωλῶν. Σηκώθητε καὶ ἄς πηγαίνουμε. Νά, πλησίασε αὐτὸς ποὺ θὰ με παραδώσῃ.

Ὁ ψαράς μουρμούρισε κατ', μοισοκοιμισμένος ἀ- κόμα. Ὑστερὰ πετάχτηκε ὁρθός.

— Πλησίασε ἡ ὥρα, Πέτρε, πρόσθεσε ἀπλὰ ὁ Ἰη- σοῦς.

Ὁ Ἰούδας δὲν καθυστέρησε περισσότερο. Ἀκού- μπησε τὴν ἰδρωμένη φούχτα του στὸ χέρι τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν στρατιωτῶν καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Εἰν' ἡ ὥρα τώρα. Πάμε νὰ τὸν συλλάβετε. Ἐ- κείνος ποὺ θὰ φιλήσῃ, αὐτὸς θάνατ' ὁ Ἰησοῦς!

Οἱ φωνές, ὁ θόρυβος τῶν ὀπλῶν κι' οἱ ἀναμένες δα- ρες ποὺ κρατοῦσαν οἱ στρατιώτες, κάνανε ὅλους τοὺς ἀποστόλους νὰ ἐυπνήσουνε καὶ νὰ σηκωθῶνε, τρομα- χμένοι. Παρακαλοῦσαν τὴ σκηνὴ ἐκείνη, χωρὶς νὰ τολμοῦν νὰ ἐπέμβουν...

Ὁ Ἰούδας προχώρησε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸν Ἰησοῦ.

— Χαίρε, Ραββί, τοῦ εἶπε.

Ὁ Ἰησοῦς τὸν κύτταξε μελαγχολικά, — Γιατί ἤρθες, φίλε; πρόσθεσε μονάχα.

Ἀπλώσε ὑστερὰ τὰ χέρια Του καὶ τὸν τράβηξε πὸ κοντὰ Του. Κι' ἐκείνος, ὁ προδότης μαθητὴς Του, τὸν φίλησε στὰ μάγουλα.

Ἦταν τὸ σύνθημα. Οἱ Ῥωμαῖοι στρατιῶτες προχώρησαν ἀμέσως, με τὰ ὄπλα στὰ χέρια, κι' ἄρπαξαν τὸν Ἰησοῦ, καθὼς πλησίαζε τὸν ἀρχηγό τους.

Μὰ αὐτὸ ξεπερνοῦσε πιά τὴν ἀντοχὴ τοῦ Πέτρου! Τὸ μακρὸ ψαρά- δικο μαχαίρι τοῦ γυάλισε στὰ χέρια του, κι' ὥρμησε νὰ χτυπήσῃ τοὺς στρατιώτες.

Πάλεψε μερικές στιγμὲς μαζί τους. Ὑστερὰ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ἰησοῦ:

— Πέτρε, Πέτρε! Εἶλε τὸ μαχαίρι σου στὴ θήκη του!... Νομίζεις λοιπὸν πὺς δὲ μπορῶ νὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα μου, κι' αὐτὸς νὰ μοῦ στείλῃ περισσότερες ἀπὸ δώδεκα λεγεῶνες ἀγγέλων; Μὰ πὺς θὰ ἐκπληρωθῶν οἱ Γραφές; Γιατί αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ!

Ἕνας ἀπὸ τοὺς φύλακες τοῦ Ναοῦ εἶχε φέρεי μαζί του μερικά σκουπιά. Κι' ἄρχισε νὰ δένη μ' αὐτὰ τὰ χέρια τοῦ Ἰησοῦ.

Βλέποντάς το, οἱ μαθηταὶ Του πανικόβληθηκαν. Κατάλαβαν πὺς δὲ θὰ μπορούσαν ποτὲ νὰ τὰ βάλουνε μ' ὅλους ἐκείνους τοὺς πάνοπλους στρατιώτες...

Γιὰ νὰ μὴ συλληφθῶν κι' αὐτοί, σκορπίστηκαν ἔδω κι' ἐκεῖ, μέσ' στὸ σκοτάδι, σὰν τρομαγμένα ἀγρίμια, ἀφίνοντας μονάχον τὸν Ἰησοῦ.

Κανείς τους δὲν εἶχε κάμει τὸ παραμικρὸ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ. Ὁ Ἰούδας εἶχε μείνει λίγο πὺς πῶς ἀπ' τοὺς στρατιώτες. Ἐβλε- πε τὸν Κύριο νὰ φεύγῃ, ἀνάμεσα τους, με τὰ χέρια δεμένα; καὶ θυ- μότανε τὰ παράξενια καὶ ταπεινά λόγια τῆς προσευχῆς Του:

«Ἄς γίνῃ, Κύριε, ὅχι τὸ δικὸ μου θέλημα, ἀλλὰ τὸ δικὸ Σου!».

ΔΙΚΑΖΕΤΑΙ Ὁ Υἱὸς ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἡ πόρτα ἀνοίξε, κι' ὁ ἀρχηγὸς τῶν φρουρῶν ἀνάγγειλε στὸν Ἄννα:

— Φέραμε τὸν κρατούμενο, ὅπως διατάξατε, ἄρχοντα!

Ὁ γερο-Ἄννας ξερόθηκε γιὰ νὰ καθορίσῃ τὸ λαϊμὸ τοῦ κι' ἀνασή- κωσε τὸ σκυφτὸ κορμί του.

— Θὰ δικαστῇ γιὰ βλασφημία, Ἰησοῦ Ναζωραῖε, πρόσθεσε. Ἡ ποι- νὴ εἶναι θάνατος!

Ὑστερὰ οἱ στρατιῶτες ὠδήγησαν τὸν Ἰησοῦ στὸ σπιτὶ τοῦ Καϊά- φα, δίπλα στὸ ναό, καὶ στάθηκαν ἀπ' ἔξω, περιμένοντας διαταγές.

Ὁ Ἰησοῦς, ἀκίνητος ἀνάμεσα στοὺς φύλακες, κύτταξε ἴσια μπροστὰ. Ἄν ὠστόσο γύριζε λίγο τὸ κεφάλι Του, θάβλεπε τὸν Πέτρο, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ μείνῃ κρυμμένος ἀνάμεσα στὸν πλῆθος.

Μιά νέα ὑπρέτρια πέρασε, κρατώντας ἕνα κουβά. Στάθηκε μπρο- στὰ στὸν Πέτρο καὶ τὸν κύτταξε στὸ πρόσωπο.

— Ἦσουν καὶ σὺ μαζί με τὸν Ἰησοῦ τὸν Γαλιλαῖο! τοῦ εἶπε.

— Δὲν ξέρω τί λές... διαμαρτυρήθηκε ὁ Πέτρος.

— Ναι, Ἦσουν μαζί του, ἐπέμεινε ἡ ὑπρέτρια.

— Δὲν τὸν ξέρω καθόλου, εἶπε πάλι ὁ Πέτρος.

Κι' ἀπομακρύνθηκε λίγο, προσπαθώντας ν' ἀνακατευτῇ με τὸν κῶ- σμο, ἀπὸ φόβο μὴ ἀκούσουν οἱ στρατιῶτες τὰ λόγια τῆς κοπέλλας καὶ τὸν συλλάβουνε κι' αὐτόν.

Μὰ, πρὶν κἀνῇ δυὸ βήματα, μιά ἄλλη ὑπρέτρια φώναξε:

— Σίγουρα, εἰν' ἕνας ἀπ' αὐτούς! Τὸν προδίδει ἡ προφορά του.

Καὶ τότε ὁ Πέτρος ὀρκίστηκε:

— Δὲν ξέρω τὸν ἄνθρωπο ποὺ λέτε!

Μόλις εἶχε ξεστομίσει αὐτὸ τὸ τρίτο ψέμμα, ἔφτασε στ' αὐτιά του τὰ λάλημα ἑνὸς πετεινοῦ... Πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες, στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο, ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶχε πῶς θὰ τὸν ἀπαρνιόταν τρεῖς φορές, πρὶν φωνά- ξῃ ὁ πετεινός!...

Ὁ Πέτρος γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Ἰησοῦ. Τὰ μάτια τοῦ Κυρίου ἦ- ταν γεμάτα, ὅχι με θυμὸ, ἀλλὰ μ' ἀγάπῃ καὶ οἰκτοῦ... Ἐξακολουθοῦσε ν' ἀναπνέει τὸ μαθητὴ του!

Κι' ὁ Πέτρος βγήκε ἔξω κι' ἔκλαψε πικρά...

Ἡ δίκη ἄρχισε λίγα λεπτά μετὰ τὰ μεσάνυχτα.

Ἰησοῦ Ναζωραῖε, φώναξε ὁ Καϊάφας, σὲ ὀρκίζω στὸ Θεὸ τὸν ζῶντα, τὸν Παντοδύναμο, νὰ μὰς πῇς ἂν εἶσαι ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ!

— Ἐσὺ τὸ εἶπες, ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς με καθαρὴ καὶ δυνατὴ φωνή.

Ἰησοῦ Ναζωραῖε, ἐπέμεινε ὁ Ἀρχιερεὺς, σὲ ἐξορκίζω στὸν Παν- εὐσπλαγχνον Θεὸ νὰ μὰς πῇς ἂν εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

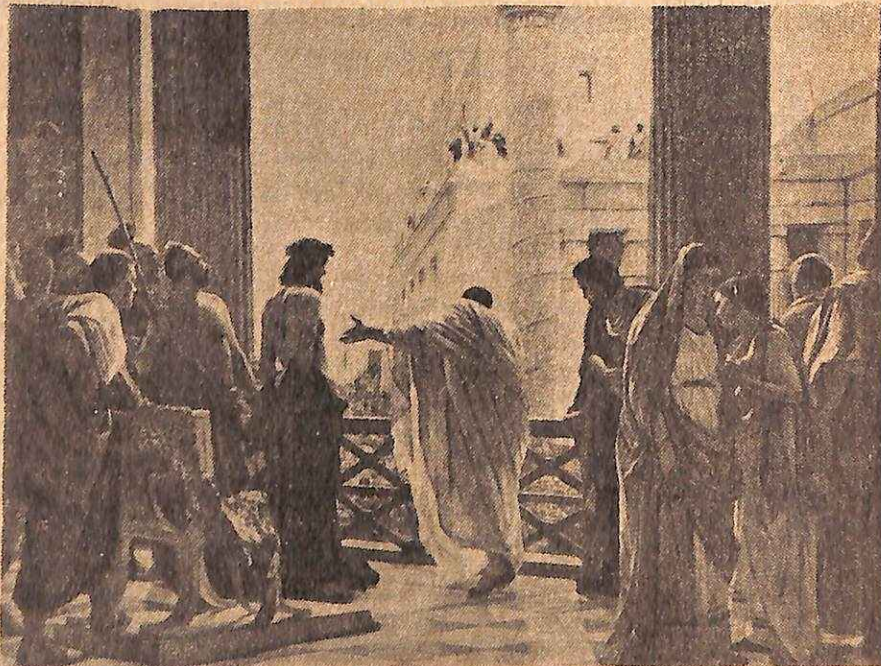
— Εἰμαι!

Ἰκανοποιημένος τώρα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπάντησι, ὁ Καϊάφας διάταξε ν' ἀρχίσῃ ἡ ψηφοφορία τῶν δικαστῶν.

Στὴν ἐπίσημη ἐκείνη στιγμῇ, ἕνας ἄνθρωπος ὥρμησε μέσα στὴν αἰθούσα τοῦ δικαστηρίου. Στὸ δεξιὸ του χέρι κρατοῦσε μιά μικρὴ σακκούλα.

— Ἰούδα Ἰσκαριώτη! Τί θέλεις ἔδω; τοῦ φώναξε ὁ Καϊάφας.

— Ὁ ἄνθρωπος ποὺ καταδικάσατε εἶναι ἀθώος! διαμαρτυρήθηκε ὁ

— Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θέλετε ν' ἀπολύσω, τὸ Βαραβὰ ἢ τὸν Ἰησοῦ Χριστό; ρώτησε ὁ Πιλάτος τὸν κόσμο.

Ἰούδας, Μοῦ εἶχατε ὑποσχεθῇ πὺς δὲ θὰ τοῦ κάνετε κακὸ!... Πάρτε πίσω τὰ λεφτά σας!

— Φύγε ἀπὸ δῶ, Ἰούδα! διάταξε ὁ Καϊάφας. Διῶ- χτε τον, φρουροί!

Μιά πνιγμένη κραυγὴ βγήκε ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ με- τανοημένου προδότη.

Πετάξε χάμω τὴ σακκούλα με τὰ νομίσματα κι' ἔφυγε τρέχοντας, σὰν τρελλός...

Στάθηκε μόνο σ' ἕνα χωράφι, κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο. Βρῆκε ἐκεῖ ἕνα σκονί, τόκανε θηλειὰ καὶ κρεμά- στηκε...

Στὸ μεταξύ, ἡ ψηφοφορία τοῦ δικαστηρίου εἶχε τε- λειώσει. Κι' ἡ ἀπόφασίς ἦταν: θάνατος!

Ὁ κυβερνήτης Πόντιος Πιλάτος βγήκε στὸ μπαλκόνι του, τὸ μισοσκατεμένο καὶ κρυφὸ ἐκεῖνο ἐπιμέρισμα τῆς Παρασκευῆς 7 Ἀπριλίου.

Ἀπὸ κάτω, στὰ σκαλοπάτια, περίμεναν ὁ Ἄννας, ὁ Καϊάφας κι' ὁ Ἰησοῦς.

Πίσω τους καὶ γύρω τους εἶχε συγκεντρωθῇ ὁ ὄχλος ποὺ εἶχε πληρώσει ὁ Καϊάφας, γιὰ νὰ φοῖσῃ τὸν Πι- λάτο με τίς φωνές του...

Ὁ Καϊάφας ἐξηγήσε με συντομία τὴν ὑπόθεσι: Ὁ καταδίκος εἶπε πὺς ἦταν ὁ βασιλεὺς Χριστὸς. Τὸ δι- καστήριό τους τὸν εἶχε καταδικάσει σὲ θάνατο. Τώρα ἔπρεπε νὰ κἀνῃ τὸ ἴδιο κι' ὁ Ῥωμαῖος κυβερνήτης, γιατί οἱ Ἰουδαῖοι δὲν εἶχαν καμμιὰ ἐξουσία ν' ἀπο- δώσουν δικαιοσύνη.

Ὁ Πιλάτος στράφηκε στὸν κατηγορούμενο. — Εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; τὸν ρώτησε.

— Ἐσὺ τὸ λές, ἀπάντησε ἐκείνος.

Ὁ Πιλάτος τὸν κύτταξε με περιέργεια. Ὑστερὰ διάταξε νὰ τὸν φέρουν μέσα; ὅπου δὲ θὰ μπορούσε νὰ τοὺς ἀκούσῃ κανεῖς. Τούδωσε ἕνα κάθισμα καὶ τὸν ἐξανάρωψε:

— Λοιπὸν, εἶσαι πραγματικὰ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰου- δαίων;

Πρὶν ἀπάντησῃ πάλι ὁ Ἰησοῦς, μῆλκε κάποιος κι' ἀπασχόλησε γιὰ κάπὶ τὸν Πιλάτο.

— Εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ἐξανάρωψε γιὰ τρίτη φορὰ τὸν Ἰησοῦ ὁ Πιλάτος, ὅταν τελείωσε.

Ἐκείνος ἔγειρε μπροστὰ καὶ πρόσθεσε ἡσυχα:

— Τὸ βασιλεῖό μου δὲ βρίσκεται ὀ' αὐτὸ τὸν κό- σμο.

— Ἐχεις λοιπὸν ἕνα βασιλεῖο; Εἶσαι βασιλεὺς;

— Ἐσὺ τὸ λές, ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς. Ἐγὼ γεννήθη- κα κι' ἤρθα στὸν κόσμῳ γι' αὐτό: γιὰ νὰ μαρτυρήσω στὴν ἀλήθεια. Ὅποιοι εἶναι με τὴν ἀλήθεια, ἀκούει τὴ φωνὴ μου.

— Μὰ τί εἶναι ἡ ἀλήθεια; ψιθύρισε ὁ Πιλάτος.

Καὶ διάβασε τὴν ἀλήθεια στὰ μάτια τοῦ Ἰησοῦ. Πῆδωσε τότε ὁρθὸς καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἐρεῖς πὺς ἔχω τὴ δύναμι νὰ σε σταυρώσω ἢ νὰ σ' ἀφίσω ἐλεύθερο;

— Δὲ θάχες καμμιὰ δύναμι ἐναντίον μου, ἂν δὲ σοῦ εἶχε δοθῇ ἀπὸ ψηλά, ἀπάντησε ὁ Ἰησοῦς. Γι' αὐτὸ ἔχει τὴ μεγαλύτερη ἀμαρτία ἐκείνος ποὺ με παρέδωσε σὲ θάνατο.

Ὁ Πιλάτος τὸν κύτταξε στὰ μάτια. Ὑστερὰ βγή- κε πάλι στὸ μπαλκόνι του καὶ φώναξε στὸν ὄχλο ποὺ οὐρλιάζε καὶ χειρονομοῦσε:

— Δὲ βρισκῶ κανένα ἐγκλημα σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρω- πο, γιὰ νὰ τὸν καταδικάσω. Ἀφίστε τον ἐλεύθερο!

— Ὁχι! διαμαρτυρήθηκε ὁ Καϊάφας. Εἶναι ἐπικίν- δυνος. Διευεῖρει τὸ λαὸ τῆς Γαλιλαίας...

Τῆς Γαλιλαίας;... Ἡ λέξι αὕτη φάνηκε σὰν μιά λύ- σι στὸν Πιλάτο!

— Ἀφοῦ εἶναι ἀπὸ τὴ Γαλιλαία, δὲν ἔχω δικαιοδο- σία νὰ τὸν δικάσω! δὴλωσε. Ἡ Γαλιλαία, εἶναι ἐπι- κράτεια τοῦ Ἡρώδου. Νὰ τὸν πᾶτε σ' αὐτόν!

Μὰ ὁ Ἡρώδης ἔστειλε πίσω τὸν Ἰησοῦ στὸν Πιλά- το. Ἐκείνος ἔκαμε τότε ἄλλη μιά προσπάθεια, τὴν τελευταία, γιὰ νὰ τὸν σώσῃ.

Θυμήθηκε πὺς ὑπῆρχε στὴν Παλαιστίνη ἕνα παλιὸ ἔθιμο νὰ παίρῃ χάρι τὸ Πάσχα ἕνας φυλακισμένος.

Ἐχομε ἔδω ἕναν ἄλλο καταδίκον, τὸ Βαραβὰ, ἔ- να φονιά ποὺ ἀέξιζε νὰ πεθάνῃ! εἶπε στὸν κόσμο. Ποιὸν ἀπὸ τοὺς δυὸ θέλετε ν' ἀπολύσω, τὸ Βαραβὰ ἢ τὸν Ἰησοῦ Χριστό;

Κι' ὅλοι οὐρλιάσαν με λύσσα:

— Ὁχι αὐτόν! Τὸ Βαραβὰ!

Ὁ Πιλάτος σήκωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴ σιωπὴ.

— Μὰ τί κακὸ ἔκανε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ἐπέμεινε.

— Σταυρώσε τον! Σταυρώσε τον! φώναξε ὁ πληρωμένος ὄχλος.

— Σταυρώσε τον! οὐρλιάσαν οἱ φρουροὶ πῆσαν τὸν Ἰησοῦ. Τοῦ γύμνωσαν τὴν πλάτη, τὸν μαστίγωσαν, τοῦ φόρσαν ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια καὶ ὕστερὰ τὸν ἐξανήσαν στὸν Πιλάτο.

— Σὰς ἐξαλείψω ὅτι δὲ βρισκῶ κανένα ἐγκλημα σ' αὐτόν τὸν ἄν- θρωπο! φώναξε ὁ Πιλάτος, ἀδίσποχτος.

— Σταυρώσε τον! οὐρλιάσαν οἱ πληρωμένοι ἄνθρωποι τοῦ Καϊάφα σοῦ, ποὺ ἔμενε ἡρεμὸς κι' ἀδίσποχτος.

Νικημένος πιά, ὁ Πιλάτος τοὺς φώναξε, με θυμὸ καὶ περιφρόνησι:

— Πάρτε τον καὶ σταυρώστε τον ἐσεῖς, γιατί ἐγὼ δὲν τοῦ βρισκῶ τίποτ!

Ζήτησε ὕστερὰ μιά λεκάνη κι' ἔπλυνε τὰ χέρια του μπροστὰ σὲ ὁ- λους. Κι' ὁ δειλὸς αὐτὸς ἀρχοντας, ποὺ εἶχε φοβηθῇ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἰησοῦ, πρόσθεσε δυνατὰ, ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι:

— Εἰμαι ἀθώος γιὰ τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ δικαίου!

ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟ

Δὲν ἦταν πραγματικὸ ἐπιμέρισμα, αὕτη τὴν Παρασκευὴ. Μόνο ἕνα χλωμὸ κίτρινο χρώμα ἔβαφε τὸν οὐρανὸ, πρὸς τὴν ἀνατολή.

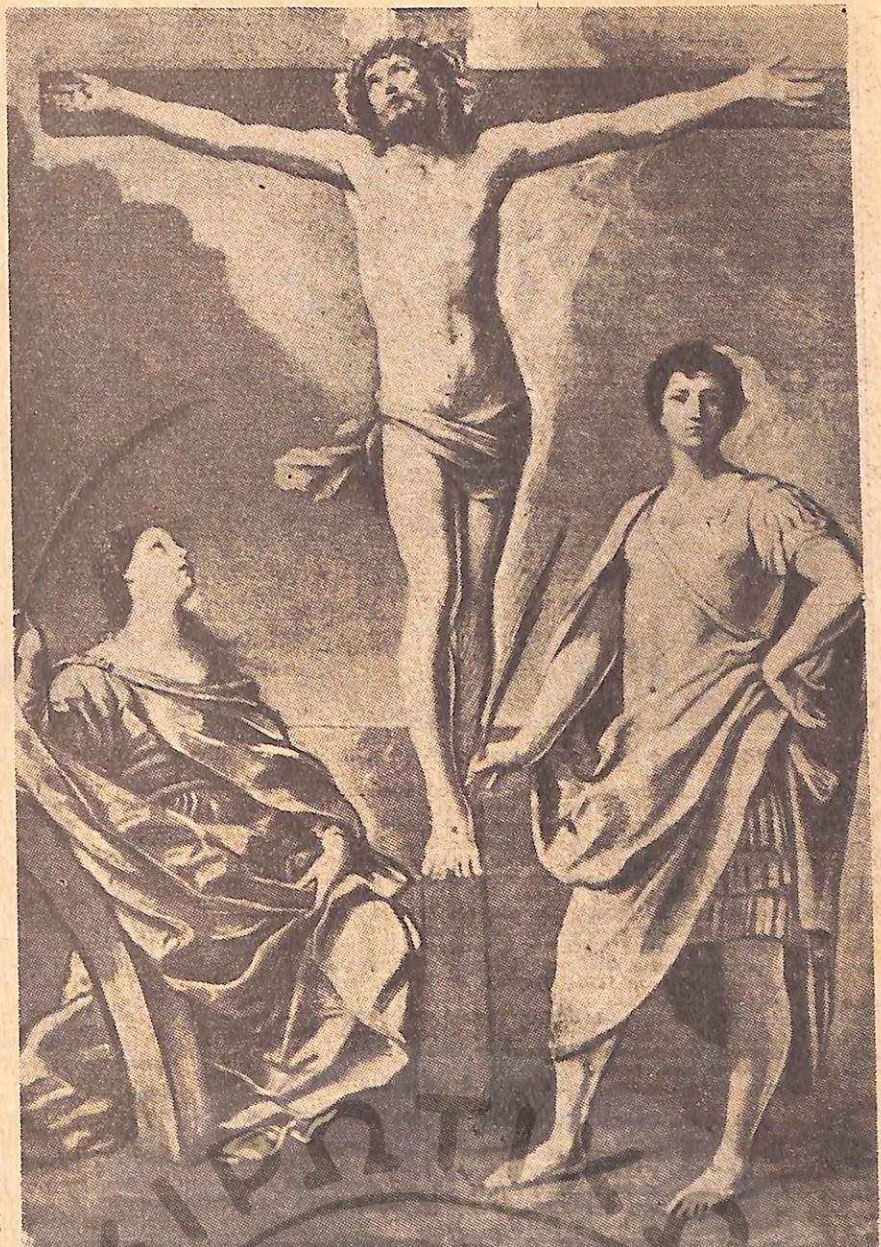
Ὁ Ἰησοῦς κατέβηκε τὰ φορβερά μαρμάρια σκαλοπάτια τοῦ πα- λατιοῦ τοῦ Πιλάτου. Στὸ τέλος τους, τὸν περίμενε ὁ σταυρός.

Οἱ στρατιῶτες τὸν διατάξανε νὰ γονατίσῃ καὶ φέρτωσαν στοὺς ἄ- μους Του τὴ μιά ἀκρὴ τοῦ σταυροῦ. Ἐπρεπε νὰ τὸν κουβαλήσῃ ὁ ἴ- διος ὡς τὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου Του.

Δὲν ἦταν μόνος στὴν τιμωρία Του. Δυὸ κλέφτες συμπεριζόνταν τὴν τοχὴ Του. Κουβαλοῦσαν κι' ἐκεῖνοι τοὺς σταυροὺς τους, στὴν ἴδια πο- τὴν τοχὴ Του. Κουβαλοῦσαν — παραξένη συντροφιά γιὰ κείνον ποὺ δὲν ἔπαυε ρεῖα τοῦ θανάτου — παραξένη συντροφιά γιὰ κείνον ποὺ δὲν ἔπαυε τίποτε καὶ τὰδεῖνα δά...

Ἐσπινάκι, σ' ἕνα στενὸ μέρος τοῦ δρόμου, ὁ Ἰησοῦς σκόνταψε κι' ἔπεσε. Οἱ δυνάμεις Του δὲν τοῦ ἐπῆρνανε νὰ κρατήσῃ τόσο βαρὺ σταυρὸ. Μὰ οἱ στρατιῶτες τὸν ἀναγκάσανε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ προ- κωπήσῃ...

Σὲ λίγο ἐξαλίστηκε πάλι καὶ τρέχισε, ἔτοιμος νὰ ἐξανασπῇ. Κιὰ

Ὁ Ἰησοῦς γέροντας τὸ κεφάλι Του ξεψύχνησε...

ποιὸς ἔπρεπε νὰ τὸν βοηθήσῃ, ἀλλοῶς δὲ θάφτανε ποτὲ στὸ λόφο τῆς σταυρώσεως!

Μὰ δὲν ἐπιτρέπονταν στοὺς Ῥωμαῖους στρατιῶτες νὰ κουβαλήσουν ἕνα σταυρὸ καταδίκου. Θάταν ταπεινωτικὸ γι' αὐτούς...

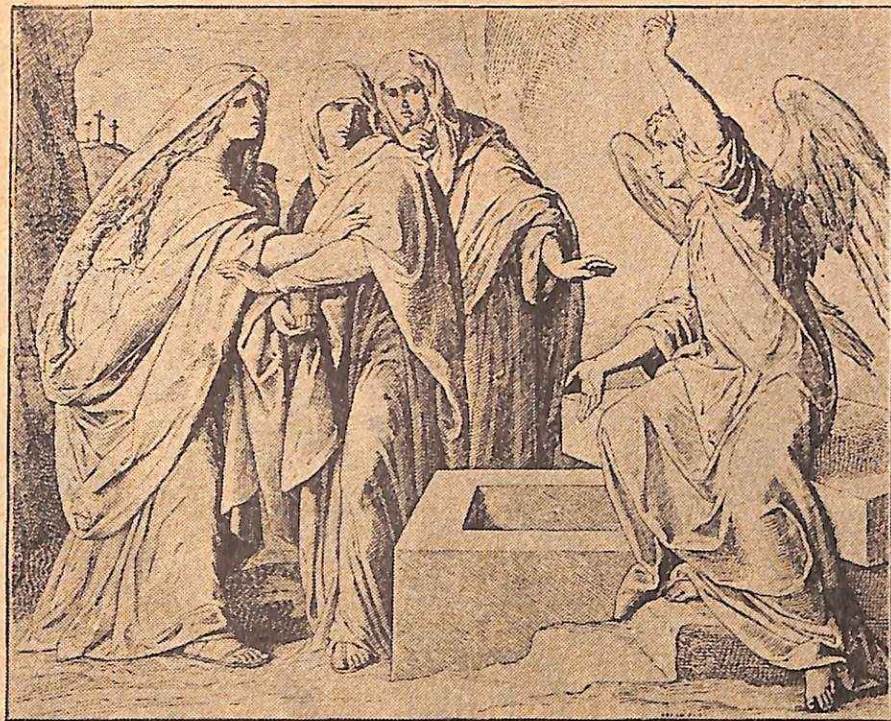
Ἐκεῖ κοντὰ, ἔτυχε νὰ βρισκῆται κάποιος Σιμων, ἕνας προσκυνητὴς ἀπ' τὴν Κυρήνη τῆς Ἀφρικῆς, ποὺ εἶχε ἔρθει στὴν Ἱερουσαλὴμ.

— Ἐλα δὲ ἐσὺ! τοῦ φώναξε ἕνας ἀπ' τοὺς στρατιώτες. Σήκωσε αὐ- τὸ τὸ σταυρὸ!

Ὁ Σιμων πῆγε κοντὰ, ἔσκυψε καὶ βοήθησε τὸν Ἰησοῦ, ἐνῷ τὰ δυὸ παιδιά του ἀκολουθοῦσαν κλαίοντας. Δὲ διαμαρτυρήθηκε καθόλου γι' αὐτὴ τὴν ἀγνορία — σὰν νὰ ἔφερε πῶς, γιὰ μισὴ ὥρα κόπο, δὲ θὰ τὸν ξεγινόσε ποτὲ ὁ κόσμος... Γιατί αὐτὸς μονάχα, ἕνας ἕνας, βοήθησε τὸν Ἰησοῦ, ὅταν ὅλοι οἱ φίλοι Του τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει...

Ὁ Ἰησοῦς ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια, ἀπῆλθε τὴν πόλιν καὶ βγήκε στὴν ἐξοχὴ. Ἀντίκρου ὕψωνόταν ὁ Γολγοθὰς, ὁ τόπος τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ ἄρμος εἶχε γεμίσει τώρα ἀπ' τίς γυναικὲς τῆς Ἱερουσαλὴμ, παντρεμένες, κοπέλλες καὶ χ

Δέν είναι εδώ, είπε ο άγγελος στη Μαρία τη Μαγδαληνή. 'Ο Κύριος αναστήθηκε!

Οι στρατιώτες γέλασαν σαρκαστικά και του δώσανε ξόδι με χολή. 'Εκείνος το δοκίμασε και δέ βέλησε να το πιη. Στα πόδια του σταυρού Του, τέσσερες Ρωμαίοι στρατιώτες έπαζαν στα ξάρια τον άρραφο ύφαντό χιτώνα Του. Είχαν μοιραστή τ' άλλα του ρούχα στα τέσσερα. Μά αυτόν τον ωραίο χιτώνα δέ μπορούσαν βέβαια να τον σκίσουνε, γιά να πάρη ο καθένας το μερτικό του. Καί γι' αυτό τον παίζανε στα ξάρια.

Κυτίζοντας κάτω, ο 'Ιησούς είδε πως δέν ήταν πιά μονάχος. Τρείς γυναίκες είχαν ανοίξει σιγά-σιγά δρόμο ανάμεσα στο πλήθος κι' είχαν πλησιάσει στο σταυρό: η Μαρία, η μητέρα του 'Ιησού, η αδελφή της Μαρία, γυναικά του Κλωπά, κι' η Μαρία η Μαγδαληνή.

Μαζί τους βρισκόταν κι' ένας άντρας: ο 'Ιωάννης, ο πιο αγαπημένος μαθητής του Κυρίου.

Γυναίκα, να ο γιός σου! είπε ο 'Ιησούς στη μητέρα του. Στράφηκε ύστερα στον 'Ιωάννη, ενώ στο λαιμό Του, στο μέτωπο και στα μάγουλά Του κυλούσε ιδρώτας άγώνιας.

Νά η μητέρα σου! πρόσθεσε. Κι' απ' την ημέρα εκείνη, ο 'Ιωάννης έγινε ο δεύτερος γιός της Μαρίας.

...Τώρα ο ούρανός σκοτεινιάζε όλοένα. 'Εγινε μπλέ σκούρος κι' άρχισε ύστερα να μαυρίζει.

Οι άρχιερείς είχαν έρθει να εірωνευθούνε το μελλοθάνατο. Αφού έσώσανε τους άλλους, σάσε και τον έαυτό σου! Του λέγανε σαρκαστικά. Κατέβα απ' το σταυρό! Τότε θα πιστέψουμε σε σένα!

Ένας απ' τους κλέφτες, ο Γέστας, έφτυσε με περιφρόνησι και φώναξε κι' αυτός:

Αν είσαι ο Χριστός, σάσε τον έαυτό σου κι' έμας!

Ο άλλος όμως, ο Δύσμας, ο σταυρωμένος δεξιά απ' το Χριστό, μάλωσε το σύντροφό του:

Δέ φοβάσαι το Θεό; του είπε. Έμεις τιμωρήθαίμε δίκαια, ο άνθρωπος όμως αυτός δέν έκαίμε κανένα κακό.

Ύστερα στράφηκε στο Χριστό και πρόσθεσε ταπεινά:

Μησθήτι μου, Κύριε, όταν έλθης στη βασιλεία Σου!

Ο 'Ιησούς άνοιξε τά μάτια Του, χαμογέλασε, ανάμεσα στο αίμα και τον ιδρώτα που σκέπαζαν το πρόσωπό Του, κι' άπάντησε με την ήχηρή φωνή Του:

Σού λέω αλήθεια, σήμερα θάσαι μαζί μου στον Παράδεισο.

Η ώρα ήταν 3 περίπου, κι' όμως είχε άπλωθι κι' όλος σκοτάδι, σαν νάχε νυχτώσει. Βροντές ύπόκωφες άντηχούσαν πάνω απ' τά κεφάλια του πλήθους.

Είχαν άρχισει τώρα να φοβούνται όλοι. Δέν ήταν συνηθισμένη καταιγίδα, αυτή!...

Σέ λίγο, άκούστηκε πάλι η φωνή του 'Ιησού: —Θέέ μου, Θεέμου, γιατί με εγκατέλειψες;

Ο Καϊάφας, που στεκόταν ακόμα κοντά στο σταυρό, γέλασε βραχνά.

Τόν άκούσε; είπε στον 'Αννα. Πρώτα λέει πως είναι Θεός, κι' ύστερα παραπονιέται στο Θεό πως τον εγκατέλειψε. Αυτό άποδεικνύει πως δέν είναι Θεός!

Μά ο γέρος άπάντησε, με φωνή σιγαλή και τρεμουλιαστή:

Δέν έρείς λοιπόν τίς γραφές μας, Καϊάφας; Δέ διάβασες τον Εϊκοστό Δεύτερο Ψαλμό; Μ' αυτά τά ίδια λόγια άρχίζει. Και λέει, ό,τι έγινε σήμερα! Τα προφήτεψε όλα ο βασιλιάς Δαβίδ, όταν έγραψε αυτόν τον ψαλμό!

Διωώ! ξανάπε ο 'Ιησούς. Του δώσανε και πάλι ένα σφουγγάρι, βουτηγμένο στο ξόδι. Άφισε να κατέβη λίγο ξόδι στο στεγνωμένο Του λαρύγγι.

Τετέλειται! πρόσθεσε ύστερα.

Πηρε μία βαθείά άνανηθή και πρόσθεσε μολακά, μ' ένα τόνο ύποταγής και άνακουφίσαις:

—Πατέρα μου, στα χέρια Σου παραδίδω το πνεύμα μου!

Και, γέρνοντας το κεφάλι Του, ξεψύχησε...

Την ίδια στιγμή, η γη άρχισε να τρέμει και να κατακυλιάνε πελώριοι βράχοι απ' τίς πλαγιές των γύρω λόφων. Οι τάφοι άνοιξαν μόνοι τους. Και το καταπέτασμα που έκρυβε το βωμό, στο Ναό, σκίστηκε από πάνω ως κάτω, χωρίς να τό άγίξει ανθρώπινο χέρι.

Όσοι αγαπούσαν το Χριστό, χτυπούσαν το στήθος τους και θρηνούσαν γύρω απ' το σταυρό Του. Κι' ο Ρωμαίος αξιωματικός που είχε έπιστατήσει στη θανατική εκτέλεσι, έπεσε γονατιστός και τράυλισε:

—Αλήθεια, ο άνθρωπος αυτός ήταν Υιός Θεού!

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΠΑΣΧΑ

Το ίδιο άπόγεμα του θανάτου του 'Ιησού, έγινε η ταφή Του. Η μητέρα Του, η αδελφή της Μαρία τού Κλωπά, η Μαρία η Μαγδαληνή, ο 'Ιωάννης, ο Νικόδημος και ο 'Ιωσήφ από την Αριμαθαία πήραν το σώμα Του και το μετέφεραν στον τάφο που είχε έτοιμάσει ο τελευταίος απ' αυτούς στον κήπο του σπιτιού του γιά τον έαυτό του.

Ενώ οι γυναίκες έκλαιγαν και προσεύχονταν, οι άντρες άποθέσανε το σώμα στο μνήμα — που ήταν σκαμένο σ' ένα βράχο — και φράσανε την είσοδό του με μία πελώρια άσπρη πέτρα, που έφάρμοζε τελείως στο άνοιγμα. Πίστευαν πως τό είχαν κλείσει γιά πάντα εκεί μέσα...

Ύστερα, άμίλητοι και πονεμένοι, άνέθηκαν στο σπίτι — το ίδιο εκείνο σπίτι όπου, πριν από 24 ώρες, είχε δειπνήσει γιά τελευταία φορά ο 'Ιησούς μαζί με τους μαθητές Του. Βρίσκονταν και πάλι όλοι εκεί, τη νύχτα της Παρασκευής... όλοι, έκτος από το Χριστό και τον 'Ιούδα.

Τά θαύματα και τά λόγια του Κυρίου περνούσαν όλοένα από τη μνήμη τους. Θυμόνταν τίς άπίστευτες θεραπείες με το άγγιγμα των χεριών Του, την άπέραντη δύναμη της αγάπης που ύπήρχε στα μάτια Του. Θυμόνταν και κλαίγανε...

«Γιατί να τελειώσουν έτσι όλα; ψιθυρίζανε. Τι θά κάνομε τώρα... Φοβόμαστε να βρούμε έξω, φοβόμαστε μή μας συλλάβουνε κι' έμας... Κι' ο 'Ιησούς είναι νεκρός. Δέν έχουμε πιά άρχηγό. Τελειώσαν όλα!»

Πέρασαν άγρυπνοι όλη τη σκοτεινή και βρόχερή εκείνη νύχτα, φοβισμένοι και αποθαρρυνμένοι όσο κανείς άλλος άνθρωπος στον κόσμο...

Ο 'Ιησούς είχε πεθάνει! Δέ μπορούσαν να σκεφτούνε τίποτ' άλλο απ' αυτό. Δέ φαίνονταν να θυμούνται την ύπόσχεσί που τους είχε δώσει τόσο συχνά, με τόσο καθαρά λόγια.

Τους είχε πη πως θά πεθάνη, ναι! Μά είχε πρόσθεσει και κάτι άλλο... Τους είχε φανερώσει το μεγαλύτερο, το ωραιότερο μυστικό που μπορούσε να γίνη! Πως τό ξεγινούσανε λοιπόν...

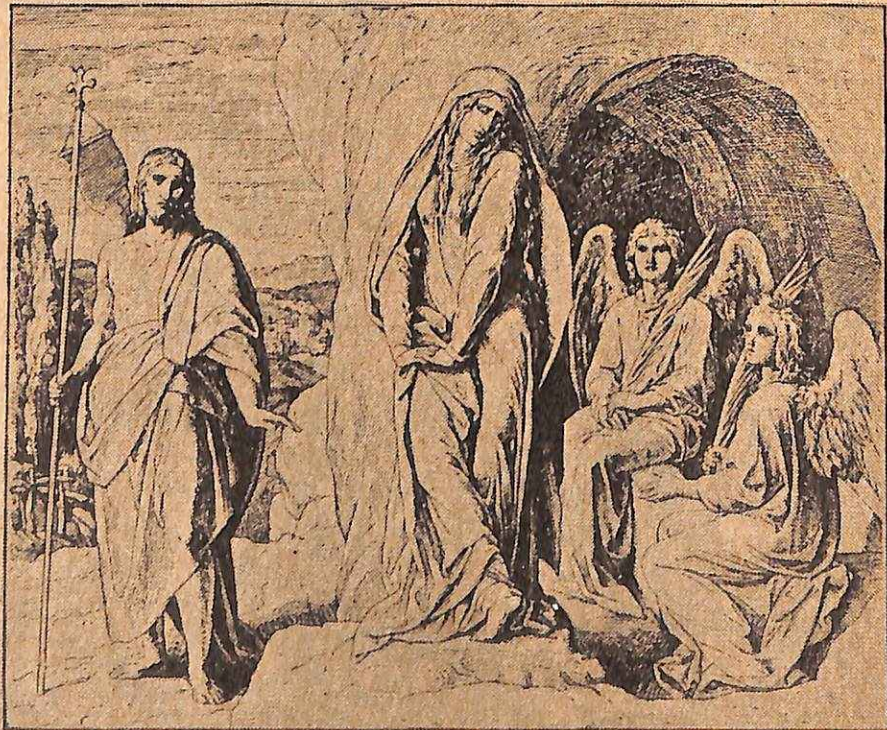
Μονάχα η Μαρία, η μητέρα Του, φαίνονταν άτάραχη. Παράμερα από τους άλλους, προσευχότανε μέρα και νύχτα, και η μορφή της ήταν ήρεμη.

Και κάποιοι άλλοι όστόσο ήταν άνήσυχοι, στην 'Ιερουσαλήμ: οι έχθροί του 'Ιησού.

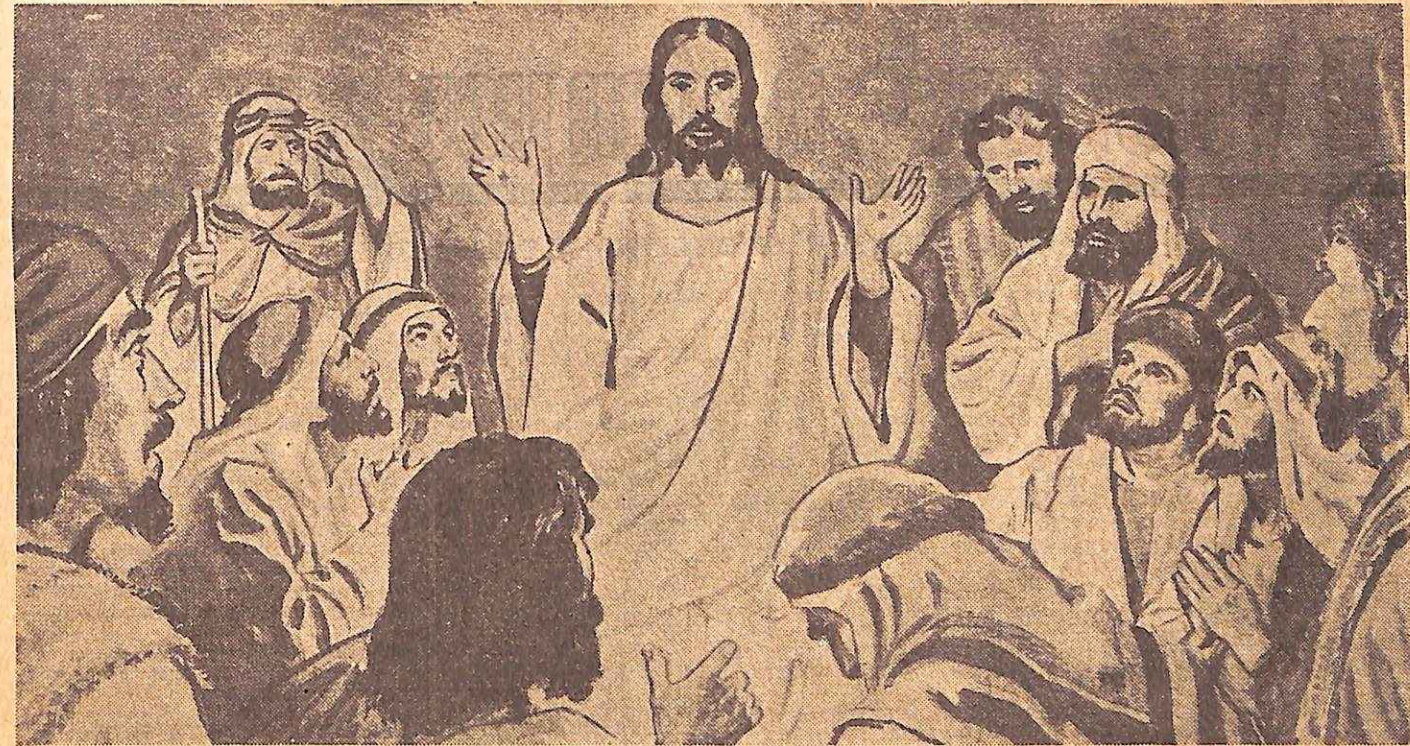
Ο Καϊάφας θυμόταν εκείνο που είχαν ξεχάσει οι άπόστολοι. Είχε παρουσιάσει λοιπόν στον Πόντιο Πιλάτο και του είχε πει:

—Θυμήθαίμε, κύριε, ότι αυτός ο πλάνος είχε πη, όσο ζούσε άκοή: «Μετά τρείς ημέρες θά αναστήθω». Πρόσταξε λοιπόν να φρουρήσουνε τον τάφο του ως την τρίτη μέρα, ώστε να είμαστε βέβαιοι πως δέ θά κλέψουνε το σώμα του οι μαθητές του γιά να ισχυριστούνε πως αναστήθηκε.

Κι' ο Πιλάτος έστειλε στρατιώτες να φυλάζουνε τον τάφο... Όλη τη νύχτα εκείνη της Παρασκευής προς το Σάββατο, έντεκο φαραδές από τη Γαλιλαία, άπόστολοι χωρίς Κύριο, και τοείς πιστές γυναίκες, άγρυπνούσαν, κλαίγανε και προσεύχονταν.

Η Μαρία η Μαγδαληνή είδε τον 'Ιησού ζωντανό, που χαμογελούσε με καλωσύνη

Οι μαθηταί του περικύκλωσαν άμέσως τον 'Ιησούν, δείχνοντας με κάθε τρόπο τό σεβασμό και την αγάπη τους...

Λίγο πριν έξημερώση, βγήκε απ' το δωμάτιο η Μαρία η Μαγδαληνή. Πήγαινε να ρίξη μία ματιά στον τάφο του λατρευτού της Κυρίου.

Μπήκε στον κήπο του σπιτιού του 'Ιωσήφ. Κι' έμεινε άλαλη και σαστισμένη απ' τό θέαμα που άντίκρουσε στο άδύνατο φώς της χαρουργής...

Η πελώρια πέτρα είχε μετακινηθή από τη θέσι της. Κι' ο τάφος ήταν άδειανός!

Ο 'Ιησούς είχε αναστήθι έκ νεκρών. Είχε πεθάνει, μά ο θάνατος δέ μπόρεσε να Τόν κρατήσει. Είχε ξαναγυρίσει στη ζωή, νικητής, θριαμβευτής!

Ένας άγγελος, που η ύμη του άσπραποδούσε, καθότανε πάνω στη βραχεία πέτρα.

—Δέν είπ' εδώ! είπε στη Μαρία τη Μαγδαληνή. 'Ο Κύριος αναστήθηκε!

Μά Τόν είδε και η ίδια σε λίγο, τό γλυκύτατο 'Ιησού, και μίλησε μαζί Του, στον κήπο. Ήταν ζωντανός και χαμογελούσε με καλωσύνη. Τό πρόσωπό Του έλαμπε από δόξα και η φωνή Του ήταν μαλακή και πνευματική, όπως πάντα...

Θά Τόν βλέπαμε κι' οι άλλοι άργότερα, θά μιλούσαν και θά τρώγανε μαζί Του, θά Τόν είχαν και πάλι κοντά τους, ανάμεσά τους. Θά περνούσε σάφρानτα μέρες μαζί τους, στη Γαλιλαία, εύλογώντας τους και γεμίζοντας με πίστι τίς ψυχές τους.

Ύστερα, στο 'Όρος των 'Ελαιών, θ' άνέβαινε στους ούρανούς και θά γονάτωνε μέσα σ' ένα χρυσό σύννεφο, μπροστά στα έκθαμβά μάτια τους. Και, λίγες μέρες άργότερα, την Πεντηκοστή, τό 'Αγιο Πνεύμα θά κατέβαινε πάνω στους πρώτους αυτούς Χριστιανούς, σαν γλώσσες φωτιάς, προετοιμαζόντάς τους γιά να σκορπιστούνε στον κόσμο και να διδάσουνε το λόγο του Θεού, όπως τους είχε διατάξει ο 'Ιησούς.

Κι' αυτοί που θ' άκούσαν τά λόγια τους, θά τά μεταδίδανε σ' άλλους... και η αλήθεια θάμενε άμετάκλητη μέσα στους αιώνες.

...Μά όλ' αυτά ήσαν ακόμα μελλοντικά, τό πρωί εκείνο του πρώτου Πάσχα. Γιά τήν ώρα, οι άπόστολοι δέν έξερναν παρά ένα μονάχα: πως η πέτρα είχε φύγει απ' τη θέσι της κι' ο τάφος ήταν άδειανός! 'Ο 'Ιησούς, ο Υιός του Θεού, είχε αναστήθι!

Τά λόγια που πρόσθεσε ο άγγελος, εκείνο τό γλυκοχάρωμα, άπτηχούσαν θριαμβευτικά στις καρδιές τους:

«Χριστός άνέστη!»

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΧΡΥΣΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Μέ τίς καρδιές τους γεμάτες έλπίδα, πήραν οι έντεκα άπόστολοι τό δρόμο από την 'Ιερουσαλήμ γιά τη Γαλιλαία. Ήταν βέβαιοι πως θά Τόν ξανάβλεπαν εκεί, πως θά κρατούσε την ύπόσχεσί Του.

Όσο προχωρούσανε στην έξοχή, ανάμεσα στους λόφους της 'Ιουδαίας, ένιωθαν να φύγει ένα βάρος από πάνω τους. Άνάσαιναν βαρυτάτα τό δροσερό άνοιξιτικό αέρα. Και βάδιζαν βιαστικά προς τό μέρος που έξερναν τόσο καλά: Τη Θάλασσα της Γαλιλαίας, όπου τους είχε διαλέξει ο 'Ιησούς γιά να γίνουν «άλεις ανθρώπων». Τό 'Όρος απ' όπου είχε κάμει τό Κήρυγμα της Ζωής στο πλήθος. 'Εκεί τους είπα: όπου είχε πώς θά ξαναγυρίζε σ' αυτούς. 'Εκεί θά Τόν ξανάβλέχε ύποσχεθι πως θά ξαναγυρίζε σ' αυτούς.

Την πρώτη μέρα του ταξιδιού τους, οι έντεκα άπόστολοι πέρασαν απ' τό χωριό της Βηθανίας, όπου μένανε η Μαρία, η Μάρθα κι' ο άπ' το χωριό τράδισαν προς τον 'Ιορδάνη. Διανυκτερεύσανε Λαζαρος. Ύστερα πέρασαν απ' τό χωριό όπου ο 'Ιωάννης ο Βαπτιστής είχε άναγοστήσει τό βάπτισμα. Και βιάζονταν να φτάσουνε στο 'Όρος απ' όπου είχε κάμει τό Κήρυγμα της Ζωής στο πλήθος. 'Εκεί τους είπα: όπου είχε πώς θά ξαναγυρίζε σ' αυτούς. 'Εκεί θά Τόν ξανάβλέχε ύποσχεθι πως θά ξαναγυρίζε σ' αυτούς.

Είπα: τίς επόμενες ημέρες, διασχίσανε την κοιλάδα του 'Ιορδάνη. Κάθε μέρα που περνούσε, ήταν γεμάτη άναμνήσεις γι' αυτούς. Ξαναθυμόνταν τίς λέξεις 'Εκείνου, που έπαίριαν τώρα καινούργιο νόημα γι' αυτούς...

Εδώ, ο 'Ιησούς είχε γιατρέψει ένα τυφλό. 'Εκεί, είχε δώσει θάρρος στους κουρασμένους απ' τη ζωή, λέγοντάς τους: «Έλάτε σέ μένα, όλοι είσεis που μαχέστε, και θά σας άναπαύσω...»

Σ' αυτό τό χωριό είχε διηγηθή την παραβολή του καλού Σαμαρείτη. Στο άλλο, την ιστορία του άσώτου υιού. Και σ' ένα άλλο μέριτι, Στο άλλο, την ιστορία του άσώτου υιού. Και σ' ένα άλλο μέριτι, Στο άλλο, την ιστορία του άσώτου υιού. Και σ' ένα άλλο μέριτι, Στο άλλο, την ιστορία του άσώτου υιού.

Κύριε, εύσπλαχνίσου μας!... Τέλος, έπειτα από πολλές ημέρες, οι έντεκα φτάσανε στις γνώριμες τους όχθες της θάλασσας της Γαλιλαίας. Ξαναγύρισαν στις βάρκες τους και στά σκαφάκια δίχτυα τους και περιούσαν τίς ημέρες

τους περιμένοντας, μιλώντας γιά όλα τά θαυμάσια πράγματα που είχαν συμβη από τον καιρό που είχαν γίνει σύντροφοι του 'Ιησού.

Μιλούσαν γιά τίς ειδωλολατρικές πάλεις της Τύρου και της Σιδώνας, γιά την αποκάλυψη πάνω στις χιονοσκεπασμένες κορυφές του όρους Χερμόν... γιά τη φουρτούνα που κόπασε ξαφνικά, γιά τους Γραμματείς και τους Φαρισαίους, γιά τη θριαμβευτική είσοδο του 'Ιησού στην πόλι της 'Ιερουσαλήμ. Κι' ύστερα γιά τίς μαύρες, τίς θλιβερές ημέρες, τό Μυστικό Δείπνο, τον Κήπο της Γεθσημανή...

Κι' όλοένα ξαναγυρίζανε στην ιστορία που τους είχε διηγηθή η Μαρία Μαγδαληνή, γιά τό λίθο που άποκυλίστηκε, γιά τον άδειανό τάφο και γιά την Άνάστασι, γιά την έλπίδα της Αιώνιας Ζωής που είχε φωτίσει τον κόσμο.

Έτσι περνούσαν τίς ημέρες τους, ξαναγυρίζοντας στα περασμένα. Και κάθε βράδυ, όταν άρχιζε να πέφτι ο ήλιος, άφιναν την άκρογιαλιά κι' άνέβαιναν στην πλαγιά του γειτονικού βουού, που ήταν τόσο στενά δεμένο με τη ζωή τους. Εκεί άνάβανε φωτιά, δειπνούσαν και περνούσανε τη νύχτα τους.

Από κεί είχε μιλήσει κάποτε στο πλήθος ο 'Ιησούς, με τά λόγια εκείνα που σφραγίστηκαν με τη σφραγίδα της αϊωνιότητας: «Μακάριοι οι πρόοι... οι έλεημονες... οι καθαροί στην καρδιά... Μακάριοι οι ειρηνοποίι, γιάτι αυτοί θά όνομαστούν υιοί του Θεού... Χαίρετε και άσπλισθήτε, γιάτι θά είναι πολίς ο μεθός σας στους ούρανούς... Είσαστε τό άλας της γής... Συγχωρήσατε τά αμαρτήματα των ανθρώπων...»

Ήταν τά λόγια αυτά που φέρνανε την έλπίδα στους άποκλήρους, τά λόγια που αλάφρυναν τό φορτίο των άδικημένων. Τά λόγια διαλύσανε τό σκοτάδι κι' έβιναν καινούργιο νόημα στη ζωή.

Εκεί, σ' εκείνο τό ίδιο 'Όρος, ο 'Ιησούς είχε διδάξει στους άνθρώπους πως να προσεύχονται. Κι' οι έντεκα άπόστολοι επαναλάμβαναν κάθε βράδυ την προσευχή εκείνη που τους είχε μάθει:

«Πάτερ ημών ο εν τοις ούρανοις, αγιασθήτω τό όνομά σου, έλθέτω η βασιλεία σου, γεννηθήτω τό θέλημά σου, ως έν ούρανώ και επί της γής. Τόν άρτον ημών τον έπιούσιον δός ημιν σήμερον, και άφεες ημίν τά όφειλήματα ημών, ως και ημεis άφεομεν τοις όφειλέταις ημών, και μή εισενέγκης ημάς εις πειρασμόν, αλλά ρύσαι ημάς από του πονηρού. Διότι σου εστιν η βασιλεία και η δύναμις και η δόξα εις τους αιώνας, αμήν».

Έτσι περνούσαν οι έντεκα τίς ημέρες τους στη Γαλιλαία, περιμένοντας την επιστροφή Του.

Κι' έπιτελούσε, ένα βράδυ, ενώ άναπαύονταν πάνω στο 'Όρος, έμφανίστηκε ξαφνικά ο 'Ιησούς ανάμεσά τους!

Τόν περικύκλωσαν άμέσως, χαρούμενοι, δείχνοντας με κάθε τρόπο τό σεβασμό και την αγάπη τους. Κι' 'Εκείνος έφαγε μαζί τους και τους μίσησε το ψωμί, όπως άλλοτε.

Μίλησε μαζί τους, κι' η γλυκειά φωνή Του ξανακούστηκε, λέγοντάς τους σαν άλλοτε:

—Είμαι η άμπελος και είσατε τά κλαδιά... Είμαι ο άρτος της ζωής... Όποιος έρθη σέ μένα, ποτέ δέ θά πεινάση... Είμαι τό φώς του κόσμου. Όποιος με ακολουθήσθι, δέ θά βαδίσθι στή σκοτεινιά... Είμαι η άνάστασις και η ζωή. Όποιος πιστέψθι σέ μένα, ενώ είναι νεκρός, θά ζήσθι... Είμαι η όδός και η αλήθεια... Είμαι τό φώς της ζωής... Είμαι η άνάστασις και η ζωή. Όποιος πιστέψθι σέ μένα, ενώ είναι νεκρός, θά ζήσθι... Είμαι η όδός και η αλήθεια... Είμαι τό φώς της ζωής...

Κι' αφού τους άνοίξε γιά τελευταία φορά την καρδιά Του, με τη διδασκαλία Του, κατέληξε:

—Πηγαίνετε τώρα και μαθητεύσατε όλα τά έθνη. Διδάξτε τους να φυλάνε όλα όσα παρήγγειλα σέ σας. Πηγαίνετε και κηρύξτε τό ευαγγέλιο σέ όλη την κτίσι.

Ύστερα, αφού σηκώσε τά χέρια Του και τους εύλόγησε, Τόν είδαν γ' άνέβαινη σιγά-σιγά προς τον ούρανό, τυλιγμένη μέσα σ' ένα χρυσό σύννεφο. Και άκούσαν τη φωνή Του γιά τελευταία φορά να γεμίζει τους αιώνες με τά λόγια της έλπίδας:

«Θά είμαι μαζί σας πάντα, μέχρι συντελείας του αιώνος!»

Ο γυιός μου ή κόρη μου κι' εγώ

Πώς πρέπει ν' ανατρέφουμε τὰ παιδιά

ΕΝΑ από τὰ μεγαλύτερα και σοβαρότερα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι γονείς, όχι μόνο στην εποχή μας, αλλά από τότε που δημιουργήθηκε ο θεσμός της οικογενείας, είναι αυτό που αναφέρεται στην ανατροφή των παιδιών.

Όλοι έχουμε περάσει από την παιδική ηλικία, ή οποία είναι η πιο κρίσιμη της ζωής μας. Κι' όμως, όταν βρεθούμε μπροστά σε ένα παιδί, το νοιώθουμε σαν ένα άγνωστο κόσμο, που έπιμένει να είναι απρόσιτος γιά μας, σαν παρθένο δάσος. Ωστόσο, είναι στο χέρι μας να μεταβάλουμε το δάσος αυτό σε όμορφο κήπο. Φτάνει να καλλιεργήσουμε το έδαφος με προσοχή και αγάπη.

Προσοχή όμως! Μην φυτεύετε ένα έλατο δίπλα στη θάλασσα και μια τριανταφυλλιά στην πέτρινη κορφή του βουνού. Όχι μόνο δεν θα πιάσουν, αλλά και θα εμποδίσουν την ανάπτυξη άλλων φυτών που ταιριάζουν καλύτερα στο περιβάλλον.

Λένε, ότι ο άνθρωπος δε γεννιέται, αλλά φτιάχνεται. Αυτό δεν είναι βέβαια λάθος, μα ούτε και απόλυτος σωστό. Έχουμε μέσα μας τάσεις και ένστιχτα, που δεν είναι επίκτητα, αλλά κληρονομικά. Ανάλογα με την ανατροφή που πήραμε, αλλά από αυτά αναπτύχθηκαν και άλλα έμειναν σε ύποληπτα κατάσταση, χωρίς όμως να εξαφανιστούν.

Εδώ ακριβώς είναι η δουλειά των γονέων: Να υποβοηθήσουν την ανάπτυξη των καλών τάσεων, απομακρύνοντας συγχρόνως τις άνεπιθύμητες.

Θα ήταν μεγάλο λάθος να νομίσουμε, ότι η επιλογή αυτή και προπαντός η εφαρμογή της, είναι κάτι το εύκολο. Αν το παιδί καταλάβει τις προθέσεις σας, θα αντιταχθεί με το άπεγκασμένο πείσμα του ανθρώπου, που του καταπατούν την ελευθερία του. Με τον εγωισμό και την απειρία της ηλικίας του, θέλει να βλέπει τον εαυτό του τελείως ελεύθερο. Δεν αγαπάει τους δικτάτορες, δε θέλει να έπεμδάνουν «στον κόσμο του».

Πρέπει να του φερθήτε με διπλωματία και προπαντός με πίστι στην τελική σας επιτυχία.

Μην ξεχνάτε, ότι το μέλλον του παιδιού σας εξαρτάται από σας. Υπάρχουν γονείς που λένε: «Εγώ δουλεύω για να το μεγαλώσω, να το μορφώσω, να μην του λείπη τίποτα. Δεν έχω καιρό να ασχολούμαι με τις κουτές άποριές του και με τις παραξενιές του. Αυτό είναι δουλειά του δασκάλου, και όχι δική μου».

Πόσο μεγάλο είναι το λάθος τους! Σπάνιες είναι οι περιπτώσεις που ο δάσκαλος κατάφερε να γίνει φίλος και μυστικοσύμβουλος των μικρών μαθητών του. Τους εξηγεί την προσπάθεια, αλλά όχι και τα μυστήρια της ζωής, που κάθε μέρα προβάλλουν μπροστά στα έκπληκτα μάτια τους. Οι γονείς αυτοί θα παραπονεθούν σε λίγο καιρό πως τα παιδιά τους έχουν περισσότερη έμπιστοσύνη στους φίλους τους, παρά σ' αυτούς. Είναι φυσικό, αφού μόνοι τους τα άπαικωναν από κοντά τους, σπρώχνοντάς τα σ' αυτούς τους φίλους που, συνήθως,

είναι αλλόθριοι μυστικοσύμβουλοι.

Οι μοντέρνοι ψυχίατροι μας έφιστούν την προσοχή πάνω στα ψυχικά τραύματα, που τόσο εύκολα δημιουργούνται στην παιδική ηλικία, προκαλώντας διάφορα συμπλέγματα, σχεδόν αγίατρεπτα. Μας εξηγούν, ότι η ήθική κατάπτωση της αμερικανικής νεολαίας, οφείλεται στην κακή κατάσταση της οικογενείας: Διαζύγια, καυγάδες, άπιστιες, δεύτεροι γάμοι, που κάνουν το παιδί να νοιώθει τον εαυτό του σαν ξένο μέσα στην καινούργια οικογένεια, που δημιούργησε ο πατέρας ή η μητέρα του.

Είναι απαράδεκτο, η νέα γενιά της 'Υπερταλαντικής 'Ηπειρου, που δε μεγάλωσε μέσα στην τραγωδία ενός πολέμου, όπως η νέα γενιά της Ευρώπης, να βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση.

Ο δόκτωρ Μωρίς Βερνόν, θέλοντας να βοηθήσει τους γονείς να κατανοήσουν την παιδική ψυχή, έγραψε μια σειρά κατατοπιστικών άρθρων, με τον τίτλο «Ο γυιός μου, ή κόρη μου κι' εγώ», που μ' αυτά εξετάζει όλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζει μια μητέρα στην ανατροφή των παιδιών της.

Θα σας δώσουμε όλες τις συμβουλές του δόκτωρ Βερνόν, με την έλπιδα, ότι θα βρήτε έτσι την απάντηση σε πολλές άποριές που σας γεννήθηκαν μπροστά στο μυστηριώδη παιδικό κόσμο.

«ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΞΕΝΟΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ»

Τί δυστυχία, αγαπητοί γονείς, να μη μπορήτε να ανακαλύψετε την παιδική ψυχή! «Τα παιδιά μου είναι σαν ξένοι στο σπίτι μας», μου είπε κάποτε μια κυρία, που με επισκέφτηκε, για να ζητήσει τη συμβουλή μου. Πόσο σκληρό πρέπει να είναι για μια μητέρα το να μη μπορεί να νοιώσει το παιδί της σαν κάτι δικό της, αλλά σαν «ξένους»!

Κι' όμως, ήσαστε και σεις κάποτε παιδιά. Δεν έχει μείνει, λοιπόν, μέσα σας καμμία ανάμνηση από την όμορφη εκείνη εποχή; Από τα πείσματα, τους θυμούς, τις χαρές, που τόσο έντονα αισθάνεται κάθε παιδί, δε θυμόσατε πια τίποτα;

Μιλάτε στο παιδί σας, παίρνοντας το προστατευτικό ύψος του μεγάλου και κάνοντάς το να νοιώθει, ότι βρίσκεται πολύ μακριά σας, μια και σας χωρίζουν τόσα χρόνια. Πώς θα μπορέσετε να καταλάβετε το παιδί, όταν βάσετε ένα φράγμα ανάμεσά σας; Λέτε συχνά: «Τί περίεργο! Αυτό το πλάσμα που έγω έφερα στον κόσμο, είναι τελείως διαφορετικό από μένα». Μη βιαζόσαστε να βγάλετε συμπεράσματα. Πριν να κρίνετε το παιδί, ρωτήστε με ειλικρίνεια τον εαυτό σας αν προσπαθήσατε ποτέ να το καταλάβετε. Όταν κάνη μια άταξία, το τιμωρείτε και μένετε ικανοποιημένη, βλέποντάς το να κάθεται ήσυχος σε μια γωνία. Αυτό, λοιπόν, επιδιώκατε με την τιμωρία; Το μαλλώνσατε ή το δείρατε για να μη σας άνησυχί με τις φωνές του, ή για να καταλάβη πως αυτό που κάνει δεν είναι σωστό;

Αν το κάνετε για το δεύτερο λόγο, το σύστημά σας δεν είναι καλό. Θα έπρεπε να του εξηγήσετε το λάθος του και να το πείσετε πως αυτό που κάνει δεν είναι καλό. Μη ξεχνάτε, ότι τα παιδιά θεωρούν την τιμωρία σαν αποτέλεσμα της αδυναμίας τους να αντισταθούν. «Με έδειρε, γιατί είναι πιο μεγάλη και με κάνει καλά», σκέφτεται ο άτακτος πιτσιρίκος. Κι' έτσι, αντί να τον σωφρονίσετε, τον κάνετε έχθρο σας. Κάθετα τώρα με κοκκινισμένα μάτια και κατεβασμένα μούτρα σε μια γωνία και σκέφτεται τί θα σας έκανε αν ήταν μεγάλος. Κι' έσείς, χωρίς να υποψιαζόσαστε τίποτα, είσαστε ένθουσιασμένη που «είναι ήσυχος».

Δεν εννοώ, βέβαια, ότι πρέπει να σκύβετε το κεφάλι μπροστά σε κάθε άπαιτησι των παιδιών σας. Αυτό είναι ακόμα χειρότερο. Αλλά, ανάμεσα στα χόδια και στο έζλο, υπάρχει ένας μέσος δρόμος, που οδηγεί στο ποθητό τέρμα πιο γρήγορα και πιο σίγουρα από κάθε άλλον.

Το «μη κάνης αυτό, μη πäs εκεί, μη σηκώνεσαι, μην κάθεσαι», δεν είναι μητρικές συμβουλές, αλλά διαταγές στρατηγού στους κατώτερους του. Η κατηγορηματική και ξερή άρνησι, δεν έχει κανένα αποτέλεσμα. Πρέπει να καταλάβετε, ότι το παιδί δεν είναι στρατιώτης. Θέλει να ξερι γιατί αυτό άπαγορεύεται, ενώ το άλλο επιτρέπεται. Πολλοί γονείς προσπαθούν να μεγαλώσουν τα παιδιά τους με τον τρόπο που μεγάλωσαν κι' αυτοί. Λένε: «Ο πατέρας μου ήταν πάντα σκληρός απέναντί μου και όμως έγινε ένας καλός άνθρωπος. Γιατί, λοιπόν, να μη φερθώ κι' εγώ με τον ίδιο τρόπο στο γυιό ή στην

κορη μου». Μα κάνουν και πάλι λάθος. Πρέπει να βρούνε τί ζητά απ' αυτούς το παιδί τους, και όχι τί είναι εύκολο σ' αυτούς.

Το παιδί δεν είναι επισκέπτης, ξένος. Είναι ένα κομμάτι δικό σας. Αυτό, όμως, δε σημαίνει, ότι πρέπει να έχη τα ίδια γούστα και τον ίδιο χαρακτήρα με σας. Ψάχτε να βρήτε την ψυχή του. Είναι πρόθυμο να σας τη δείξη μόνο του, αν βρή σε σας μια φίλη.

Μη μένετε έκπληκτοι, όταν βλέπετε το παιδί σας να χοροπηδά, να φωνάζη και να χαλάη τον κόσμο, σαν σωστός ερυθρόδερμος, χωρίς να υπάρχει φανερός λόγος. Μη ξεχνάτε, ότι το μικροσκοπικό του κορμάκι ξεχειλίζει από ενεργητικότητα, που πρέπει να ξεδευτή κάπου. Έσείς, κουρασμένη ίσως από τη δουλειά τού σπιτιού, φτάνετε στο σημείο να πιστεύετε, ότι το κάνει μόνο και μόνο για να σας νευριάση. Ας μην είμαστε όμως τόσο υπερβολικοί! Τι φταίει το παιδί, όταν αισθάνεται, ότι δεν τ' χωράει το σπίτι; Αν για σας οι άταξίες του δεν είναι παρά ένας μπελός, γι' αυτό είναι ένα ξέσπασμα, μια διασκέδασι. Στο χέρι σας είναι να κατευθύνετε κάπου άλλο την ενεργητικότητα του: Σε ένα παιχνίδι με κύβους π. χ. ή σε ένα εικονογραφημένο βιβλίο.

Όχι, δεν είναι ξένοι τα παιδιά σας, εκτός αν προσπαθήτε να τα βάλετε σε ένα όρμη, που δεν είναι ο δικός τους, εκτός αν προσπαθήτε να τους αποδώσετε προτερήματα που δεν έχουν και ελαττώματα που δεν είναι ελαττώματα, αλλά λογικές άπαντήσεις στις άπαιτήσεις της ζωής (όπως τη βλέπουν αυτά τα τούλχωιστον). Μορφώση σημαίνει μαθαίνω και όχι οδηγώ ένα πλάσμα. Καί για να πετύχετε τη γνώσι αυτή, απαιτείται αγάπη, άφοσίωσι, κόπος. Για να μορφώσω κάποιον, πρέπει πρώτα απ' όλα να είμαι σίγουρος για τις δικές μου δυνατότητες. Έσείς είστε σίγουρη πως δε τι κάνετε για το παιδί σας, το κάνετε κινούμενη από μια ανιδιοτελή αγάπη; Θέλετε το παιδί σας να γίνη ένας καλός άνθρωπος, έπειδη είναι παιδί σας ή έπειδη είστε μητέρα του; Υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα σ' αυτά τα δύο.

Ο Σωκράτης έλεγε: «Γνώθι σ' αυτόν». Αυτό σας χρειάζεται πριν απ' όλα, νεαρές μου μητέρες.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΚΑΘΕ ΜΗΤΕΡΑΣ

«Συμβουλευτέ με πως να φερθώ στο παιδί μου», μου είπε κάποτε μια μητέρα. «Ξέρω, ότι υπάρχουν λέξεις που δεν πρέπει να τού τις πώ, και κινήσεις που πρέπει να τις άποφεύγω μπροστά του. Έχω τις άποφύγες και όμως ακόμα δε κατάφερα να τα καταλάβω. Κάθε ένα είναι τόσο διαφορετικό από τα άλλα».

Έχετε άπόλυτο δίκιο, αγαπητή μου. Ένας άνθρωπος δε μπορεί να μοιάξη με έναν άλλο, μονάχα έπειδη έχουν την ίδια ηλικία ή έπειδη ανήκουν στην ίδια οικογένεια. Ο κάθε ένας μας βλέπει τη ζωή από άνηκον στην ίδια οικογένεια. Πρέπει μόνη σας να ανακαλύψετε τη σκοπιά, μια διαφορετική σκοπιά. Πρέπει μόνη σας να ανακαλύψετε τη σκοπιά, στην οποία βρίσκεται το παιδί σας. Καί, προπαντός, μη ζητάτε συμβουλές από όλο τον κόσμο. Κάθε μητέρα έχει ένα δικό της σύστημα. Μπορεί να το έφηρμοσε με καλά αποτελέσματα στο παιδί της, αυτό όμως δε σημαίνει πως θα ταίριαξη και στο δικό σας. Στο έήτημα τού φαγητού, π. χ., υπάρχουν μητέρες που χρησιμοποιούν άπειλές και τιμωρίες για να ταίσουν τα παιδιά τους, ενώ άλλες τα αφήνουν να φάνε όσο θέλουν. Δεν είσατε υποχρεωμένη να ακολουθήσετε κανένα από τους δυό τρόπους, μόνο και μόνο έπειδη οι κυρίες αυτές θεωρούν τον εαυτό τους ίκανοποιημένους.

Υπάρχουν γονείς, που κατανοούν σκλαβοί των παιδιών τους και άλλοι που νομίζουν, ότι πρέπει να τους φέρνουνται σαν άσυντακτά. Δεν θα έκαναν καλύτερα αν έπαιρναν τη θέση ενός φανού οδηγητή, που άπεκαλύπτει τα μυστήρια της ζωής κάτω από το μαλακό αλλά σταθερό φώς του;

Μην αισθάνεσθε άπελπισία και άπογοήτευσι μπροστά σε κάθε άταξία των παιδιών σας. Έμεις «οι μεγάλοι» λέμε εκατοντάδες ψέματα την ήμερα, χωρίς να αισθανόμαστε την παραμικρή τύψη. Γιατί, λοιπόν, την ήμερα, χωρίς να αισθανόμαστε τους άπογόνους μας να ακολουθούν τα άγανακτούμε, όταν βλέπουμε τους άπογόνους μας να ακολουθούν τα παράδειγμά μας; Είσατε σίγουροι, ότι δεν είπατε πάντα την άλήθεια στους κανένα ψέμμα; «Τα παιδάκια πρέπει να λένε πάντα την άλήθεια» τους κανένα ψέμμα; Κι' εκείνο σκέφτεται με το πολεί στο μικρό της ή στοργική μαμά. Κι' εκείνο σκέφτεται με το νηρό μυαλούδάκι του: «Πότε θα γίνω, λοιπόν, μεγάλος, για να μπορώ να λέω κι' εγώ ψέματα, όπως έλεγε, χτες το βράδυ, ο μπαμπάς».

Προσέχτε: Τα παιδικά μάτια δεν αφήνουν τίποτα να τους ξεφύγη. Έρευνούν και το παραμικρό, γιατί θέλουν να τα ξέρουν όλα, και βλέπουν πως οι γονείς τους άποφεύγουν να θίξουν μπροστά τους ώρισμα θέματα. Αν θέλετε να μη χάσουν ούτε λέξη από ό,τι θα πητε, πάρτε

σοβαρό ύψος και άρχιστε να μιλάτε χαμηλόφωνα με τον άντρα σας. Να είστε σίγουρη, ότι δεν υπάρχει δραστηκότερο διεγερτικό για τη φαντασία τούς από αυτό. Μια λέξη που θα άρπάξουν στο δρόμο, μια κουταάρα ενός συνομηλικού τους, κάθε τι που δεν τούς δίνεται αλλά το παίρνουν κρυφά, άποτελεί γι' αυτά σωστή άπόλαυσι. Άποδείξεις είναι τα φίλμ, που γράφουν κάτω από τον τίτλο τους τη λέξη «άκατάλληλον». Είναι πάντα γεμάτα από πιτσιρίκους, που θεωρούν μεγάλο κατόρθωμα το ότι μόρεσαν να μπούν.

Συχνά, μεταξύ μητέρας και παιδιού, δημιουργείται μια κατάσταση που μοιάζει με το γνωστό έρώτημα: Ποιος γεννήθηκε πρώτα, ή κότα ή το αυγό; Ένα παιδάκι κλαίει και φωνάζει. Γιατί; Γιατί ή μαμά του προσάησε να το κάνη να την υπακούση. Καί γιατί ήταν άτακτο... Στό τέλος, φτάνουμε στο σημείο να ανακαλύψουμε, ότι δεν έφταιγε... το αυγό, αλλά ή κότα, ή οποία νομίζει, ότι ένα αυγό δε μπορεί να έχη δική του προσωπικότητα.

Θα μου πητε ίσως, ότι το παιδί έχει υποχρεώσι να υπακούη στη θέλησι των γονέων του, χωρίς καν να εξετάξη αν έχουν δίκιο ή άδικο, αλλά μόνο και μόνο έπειδη είναι μεγαλύτερο από αυτό και έπειδη οφείλει να τούς σεβάται. Μα δεν μπορεί να υπάρξη σεβάσμιος, αν δεν άποδείξουμε στο παιδί, ότι έχουμε την πείρα της ζωής, ή οποία είναι φυσικό να λείπη από αυτό. Ο σεβάσμιος δεν προκαλείται παρά μόνο με την αγάπη, το καλό παράδειγμα και την τέλεια άφοσίωσι.

Βλέπετε το παιδί σας να μεγαλώνη κάτω από τα μάτια σας, απ' τη μια μέρα στην άλλη, και άπορείτε με τον άνθρωπο που ξεπροβάλλει μέσα από το μικρό του σωματάκι. «Ποιος είναι αυτός;», άναρωτιέστε. «Είναι δυνατός, εκείνο το τόσο δα πλάσματάκι, που έκκαιγε όλη μέρα και μάθαινε να ψελλίζει τα πρώτα του λογάκια, να άποχτησε θέλησι και χαρακτήρα, να έχη γνώμες και προτιμήσεις και μάλιστα διαφορετικές από τις δικές μου». Τι να γίνη; Έτσι είναι. Το μαρό σας δεν είναι πια μαρό. Άρχίζει να καταλαβαίνει, ότι ζωή σημαίνει μάχη και το ένστικτο της άυτοσυντηρήσεως του υπαγορεύει την άπελευθέρωσι από κάθε δεσμό, που θα μπορούσε να σταθή έμπόδιο στο δρόμο του. Καί — με συγχωρείτε για τη σκληρή άλήθεια — θεωρεί έμπόδιο ακόμα και τις δικές σας στοργικές συμβουλές.

Αν μπορέσετε να καταλάβετε την ψυχούσινεσι του παιδιού και να το κάίετε να σας αισθανθή σαν φίλη και όχι σαν προϊστάμενο, θα ζητήσει μόνο του τη γνώμη σας όταν βρεθή μπροστά σε κάποιο δίλημμα — κι' αυτό θα συμβή άνεπαρητες φορές.

Φερθήτε του σαν να ήταν ήδη ένας ώριμος άνθρωπος, και τότε να είστε σίγουρη, ότι θα προσπαθή μονο του να κερδίση την αγάπη και την προστασία σας.

Για πολλά χρόνια, δε θα έχη ούτε μέτρο, ούτε λογική. Θα χωρίξη πράγματα και πρόσωπα σε δυό κατηγορίες: Σ' αυτά που δε τού είναι ευχάριστα και σ' αυτά που θα τού είναι δυσάρεστα. Θα καταλαβαίνει ευχάριστα και σ' αυτά που θα τού είναι δυσάρεστα. Θα καταλαβαίνει πόσο μικρό είναι μπροστά στους «μεγάλους» και θα φοβάται μήπως πάψουν να τού δίνουν σημασία. Μπροστά στον κίνδυνο ότι μπορεί να πάψουν να ασχολούνται με το άτομό του, θα γίνη ακόμα και άνυπακούος, ώστε να σας υποχρεώσι να το προσέχετε. Οι άταξίες του δε θα σπώστε το δάχτυλό του να έλκεται, αλλά έντελώς το αντιτίθετο.

Δείτε του, λοιπόν, ενδιαφέρον, όχι όμως υπερβολικό, γιατί θα το κουράση, και θα όητε, ότι δεν θα έχετε πια παράπονα από τη διαγωγή του.

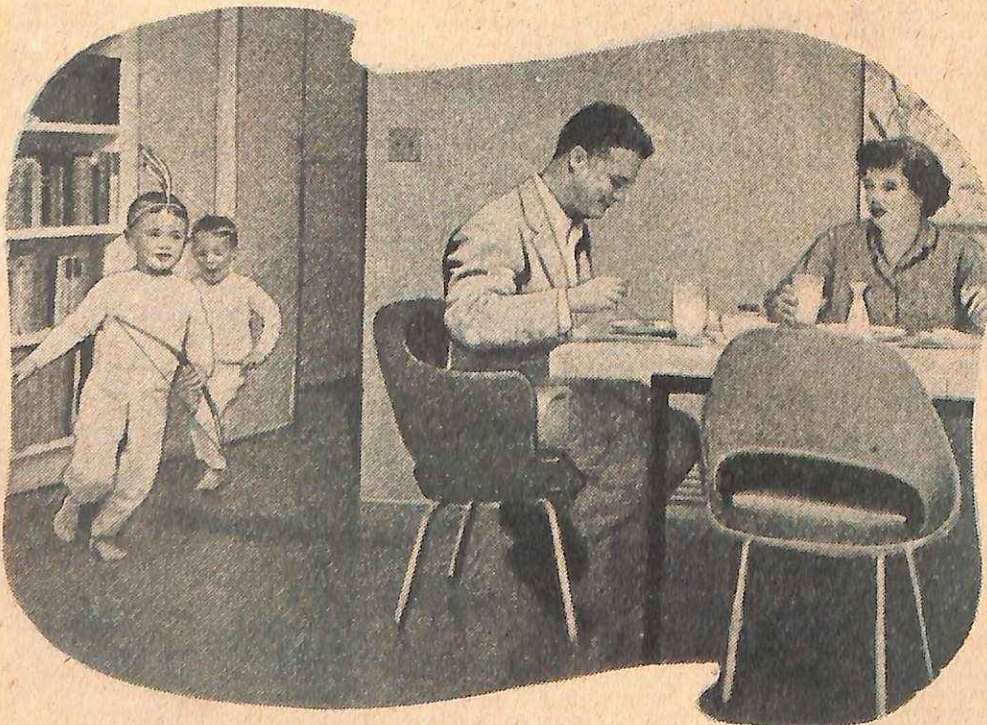
Δόκτωρ ΜΩΡΙΣ ΒΕΡΝΟΝ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Σε ποιόν έμοιάσε το παιδί σας

Το φίλι του Πάσχα και το κάψιμο των 40 Έβερξίων

— Σε πολλά χωριά της Αυστρίας, την ήμερα του Πάσχα, οι νέοι μπορούν να πληρώσουν οποιαδήποτε νέα και να τη φιλήσουν. Αν ή νέα δε θέλη να δεχτή αυτό το φίλι, μπορεί να τούς γυρίση τις πλάτες. Στην περίπτωση αυτή, όμως, είναι υποχρεωμένη να δεχτή άδιαμαρτύρητα ένα χτύπημα... στο μαλακά!

— Στη γαλλική Βρετανία, την ήμερα του Πάσχα, καίνε τους «σαράντα Έβραϊcus», όσοι υπολογίζεται, ότι ήταν, σύμφωνα με τις άφηγήσεις των Ευαγγελίων, εκείνοι που συνεργάστηκαν στην καταδίκη και τη σταύρωσι του 'Ιησού. Τα όμοιώματά τους μεταφέρονται με μεγάλη πομπή στις πλατείες των χωριών και παραδίδονται στις φλόγες. Τα όμοιώματα αυτά κατασκευάζονται συνήθως από άχυρο. Την πομπή άνοίγουν τα όμοιώματα του Άννα και του Καϊάφα.

Μη δείχνετε καμμία έκπληκσι όταν βλέπετε το παιδί σας να χαλάη το κόσμο σαν σωστός ερυθρόδερμος...

Η θεραπευτική έκτρωση

Επιβάλλεται όταν κινδυνεύει η ζωή της μητέρας

Σε ποιές περιπτώσεις δικαιολογείται και επιβάλλεται, μάλιστα, η τεχνητή διακοπή της εγκυμοσύνης; «Θεραπευτική έκτρωση»: Τό πρόβλημα αυτό έχει συζητηθεί πολύ, τόσο από την ιατρική, όσο κι από την ηθική και κοινωνική του άποψη. Υπάρχουν δε όχι λίγες διαφωνίες εκείνων, που μπορούν να έχουν γνώμη σχετικά. Ο βασικός κανόνας είναι, ότι: η εγκυμοσύνη πρέπει να διακόπτεται όταν προκαλή ή χειροτερεύει μία ασθένεια που βάζει σε κίνδυνο τη ζωή της έγκυου.

Ναι, αλλά σε ποιές περιπτώσεις υπάρχει πραγματικά τέτοιος κίνδυνος; «As ίδιους ποιές είναι οι σημερινές αντιλήψεις πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Οι συνηθέστεροι Ιατρικοί λόγοι της θεραπευτικής έκτρωσης, αφορούν τις καρδιακές παθήσεις και την πνευμονική φυματίωση.

«Αλλοτε, όταν η γυναίκα ήταν καρδιακή, ο γιατρός άφηνε να συνεχιστεί η εγκυμοσύνη, αλλά την παρακολουθούσε συνεχώς και αποφασίζε την έκτρωση, όταν παρατηρούσε μία σοβαρή επιδείνωση της καταστάσεώς της.

Σήμερα, χωρίς στις προόδους της Έπιστήμης, δεν εφαρμόζεται πια αυτή η εμπειρική τακτική. Οι καρδιολόγοι μπορούν συχνά να προβλέψουν από την αρχή ποιές περιπτώσεις καρδιακών παθήσεων δεν πρόκειται να επηρεασθούν από την εγκυμοσύνη και ποιές θα παρουσιάσουν, άργα ή γρήγορα, σοβαρές επιπλοκές. Δεν αφήνουν δε να συνεχιστεί μία εγκυμοσύνη που μπορεί μόνο να χειροτερέψει την κατάσταση της έγκυου, χωρίς καν την πιθανότητα νάρθη στον κόσμο ζωντανό το παιδί.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι οι γυναίκες που πάσχουν από στένωση της μιτροειδούς βαλβίδος της καρδιάς, ανακουφίζονται πολύ με μία χειρουργική, που μεγαλώνει το άνοιγμα αυτής της βαλβίδος και διευκολύνει την κυκλοφορία του αίματος. Η εγκυμοσύνη δεν αποκλείει, βεβαίως, αυτή την χειρουργική. Προκειμένου όμως για μία τόσο λεπτή επέμβαση, να βρίσκεται η άρρωστη σε όσο το δυνατόν καλύτερη σωματική κατάσταση. Προτιμάει δε να μη περιπλέκονται τα πράγματα με τις κυκλοφοριακές ανωμαλίες που υπάρχουν συνήθως στις αρχές της εγκυμοσύνης.

Γι' αυτό, σε τέτοια περίπτωση, γίνεται έκτρωση πριν από την χειρουργική. Έπειτα όμως από την χειρουργική, μπορεί να ακολουθήσει καινούργια εγκυμοσύνη, χωρίς σοβαρούς κινδύνους πια.

Σε γυναίκες φυματικές δεν θεωρείται σήμερα αναγκαία η έκτρωση, όπως άλλοτε. Γιατί υπάρχουν τώρα φάρμακα αποτελεσματικά, που αναστέλλουν την εξέλιξη αυτής της ασθένειας. Μόνο στις σπάνιες περιπτώσεις, που η άσθμασταια δεν εμπεριέχεται από τα φάρμακα αυτά, ο γιατρός καταφεύγει στην έκτρωση.

Η θεραπευτική έκτρωση επιβάλλεται όσάκις υπάρχει τοξαιμία (οργανική δηλητηρίαση) στην αρχή της εγκυμοσύνης, συνδυασμένη από ακατάσχετους έμετους. Επίσης, στην οξεία νεφρίδα, γίνεται συχνά έκτρωση από ένωρις, για να μη παρουσιασθούν αργότερα επικίνδυνες επιπλοκές. Αλλωστε, σ' αυτές τις περιπτώσεις, είναι βέβαιο, ότι δε θα γεννηθεί ζωντανό το παιδί.

Όταν η γυναίκα έπαθε στο παρελθόν επανειλημμένες και επικίνδυνες αποβολές ή άλλες σοβαρές ανωμαλίες της εγκυμοσύνης, είναι δικαιώμα να αναγκάσουμε μία γυναίκα να διακινδυνεύσει τη ζωή της, ιδίως όταν είναι σχεδόν βέβαιο, ότι δεν θα γεννηθεί παιδί ζωντανό.

Όσο για τις διαδητικές γυναίκες, είναι σπάνιο σήμερα να συστήσει ο γιατρός έκτρωση, γιατί η ινσουλίνη και η κατάλληλη διαίτα αναχαιτίζουν την ασθένεια, ακόμη και όταν έχει σοβαρή μορφή.

Εκτός απ' τις περιπτώσεις αυτές, που κινδυνεύει η ζωή της έγκυου, υπάρχουν και άλλες, κατά τις οποίες η εξέλιξη της εγκυμοσύνης μπορεί να προκαλέσει απειρίες — ή να χειροτερέψει εκείνες που υπάρχουν ήδη. Οι περιπτώσεις αυτές είναι σχετικά σπάνιες και δεν προβλέπονται απ' το νόμο. Ωστόσο υπάρχουν και πρέπει να λαμβάνονται υπόψη. Ένας διάσημος Γάλλος μαιευτήρ, αναφέρει το περιστατικό μιας νέας γυναίκας, που έπασχε από «ώτοσπογγίωση» (μία ασθένεια των αυτιών) και δε κάθε εγκυμοσύνη της έκανε ολοένα περισσότερο την ακοή της, ώσπου, μετά τον τέταρτο τοκετό, είχε πια κουραστή τελείως. «Αν η γυναίκα αυτή ζητούσε να υποβληθεί σε έκτρωση, για να διασωθεί ακοή της απόμνε, θα ήταν απόλυτα δικαιολογημένη.

Έχουμε έπειτα τις περιπτώσεις που δε συμφανεί ο παράγων Rh του αίματος της μητέρας και του παιδιού. Όταν δηλαδή η μητέρα έχει Rh αρνητικό και το παιδί Rh θετικό (έξ αιτίας του είδους του αίματος του πατέρα) υπάρχει μεγάλος κίνδυνος αποβολής σε κάθε εγκυμοσύνη έπειτα από την πρώτη. Μπορεί επίσης να πεθάνει το παιδί μέσα στη μήτρα, τον έβδομο ή όγδοο μήνα της κύσεως. Δεν είναι, λοιπόν, προτιμότερο να διακοπή η εγκυμοσύνη από τις πρώτες βδομάδες, παρά να υποφέρει και να κινδυνεύει τόσο η γυναίκα;

Ερχόμαστε τώρα στις καρκινοπαθείς γυναίκες. Πρέπει να συνεχίζεται η εγκυμοσύνη, όταν η γυναίκα έχει χειρουργηθεί πρό ολίγου καιρού για καρκίνο (ιδίως δε καρκίνο του στήθους); Οι παρατηρήσεις δείχνουν, ότι οι υποτροπές και οι μεταστάσεις του καρκίνου είναι συχνότερες και γρηγορότερες σε τέτοιες περιπτώσεις. Πολλοί δε χειρουργοί φρονούν, ότι πρέπει να γίνεται α-

μέσως έκτρωση.

Ο Γάλλος μαιευτήρ, που αναφέραμε και πιο πάνω, περιγράφει το περιστατικό μιας γυναίκας, που είχε χειρουργηθεί για καρκίνο των εντέρων. Η χειρουργική επέτυχε απόλυτα. Ύστερα από λίγους μήνες, η γυναίκα αυτή έμεινε έγκυος. Δε θέλησε τότε να υποβληθεί σε έκτρωση. Τον τρίτο μήνα όμως, έπαθε δυνατή αιμορραγία και της έγινε αναγκαστική απόδραση της μήτρας. Αποδείχθηκε τότε, ότι η ανάπτυξη του εμβρύου, είχε σταματήσει από ένωρις. Συγχρόνως, ο καρκίνος είχε παρουσιάσει μετάσταση στις ωθήκες. Εξελίχθηκε δε άσπασια, και η γυναίκα πέθανε σε λίγες βδομάδες, παρ' όλη τη χειρουργική επέμβαση που της έγινε.

Όσον αφορά, τέλος, το πρόβλημα των ψυχοπαθειών, που προκαλούνται ή που χειροτερεύουν με την εγκυμοσύνη, χρειάζεται πολλή προσοχή κι επιφυλακτικότητα, γιατί μπορεί να γίνει κατάρχη της θεραπευτικής έκτρωσης, ακόμη και σε περιπτώσεις που δεν είναι απόλυτως αναγκαία.

ΟΟ

Η καίσαρική τομή

Κατά τη διάρκεια των 91 τελευταίων ετών, έγιναν στο νοσοκομείο της Βαλτιμόρης 4—5 καίσαρικές τομές σε αλληπαλλήλους τοκετούς επί 130 εγκύων. Σε καμία απ' αυτές τις περιπτώσεις, δεν παρουσιάστηκε η παραμικρή ανωμαλία ούτε στη μητέρα, ούτε στο παιδί. Η καίσαρική τομή, παρατηρούν οι ειδικοί επιστήμονες, δεν έχει σήμερα το δραματικό χαρακτήρα που παρουσίαζε άλλοτε. Για το λόγο αυτό την συνιστούν σε όλες τις περιπτώσεις που υπάρχει φόδος ότι ο τοκετός δε θα είναι κανονικός.

Τρώτε κόκκινο πιπέρι!
Χρησιμοποιείτε στο φαγητό σας

ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Το ηλεκτρονικό μικροσκόπιο τελειοποιείται και προσφέρει καθημερινά ολο και μεγαλύτερες υπηρεσίες στην ιατρική επιστήμη. Επιτυγχάνονται μ' αυτό μεγεθύνσεις κατά 50 φορές μεγαλύτερες από τα τελευταία κοινά μικροσκόπια που χρησιμοποιούντο μέχρι σήμερα. Η τελευταία λέξη της πρόόδου όμως είναι μία συσκευή «Πολαρόν», η οποία όταν εφαρμοστεί στο μικροσκόπιο με ακτίνα «X», επιτρέπει τη φωτογράφιση της εικόνας και την εμφάνισή του φιλμ μέσα σε 40 δευτερόλεπτα. Η ακτινογραφία που παίρνεται με τον τρόπο αυτό επιτρέπει συγχρόνως στον επιστήμονα να υπολογιστεί με ακρίβεια το βάθος, στο οποίο βρίσκεται μέσα στο σώμα το αντικείμενο των παρατηρήσεων του.

κόκκινο πιπέρι! Κατά τον δόκτορα Ρουζώ, που έμελετρεσε επί πολλά χρόνια, διάφορα εξωτικά φυτά, οι σπόροι της κόκκινης πιπεριάς, όταν είναι φρέσκοι, έχουν ευεργετικά αποτελέσματα εναντίον της άνορεξίας, της ηπατικής συμφορησεως, των αιμορροειδών και των κισρών.

Υπάρχει άνορεξία απέναντι του καρκίνου

Οι Αμερικανοί επιστήμονες είχαν κάμει τελευταία «εμφυτεύσεις» καρκινικών κυττάρων σε έθελοντές, που είχαν στρατολογηθεί μεταξύ εκείνων που εξέτισαν μακροχρόνιες ποινές σε διάφορες φυλακές. Παρατηρήθηκε, λοιπόν, ότι σε πολλούς απ' αυτούς τα έν λόγω κύτταρα δεν «έπιασαν». Ο οργανισμός τα απέβαλε έπειτα από ένα μικρό ή μεγάλο χρονικό διάστημα. Έτσι, πιστοποιείται για άλλη μία φορά ότι υπάρχει ένα είδος άνορεξίας απέναντι του καρκίνου. Υπάρχουν, δηλαδή, άτομα που δε κινδυνεύουν απ' αυτή την ασθένεια, ενώ, τουναντίον, ο οργανισμός άλλων είναι επιρρεπής σ' αυτήν.

Οι διταμίνες Β κατά της ημικρανίας

Πειράματα, που έγιναν στα Αμερικανικά νοσοκομεία, απέδειξαν ότι οι διταμίνες της κατηγορίας Β είναι αποτελεσματικές κατά της χρόνιας ημικρανίας. Στους ασθενείς χορηγούνται επί πολλούς μήνες ισχυρές δόσεις με υποδόριες ένεσεις. Το χρησιμοποιούμενο μίγμα είναι το ακόλουθο:

200 χιλιοστόγραμμα νικοτινιμίδης	25
» ριδοφλαβίνης	100
» διταμίνης	25

Η διταμίνη C εξουδετερώνει την νικοτίνη

Κατά τους Νοτιοαμερικανούς επιστήμονες, η διταμίνη C εξουδετερώνει τη νικοτίνη επίδραση της νικοτίνης. Οι εν λόγω επιστήμονες συνιστούν να συνδυάζεται κάθε πακέτο τσιγάρων και με τ' ανάλογα δισκία διταμίνης C, που ο καπνιστής να παίρνει κατά τη διάρκεια της ημέρας για να εξουδετερώσει την επίδραση της νικοτίνης.

ΟΙ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ ΦΕΡΝΟΥΝ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ;

Οι πρόσφατες έρευνες των βιοχημικών και των ψυχολόγων

Όταν είμαστε λυπημένοι, τα μάτια μας γεμίζουν δάκρυα. Όταν θυμώσουμε ή τρομάξουμε, χτυπάει γρηγορότερα η καρδιά μας. Όταν βρεθούμε σ' άμυχνα, κοκκινίζουμε.

Τα λίγα αυτά παραδείγματα, δείχνουν την αλληλεπίδραση που υπάρχει μεταξύ των συγκινησένων μας απ' ενός και των χημικών και βιολογικών μεταβολών του οργανισμού μας απ' έτερου.

Ο καρκίνος είναι κι αυτός μία βιοχημική μεταβολή του οργανισμού, που κάνει ώριμα κύτταρα ν' αναπτύσσονται άχαλινωτα και ανεξέλεγκτα εις βάρος των υπόλοιπων.

Έξορμε, έξ άλλοι, ότι υπάρχουν άνθρωποι που κλαίνε ή θυμώνουν ή τρομάζουν ευκολότερα απ' τους άλλους.

Υπάρχει λοιπόν κάποια σχέση μεταξύ του καρκίνου και των συγκινησένων μας;

Το πρόβλημα αυτό μελετάται από διακεκριμένους ψυχολόγους, ψυιάτρους, γιατρούς και βιοχημικούς, δεν έχει όμως δοθεί ακόμη μία θετική απάντηση.

Μία σχετική παρατήρηση, εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, είναι η εξής: Έξ γνωστόν, χορηγούνται κάποτε γεννητικές ορμόνες εναντίον του καρκίνου του στήθους. Τα 30% των γυναικών ωφελούνται απ' αυτή τη θεραπεία, τα 40% χειροτερεύουν και τα υπόλοιπα 30% δεν παρουσιάζουν καμιά μεταβολή στην εξέλιξη του καρκίνου. Ο γιατρός δεν είναι σε θέση να προβλέψει ποιά γυναίκα θα ωφεληθεί και ποιά όχι.

Τώρα, λοιπόν, οι βιοχημικοί και οι ψυχολόγοι προσπαθούν να βρουν αν υπάρχει ή όχι κάποια φανερά διαφορά στη συναισθηματική συμπεριφορά των γυναικών, που ωφελούνται από αυτές τις ορμόνες, κι εκείνων που δεν ωφελούνται. Είναι γνωστό, ότι οι γεννητικές ορμόνες έχουν κάποια επίδραση στις διαθεσεις και τις αντιδράσεις των ανθρώπων στο σεξουαλικό τομέα. Ίσως, λοιπόν, ανάλογως των συναισθηματικών διαφορών, να αντιδρούν οι όμοιες διαφορές και τις χημικές ουσίες του σώματος.

Αν τώρα εξακριβώσουν οι έρευνηταί ποιοί είναι οι συναισθηματικοί τύποι, που ωφελούνται από την ορμονοθεραπεία, μπορεί να ερμηνεύονται στο μέλλον οι άρρωστες σε ψυχολογικά τέστ, για να προβλέπεται το αποτέλεσμα που θα έχει αυτή η θεραπεία.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, η ταχύτης εξέλιξεως του καρκίνου παρουσιάζει μεγάλες διαφορές από ένα σε άλλον άρρωστο — χωρίς όμως να μπορούν οι γιατροί να εξηγήσουν το γιατί. Η νόσος του Χότκινς π. χ. (μία μορφή καρκίνου) θανατώνει ώριμα θύματα της μέσα σε λίγες βδομάδες, ενώ άλλα ζουν μέχρι 20 χρόνια. Ένας άρρωστος από καρκίνο του στομάχου μπορεί να πεθάνει σε λίγο καιρό, παρ' όλη την έγκαιρη διάγνωση και θεραπεία. Κι ένας άλλος, με την ίδια α-

κρίβως πάθησι, μπορεί να ζήσει πολλά χρόνια. Πού οφείλεται αυτή η διαφορά;

Έχει παρατηρηθεί, ότι εκείνοι στους οποίους εξελίσσεται γρήγορα ο καρκίνος, παρουσιάζουν μία έντονη τάση να κλειώνονται στον εαυτό τους και να κρύβουν τα συναισθήματά τους, ενώ εκείνοι στους οποίους η εξέλιξη του καρκίνου είναι αργή, εξωτερικεύουν συνήθως τις συγκινήσεις τους, ξεσπάζουν και ξεθυμαίνουν.

Όταν ολοκληρωθούν αυτά τα πειράματα και οι παρατηρήσεις, οι γιατροί θα μπορούσαν να προβλέψουν με αρκετή ακρίβεια πόσο γρήγορα θα προχωρήσει η άρρωσταια ενός καρκινοπαθούς.

Κι ένα άλλο όμως βασικό ερώτημα μένει ακόμη αναπάντητο: Η συναισθηματική υπερένταση επιδρά στις ουσίες εκείνες του σώματος που επιταχύνουν την εξέλιξη του καρκίνου; Η μήπως κάποια άλλη, άγνωστη αιτία προκαλεί συγχρόνως και τη συναισθηματική υπερένταση και τη γρήγορη εξέλιξη του καρκίνου;

Έξω πρέπει ν' αναφέρουμε μία άλλη επιστημονική παρατήρηση, σκετική με τη λευχαιμία. Όπως ξέρουμε, η άρρωσταια αυτή — που ονομάζεται και «καρκίνος του αίματος» — χαρακτηρίζεται από υπερβολική αύξηση του αριθμού των λευκών αιμοσφαιρίων. Τα πλεονάζοντα αυτά λευκά αιμοσφαίρια διαφέρουν απ' τα φυσιολογικά, πολλαπλασιάζονται ταχύτατα και τα αντικαθιστούν σιγά-σιγά. Η λευχαιμία είναι πάντα θανατηφόρος — μολοντί υπάρχουν σήμερα ώριμες χημικές ουσίες και ορμόνες, που επιδραίνουν τη μοιραία εξέλιξη της.

Έξ άλλοι, όταν υποστούμε μία σωματική ή πνευματική καταπόνηση (κούρα, πένια, θυμός, τρέμο, κούραση, κλπ.) αυξάνεται η παραγωγή ορμονών από τα επινεφρίδια. Οι ορμόνες αυτές δίνουν μία πρόσθετη ζωτικότητα στον οργανισμό μας, για να μπορέσει ν' αντεπεξέλθει στην προσωρινή δοκιμασία.

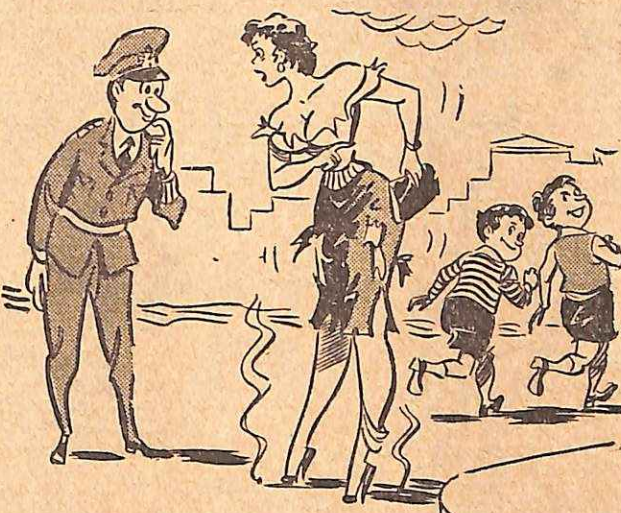
Οι ίδιες αυτές ορμόνες προσβάλλουν και σκοτώνουν τα λευκά αιμοσφαίρια. Ωστόσο, οι Αμερικανοί δόκτορες Ντουνγκερτ και Φράνκ, ανακάλυψαν ότι, σε ώριμες περιπτώσεις, αντικαθιστώνται άμέσως τα αιμοσφαίρια αυτά με καινούργια. Προχωρώντας όμως στις έρευνές τους, βρήκαν, ότι αυτά τα αναπληρωματικά αιμοσφαίρια δεν είναι ακριβώς όμοια με τα φυσιολογικά, αλλά παρουσιάζουν μία ομοιότητα με τα άνωθεν λευκά αιμοσφαίρια (μόνο που δεν είναι θανατηφόρα, όπως εκείνα). Ο δόκτορ Ντουνγκερτ τα ονόμασε «κύτταρα καταπονήσεως».

Τέλος, οι δυο επιστήμονες βρήκαν, ότι η καταπόνηση, σωματική ή ψυχική, προκαλεί την παραγωγή μιας ουσίας με ανεξάρτητη ακόμη σύσταση, που κάνει τους λεμφοκύτταρους να παράγουν τα «κύτταρα καταπονήσεως».

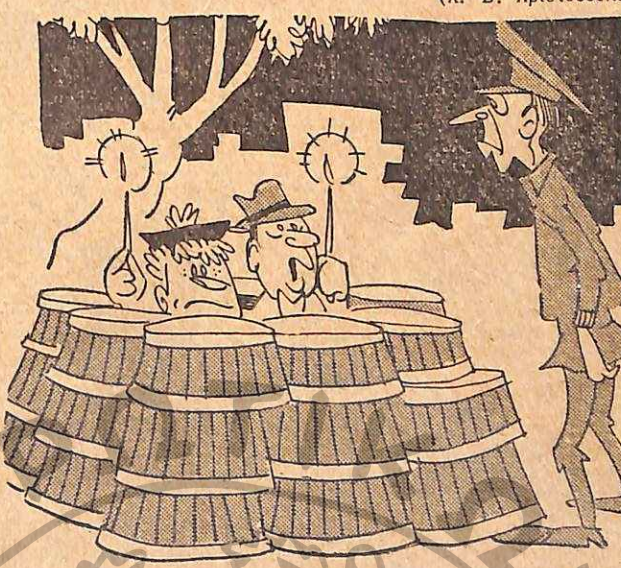
Μήπως, λοιπόν, κάποια αναλογική ουσία εθύνεται για την παραγωγή των κυττάρων της λευχαιμίας;

Οι έρευνηταί προσπαθούν να διαφωτίσουν όλ' αυτά τα μυστήρια.

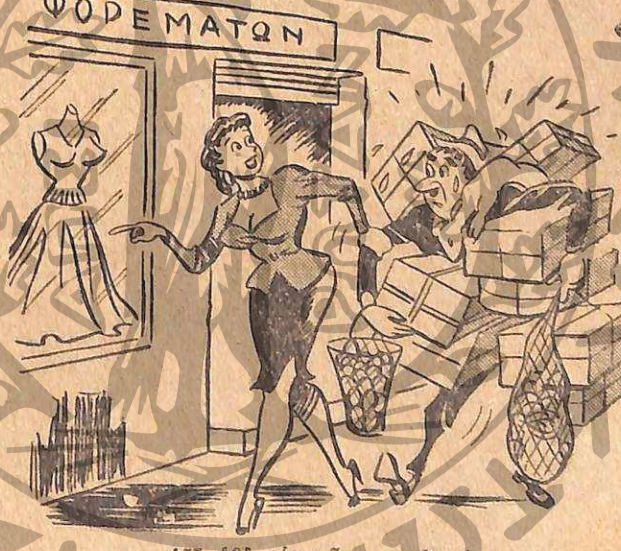
ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— Τι κάθεστε και χαζεύετε έτσι, κύριε πόλιμαν; Δεν τ'α πιάνετε, που μου ρίξαν βαρελότα; (X. B. Χριστοδούλου)

— Μάθαμε ότι θα πέσουνε πολλά βαρελότα, κύριε αστυφύλακα, και λάβαμε τα μέτρα μας! (Του Αρχέλαου)

— Μάθαμε ότι θα πέσουνε πολλά βαρελότα, κύριε αστυφύλακα, και λάβαμε τα μέτρα μας! (Του Αρχέλαου)

Θυέλλα

— Δουλεύει καλά το βαρόμετρο που βάλατε στην κἀμαρά σας;
— Θαυμάσια! Το πρωί έδειχνε θυέλλα και το μεσημέρι κατέφθασε ή... πεθερά μου!

★
Κάποιος μπαίνει στο μεσιτικό γραφείο και ρωτά το διευθυντή:
— Έσεις, κύριε, μου στείλατε προχθές μιά μαγειρίσα;
— Μάλιστα.
— Λοιπόν, γιά να σάς τιμωρήσω, θα έρθετε σήμερα να φάμε μαζί!

★
— Θέλω να έγγραφω μέλος στην Έταιρεία Προστασίας ζώων από ευγνωμοσύνη σ' ένα περιστέρι.
— Αλήθεια; Και τί έκανε αυτό το περιστέρι;
— Μου έσωσε τη ζωή...
— Πώς;
— Νά, πέθαινα από πείνα και τό... έφαγα!

★
— Πώς, κόρη μου, πήγες και φωτογράφηθηκες μισόνυμη;
— Μη στενοχωριέσαι, μαμά μου, είχα... καλοριφέρ στο φωτογραφείο!

★
— Ένας διάσημος λωποδύτης ψυχορραγούσε και κάλεσε τόν παπά να τόν εξομολογήση.
— Μετανόησε, τέκνον μου, του λέει εκείνος γιστί αλλοιώτικα ή πόρτα του Παραδείσου θα μείνη κλειστή γιά σένα.
— Όσο γι' αυτό, απαντά ο λωποδύτης είναι κλειός μου λογαριασμός. Δεν υπάρχει κλειδωνιά που να μην την ανοίγω!...

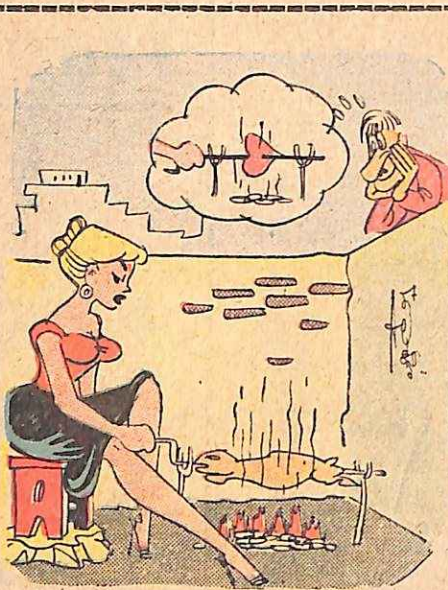
★
— Τί πρόεδρο; Τί άλλο έχει να προσθέση ή υπερσπασίς;
— Ο συνήγορος: Κύριοι δικαστάι, επικαλούμαι την επίκειά σας... Μη ξεχνάτε ότι ο πελάτης μου, ως λαβροδέρας σας προμηθεύει κυνήγι ολο το χειμώνα!...

★
— Τί γράμμα είν' αυτό; Δέκα κόλλες και πόσα πιάω!
— Ναι, Είναι ένα γράμμα της αρσενωιστικής μου.
— Και τί σου γράφει;
— Ότι «δέν βρίσκε... λόγους» να μου εκφάρση τόν έρωτά της!...

★
— Τί σύζυγος; Πάλι έξω θα βγής απόψε και θα μ' αφήσης μοναχή;... Δυστυχώς τώρα μου λείπει ότι ένω ήμουν γιά σένα όλος ο κόσμος!
— Ο σύζυγος: Ναι... αλλά στο διάστημα αυτό έμαθα πίο καλά τη... Γεωγραφία!

★
— Νέα ήθη.
«1900. Η γιγαίά γιορτάζει τους χουρούς της γάμου.
«1932. Η μωά κι' ο μπαμπάς θα γιορτάσουν τους άγγιχούς τους γάμους.
«1957. Η έγγονή υποβάλλει αίτησιν γιά το τρίτο της δαύγιο!»

★
— Ο σύζυγος: Γυναίκα, πώς θα περάσης τ' απόγεμά σου;
— Η σύζυγος: Θα πάω στον κινηματογράφο. Ύστερα θα γυρίσω και θα γράψω γράμμα στη μαμά, στην αδελφή μου, και στη φίλη μου τη Νίνα. Έπειτα θ' ακούσω ραδιόφωνο. Κοτόπιν θα διαβάσω τη συνέχεια του μυθιστορηματος...
— Ο σύζυγος: Έπειτα από τὰ λοιπά δέν θα μπορούσες να μαζάψεις τὰ κουμπιά του παντελόνιού μου που μου έχουν κοπή εδώ και πέντε μέρες!...

Πασχαλινὸι καὶμοί...

— Δέν τὰ πέτυχε, Νεοαρχούλα μου, στο κοκκίνισμα. Έτσι σούχα πῶ να τὰ κάνης!...

— Έλα να τσυγκρίσουμε, Περικλή!... Χριστός Άνέστη!...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιά τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Το λούσιμο με «σαμπουάν» είναι απαραίτητο γιά να διατηρηται καθαρή ή επιδερμίδα του κεφαλιού. Πρέπει να γίνεται κάθε τρεις βδομάδες — ούτε άραιότερα ούτε συχνότερα.

Νά ο καλύτερος τρόπος ετοιμασίας του «σαμπουάν»: Χτυπάτε τρεις κροκούς αυγών μέσα σε 500 γραμμάρια ζεστό άσβεστονερό (το προμηθεύεσθε άπ' το φαρμακείο) ή σ' ένα μίγμα από νερό και ρούμι 54 βαθμών. Το «σαμπουάν» αυτό ταιριάζει σ' όλα τα μαλλιά. Ύστερα ξεπλένετε τὰ μαλλιά σας τρεις-τέσσερες φορές με καθαρό νερό, προσθέτοντας την τελευταία φορά σ' αυτό λίγο ξύδι ή χυμό λεμονιού.

Αν τώρα οι τρίχες έχουν χάσει την ελυσισία τους άπ' τὰ πολύ συχνά λουσίματα, κάνετε μερικά μασάζ του τριχωτού δέρματος, αλείφοντας τις άκρες των δακτύλων σας με Huile souflee.

Μετά το μασάζ, είναι απαραίτητο να βουρτσίζετε τὰ μαλλιά σ' όλο το μήκος τους, γιά ν' άπλωθή παντού ομοιόμορφα το φυσικό λίπος τους.

Νά τώρα ποιοι είναι οι κυριώτεροι έχθροι των μαλλιών σας: Οι κακοφτιαγμένες περμανάντ, τὰ σίδερα του κατσαρώματος που χρησιμοποιούνται κακά, οι χτένες με τὰ σπασμένα δόντια, τὰ βαρεία ή πολύ στενά καπέλλα και το όξιζενέ.

Η πρωινή γυμναστική

Προσπαθήστε να ξυπνάτε κάθε πρωί ένα τέταρτο νωρίτερα άπ' το κανονικό σας. Θα χάσετε λίγο ύπνο, αλλά θα κερδίσετε σε υγεία και όμορφιά. Μόλις σηκωθείτε, ανοίχτε το παράθυρο κι' άναπνεύσετε βαθειά τον καθαρό αέρα. Σηκώνετε τὰ χέρια σας κατά την εισπνοή και τ' άφίνετε να ξαναπέσουν κατά την έκπνοή. Εισπνέετε άργα και εκπνέετε άποτομα, σαν να φυσάτε γιά να σούσετε ένα κερί. Άναπνέετε μόνο με τη μύτη (αν δέν το κατορθώσετε, συμβουλευτήτε ένα ωτορινολαρυγγολόγο).

Αφού κάμετε 5 φορές τις άναπνευστικές αυτές άσκήσεις, προχωρήστε στην πρωινή γυμναστική σας, που θα διαρκέση 10 λεπτά. Ύστερα τρίβετε το σώμα σας, πρώτα με μιά βούρτσα βουτηγμένη σε κολώνια και κατόπιν με το χέρι. Τέλος, πλένετε με νερό κρύο ή ελαφρά χλιαρό, σκουπίζετε καλά, τυλίγεστε με μιά ζεστή ρόμπα, μένετε ξαπλωμένη 3 λεπτά, άκίνητη και με κλειστά τὰ μάτια, κι' έπειτα σηκώνεστε, ντύνεστε και πηγαίνετε στη δουλειά σας. Θα δήτε πόση ζωτικότητα θαχετε άποκτήσει!

Αγαπάτε τόν μνηστήρα σας;

Αν δέν είσατε βέβαιη πώς αγαπάτε τόν μνηστήρα σας, ακολουθήστε την έξης άπλουστάτη μέθοδο γιά να τόν εξακριβώσετε: Επιδάτε στον έαυτό σας να μην δήτε καθόλου επί μερικές μέρες, να μην επικοινωνήσετε με κανένα τρόπο μαζί του. Μη δέχτηκε κανένα πρόσωπο που θα μπορούσε να σας έπηρεάση κατά τόν ένα ή τόν άλλο τρόπο. Μείνετε μόνη με τόν έαυτό σας.

Κοιμηθήτε νωρίς, ξυπνήστε πρωί, κάμτε μεγάλους περιπάτους, φάτε ελαφρά, διαβάστε ελαχιστά. Άποκτήστε, μ' άλλα λόγια, σωματική και πνευματική ήρεμία.

Και τότε ξεπλώθηκε σε μιά πολυθρόνα, κλείστε τὰ μάτια σας και σκεφτήτε. Ρωτήστε τόν έαυτό σας γιά τὰ αισθήματά σας. Θα δήτε, την άλλη μέρα, με πόση εύκολία κι' άνακούφισι... θ' άνηθήτε να πάτε στο ραντεβού του, ή αντίθετως θα τρέξετε σ' αυτόν με περισσότερη λαχτάρα άπο κάθε άλλη φορά!

Τὰ μάργαρά των επίπλων

Λυώστε 20 γραμμάρια άσπρο κερί και ρίχτε το μέσα σ' ένα μπουκάλι με 800 γραμμάρια νεφτί. Βουλώστε το καλά κι' άνακατέψετε το μίγμα. Σε 3 μέρες, το κερί θαχη διαλυθή τελείως στο νεφτί, και θαχετε έτσι ένα υγρό πρώτης τάξεως γιά να γυαλίζετε τὰ μάργαρά των επίπλων.

Πρίν άπ' αυτό το γυάλισμα όμως, πρέπει να τάχετε καθαρίσει. Βάλτε 60 γραμμάρια χλωράσβεστο (βαρεκίνα) σε 300 όράμια νερό. Πλύνετε το μάργαρο με το υγρό αυτό. Ξεπλύνετε το ύστερα μ' ένα σφουγγάρι βουτηγμένο σε καθαρό νερό και σκουπίστε το. Άφίστε το να στεγνώση 4 ώρες, αλείψτε το έπειτα με το υγρό που άναφέραμε στην άρχή, χρησιμοποιώντας ένα πινέλο, και τρίψτε το με μιά φανέλλα, άσπου να φαίνεται σαν βρονικωμένο.

Λεκέδες στα βιβλία

Γιά να καθαρίζετε τους λεκέδες που άφίγει στα βιβλία ή υγρασία, άρκεί να πλύνετε τις λεκισμένες σελίδες με διάλυσι ύποχλωριδούς καλλίου σε νερό. Το υγρό αυτό υπάρχει στα φαρμακεία με την όνομασία «υδωρ Ζαδέλ» ή «υδωρ Λαμπράκη». Ύστερα ξεπλένετε ελαφρά με καθαρό νερό.

Ροκ Χαίμερ
Λωρήν Μπακίω

Ο ΠΑΤΕΡ ΑΧΧΕΛΙΟΣ

Η Ρούλα του φίλησε το χέρι και της τ' άφησε

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΗΤΑΝ τὸ ρεμάλι, καὶ στὴν οἰκογένεια καὶ στὸ χωριό. Γραμματάκια εἶχε μᾶθει, ἀλλὰ τί τὰ θες τί τὰ γυρεύεις, σ' ὅποια δουλεῖα καταπιανόντανε, δὲ στέριωνε. Πότε ἔγραφε στίχους στὸν καφενὲ ὡς τὴν ὥρα ποὺ σκουπίζαν τὰ γκαρσόνια — «ντροπὴς πράματα» — πὸτ' ἐπαίξε τά-δλι ὡς τὴ νύχτα, πὸτ' ἔδριζε τὸ βουλευτὴ καὶ τὸ δημάρχο καὶ πότε κινῆγαγε κορί-τσια.

Κι' ἦταν ὁ Σάββας ὁ Ἀγγελόπουλος, γιὸς τοῦ πιὸ καλοῦ κι' «εὐπόληπτου» νοικοκύρη τοῦ χωριοῦ, τοῦ Κωνσταντῆ Ἀγγελοπούλου, ποὺ ὅλοι τὸν σεβόντουσαν καὶ τὸν χαιρετάγανε τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησίᾳ, μὲ τειμενὰ ὡς τὸ χῶμα, ποὺ λέει ὁ λόγος.

Τ' ἀδέρφια του: Ἄλλος γιαντρός, ἄλλος δικηγόρος, ἄλλος μηχανικός. Ὁ Τρύφων, ὁ Κώστας, ὁ Μιλτιάδης, ὅλοι πρώτης τάξεως κύριοι. Κι' αὐτὸς ρεμάλι. Ὁ γέρω-Κωνσταντῆς, τῶχε καὶ μὲ.

— Βρέε, μωρὲ παιδί μου, κι' ἐσύ ἕνα ἐπάγγελμα, τούλεγε. Καὶ πότε βρῶνταγε τὴν κερούλα τοῦ αὐστηρά στοῦ τραπέζι τοῦ καφενὲ κι' ἔχυνε τὰ τσιπούρα καὶ πότε τῶλεγε ἥρεμα μὲ γλυκο-δουρικόμα στα γέρικα μάτια, τὴν ὥρα ποὺκανε τσιγάρο στὸ σπιτί...

Τοῦτο τὸ τελευταῖο ἦτανε ποὺ τσιγκλάγε τὴν καρδιά τοῦ Σάβ-βα. Κι' ἕνα βράδυ, τ' ἀπάντησε:

— Ναι, γέρω. Δὲ θέλω νὰ σὲ κακοκαρδίζω. Ὅ,τι δουλεῖα μοῦ πῆς, θὰ κάνω. Ἐχεις τὸ λόγο μου.

Παραβούρκωσε ὁ Κωνσταντῆς:

— Ἐχω τὸ λόγο σου, παιδί μου;

— Ἐχεις τὸ λόγο μου, πατέρα...

Μιά καὶ δυό, πῆγε τὴν ἄλλη μέρα στὸ βουλευτή, ποὺκανε τὶς μέρες ἐκεῖνες τὴν περιοδεία. Νὰ τοῦ πάρῃ τὴ γνώμη του. Νὰ τοῦ ζητήσῃ προστασία.

— Γράμματα ἔχει, νὰ τὸν κάνουμε παπᾶ, εἶπε ὁ βουλευτὴς ἴσως γιὰ νὰ ξεμπερδεύῃ καὶ γρήγορα, ἴσως καὶ γιὰτ' εἶχαν ἀ-νόγη ἀπὸ παπᾶδες σ' ἐκεῖνα τὰ κατσάβραχα.

— Παπᾶ;

— Ἐ, ναι, παπᾶ.

— Τὸ Σάββα;

— Γιατί δχι;

— Θὰ τοῦ τὸ πῶ καὶ νὰ δοῦμε, ψιθύρισε δειλὰ ὁ Κωνσταντῆς.

— Γιατί; Δὲν πρέπει νάχη ἀντίρρηση; Ὁ παπᾶς, ἔκαλε μέγαλο προορισμὸ κοινωνικὸ κι' ὕστερα δὲ στερεῖται τίποτε ἀπὸ τὴ ζωή. Καὶ δικαίωμα νὰ παι-τρευτῇ ἔχει: καὶ παιδιὰ γ' ἀποκτήσῃ καὶ νὰ ζῇ κι' αὐτὸς ὅπως ὅλοι: μας.

— Κάλᾳ, θὰ τοῦ τὸ πῶ, ξανάπε σκεπτικὸς, ὁ Κωνσταντῆς. Φχαρ σὼ, κύριε βουλευτή μου.

— Εἶναι πρώτης τάξεως ἰδέα...

— Φχαριστῶ, κύριε βουλευτή.

Κ' ἔφυγε.

Περπάταγε ὁ Κωνσταντῆς στὸ δρόμὸ καὶ σκεφτό-τανε πὼς ὁ γιὸς του ἦταν ἄθεος! Τὸ «ρεμάλι», πὼς ὁ γιὸς του ἦταν ἄθεος...

Ὡστόσο τοῦ τῶπε.

Ψυχρὰ καὶ χωρὶς καμμιὰ μεγάλη ἐκπληξί, ὁ Σάβ-δας ἀπάντησε:

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

— Πατέρα, σοῦδωσα τὸ λόγο μου. Παπᾶς θὲ-λεῖς; Παπᾶς θὰ γίνω, γιὰ χατήρι σου!

Ἡ ἀγιοστούρα

ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ

Ὁ Φαναριώτης ὑπουργὸς καὶ ὁ ἐπίσκο-πος Βρεσθένης Θεοδώρητος

ΕΝΩ «ἔδραζε μέσα εἰς τὴ χύτρα της» κατὰ τὴ λαϊκὴ ἐκφρασί, ἡ συνωμο-σία γιὰ τὴν ἐπανάστασι τῆς 3ης Σε-πτεμβρίου τοῦ 1843, ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ τῶν Ὀρθοκρυμάτων Ρίζος Νε-ρούλος, καθόταν καὶ μύλλωνε μὲ τὸν ἐπί-σμο ἀγωνιστῇ τοῦ 1821 καὶ ἐπίσκοπο Βρεσθένης Θεοδώρητο, γιὰ τιποτένια πράγ-ματα.

Ποῖα δηλαδὴ; Νά, ὅτι, μὲ τὸν Θεοδώ-ρητο εἶχε προδιδαχτῇ σὲ Σελασίας, ἔλα-βε κατὰ ἀσήμενον μέτρα γιὰ τὸν Κλήρο, δίδως προηγουμένως νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη τοῦ Ἀποστολικοῦ Κλήρου, τῆς Μεγάλῃς Κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας, πρῶγμα ποὺ ὁ Θεοδώρητος δ-χόταν νὰ γίνῃ ἐκ τῶν ὑπέρ-ρων, ἔχοντας τὴ βεβαιότητα, ὅτι θὰ τοῦ τὰ ἐγκρίνανε. Ἀν πάλι τοῦ τ' ἀπέρριπταν, θὰ ὑπόβαλλε ἀμέσως τὴν παράτησί του.

Τίποτα ὅμως ὁ ὑπουργὸς, ποὺ ἦταν καὶ ἀγύριστο Φαναριώτικο κεφάλι.

— Ἐθίξες, εἶπε τοῦ Ἐπισκόπου, τὴν Κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας!...

Κι' ἕνα πρωῒν, κοινοποιεῖ τοῦ Θεοδώ-ρητου τὴν παύσι του, ἀπὸ τὴν ἔδρα τοῦ Ἐπισκόπου Σελασίας.

Ἀλλὰ ἡ Κοινὴ Γνώμη ἦταν μὲ τὸ μέ-ρος τοῦ Δεσπότη καὶ φώναζε κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν Ἀνακτοβόλων. Κι' αὐτὴ ἡ κατακραυγὴ βοηθοῦσε πολὺ στὴν προπαρασκευὴ — τὰ «ζυμώματα», ὅπως τὰ ἔλεγε τότε ὁ λαός, καὶ ποὺ ἔκτοτε κα-θιερώθηκε σὲ μᾶς ἡ ἐκφρασί «ζυμώσεις», — τοῦ κι-νημοσίου τῆς 3ης Σεπτεμβρίου.

Ὁ Ρίζος, παρ' ὅλα αὐτὰ, δὲν ἐννοοῦσε νὰ μαλακώσῃ.

Κάποιοι, ἔχοντας ὑπ' ὄψιν τοῦ αὐτῇ τῇ θρησκευτικῇ φιλονεικίᾳ, ῥώπησε τὸ φλογε-ρὸ πατριωτὴ ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασι καὶ ἀ-κόμη διδάσκαλο τοῦ Γένους Γ. Γεννάδιο, πὼς ἔβλεπε τὴν κατάστασι.

Μὲ τὴν εὐλογία τοῦ ὑπουργοῦ μας τῶν Ὀρθοκρυμάτων Ρίζου, ἡ κατάστασι προχωρεῖ σὰν τὴ μύτη τοῦ Χρηστίδη καὶ σὰν τοῦ Σούτσου τὰ ποδάρια! εἶχε ἀπαν-τήσῃ ὁ Γεννάδιος.

Ὁ Δ. Χρηστίδης, ὑπουργὸς τῶν Ἑσω-τερικῶν τότε, εἶχε γρυτῇ καὶ στραδῇ μύ-τη καὶ ὁ Π. Σούτσος, γραμματεὺς τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας τῆς Ἰδίας ἐκεῖ-νης ἐποχῆς, ἦταν στραβοκώλης.

Ἡ φιλονεικία, λοιπόν, Ρίζου καὶ Θεο-δώρητο ἐξακολουθοῦσε. Ἔπεσε στὴ μέση ὁ Γενναῖος Κολοκοτρώνης — τὸ ἡρώϊκὸ παιδί τοῦ δοξασιμένου ἀρχιστρατήγου τῶν Ὀθωμανῶν Πελοποννήσου κατὰ τὴν Ἐπανά-στασι, Θεοδ. Κολοκοτρώνη — νὰ συμβι-βάσῃ τὰ πράγματα, μὰ τίποτα δὲν κατάρ-θωσε κι' αὐτός.

Μιά μέρα, ὁ Ρίζος συναντήθηκε τυχαῖα μὲ τὸν Θεοδώρητο στὸ ὑπουργεῖο τῆς Δι-καιοσύνης, μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπουρ-γοῦ Π. Ράλλη.

Καθὼς εἶδε τὸν Θεοδώρητο ἐκεῖ, ὁ Ρί-ζος γυρίζει καὶ τοῦ λέει:

— Δεσπότη μου, φοδᾶμαι πολὺ πὼς θὰ σοῦ κοπῇ καὶ ἡ τρακασάρα (δηλαδὴ ὁ τρακασάρας δραχμὲς)...

Μ' αὐτὸ ὁ Ρίζος ἐννοοῦσε τὴ σύνταξι τῶν 300 δραχμ. ποὺ ἔπαιρνε ὁ παμμένος ἀπὸ τὴν ἔδρα τοῦ δεσποτῆ.

Δὲ μὲ νοιάζει, μωρὲ Φαναριώτῃ φω-τὸ σ βέ σ τ η, ποὺ ἀπαντᾷ τότε ὁ Δε-σπότης. Θαρρεῖς πὼς θὰ πεθῶναι τῆς πεί-νας, ἀν μοῦ ἀφαιρέσης, ὅπως τὴ λές, τὴν νάς. Εἶσαι κούτος καὶ τὴν κοιλιὰ τρακασάρα; Εἶσαι κούτος καὶ τὴν κοιλιὰ σου νὰ φοβερίζῃς, μωρὲ Φαναριώτῃ, δταν αὐριο δὲν θὰ εἶσαι οὔτε κλητήρας ὑπουρ-γοῦ! Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!...

Ὁ Δὲ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!...

Ὁ Δὲ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!...

Ὁ Δὲ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!...

Ὁ Δὲ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!...

Ὁ Δὲ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!...

Ὁ Δὲ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!...

Ὁ Δὲ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!... Ἐνὼ ἐγὼ καὶ παμμένος καὶ δίχως γιό!...

διδόσου, εἶπε ὁ ὑπουργὸς Γ. Ράλλης, ποὺ ἦταν παρών. Πολλὰ κατὰ μορφεῖ νὰ γεν-νῆσῃ ἡ ἐπιμονὴ σου καὶ εἶσαι ὁ δοξασιμέ-νος Ἐπίσκοπος Βρεσθένης τοῦ Εἰκοσιένου. Δὲν κάνει, δισπών...

— Ἰσα, ἰσα, τὸν διέκαψε τότε ὁ Θεο-δώρητος, γιατί εἶμαι ὁ Βρεσθένης, δὲν βά-ζω κανένα σας παραπάνω ἀπὸ μένα...

Ὁ Θεοδώρητος, εἶχε ἀπὸ τὴν Ἐπανά-στασι τοῦ 1821 μᾶθει καὶ νὰ μιλάει καὶ νὰ ἐνεργῇ καὶ νὰ συμπεριφέρεται γενναῖα καὶ ἐλεύθερα.

Καὶ νὰ σχετικὰ μὲ τὴν δρᾶσι τοῦ ἕνα ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ Θεοδ. Κολοκο-τρώνη πρὸς τὸ Θεοδώρητο, κατὰ τὴν Ἐ-πανάστασι:

«Καπετὰν Δεσπότη Βρεσθένης,

Παθολογική ΧΑΡΑ

ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΣΤΕΓΝΩΝΟΥΝ

ΠΟΣΕΣ πασχάλινες χαρές είχαν μείνει ως τώρα επίμονο δώ απ' το άρχοντικό του Λουκή Μπερδένη, σ'ε Σκιστοχώρι! Αρχαίτα με το δλο του ε Λουκής είχε ζήσει απ' μικρό στη μικρή αυτή γωνιά της γής, όπου είχαν ζήσει και πεθάνει οι πρόγονοί του, γεμάτος καλωσύνη, τιμιότητα κι' αξιοπρέπεια. Δι' θυμότανα κανένα στο χωριό τον Λουκή να άδικη συχωριανό του. Αντίθετα, σ'ε κάθε ανάγκη, τον Λουκή φωνάζαν δλοι κι' ε Λουκής τσακίζονταν ν'ο τρέξη δι'που υπήρχε άρρώστεια, φτώχεια, κακομοιριά... Κι' αυτό, χωρίς ύπεροβουλία καμμία, χωρίς πονηρή συμπεριφορολογική σκέψη — έτσι, αμόδωρητα, άβιαστα, εύγενικά... 'Η καλωσύνη του άρχοντάνθρωπου ήτανε εκδήλωσι πραγματικού, άνώτερου πολιτισμού. Καί γι' αυτό τις π'ε πολλές φορές γινότανε άνώνομα και έμενε στη σκιά ε εύγενικός φιλόάνθρωπος π'ο βοηθούσε τους δυστυχισμένους σ'ε Σκιστοχώρι. 'Όταν έφτανε όμως ένο χρηματικό βόθημα, ή ένο σπάνιο άκριό φάρμακο, ή ένο τουδαλάκι με τρόφιμα εκεί π'ο θα χρειαζόντουσαν, δλοι έζωσαν ποιος τάσταλε.

Ο Λουκής Μπερδένης ζούσε σ'ε άρχοντικό του με τη γυναίκα του την Άρετή, και τη μοναχοκόρη του την Κατινιώ — ένα γλυκύτατο πλάσμα με κατάμαυρα άμυγδαλωτά μάτια φορτωμένα άνειρα... Καί κάποτε — φυσικό δέν ήταν... — ή Κατινιώ άγάπησε κάποιον άπό το χωριό. 'Ηταν ο τρίτος γιός του Λευτέρη του Τσελένη, του ψάλτη του χωριού, ε Γιάννης. Δέν ήτανε πολί πλούσιος μ'ε ήταν άμορφος, κι' ή όμορφιά του έζωλεσε την Κατινιώ... Σ'ε τον έρωτα δ Λουκής, το πήρε άψηφιστά: «Δέ βουρυσάι... Άς μ'ην έχη πολλά λεφτά... Έχουμε έμεις γι' αυτόν. Φάνει μονάχα να την άγαπάι...»

Καί έδειξε π'ο την άγαπούσε, τολάχιστον τον πρώτο καιρό του γάμου τους, ο Γιάννης την Κατινιώ. Κάνανε κι' ένα παιδάκι π'ο ξετράλανε τον παπ'ο του! 'Ηταν άγοράκι, πήρε και το όνομά του — Λουκής! Κι' ή εύτυχία φανόταν ότι είχε έγκατασταθή μόνιμα — σ'ε δίκαια κι' έπιβεβλημένη επιδράσει της καλωσύνης του — μέσο σ'ε σπ'ίτι του καλού άρχοντα, όταν, έξφηνικά, χάθηκε μιά μέρα μαζί με τον Γιάννη!

Αστατος, όπως δλοι οι όμορφονιοί, ο γιός του ψάλτη είχε θαμπωθεί άπό μιά πλούσια πρωτεύουσιάνο π'ο έρχότανε συχνά με την παρέα της κι' έτραγε σ'ε την ταβέρνα του Μελέτη του Γούλλου, πίσω άπό την εκκλησία. Μιά δυό φορές ε Γιάννης την είχε δ'η κι' είχε μείνει με το στόμα άνοιχτό μπροστά σ'ε την πρωτεύουσιάνικη όμορφιά της! 'Ενα μεσημέρι σ'ε τη δημοσιά, είδε δ αυτόκινητό της π'ο το ώδηγούσε ή ίδια να σταματά διπλα του. 'Εκείνη π'ο το ώδηγούσε — κανέναν άλλος άπό την παρέα της δέν ήτανε μέσο — ρώτισε το όμορφόπαίδο π'ο χωριό π'οιός ήταν ο δρόμος γι'α το μοναστήρι της Παναγίας της Γιάτρισσας. Κι' έπειδή ήτανε κάπως δύσκολο να της το περιγράψη, ή όμορφη σ'εφέρνι τον παρακάλεσε να την ώδηγήσ'ε ή ίδιας...

Από τη μέρα εκείνη ο Γιάννης ξετρελλάθηκε! 'Όσο γι'α κείνην, ή ιστορία της με το όμορφο παιδί ήτανε μιά περιπέτεια ένδιαφέρουσα — διπλα σ'ε τις τόσες άλλες π'οιχε γνωρίσει!... Χωρίς συνείδησι τον ξεμύλισε, και δέ δυσκολεύτηκε να τον παρασύρη μακριά άπό το χωριό του, μακριά άπό τις υποχρεώσεις του — τη γυναίκα του, το παιδί του... Καί να τον πάρη μαζί της, σ'ε δλο της έρωτικής της ιδιοτροπίας...

Ο Λουκής Μπερδένης κεραυνοβόληθηκε κυριολεκτικά! Τέτοιο π'όμα δέν ήτανε ποτέ δυνατό να περιμένη π'ο θα πάθαινε!... Ο Γιάννης, ο γιός του ψάλτη, του Τσελένη, δέν ήτανε βέβαια, ε κατάλληλος γ'ε μπρος γι'α έναν τέτοιο άρχοντα. Δέν είχε διαφωνήσει όμως σ'ε γάμο ο Λουκής, γι'α να μη χαλάση την καρδιά της μοναχοκόρης του, μιά κι' αυτή έδειχνε π'ο είχε ξετρελλάθ'ε μαζί του και είχε άλυσσοδέσει την εύτυχία της σ'ε το π'εγυρό του... Νά όμως π'οι τώρα ε παρακατιανός αυτό είχε ύψώσει το μικρό του άνάστημα πάνω άπό το άνάστημα του άρχοντα του χωριού, ως το σημείο να τον περιφρονήσ'η...

Τό φύσαγε και δέν κρύωνε ο Λουκής! 'Αν όμως γι' αυτόν το π'όμα ήτανε π'ο πολύ προσβολή σ'ε την άνδρική του περηφάνεια, σ'ε την αξιοπρέπεια του, γι'α τη φτώχεια της Κατινιώ ήτανε ένας πραγματικός κεραυνός π'ο έκανε σάχη μεμιά όλη την εύτυχία της! Σ'ε μιά στιγμή, είδε το όνειρό της — το μοναδικό όνειρό της σ'ε όλη της ζωής — να σωριάζεται σ'ε έρείπια!... Δέ μίλησε, δέν έκλαψε. 'Εμεινε μόνε άψυχη κι' άγέλαστη σ'ε μιά γωνιά του σπιτιού, χωρίς να φαίνεται π'ο γινώριζε αυτούς π'ο την τριγυρίζανε, αυτούς π'ο την πλησιάζανε, χωρίς να γυρεύη τίποτα. Καί τί να γυρεύη, μιά και όλα τάχε χάσει μαζί με τον άγαπημένο της;... Μάταια ή μάνα της προσπαθούσε να της δώση κουράγιο... Μάταια ο πατέρας της π'οσάκιζε να διοχετεύη μέσα σ'ε την πληγωμένη της ψυχή λίγη περήφανη αντίδρασι... Μάταια ακόμα κι' ο μικρός Λουκής έτρίβε τρυφερά το μουτράκι του σ'ε την ποδιά της, ζητα-

...νεύοντας ένα της χέρι... Η μάνα του δέν έκανε ούτε το χέρι να τον χαιδέψη.

— Νά πάρ'ε ο έρώλος! Έλεγε γεμάτος θυμό κι' άπελπισία ο γερο-Λουκής όταν βρισκότανε μόνος με τη γυναίκα του. Τέτοια άγάπη δέν τρώγεται, βρε γυναίκα! Δέν κάνει π'ο τον ξεχνάει, τον άχαίρειτο, και να δ'ης γι'α π'οιτη την ξαναπαντρεύω με τον π'ο καλό άπό τα γειτονικά χωριά ή κι' άκόμα άπό την 'Αθήνα!...

Άλλοιμονο όμως... 'Η Κατινιώ δέν ξεχνούσε... Καί κάθε μέρα σούρωνε και π'ο πολύ... Δέν ήθελε να ζήσ'η, δέ θα ζούσε! Γι' αυτό σ'ε σπ'ίτι του Λουκή Μπερδένη είχε σ'εστή κάθε χαρά, είχε πνιγ'η κάθε γέλιο... Κάθε χαρά και κάθε γέλιο τα είχε πνίξει της Κατινιώς ή μεγάλη άγίατρευτη λύπη!

Και, να πάλι, ζύγωσε το Πάσχα! 'Αναστενάζοντας βαρεία, ζύγωσε τη Μεγάλη Τετάρτη ή 'Αρετή τα κουλουράκια και τα τσουρέκια, μαζί με την Άνέστα, τη μικρή ψυχοκόρη της... Μ'ε βαρεία καρδιά έδωσε κόκκινα και τα αυγά τη Μεγάλη Πέμπτη. 'Ενα Πάσχα άκόμα θα π'ονούσανε σ'ε τα άλλα: μαύρο κι' άγέλαστο...

Την παραμονή το π'οι δ Λουκής έδωσε και σ'εφάανε ένα κατσικάκι του γάλατος, έτσι, γι'α το καλό... Χωρίς κέφι ή γυναίκα του έφτιαξε τη μαγερίτσα. Θα άνασταίνανε και φέτο χωρίς χαρά...

Έκεί κατά τις έννιά το βράδυ όμως, σ'ε άρχοντικό του Λουκή έφτασε ο Τσελένης, ο ψάλτης του 'Αη Νικόλα. Διστακτικός, φοβισμένος. 'Από τη μέρα π'ο ο γιός του είχε κάνει αυτό το κακό σ'ε τον Λουκή, ο Τσελένης δέν είχε μούτρα να άντικρύσ'η τον συμπεθέρο του...

Νά όμως π'οι άπόψε είχε τολμήσει...

Ο Λουκής τον δέχτηκε σκεπτικός, άμύλητος.

— Άκου, κύρ-Λουκή... άρχισε γεμάτος σεβασμό ο ψάλτης. Ξέρω σ'ε ο γιός μου ο προκομένος σ'ε άδίκησ'ε...

— Τι να μιλάμε τώρα γι' αυτό, Λευτέρη... Έκανε βαρυστημένος, κουρασμένος ο άγέλαστος άρχοντας...

— Φαίνεται όμως ότι... μετανόησε... συνέχισε διστακτικά ο Τσελένης.

— Μετανόησε;...

— Ναι... 'Εγώ της μάνας του — έμένα, βλ'εις... με φοβάται... Τούγανε κι' ή μάνα του χωρίς να μου το π'η, κι' άπόψε...

Κομπιάσε ο ψάλτης...

— Κι' άπόψε; ρώτισε ο Λουκής μ' ένα δυνατό καρδιοχτύπι.

— Άπόψε... ήρθε!...

Πήδησε όρθος ο άρχοντας:

— 'Ηρθε;

— Ναι... Είναι βαθεία μετανοιωμένος γι' αυτό π'οι σουόκανε, π'οιόκανε σ'ε δλους μας... Καί ζητάει τη συχώρεσί σου...

— Τη συχώρεσί μου;

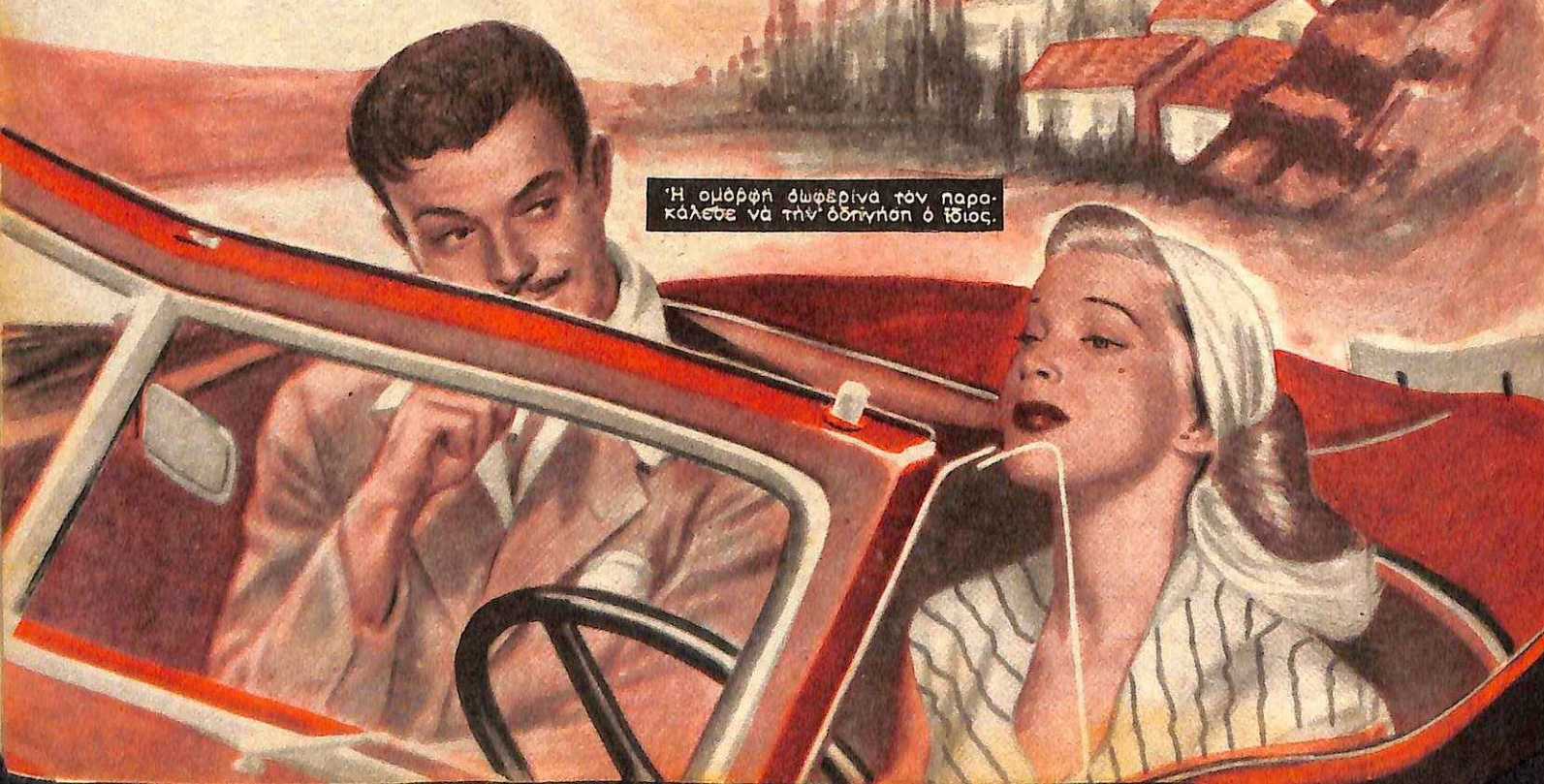
Ξαφνικά, άπότομα, ένα σωρό συναισθήματα άντίθετα το ένα με το άλλο, χυμώσανε μέσ' σ'ε την καρδιά του άγαθού άρχοντα, του πονεμένου πατέρα: 'Αγανάκτησι γι' αυτόν π'οιχε τόσο σκληρά βασανίσει όλους τους, μανία γι'α έκδίκησι. 'Όλα τα άλλα όμως συναισθήματα κατ'εσταλάσανε σ'ε την καρδιά του, δίνοντας τόπο σ' ένα, το π'ο δυνατό άπό όλα: Μ'ε το γυρισμό του άχαίρειτου αυτού, του ρέμπελου, θα ξαναγυρίσει και το χαμόγελο σ'ε πικραμένα χείλια της Κατινιώς!

Άρπασε δυνατά τον Τσελένη, τον ψάλτη, ο Λουκής άπό το μπράτσο και του φώναξε βραχνά άπό τη συγκίνησι:

— Σ'ερε και φέροντο το χαμένο, μωρέ Λευτέρη! Σ'ερε να κάνουμε κι' έμεις πάλι 'Ανάστασι π'οι την ξεχάσαμε τόσο καιρό!...

Καί, πραγματικά, κάνανε 'Ανάστασι εκείνη τη χρονιά σ'ε άρχοντικό του Λουκή Μπερδένη! Χαμόγελασε το χέλι της Κατινιώς, ξαναγύρισε άπό τα αυγά της Λαμπρήσι! Σουβέλιστηκε το κατσικάκι, σ'εφαχ'ε και ή άλλα δυό μανάρια γι'α να σουβέλιστουνε κι' αυτά, βρόντηξε γιορταστικά κι' ή μπιστόλα του Λουκή... Καί μέσα σ'ε σπ'ίτι σαρώθηκε ή λύπη, γι'α να κυριαρχή σ'ε πέρα ως πέρα ή πασχάλινη χαρά!

ΒΕΡΒΕΡΟΣ

ΜΑΤΙΕΣ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ της Ελληνικής ΖΩΗΣ

«Αένας πασχαλινή κραιπάλη»

ΠΡΕΠΕΙ να ήταν περισσότερο του κα-
νονικού ζωγράφου ο έορταστής του Πά-
σχα του 1859, όταν είχε αρχίσει να
κουφοβράζει το καζάνι της ξεγεράσε-
ως εναντίον του 'Οθωνος. Οι Αθηναίοι το
έφραζαν στο γλέντι, κατά τρόπο που δεν
είχε σημειωθεί άλλοτε από την εποχή της
απελευθερώσεως.

Τό κρασί έρρευσε κατά τόννους και οι
πατροπαράδοτοι έορταστικοί πυροβολι-
σμοί είχαν δημιουργήσει μία καθαρώς πο-
λεμική ατμόσφαιρα, ή οποία κράτησε επί
ένα τριήμερο.

Μία μικρή, αλλά χαρακτηριστική εικόνα
του θορυβώδους έορτασμού του Πάσχα της
χρονιάς εκείνης, δίνει ή έφημερίδα «Εσπέ-
ρα» της 15ης Απριλίου 1859, στη θέση
του κυρίου άρθρου:

«Παρήλθον και αϊ έορταί του Πάσχα,
τάς όποιαν καθόσον άφορά την πνευματι-
κήν και ήθικήν ήμών διάπλασιν, τελούμεν
κατ' έτος, ως όρθότατα και άνεπιθυμέ-
τως έγγραψεν έσχάτως ό «Πρωϊός Κήρυξ»,
κατά τύπον μάλλον και κατ' έθιμον, παρά
ευθετεύοντες εις τό πνεύμα αύτών, και
μορφούντες εκ τούτου τά ήθη ήμών.

»Εκείνο τό όποϊον παρητήρησε πäs τις
κατά τάς παρελθούσας τρείς ήμέρας, ήτο
ή άένανος κραιπάλη. Μάλλον ό Βάχκος ήμ-
πορεί τις να είκόσθ, ότι έωρτάσθη παρ'
ήμιν, παρά ό παθών και ταφείς ύπέρ ήμών.
'Αλλ' ός μη προχωρήσωμεν περαιτέρω, ά-
ντιποιοίμενοι έργα ιεροκήρυκος. 'Η ήσύχια
και τάξις έτηρήθη καθ' άπασαν την πόλιν.
Μικρά τινα άστοχίατά της μέθης, δεν δύ-
ναι να μεταβάλλωσι τον χαρακτήρα της
τάξεως. 'Ηκούσθησαν δέ και πλείστοι πυ-
ροβολισμοί.

»Αλλά τό κακόν τό μέγα, εκ του όποϊου
τόσοι έπαθεν, άλλοτε ένταύθα, δύναται τις
είπειν, ότι περιωρίσθη άκούοντως. Διότι οι
μην άκούοντες τό άπέκρουον, αϊ δέ άκού-
οντες έπιμονήν ειργάσθησαν διά την έξόλει-
ψιν αύτού...».

Και ούτά μөн σαν γενικές παρατηρήσεις.
»Ας έλθουμε τώρα και στις λεπτομέρειες
του έορτασμού, όπως περιγράφονται στο
ίδιο φύλλο.

Και πρώτα μία μικρή πυρκαϊά από λαμ-
πάδες, πράγμα που γίνεται και τώρα όχι
σπανίως:

«Την προχθές 12ην Απριλίου, κατά την
πρώτην Ανάστασιν, όια αϊ κυφαί ήνοι-
σαν τάς λαμπάδας των. Εξ άπροσεξίας, ήναψε
τό πανίον, έφ' όν ήν έκλωραφισμένα τά ό-
στά των ύπέρ πατόντος πσόντων ήρώων
του 1821 και ή Έλλάς. Κατά καλήν τύ-
χην, την στιγμήν εκείνην, έπιφανής συμ-
πολίτης, όέων την δ'σκον και συνόλιν
Βαθίαν διά την Έκκλησίαν, παρουσθείς
εκεί πλησίον, έβρασεν άμέσως και έποό-
φθασεν, ίνα μη και τό πανίον, καύτος
μόνον όλίγον του φορέματος της Έλλά-
δος.»

»Όλοι αϊ κυφαί τον ήγχαρίστησαν
διά την ταχείαν Βοήθειαν. Καλός, λοιπόν,
οϊωνός διά τό Πανελλήνιον...».

Και κάτι σχετικά με τον τριήμερο λαϊκό
έορτασμό:

«Χθές κατά τά είθισμένα, όλος ό κό-
σμος των Αθηνών, συνηθροίσθη περϊ τό
Θησεϊον και Αστεροσκοπείον. Οι χωρικοί
Αθηναίοι έχόρυσαν τον πάτριον χορόν
κατά συνηθίαν.»

»Περϊ τās 5 ώρας μ. μ. έπσεκέσθησαν
τό πλήθος, έφιπποι, αϊ Α. Α. Μ. Μ. οι Βα-
σιλείς Όθων και Αμαλία, επί τή εμφανί-
σει των όποιων τό πλήθος έξεράγη εις
άπέλευρος ζητωκραυγάς.

»Είς τās στήλας του ναού του Θησεώς
αύτοθι, είχαν φέρει επίσης, χάριν διασκε-
δάσεως, και ένα στατήρα, όπου έζυγίζον-
το οι περίεργοι να μάθωσι τό βάρος των.
Έκ των ζυγισθέντων, οι πλείστοι ήσαν πο-
λύ βαρείς κατά λόγον των ήμερών. Μεταξύ
των άποτελούντων έξαιρέσιν, υπάρχει και
τις φίλος μας, όστις έζυγίσεν έλαττον των
60 όκάδων.»

Στό ίδιο φύλλο της «Εσπέρας» δημωσι-
εύεται και μία είδησις από τό Γαλάτσι
της Ρουμανίας. ή όποία περιγράφει τις
τραγικές συνέπειες ενός φοβερού και άνοή-
του έθιμού:

«Πρό όλίγων, γενική κατά των Ιουδαίων
έν Γαλαζίφ σφαγή, ήπρήξε τό προνήνι-
μα της έλευσιμένης Ιεράς έορτής του Πά-
σχα. Οι Έβραίοι, κατά παλαιόν έθος, ποι-
ούσι την κοινωνίαν αύτών τό Πάσχα δι' ά-
βάων χριστιανικού αίματος. Την 1ην, λοι-
πόν, Απριλίου, συλλαβόντες έν παιδιόν
χριστιανού Έλληνας, έφώνευσαν αύτό, ρί-
ψαντες τό πτώμα του. Έχον δύο κυρίες
πληγάς, εις τό πλησίον της συναγωγής
των ύπαίθριον.

»Τού πράγματος γνωσθέντος, ώρησαν
οι εκείσε διαμένοντες χριστιανοί και άφού
έφώνευσαν και έπληγυσαν άσκετούς έξ αυ-
τών, είσήλθον εις τά Ιερά αύτών μέση και
άνταρξήσαντες πάντα, έσύλυσαν πάν ό,τι
Ιερόν. Και ούτω έπληρώθη άκριβή τό αίμα
της βδελυρας κοινωνίας των.

»Αϊ έν Κωνσταντινουπόλει μισθωταί
γαλλικάι έφημερίδες, έσπευσαν να χαρα-
κτηρίσωσιν αύτό ως ληστοϊκόν κίνημα των
έκεί Έλλήνων! Πράγμα ψευδέστατον και
συκοφαντία συνήθης των μεγάλων...».

Στόν λαμπρό έορτασμό του Πάσχα
1859, συνέτεινε και ή άφιξις στην Αθήνα
του Μεγάλου Δουκά της Ρωσίας Κωνσταν-
τίνου, του όποϊου ή ύποδοχή έδωσε στο
λαό την ευκαιρία να προδοή ός ένθουσιώ-
δεις έκδηλώσαντες ύπέρ της Ρωσίας και της
Τσαρικής οικογενείας.

Νά πώς περιγράφουν οι έφημερίδες της
εποχής την άφιξη του έπιστήμου αυτού ξέ-
νου στην πρωτεύουσα:

«...Αϊ Βασιλικά άμαξαι ίστανται εις
την παρά την αποβάθραν Πειραιώς πλα-
τείαν, περιμένονσαι. Ο Μέγας Δούξ έπι-
βάσκειται εις την άμαξαν, έν ό δέ πλησιάζει
να έξέλθη, αϊ Α. Α. Μ. Μ. καταφάνου-
σιν έγκαιρώς. Ο Μέγας Δούξ έξέρχεται
μετά της κυρίας του και του δεκαετούς πε-
ρίπου υίου του, φέροντος στολήν και βαθ-
μόν ναύτου του έφ' όν έπιβαίνουσι πλοίου. Αϊ
άμαξαι έπλησίασαν άμέσως. Πρώτη ά-
νέβη επί της βασιλικής άμαξής ή Δούκισ-
σα, συνάμα δέ σχεδόν και ή Βασιλίσσα
Αμαλία, άκολουθώσας εις τās έμπροσθίας θέ-
σεις άνέβη ό Δούξ και πάραυτα ή Α. Μ. ό
Βασιλεύς ήμών. Κατόπιν άνέβη και ό μι-
κρός νούτης. καθήσας έν τώ μέσω της ύπρ-
τός του και της Σεπτής ήμών Ανάσ-
σης.

»'Η άμαξαι δέ άμέσως άνεχώρησε, χωρίς
να περιμένη τās λοιπάς, αίτίνες μετά έν
τέταρτον σχεδόν παρηκολούθησαν αύτήν.
»Απας ό λαός της πρωτεύουσας μετά συγ-
κινήσεως ήσπασθη την έλευσιν του Μεγά-
λου Δουκά. Αϊ δέ τιμαί αίτίνες τώ άπε-
δόθησαν και παρὰ των Α. Α. Μ. Μ. και
παρὰ των λοιπών Άρχόντων του Κράτους, άν-
ταπεκοίθησαν έπείσως εις τά γενικά αί-
σθησια του λαού, όπαιτες δηλαδή, λαός
και Βασιλείς, ύπεδύχθησαν ένθουσιωδώς
και άηκόντως τόν όνέδρουν γόνον των
μεγάλων της Ρωσίας Τσάρων...».

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Οί έπτά «κολώνες» της έπιτυχίας του

ΚΑΤΑ τά τελευταία χρόνια, γιατροί,
κνικιοι, παιδαγωγοί κτλ. έχουν έπι-
νοήσει διάφορα (τέστ) και μεθόδους,
για να εξακριβώσουν άν ένα παιδί, βγαί-
νοντας από τό σχολείο, θα σταδιοδρομήσει
καλύτερα ως δικηγόρος, ως παραγγελιο-
δόχος ή ως λαοφίλος μηχανών. Γιατί όλοι
πιστεύουν ότι ή έκλογή ενός επαγγέλμα-
τος είναι κάτι τό πολύ σοβαρό και ότι άπ'
αυτήν εξαρτάται ή έπιτυχία ή ή άποτυχία
όλόκληρης της ζωής ενός ανθρώπου.

Δέν συμβαίνει άραγε τό ίδιο και με τό
γάμο; Δέν εξαρτάται επίσης άπ' αυτόν ή
έπιτυχία ή ή άποτυχία όλόκληρης της ζω-
ής μας;

Κι' ωστόσο, ελάχιστοι είναι εκείνοι που
σκέπτονται σοβαρά αυτό τό ζήτημα. Όλοι
οι άλλοι, άνδρες και γυναίκες, έχουν την
ψυχολογία του καρποπαίκτη που κάθεται
γύρω στο πράσινο τραπέζι. Έλπίζουν, πε-
ριμένουν και εύχονται να τους τύχει τό
«καλό χαρτί». Αν αυτό τό χαρτί τους έλ-
θω, τό άποδίδουν — δικαιολογημένα — ά-
λωστε — στην τύχη. Αν όχι, τό βάζουν
και πάλι μαζί της.

Και, προκειμένου για τό χαρτιά, δέν
μπορεί κανείς να κάμη τίποτ' άλλο από τό
να πάρη τό χαρτί που θά του έρθη. Αλλά
δέν συμβαίνει ή τουλάχιστον δέν πρέπει
να συμβαίνει τό ίδιο — και με τό νόμο. Έ-
δώ υπάρχει κι' από τό δυο μέρη ή εύχε-
ρία της έλευθερης έκλογής. Και κατα-
τάει άκατανόητο, όταν είναι κανείς έλευ-
θερος να κάμη τούτο ή εκείνο, να παρα-
σύρει από την έντύπωσιν ή τό καρπίδι
μίας στιγμής ή ακόμη να κλείνη τά μάτια
του και ν' αφήνη την τύχη να διευθύνη
τά βήματά του.

Πώς, όμως, θα έδνηθοίμε σ' αύτή την
έκλογή;

Πολλοί έπιστήμονες ύποστηρίζουν σήμ-
ερα ότι, πρὸς τό συμφέρον και της κοινω-
νίας και των ατόμων, ό γάμος πρέπει να
ξεφυγή από τό άβέβαιο βασίλειο της τύ-
χης και να βασιστή πάνω σε έπιστημονικά
κριτήρια, που να έγγυώνται την έπιτυχία
του. Στην εποχή μας, παραπρωόν, είναι
περισσότερο οι γάμοι που καταλήγουν σε
άποτυχία παρά εκείνοι που μίπορεί να θεω-
ρηθούν ως έπιτυχημένοι. Απόδειξη, γι'
αυτό είναι ή καταπληκτική αύξησις τό αριθ-
μού των διαζυγίων. Τι δείχνει αύτή ή αύ-
ξησις; Ότι ή παλιά τακτική άπέτυχε και
πρέπει να παρασκήρηση τί θέσι της
καινούργια. Αύτή ή καινούργια τακτική θα
μäs έδνηθήσιν στον «έπιστημονικό γάμο»,
που θα πρέπει ν' άποτελέσει τό ιδανικό της
εποχής μας.

Ο «έπιστημονικός γάμος», παραμερίζον-
τας την τύχη, θα δώση την πρώτη θέσι
στη μελέτη των βιολογικών και ψυχολογι-
κών στοιχείων που αναφέρονται στην κά-
θε συγκεκριμένη περίπτωση. Πάνω μäs και
τά στοιχεία θα βασιστή ή έκλογή μäs και
όπο ή έπιτυχία ή ή άποτυχία του γάμου που
θα κάμωμε.

Ας ακούσωμε, λοιπόν, πρώτα πρώτα, τον
διάσημο Γάλλο βιοτυπολόγο δόκτορα όρε-
νουά, που θα μäs δώση τά στοιχεία της
μορφολογικής έκλογής.

Για να καταλάβετε αύτά τά στοιχεία,
πρέπει να έχετε ύπ' όψιν τά κλασσικά
διαίρεσι του προσώπου σε τρείς (μόρφους).
Ο πρώτος, που αρχίζει από τό πηγούνι
και φτάνει ως τή βάση της μύτης, είναι ή
καλούμενος φυτικός. Αντιστοιχεί στην υ-
λική ζωή, στις αισθησιακές ροπές, στη
δύση της μύτης και φτάνει από τή βάση
του φρυδιών. Είναι ό συναισθηματικός, που άν-
τιστοιχεί στη συναισθηματική ζωή μäs, ο
τρίτος, τέλος, που περιλαμβάνεται μεταξύ

της γραμμής των φρυδιών και της άρχής
των μαλλιών, είναι ό διανοητικός. Αντι-
στοιχεί στη διάνοια, τη λογική και την
κρίσι.

Κατά τον δόκτορα όρενουά, ένας κα-
λός γάμος πρέπει να σπρίζεται στις ά-
κόλουθες έπτά «κολώνες»:

1ον) Ο φυτικός όροφος πρέπει να είνε
ίσος και στους δύο συζύγους. Όταν αυτός
ό όροφος διαφέρει από τον ένα στον άλ-
λον, δέν είναι δυνατόν να υπάρξη φυσιο-
λογική και όργανική άρμονία μεταξύ τους.

2ον) Ίσος πρέπει να είναι επίσης και
ό δεύτερος όροφος, δηλαδή ό συναισθη-
ματικός. 'Η άνισότης δημιουργεί και εδώ
μία διαφορά τρέσεων και ροών, που έδη-
γεί στην άσυμφωνία και τη διάσπασιν με-
ταξύ των δύο συζύγων.

3ον) Είναι απαραίτητο, τουναντίον, να
διαφέρει ό τρίτος όροφος, δηλαδή ό δι-
ανοητικός. Όταν ό ένας από τους δύο συ-
ζύγους έχη κυριό μέτωπο, ό άλλος πρέπει
να έχη ή ίσιο. Όταν ό ένας έχη χαμηλό μέ-
τωπο, ό άλλος πρέπει να έχη χαμηλό μέ-
τωπο, ή διαφορά αύτή είναι απαραίτητη για ν'
σταθμίζονται άμοιρα ή φαντασία (ψηλό
μέτωπο) με τό πρακτικό πνεύμα (χαμηλό
μέτωπο), ή ευρύτητα της αντίληψης (πλα-
τύ μέτωπο) με την προσήλωση (πλα-
τύ μέτωπο) (στενό μέτωπο) κτλ.

4ον) 'Η γυναίκα πρέπει να έχη μορφο-
λογική διάπλαση ίση. Μία γυναίκα με
πολύ στενό πρόσωπο δέν ταιριάζει σ' έναν
άνδρα που έχει πρόσωπο πλατύ.

5ον) Τα δευτερεύοντα στοιχεία του προ-
σώπου πρέπει να εξουδετερώνωνται άμοι-
ρα. Δευτερεύοντα στοιχεία είναι ή μύ-
τη, τό στόμα κτλ. Ένας άνδρας και μία
γυναίκα που έχουν κι' οι δύο γαμφή μύτη
δέν ταιριάζουν μεταξύ τους. Έκείνος που
έχει γαμφή γυναίκα με ίσια μύτη, να
διαλέξη μία γυναίκα με ίσια μάνουλα
ή ίσιο λόγο. Ένας άνδρας με ίσια μάνουλα
θα διαλέξη μία γυναίκα με σαρκώδη μά-
γουλα. Μία γυναίκα έναν άνδρα με λεπτά
πτενί να προτιμήσιν κανονικά χείλη. 'Η έννοια,
ή τουλάχιστον άνδρα και μίας γυναίκας,
αντίθετα, ενός με σαρκώδη ή λεπτά
πτενί έχουν κι' οι δύο σαρκώδη ή λεπτά
χείλη όδνηγεί αναπόφευκτα στην κατα-
στροφή.

6ον) Οι άνθρωποι που έχουν λυμφατική
ή αιματώδη ιδιοσυγκρασία πρέπει ν' ανα-
ζητήσουν ένα συντρόφο μεταξύ εκείνων
που άνήκουν στον χολώδη και στο νευρι-
κό τύπο. Δύο συζυγοί που άνήκουν στον
λυμφατικό ή στο νευρικό τύπο δέν ται-
ριάζουν μεταξύ τους. Κι' εδώ επίσης ι-
σχύει ό νόμος των αντίθετων.

7ον: Τό βλέμμα και των δύο συζύγων
πρέπει να είναι της ίδιας ποιότητος. (Δέν
λέμε ότι οι δύο συζύγοι πρέπει να έχουν
τά ίδια μάτια). 'Η θέσι του μελανού στίγ-
ματος του μάτιού σχετικά με τον άξονα
του όφθαλμικού βολβού διαφέρει από τό
ένα άτομο στο άλλο. Έτσι, σε άλλους άν-
θρώπους τό βλέμμα διευθύνεται πρὸς τή
γῆ, σε άλλους πρὸς τον ούρανό και σε
άλλους ολότρία μπροστά. 'Η λαϊκή σοφία
χαρακτηρίζει τους πρώτους σαν ύπουλους
ή ταπεινούς, τους δεύτερους σαν ερφη-
νους και αλαζονικούς και τους τρίτους
σαν ευθείς και ειλικρινείς. 'Η πείρα, λοι-
πόν, δείχνει ότι δύο συζυγοί που κυπά-
λουν ό ένας στον ούρανό κι' ό άλλος στη
γῆ δέν ταιριάζουν μεταξύ τους. Όπως δέν
γῆ ταιριάζουν επίσης ένας άντρας που κυ-
πάλει ολότρία μπροστά του και μία γυ-
ναίκα που κυπάλτει λοξά.

Και τώρα που έζυρετε ποιά είναι τά βα-
σιικά μορφολογικά στοιχεία, δέν έχετε, πα-
ρά να όδνηθώτε άπ' αύτά στην έκλογή
του (ή της) συντρόφου που σας ταιριάζει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ό άπιστος και ό πιστός
σύζυγος.

»'Η σχεδόν άγνωστή ως πριν από λίγο και-
ρό, πριγκίπισσα Φεριάλ, ή δεκαοχτάχρονη
κόρη του Φαρούκ, έγινε μοναχιάς πασίγνω-
στή, όταν στις έφημερίδες όλου του κόσμου
δημοσιεύθηκε ή είδησις πὸς ό πατέρας της
της επέτρεψε να εμφανίζεται με γαλαζοαί-
ματες συντροφίες σε νυκτερινά κέντρα, άλ-
λά υπό την απαραίτητη προϋπόθεσι να μη
χορέψη ποτέ... «τσά-τσά-τσά»!

»'Η άπροσέκτη αυτή απαγόρευσι του φη-
μιζέμενου ως τώρα για κάθε άλλο παρά...
πουριτανού Φαρούκ, είχε δημιουργήσει κιόλας
τον πρώτο θόρυβο γύρω από τό όνομα της
νεαρής πριγκίπισσας, όταν ένας καινούρ-
γιος ψίθυρος άπλώθηκε στα κοσμοπολιτικά
σαλόνια, που δέν άφορούσε πιά τη Φεριάλ
ως πρὸς τον πατέρα της, αλλά τη Φεριάλ
ως πρὸς... τό μέλλον της: «Όλες οι έκ-
λως πληροφωρμένες κυτισμομπές των κο-
σικών κύλων, άρχισαν να διαβεβαιώνουν
πὸς ή κόρη του Φαρούκ είχε «προσβληθή» από
κεραυνοβόλο έρωτα για τον έξοριστο πρὸν
Βασιληά της Βουλγαρίας Συμεών και πὸς
ό γάμος τους έπρεπε να θεωρηται σαν ζή-
τημα μερικῶν έδσομένων.

»'Η συνέχεια των πραγμάτων έδειξε, ώστό-
σο, πὸς ή διάδοσι αυτή, ενώ ήταν αλήθινή
ως πρὸς τό πρώτο μέρος της, δέν ήταν και
ως πρὸς τό δεύτερο. 'Η Φεριάλ, δηλαδή, εί-
ναι έρωτευμένη με τον ώραιο και ξανθό Συ-
μεών — που μοιάζει για ό,τιδήποτε άλλο
παρά για Βούλγαρος — και έκείνος φαί-
νεται να άνταποκρίνεται στα αισθηματά της,
άλλά δέν υπάρχει καμμία πιά σχεδόν πιθα-
νότητα να τον παντρευτή.

Τό ειδύλλιο τους γεννήθηκε στις Κάννες,
τή νύχτα μετά τό γάμο της άδελφής του
Συμεών, πριγκίπισσας Μαρίας Λουίζας της
Βουλγαρίας, με τό Γερμανό πρίγκηπα Κά-
ρολο Βλαδίμηρο φόν Λάινινγκεν. Στη χορευ-
τική δεξίωσι, που δόθηκε εκείνη τη νύχτα,
ό Συμεών και ή Φεριάλ ξανσυναντήθηκαν έ-
πειτα από πολλά χρόνια, από τον καιρό
που ήταν ακόμη παιδιά και έπαιζαν μαζί
στα άνoκτορα του Καίρου. Μετά την έκ-
θρόνισι του Συμεών, που είχε «Βασιλεύσει»
ως βρέφος μονάχος, ή μητέρα του πρὸν βα-
σίλισσα Ιωάννα, τον είχε πάρει μαζί με
την άδελφή του και είχαν καταφύγει στην
Αυλή του Φαρούκ, όπου φιλοδενηθήκαν για ό-
κετό είσόστημα. Απὸ τότε χρονολογούνται οι
φιλικές σχέσεις ανάμεσα στις δύο οικογέ-
νεις και στη φιλοξενία εκείνη όφειλεται ή
πρόσκλησι του — άποδεδιγμένου από όλους τους
άλλους ήγεμονικούς κύκλους — Φαρούκ και
της κόρης του στους γάμους της Μαρίας
Λουίζας.

Για τό Συμεών, ωστόσο, και τη Φεριάλ, ή
βραζύ αυτή στάθηκε κάτι παραπάνω από την
ανάσπασι μίας παλαψ παιδικής φίλιας. 'Η
νεαρή πριγκίπισσα, που άστραφε από ό-
μορφιά στην θαυμάσια τουαλέτα της από
λευκή μουσελίνα — έργο του περιφημου 'Ι-
ταλού ράφτη Έμιλίο Σούμπερτ — δε χορέ-
ψε, όλη τη νύχτα, σχεδόν με κανέναν άλλο
έκτός από τό Συμεών.

Από την άλλη μέρα, τό θέμα των συζη-
τήσεων στην Κωνσ' Ακτή, ήταν τό ειδύλλιο
Συμεών-Φεριάλ κι' όλοι περιέμεναν πὸς, άπ'
ώρα σ' ώρα, ό πρὸν Βασιληάς Φαρούκ κι'
ή πρὸν Βασιλίσσα Ιωάννα, θ' αναγγέλλα-
νε τους άραβάνες των παιδιών τους. Αντί,
όμως, γι' αύτή την αναγγελία, έγινε μία άλ-
λη — ή έντελώς άντίβρεσι!

Ο ύπασιπότης του Φαρούκ Λουσιέν Γκα-
λαάς, ένα αρκετά σκεπτείνό πρόσωπο γαλλι-
κής καταγωγής, που δέν έκτελει μόνον χρέη
ύπασιπότη του Φαρούκ, αλλά και μυστικο-
συμβούλου του, κάλεσε τους δημοσιογράφους
για να τους ανακοινώση πὸς όλες οι φή-
μες περί προσεχούς γάμου της Φεριάλ με
τον Συμεών, ήταν άνωπότερες και πὸς τό
μόνυ που ύπήρχε μεταξύ τους, ήταν «μια
παιδική φίλια και τίποτε περισσότερο».

Ένοείται πὸς, όσο για τό δεύτερο, κα-
νείς δέν τό πίστεψε! Όλοι, αντίθετα, πρό-
σεσαν πὸς ή διάδοσι των σχετικών φημών
έγινε με δίκαιολόγητη καθυστέρηση και δέν
πραγματοποιήθηκε παρά μετά την άνάρρωσι
του Λουσιέν Γκαλαάς, που, την ήμέρα του
γάμου της Μαρίας Λουίζας, βρισκόταν μετα-
ξύ ζωής και θανάτου σ' ένα νοσοκομείο.

Ο Γκαλαάς, που είχε σταλή, πριν από λί-
γο καιρό, με έμυστική άποστολή στην Αί-
γυπτο, εκ μέρους του Φαρούκ, γύρισε από
έκει σοβαρά τραυματισμένος, ενώ δυο από

»'Η πριγκίπισσα Φεριάλ

ΔΟΛΟΠΛΟΚΙΕΣ ΣΤΗ ΡΙΒΙΕΡΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΦΕΡΙΑΛ

»Ακόμη μία πριγκίπισσα που δέν κα-
ταφέρνει να παντρευτή εκείνον που
άγαπάει

τους άνθρώπους του έπεσαν στα χέρια της
άστυνομίας του Νασιέρ. Όταν κυκλοφόρησαν
οι φήμες για τό γάμο της Φεριάλ, ήταν ά-
κόμη σε κακή κατάστασι, άνικανή όχι μό-
νο να έπέμβη, αλλά και να μάθη τό τί γινό-
ταν. Όρισμένοι ύποστηρίζουν πὸς, στο διά-
στημα αυτό, ό Φαρούκ είχε πεισθή να δώση την
κόρη του στο Συμεών. Αλλά ή άνάρρωσι του
μυστικισμοδούλου του άλλαξε μοναχιάς τά
πράγματα.

Ο Γκαλαάς — σύμφωνα με την έκδ-χή
αυτή, που φαίνεται αρκετά πιστευτή — εκ-
προσωπώντας, στο περιβάλλον του Φαρούκ,
ώρισμένα διεθνή συμφέροντα, που θέλουν να
βλέπουν ακόμη τον έκπατο Βασιληά της Αί-
γυπτου σαν ένα χρήσιμο πιόνι στο παιχνίδι
των πολιτικών έξελίξεων στη Μέση Ανατο-
λή, έπεισε τον ύψηλό κύριο του πὸς ή «αι-
γυπτιακή δυναστεία» δέ θα είχε τίποτε να
κερδίση από έναν τέτοιο γάμο. Αντίθετα,
μάλιστα, θα είχε δυσμενέστατη επίδρασι σ'
όλο τό μουσουλμανικό κόσμο τό να παντρευτή
ή Φεριάλ μ' έναν πρίγκηπα χριστιανό.

Τό αποτέλεσμα τας: είσηγησαν αύτών ή-
των να βασιστή ακόμη ένα τραφερό είδύλ-
λιο στο βάθος των πολιτικών συμφερόντων
και των διεθνών μηχανορραφιών. Ο Φαρούκ,
που δέν έχει συνήθει ακόμη στην ιδέα πὸς
ό θρόνος του είναι όριστικά χαμένος, ώστε
να θεωρη περιττός όλος αυτός τῶς ύπο-
λογισμούς, έστειλε την κόρη του στη Γενεύη
και άνάθεσε συγχρόνως στον Λουσιέν Γκα-
λαάς να άνακινώση στας δημοσιογράφους
πὸς ό γάμος της με τό Συμεών δέν έπρόκειτο
να γίνει.

Λίγο καιρό άργότερα, μία καινούργια πλη-
ροφορία ήρθε να έπιβεβαιώση και να συμ-
πληρώση τά παραπάνω. Ο Φαρούκ — έγινε
γνωστό — σχεδίαζε να παντρεύη την κόρη
του με μουσουλμανό πρίγκηπα, πιθανώτατα,
ένα από τους 36 γιους του Βασιληά Σαούντ
της Σαουδικής Αραβίας.

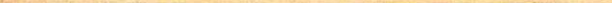
Ότι αυτό είναι έπιθυμία του Φαρούκ, κα-
θώς και του μυστικοσυμβούλου του και των
κύκλων που βρίσκονται πίσω από τό μυστι-
κοσύμβούλό του, είναι άναμφισβήτητο. Για
να γίνει, όμως, ό σχεδιαζόμενος αυτός γά-
μος, πρέπει να συντρέξουν δυο προϋποθέ-
σεις:

»'Η πρώτη είναι να δεχτή ό Σαούντ ένα
συνικέσιο, που μάλλον δέ δυσάρεστῶσε τη
σημερινή αγγλυτική κυβέρνηση.

Και ή δεύτερη, να άποφασίση ή Φεριάλ,
για να ύποταχθί σε μία έπιθυμία του πατέρα
της, αρκετά παράλογη, σύμφωνα με τά δι-
κά της κριτήρια, να θυσιάση τον έρωτά της
για τον ώραιο Συμεών, και να συνδέση τη ζωή
της μ' έναν άνθρωπο έντελώς άγνωστό της.

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Καρλόττα
τῆς Κύπρου

Τα ματωμένα

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το απόγευμα της Κυριακής του Πάσχα, ο Ευγένιος Μπωζόν βγήκε απ' το σπίτι του για να κάνει έναν περίπατο ανάμεσα στους ανθισμένους κήπους και τις βίλλες.

Ο καιρός ήταν ευχάριστος κι ο αέρας μουρουρίσε. Ο δρόμος περνούσε ανάμεσα από σπίτια και χαλόνια, μέσα στο δάσος. Ο Ευγένιος Μπωζόν, αγάθος, φιληταχός, άνθρωπος με χρυσή καρδιά, έβλεπε τον κόσμο με αθάνα μάτια παιδιού, σαν να λέγε πως τα ήξερε όλα και πως τίποτε άλλο δεν αξίζει στον κόσμο παρά η αγάπη, η καλωσύνη ή χαρά της συγγνώμης...

Προχώρησε λοιπόν, έφτασε στο δάσος, είδε τα πουλιά να μαζεύονται μέσα στις φυλλοβόλες και τον ήλιο να δύει. Με το ίδιο άργο βήμα, πήρε πάλι το δρόμο για να γυρίσει κοντά στην αγαπημένη του γυναίκα. Καθώς όμως περνούσε έξω από μια βίλλα, μ' ένα φωτισμένο παράθυρο, είδε ένα νέο, μ' ωχρό πρόσωπο να βγαίνει έξω από την πόρτα, χτυπώντας την με βιολί, σαν άνθρωπος που είχε πάρει μια μεγάλη απόφαση. Ο νέος αυτός προχώρησε λίγο, στάθηκε σ' ένα δέντρο, γύρισε το κεφάλι και κάρφωσε τα μάτια του στη βίλλα...

Ο Ευγένιος Μπωζόν χαμογέλασε και σήκωσε τους ώμους του. «Ε, νά, συλλογίστηκε, ακόμα ένα δράμα από εκείνα που βλέπεις κανείς κάθε μέρα. Ναι... Ένα από εκείνα τα δράματα, που καταλαβαίνει κανείς άμέσως περί τίνος πρόκειται. Ναι... Θέλουμε να δαγκώσουμε τη ζωή, σαν λύκοι. Θέλουμε να είμαστε εμείς οι κύριοι. Είχαμε μια σκηνη με τόν πατέρα μας και δεν ξέραμε να κάνουμε τίποτ' άλλο, παρά να σηκωθούμε και να φύγουμε με τη μεγάλη απόφαση να μην ξαναγυρίσουμε πιά!... Μά, ύστερα, μόλις βγούμε στο δρόμο κι' αναπνεύσουμε καθαρό αέρα, οι ιδέες μας αλλάζουν και θα θέλαμε να ξαναγυρίσουμε στο σπίτι μας. Μά δε μας άφηνε ο έγωισμός μας... Άχ! Αυτοί οι νέοι!...»

Με τις σκέψεις αυτές, ο Ευγένιος Μπωζόν πέρασε δίπλα απ' τον ταραγμένο νέο. Μά, σ' ένα λίγο, κοντοστάθηκε, γύρισε πίσω και με αγαθό χαμόγελο, του είπε, σαν πατέρας:

— «Η θέσι σου, φίλε μου, δεν είναι εδώ, αλλά εκεί! Και του έδειξε τη βίλλα με το φωτισμένο παράθυρο.

— «Επειτα, κουνώντας το κεφάλι, πρόσθεσε:

— «Πρέπει να γυρίσεις πίσω... Πρέπει να ξεκαθαρίσεις τη θέσι σου μια για πάντα... Άλλοιώς θα βασανίζεσαι σ' όλη σου τη ζωή...»

Ο νέος τόν κύτταξε παράξενα.

— «Πώς...; ψιθύρισε. Πώς το ξέρετε;

— «Ο Ευγένιος Μπωζόν τόν χτύπησε φιλικά στον ώμο.

— «Σώπα! Δε θέλω να μου πής τίποτα. Ξέρω καλά... του είπε με μυστηριώδες ύφος. Ξέρω πως δεν πρέπει να φύγεις έτσι... Πρόεπει να ξαναγυρίσεις... Πρόεπει να δώσεις μια λύσι...

— «Κύριε... ψιθύρισε ο νέος. Κύριε, δε θέλω... Δε μπορώ...

— «Ε, ναί, ξέρω... είπε, χαμογελώντας ο Ευγένιος Μπωζόν. Νομίζεις πως με τη φυγή θα γλυτώσεις... Ε, όχι, φίλε μου, πρόεπει να γυρίσεις πίσω...

— «Ναι... ψιθύρισε ο νέος, σκύβοντας το κεφάλι. Δεν υπάρχει άλλη λύσι... Μά προέπει, άρα γε; Μήπως δε μπορώ;...

Το χέρι του Μπωζόν έγινε πιο βαρύ στον ώμο του.

— «Πρόεπει!... Πρόεπει!... του είπε. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να λυτρωθής... Η έλευθερία, ή φυγή, είναι παχειά λόγια χωρίς σημασία!...

— «Ο νέος ανατρίχισε. «Επειτα κύτταξε τόν Ευγένιο με βλέμμα τρελλού και χαμογέλασε. Κι' άξαφνα, με μια τραγική απόφαση, ώρμησε και χάθηκε μέσα στο σπίτι.

— Μπράβο! είπε σιγανά ο Ευγένιος Μπωζόν. Τώρα μάλιστα...

Και κύτταξε το φωτισμένο παράθυρο της βίλλας.

— Άκουσε μια πόρτα, που χτύπησε με δύναμι. Κι' έπειτα την κραυγή μιας γυναίκας. Η κραυγή αυτή ήταν αλλόκοτη και πι- γύηκε άμέσως. Ποιος ξέρει... Μπορεί ο νέος να επνίξε αυτή την κραυγή μ' ένα φιλή... Ποιος ξέρει...

Ο Ευγένιος Μπωζόν σήκωσε τους ώμους του κι' έκανε να συνεχίσει το δρόμο του. Μά εκείνη τη στιγμή ακριβώς, άνοιξε πάλι η πόρτα κι' ο ωχρός νέος πετάχτηκε έξω από το δρόμο κι' έτρεξε κοντά του. Τα μάτια του έλαμπαν από τόν πυρετό και τα χέρια του έτρεμαν από τη συγκίνηση.

— «Επί τέλους! στέναξε, παίρνοντας μια βαθειά αναπνοή. Χα- ρις σέ σάς...

— «Εγώ δεν έκανα τίποτα!... διαμαρτυρήθηκε ο Ευγένιος Μπω- ζόν. Άπολύτως τίποτα... Έδωσα μονάχα μια συμβουλή...

— «Ναί... Ναι... βιάστηκε να συνεχίσει ο ωχρός νέος και του έσφιξε τα χέρια μέσα στα δικά του με συγκίνηση κι' ευγνωμο- σύνη. Έσείς μου δείξατε τόν ίσιο δρόμο... Έσείς μου υποδείξατε τί έπρεπε να κάνω. Κι' έγινε, κύριε! Έγινε! Τελείωσε πιά αυτός ο εφιάλτης! Ένα δόκλιτρο γρόνο βασανίζομαι, μά δεν έβρισκα το θάρρος να πάρω μια απόφαση. Δε τολμούσα... Υπέφερα τα πάντα, με ραγισμένη καρδιά... Η γυναίκα μου με άπατούσε... Κι' εγώ το ήξερα... Κι' όλη τη νύχτα δε μπορούσα να κλειώ μάτι...

Δεν ήξερα τι να κάνω... Μά, εύτυχώς, σήμερα βρεθήκατε σεις στο δρόμο μου. Σήμερα, που είχα αποφασίσει πιά να δώσω μια λύσι στο δρόμο μου και να φύγω για πάντα, μακριά της, έσείς με σταματήσατε και μου υποδείξατε τη μόνη λύσι, τη σωστή λύσι...

— «Αν έφευγα έτσι, θα βασανίζομαι σ' όλη μου τη ζωή. Έσείς έσω- σε με σάσατε... Κι' έτσι γύρισα πίσω και βρήκα τη δύναμι να την πιλώ!... Μάλιστα, κύριε!... Την επνίξα με τα ίδια μου τα χέ- ρια!... Της έσφιξα με δύναμι το λαιμό, ώστου έπαψε πιά ν' άνα- πνέη... Ά!... Εππί τέλους! Βρήκα την ήσυχία μου!... Σας εύχα- ριστώ, κύριε, σας εύχαριστώ!...

Κι' ο νέος έλευθέρωσε τα χέρια του Μπωζόν, που τα έσφιγγε μέσα στα δικά του κι' άρχισε να τρέχει σαν τρελλός. Σε λίγο κίόλας είχε χαθεί μέσα στο σκοτεινό δάσος.

Ο Ευγένιος Μπωζόν έριξε μια ματιά στα χέρια του, που ήταν ματωμένα, κι' ανατρίχισε από τη φρίκη. Του φάνηκε πως είχαν βαφτη με το αίμα του θύματος του σπαραγγιστή! Κατάχλωμος, λοιπόν, τ' άκούπιζε με το άσπρο μαντήλι του και τρέμοντας σαν ένοχος, σαν να είχε κάνει αυτός το έγκλημα, γύρισε κρυφά στο σπίτι του, χωρίς να πη τίποτα στη γυναίκα γι' αυτό το δράμα.

Αυτό το Πάσχα ήταν το πιο τραγικό και το πιο άξεχαστο της ήρεμης ζωής του.

ΑΜΠΕΛ ΕΡΜΑΝ

—Πρόεπει! του είπε ο Μπω- ζόν. Δεν υπάρχει άλλος τρο- πος για να λυτρωθής...

Η ΘΡΩΠΗ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Είναι συχνότερη στις γυναίκες παρά στους άνδρες

ΜΙΛΟΥΜΕ συχνά για πτώσι ή κα- τέβασμα του στομάχου, ενώ το όργανο αυτό ούτε πέφτει, ούτε κα- τεβαίνει. Το μόνο που γίνεται σ' αυτή την περίπτωση, είναι, ότι το στομάχι, μακρύνει προς τα κάτω. Το άνωτερο ά- κρο του, αντίθετα, μόλις μετακινείται από τη θέσι του.

Δύο είναι οι αιτίες που μπορούν να προ- καλέσουν την πτώσι του στομάχου:

1) Η παρουσία ενός εμποδίου στο κα- τώτερο στόμιο του στομάχου. Σε μερικές περιπτώσεις, ο πυλωρός στενεύει βαθμιαία και δυσχεραίνει το πέρασμα του χυλού, στον όποιον έχουν μετασχηματισθή οι τρο- φές, από το στομάχι στο δωδεκαδάκτυλο. Αυτή η στένωση είναι κάποτε τόσο με- γάλη, ώστε οι τροφές εγκλωβίζονται μέσα στο στομάχι και δε μπορούν να βγούν από κεί.

Τι γίνεται στην περίπτωση αυτή;

Το στομάχι διατελέσεται στην άσχη και καταβάλλει άπεγλωμένες προσπάθειες, για να μπορέσει να υπερικήση το έμ- πόδιο. Αυτή η προσπάθεια, όμως, το ξαν- τλίζει βαθμιαία, έτσι που σιγά-σιγά πέφτει σε άδράνεια. Το κατώτερο άκρο του «κρε- μάει» τότε και οι τροφές συσσωρεύονται εκεί χωρίς να μπορούν να περάσουν στον έντερικό σωλήνα.

Αυτή η μορφή της πτώσεως παρατηρεί- ται σε δύο περιπτώσεις. Πρώτον, όταν στο έσωτερο τομ στομάχου έχει σχηματισθή ένας καρκινώδης όγκος, που επεκτείνεται προς τόν πυλωρό. Δεύτερο, όταν ένα χρό- νιο γαστρικό έλκος έχει προκαλέσει στένω- σι του πυλωρού ή του τμήματος του δω- δεκαδάκτυλου, που βρίσκεται κάτω απ' αυ- τόν.

2) Όταν τα τοιχώματα του στομάχου γίνονται μόνα τους άτονα.

Στην περίπτωση αυτή δεν έχουμε να κά- μουμε με κανένα έμποδιο. Η αιτία του κα- κού βρίσκεται στο ίδιο το στομάχι, που δεν είναι σε θέσι να κάνει τις απαιτούμε- νες συσπαστικές κινήσεις, για να διευκο- λύνη την κάθοδο των τροφών προς τόν πυ-λωρό.

Η πτώσι αυτής της μορφής είναι περισ- σότερο συχνή στη γυναίκα παρά στον άν-δρα.

Μια γενική εξάντλησι του οργανισμού, μια μεγάλη απίρχνανσι, οι αλληπάλληλοι και κατά συχνά νοσικά διαστήματα τοκε- τοί, που εξασθενίζουν τούς κοιλιακούς μύς, ο υποσιτισμός, ή έλλιπής μάσησι των τροφών είναι δυνατόν να προκαλέσουν πτώ- σι αυτής της μορφής. Τα τοιχώματα του στομάχου γίνονται τότε πλάσαρά και δε διαφέρουν από εκείνα ενός άσκού. Έτσι, το στομάχι «κρεμάει» και πάλι.

Αυτό το «κρέμασμα», όπως είναι φυσι- κό, κάνει λεπτότερα τα τοιχώματα του στομάχου. Περιορίζεται ταυτόχρονα ή έκ- κρισι των γαστρικών χυμών και το στο- μάχι χάνει την οξύτητά του, που είναι ά- παραίτητη για την πέσι των τροφών. Έ-τσι, η πέσι των τροφών γίνεται βραδεία, δύσκολη και άτελής. Αυτή η άτελής πέσι δυσχεραίνει επίσης την άφομοίωσί τους. Ο όργανισμός δεν τρέφεται πιά κανονικά, ο άσθενής αδυνατίζει όλοένα και περισσότε- ρο και αυτή η απίρχνανσι κάνει πιο άτο- νους τούς μύς του στομάχου. Με τόν τρό- πο αυτό, η πτώσι εντείνεται. Δημιουργεί- ται, δηλαδή, ένας φαύλος κύκλος, που μπο- ρεί να εκθέσει σε κίνδυνο και αυτή τη ζωή του άσθενούς.

Όποιαδήποτε κι' αν είναι η αιτία της

πτώσεως, ο άσθενής χάνει σιγά- σιγά την αίσθησι της πείνας, για τόν έπλουσιτο λόγο, ότι το πα- ραφορτωμένο στομάχι του, δεν αισθάνεται την ανάγκη να ζητήσει καινούργιες τροφές. Ταυτόχρονα, η αίσθησι του βάρους στο στο- μάχι γίνεται μόνιμη σχεδόν.

Ενα άλλο χαρακτηριστικό σύμπτωμα της πτώσεως του στο- μάχου, είναι ο παφλασμός. Οι τροφές, που λιμνάζουν μέσα στο στομάχι, σε κάθε μετακίνηση του άσθενούς, κάνουν ένα όρδυο ό- πως εκείνος τών κυμάτων πάνω από τοιχώματα μιας βάρκας ή σ' ένα βράχο. Αυτός ο όρδυος είναι κάποτε τόσο έντονος, που τόν άκούει άκριμα κι' έπειτα που βρίσκονται κοντά στον άσθενή.

Όταν η πτώσι προχωρήσι, ο άσθενής άρχίζει να βγάλλ από το στόμα το περιεχόμενο του στο- μάχου του. Αυτοί οι έμετοι είναι εξαιρετικά δυσώδεις, λόγω των ζυμώσεων, που υφίστανται οι λι- μνάζουσες μέσα στο στομάχι τροφές.

Η θεραπεία της πτώσεως εί- ναι τριών ειδών: φαρμακευτική, άρροποδική και χειρουργική.

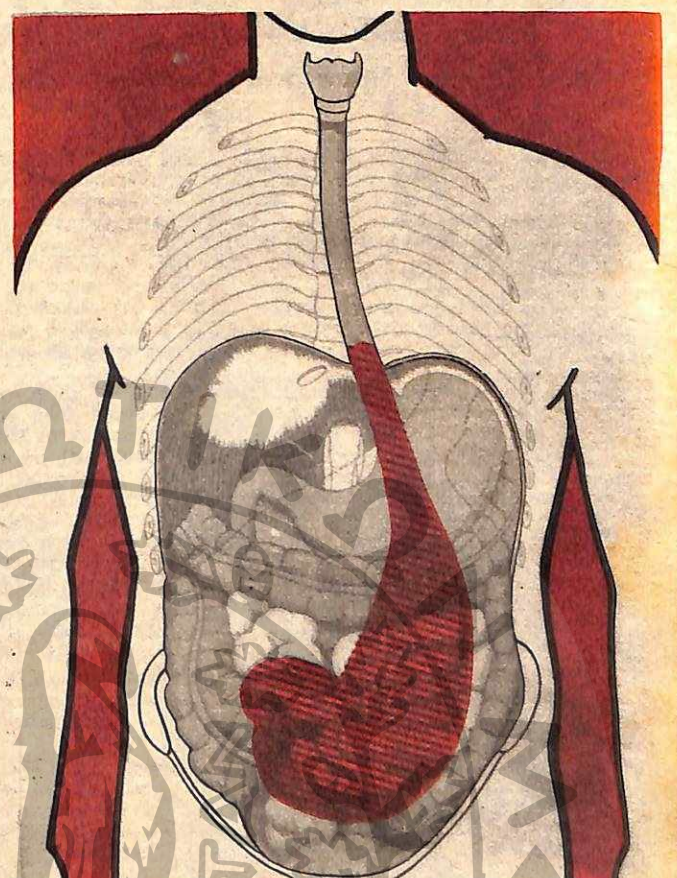
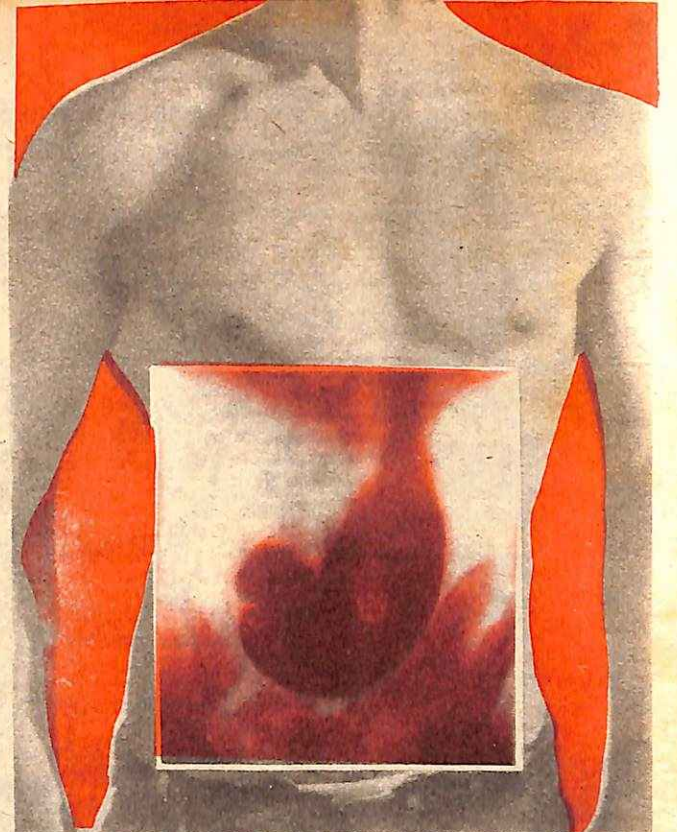
Τα φάρμακα που ενδείκνυνται σ' αυτή την περίπτωση, είναι ή στρεχνίνη, τα ειδικά εκχυλίσμα- τα από μύς ζώου, το υδροχλωρι- κό όξύ και ή πεψίνη, που μπο- ρούν όταν ή πτώσι είναι στην άρχή της, να τυνάσουν τούς μύς του στομάχου και να διευκολύ- νουν την πέσι των τροφών.

Η άρροποδική θεραπεία απο- δίδει επίσης πολύ καλά άποτε- λίσματα όταν έφαρμοσθή εγκαί- ρως. Ο άσθενής φορεί μ'α ειδική ζώνη, που συγκρατεί το στο- μάχι στη θέσι του και έμποδίζει το «κρέμασμα». Είναι άπαραίτη- το να φορήτε αυτή τη ζώνη άμέ- σως, μόλις βγάλετε το πόδι σας από το κρεβάτι. Οι γυναίκες ή- δως έχουν την κακή συνήθεια να κάνουν ποδά την τουαλέττα τους και κατόπιν να φορούν την άρροποδική ζώνη τους. Άλλά, στο μεταξύ, το «κρέμασμα» έχει γί- νει και ή ζώνη δεν κάνει τίποτα άλλο από το να χωρίζει το στο- μάχι σε δύο τμήματα.

Η χειρουργική επέμβασι, τέ- λος, ενδείκνυται κυρίως στις πε- ριπτώσεις που ή πτώσι όφείλε- ται σε έμποδιο. Ο σκοπός της έπεμβάσεως είναι τότε ν' απο- μακρύνι αυτό το έμποδιο, όπως συμβαίνει π. χ. στην περίπτωση ενός παλαιού έλκους του πυλω- ρού. Όταν πρόκειται, όμως, για καρκίνο, που βρίσκεται σ' ένα προχωρημένο στάδιο εξέλιξεως, οι πιθανότητες έπιτυχίας αυτής της έγχειρήσεως είναι πολύ περιορισμέ- νες.

ΟΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΡΕΑΤΟΕΛΛΕΙΣ

Υπάρχουν πολλά φάρμακα για τις κρεατοελλείες. Κάποις όμως δεν ξέρει την άσχηκη προέλευσι αυτής της διαφοράς. Τέ- λος, έχει βρεθί ένα έμβολιο άποτελεσμα- τικό για τις κρεατοελλείες τών άγγελάδων, άλλ' όχι και για τις ανθρώπινες, προφα- νώς γιατί αυτές προκαλούνται από ίους έν- τελώς διαφορετικούς.

Επάνω: Αυτή η μαύρη σκακουλά είναι το στο- μάχι, που έχει κατεβεί ως τη λεκάνη. Σε μερικές περιπτώσεις το στομάχι μπορεί να φτάσι ως την περιοχή της ήδης. Κάτω: Στο επάνω μέρος της εικόνας διακρίνεται το στομάχι όταν κανονική του θέσι. Στο κάτω, το στομάχι είναι χαμένο μέσα στην κοιλιά και συμπιέζει τα έντερα.

κόμη αν είναι μεταδοτική ή όχι—όπως βε- βαιώνει ο διακεκομμένος Αμερικανός δεο- ματολόγος δόκτωρ Ρού Κιλ. Ξέρουμε επί- της ότι έμφανίζεται συχνότερα στα κορί- τσια, παρά στ' άγόρια, άγνωστο όμως για ποιά λόγο υπάρχει αυτή ή διαφορά. Τέ- λος, έχει βρεθί ένα έμβολιο άποτελεσμα- τικό για τις κρεατοελλείες τών άγγελάδων, άλλ' όχι και για τις ανθρώπινες, προφα- νώς γιατί αυτές προκαλούνται από ίους έν- τελώς διαφορετικούς.

Ένα γυναικείο κεφάλι κυλάει πάνω στον πλακόστρωτο δρόμο...

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Ένα αποτρόπαιο έγκλημα στο Λονδίνο

της Χορεύτριας

Η ΧΟΡΕΥΤΙΚΗ τέχνη της Χάριετ Λάιν δεν ήταν σπουδαία. Όλοι, αντίθετα, εγκαμίαζαν την όμορφή της. Και ταυτόχρονα παραξενεύονταν για την άρετή της. Γιατί ήταν άνομιση, άνομιση να μην φορούσε φαντάσματα, όπως έλεγαν τότε, αλλά να είναι πραγματικά όμορφη. Ταυτόχρονα, όμως, είχε ζητήσει δύο φορές άδεια από το θέατρο, όπου εργαζόταν, γιατί η κοιλιά της είχε παραφουσκώσει. Γυρίζοντας από αυτές τις άδειες, έφερε και τις δύο φορές από ένα μωρό. Αυτό έδειχνε, λοιπόν, ότι είχε ένα φίλο. 'Αλλ' έδειχνε επίσης, ότι αυτός ο φίλος ήταν φτωχός ή πολύ τσιγκούνης, γιατί η χορεύτρια εξακολουθούσε πάντα να ζή πολύ στενωπομένη.

Κι' αυτό ήταν που παραξένευε όλους. Οι χορεύτριες κι' οι θεατρίνες που παραμένουν πιστές σ' ένα φτωχό φίλο, αποτελούν φαινόμενα που ξενίζουν πάντα. Και μάλιστα, για το λόγο, ότι οι πειρασμοί δε λείπουν ποτέ. Όπως γινόταν και με τη Χάριετ. Οι δολοφονικές προτάσεις από πλούσιους αριστοκράτες, δεν της έλειψαν ποτέ. 'Αλλά τις απέρριπτε πάντα χωρίς συζήτηση.

Δε θα προδώσει ποτέ τον Χένρυ, έλεγε, ενώ οι συνάδελφοί της την έλεεινολογούσαν γι' αυτή την παράξενη αφοσίωσή της. Κανείς δεν ήξερε για το φίλο της τίποτα άλλο εκτός από το μικρό όνομά του. 'Αλλά στο Λονδίνο υπήρχαν αναρίθμητοι Χένρυ... Έτσι περνούσε ο καιρός.

Μια μέρα του Σεπτεμβρίου του 1875, η Χάριετ πήγε τα δυο παιδιά της, που ήταν ακόμα νήπια, στο σπίτι κάποιας κυρίας Βίλμορ, που εργαζόταν άλλοτε ως ράφτρα στο θέατρο και την παρακάλεσε να τα κρατήσει ως το βράδυ. Όπως συζητούσαν μ' αυτή τη γυναίκα, της έκμυστρευτηκε, ότι ο φίλος της την είχε εγκαταλείψει.

Δε ξέρω για ποιο λόγο με άφησε, της είπε. Πώς έα τα καταφέρω τώρα με τα δυο παιδιά μου;... Αυτά που μου έδινε, δεν ήταν βέβαια, πολλά. 'Αλλά κι' αυτά τα λίγα, μου χρειαζόνταν... Τό καταλαβαίνω, ότι μπορεί να μη με θέλη πιά. 'Αλλά να μη συλλογίζεται τα παιδιά του!... Κατάφερα να τον πείσω να συναντηθούμε απόψε για να κουβεντιάσουμε και γι' αυτό ήρθα να σε παρακαλέσω να μου κρατήσεις τα παιδιά...

Από εκείνη την ημέρα, η Χάριετ Λάιν δε ξαναφάνηκε. 'Η αστυνομία, ωστόσο, δεν άνησχε. Όλοι φ' τσάστηκαν, άλλωστε, πως η χορεύτρια είχε φορτώσει τα δυο τα παιδιά της σ' αυτή την κυρία Βίλμορ, για να φύγει με κάποιο φίλο της.

Καμιά δεκαπενταριά ημέρες αργότερα, κάποιος Χένρυ Βαϊνράϊτ, υπάλληλος σ' ένα κατάστημα μπρούτζινων κομφοτεχνικών, παρακάλεσε ένα συνάδελφό του, που λεγόταν Τζάιμς Στόκ, να τον βοηθήσει για να μεταφέρουν δυο βαρέα δέματα. 'Ο Στόκ δέχτηκε κι' ο Βαϊνράϊτ τον ώδηγησε σ' ένα μεγάλο σπίτι, προς το μέρος του Ουάιτσαπέλ.

Αυτό το σπίτι, που ήταν πολύ παλιό, φαινόταν ακατοίκητο κι' ο Στόκ τράμαξε.

Στο σπίτι αυτό δε μένει κανένας, είπε στο συνάδελφό του. Πώς θα μπούμε;

Μη σε νοιάζει, του απάντησε ο Βαϊνράϊτ. Έχω το κλειδί.

Μπήκαν στο σπίτι και κατέβηκαν στο υπόγειο. 'Ο Στόκ είδε σε μια γωνία ένα μεγάλο χασαπομαχαίρο κι' ένα σουρί. Πλάι σ' αυτά, βρίσκονταν δυο ογκώδη δέματα. 'Ηταν τυλιγμένα με χοντρό αδιάβροχο

χαρτί. Μια πολύ δυσάρεστη όσμη αναδινόταν από αυτά.

— Πάρε το ένα, του είπε ο Βαϊνράϊτ. 'Εγώ θα φορτωθώ το άλλο.

'Ο Στόκ είχε σχηματίσει πιά τη βεβαιότητα, ότι πρόκειται για έγκλημα. 'Αλλ' ο φόβος μήπως ο Βαϊνράϊτ τον σκοτώσει κι' αυτόν, τον έκανε να υποκούσει.

Έβγαλαν μαζί τα δέματα έξω και τα μετέφεραν σε μια μικρή πλατεία, που βρισκόταν λίγο πιο κάτω.

— Περίμενε εδώ, είπε ο Βαϊνράϊτ στον Στόκ. 'Εγώ πηγαίνω να φέρω ένα άμαξι.

'Ο Στόκ, όταν έμεινε μόνος του, τράβηξε λιγάκι το χαρτί από το ένα δέμα. Ένα λεπτοκαμωμένο δάκτυλο προβάλε αμέσως έξω...

'Ο Βαϊνράϊτ έφτασε σε λίγο μ' ένα άμαξι, φόρτωσε τα δυο δέματα και φώναξε στον άμαξά να ξεκινήσει. 'Ηταν τόσο η βιασύνη του, που δε θυμήθηκε ούτε να ευχαριστήσει τον Στόκ.

'Ο Στόκ έμεινε για μερικές στιγμές σαστισμένος. 'Αλλ' έπειτα άρχισε να τρέχει πίσω από το άμαξι και κατάφερε να το προφτάσει σε μια γειτονική πλατεία, όπου βραδυπορούσε, λόγω του μεγάλου συνωστισμού.

— Στοιματήστε το, φώναξε σ' έναν πόλισμαν. Το άμαξι αυτό μεταφέρει ένα πτώμα!

'Ο πόλισμαν σταμάτησε το άμαξι κι' άνοιξε το ένα από τα δέματα. Την ίδια στιγμή επιστράφηκε με φρίκη. Ένα γυναικείο κεφάλι κυλάει τότε πάνω στον πλακόστρωτο δρόμο... 'Ηταν το κεφάλι της Χάριετ Λάιν. Τα δυο δέματα περιείχαν κομματοσμένο το πτώμα της άτυχης χορεύτριας.

'Ο Χένρυ Βαϊνράϊτ συνελήφθη αμέσως, αλλά, παρ' όλη την πίεση των αστυνομικών, αρνήθηκε να δηλώσει το έγκλημά του. 'Ισχυρίστηκε, τρουναντίον, ότι τη Χάριετ την είχε σκοτώσει κάποιος άλλος που του είχε δώσει τάχα τρεις λίρες για να εξαφανίσει το πτώμα της.

'Αλλ' η αστυνομία δεν άργησε ν' ανακαλύψει την αλήθεια. 'Ο Βαϊνράϊτ πρόκειται να παντρευτεί μια νέα με αξιόλογη προίκα και φαίνεται, ότι σκέφτηκε να ξεκαθαρίσει, πριν από το γάμο του, το παρελθόν του μ' έναν τρόπο απόλυτο και οριστικό.

Μαζί του είχε συλληφθεί κι' ο αδελφός του Τόμας που, όπως αποκάλυφτηκε, είχε σκάψει ένα μεγάλο λάκκο σ' ένα μικρό κτήμα που είχαν στην εξοχή, για να ενταφιάσουν εκεί τα κομμάτια της Χάριετ Λάιν.

'Η δίκη του Χένρυ Βαϊνράϊτ έγινε τις πρώτες ημέρες του Δεκεμβρίου του ίδιου έτους. Το έγκλημά του είχε προκαλέσει τόσο έξοργιστο μεταξύ της κοινής γνώμης, που το πλήθος λίγο έλειψε να τον λυσσάρει μέσα στην ίδια την αίθουσα του δικαστηρίου.

'Ο καικούργος καταδικάστηκε σε θάνατο. Το δικαστήριο επέβαλε επίσης στον αδελφό του Τόμας, την ποινή της επταετούς ελαφύς.

'Ο άπαχνοισμός του Χένρυ Βαϊνράϊτ έγινε τις πρώτες ημέρες του Φεβρουαρίου του 1876. Μερικοί φιλόδοξοι είχαν σχηματίσει, στο μεταξύ, ένα είδος εταιρείας, που ανέλαβε να μεγαλώσει και να μορφοποιήσει τα δυο παιδιά του.

Ο ΗΛΙΟΣ ΚΙ' ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΟΥ

Σε τι όφειλεται το φαινόμενο των «τριών ηλίων»

ΕΝΑ παράξενο γεγονός συνέβη τις προάλλες στη μικρή πόλη Πολινιέ της Δυτικής Γαλλίας. Ένα κορίτσι δεκαεφτά χρόνων έχασε το φως του παρακολουθώντας ένα σπάνιο ούρανο φαινόμενο. 'Ηταν ένιανιση περίπου το πρωί, όταν η Λουίζα Ρενού, καθώς βγήκε στον κήπο του σπιτιού της, σηκώνοντας τα μάτια ψηλά, σχημάτισε την εντύπωση πως κάτι το πρωτοφανές συνέβαινε στον ουρανό. 'Επίσης η μητέρα του κοριτσιού, καθώς και μια γειτόνισσά τους, όταν τους έδειξε τον ουρανό, είχαν την ίδια εντύπωση. Οι δυο αυτές γυναίκες σήκωσαν τα μάτια τους, αλλά την ίδια κιόλας στιγμή άναγκαστηκαν να τα κλείσουν, για ν' αποφύγουν το έκτυφλωτικό φως, που έπεφτε πάνω τους.

'Η Λουίζα, απεναντίας, μπόρεσε ν' αντισταθεί κι' όπως διηγήθηκε κατόπιν είδε το εξής: στη θέση του ηλίου υπήρχε ένα γιγάντιο έκθαμβωτικό τριφύλλι, σαν να είχε σχιστεί σε τρία κομμάτια το άστρο της ημέρας. Το τριφύλλι αυτό, όμως, δεν είχε το πυρόλευκο χρώμα του ηλίου, αλλά όλες τις αποχρώσεις της ίριδος. Το παράξενο φαινόμενο βάσταξε μερικά μόνο δευτερόλεπτα και το κορίτσι κατόρθωσε να το παρακαλοήσει ως το τέλος του.

Μα εύθως κατόπιν, μπαίνοντας στο σπίτι, με το αίσθημα πως της έκαigan τα μάτια, που είχαν γεμίσει στο μεταξύ δάκρυα, διαπίστωσε κάτι το φοβερό: είχε χάσει πιά το φως της.

Ένα τέτοιο γεγονός, όπως ήταν επόμενο, δημιούργησε δυο ειδών σχόλια από τον κόσμο που το πληροφορήθηκε. Οι μὲν έλεγαν πως πρόκειται για ένα θαύμα. Οι άλλοι, οι σκεπτικιστές, έλεαν πως ήταν μια αυταπάτη της Λουίζας Ρενού, που κύτταζε τον ήλιο πολύ και τυφλώθηκε. 'Η αλήθεια, όμως, δεν ήταν ούτε με το μέρος των πρώτων ούτε με το μέρος των δεύτερων.

Δεν έγινε κανένα θαύμα. 'Αλλο τόσο όμως η Λουίζα Ρενού δεν έπαθε υποβολή. Είχε δη πραγματικά τον ήλιο σαν ένα μεγάλο φωτεινό τριφύλλι, που είχε πάνω του όλες τις αποχρώσεις της ίριδος.

Επρόκειτο για μια από τις πολύ σπάνιες μεταμορφώσεις, που παθαίνει για συντομώτατο χρονικό διάστημα το άστρο της ημέρας, όταν τύχει κι' υπάρχουν οι κατάλληλες ατμοσφαιρικές συνθήκες.

Το ίδιο ακριβώς φαινόμενο, το σχίσμο του ηλίου σε τρία κομμάτια, είχε σημειωθεί το 1870, πάνω από το Νάτινγκχαμ της Αγγλίας, στις 23 'Ιουνίου εκείνης της χρονιάς. Τότε, μάλιστα, είχε διαρκέσει περισσότερη ώρα κι' έτσι το πρόσξεε όλος ο κόσμος.

Το φαινόμενο των «τριών ηλίων», που είπαμε είναι πολύ σπάνιο, γιατί αναφέρεται δυο μ ονάχα ακόμα φορές, μια από τον Ρωμαίο συγγραφέα Πλίνιο και μιαν άλλη από κάποιο χρονικογράφο του μεσαιώνα, οφείλεται στους ίδιους λόγους που προκαλούν και το φαινόμενο της άλω, δηλαδή των μεγάλων ή μικρών φωτεινών κύκλων γύρω από τον ήλιο ή το φεγγάρι.

'Η άλω, ως γνωστόν, είναι από τα συννηθισμένα ατμοσφαιρικά φαινόμενα. Κάθε χρόνο, στην Εύρωπη, σημειώνεται κατά μέσον όρο πενήντα περίπου φορές κι' είναι τόσο πιο συχνό, όσο πάμε προς τις βορειότερες χώρες.

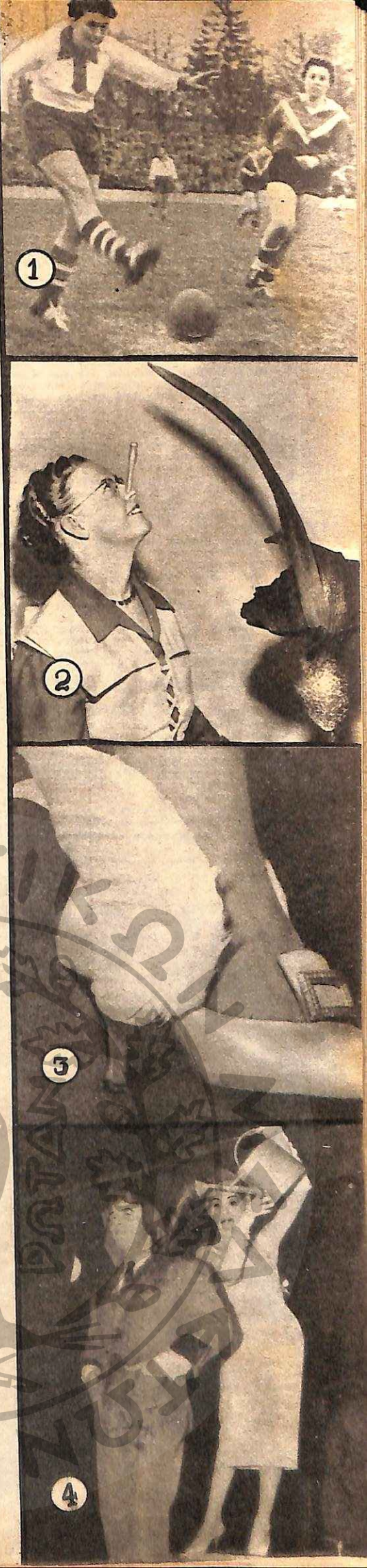
'Η νεωτέρα θεωρία, που εξηγεί τη δημιουργία της άλω, είναι αρκετά περίπλοκη, αλλά η βάση της μένει πάντα η παλιά. Το φαινόμενο αυτό προκαλείται από την ανταύγεια και τη διάθλαση των ήλιακών ακτίνων πάνω στους ύδατους της ατμόσφαιρας, που στα μεγάλα ύψη, ιδίως το χειμώνα, είναι παγωμένοι και κρυσταλλικοί. 'Απ' αυτό επίσης το γεγονός, εξηγείται και το ότι η άλω έχει τα χρώματα της ίριδος, γιατί γίνεται ανάστροι του φωτός μέσα από τους κρυστάλλους.

Υπάρχουν, όμως, περιπτώσεις, που η άλω δεν έχει τη συννηθισμένη της αυτή μορφή, δηλαδή των κύκλων γύρω από τον ήλιο. Μια τέτοια δε ακριβώς περίπτωση είναι και το φαινόμενο των τριών ηλίων, που είτε είναι δότελα χωριστοί είτε παρουσιάζονται με τη μορφή του τριφυλλίου.

'Αλλά το φαινόμενο αυτό δεν είναι η μόνη παράξενη μεταμόρφωση που παθαίνει ο ήλιος από τις ατμοσφαιρικές συνθήκες, οι οποίες κανονικά δημιουργούν την άλω.

Το 1816, στη γαλλική επαρχία του Λαόν, ο κόσμος είδε ένα ανοιξιάτικο πρωί ν' ανατέλλει ο ήλιος όχι στρογγυλός, αλλά έχοντας το σχήμα του τρίκωχου καπέλλου του Μεγάλου Ναπολέοντος. Κι' επειδή τότε ο μέγας Κορσικανός βρισκόταν στην εξορία, οι απλοϊκοί χωρικοί του Λαόν, βλέποντας το καπέλλο του, πίστεψαν πως ήταν σημάδι της επιστροφής του στην εξουσία.

Στα 1851 εξ' άλλου, στη Λιγουρία της 'Ιταλίας, εμφανίστηκε για λίγες στιγμές όχι ένας αλλά τέσσερις ήλιοι και δημιουργήθηκε μεγάλος πανικός στην ύπαιθρο, γιατί οι χωρικοί νόμισαν πως ο ήλιος είχε τετραπλασιαστεί για να... κάψει τη γή.

- Μπροστά σε 14.000 θεατές διεξήχθη πρό ημερών στο στάδιο «Πάναρ» του Μοναχού η ποδοσφαιρική συνάντηση μεταξύ των γυναικείων εθνικών ομάδων 'Ολλανδίας και Γερμανίας. Νικήτρια αναδείχθηκε η γερμανική ομάδα με τέρματα 4-2. Ση φωτογραφία μας μια Γερμανίδα σκόρα αποκορύφει την επίθεση των κυνηγών της 'Ολλανδίας.
- 'Η κυρία Λουκία Μπρέιντν, κάτοικος της Ουάσιγκτον, έπαυε να δέχεται επισκέψεις από τον καιρό που εγκατέστησε στο διαμέρισμά της μια γλάστρα με το τερσάσιο και παράξενο λουλούδι των 'Ινδιάνων, που βλέπετε στη φωτογραφία μας και που ονομάζεται «Γλάστρα του διαβόλου». Το φυτό αυτό έχει μια άπαιστη μυρωδιά, όμοια μ' αυτή που αναδίδει ένα πτώμα σε αποσύνθεσι. 'Η κυρία Μπρέιντν μπαίνει συχνά στο διαμέτιο, όπου βρίσκεται το εξωτικό άνθος της και το θαυμάζει, όπως βλέπετε όμως, κατά τις επισκέψεις αυτές κρατά τη μύτη της καλά κλεισμένη μ' ένα μαντηλάκι.
- Θα μπορούσατε ποτέ να φανταστείτε πως η θρυλική «εφευρέτη νίκη» θα χαρακτήριζε μια μέρα ένα... ζευγάρι ποδοσφαιριστών; Κι' όμως έτσι βρέθηκε την τελευταία του δημιουργία ένας λονδρέζος υποδηματοποιός. Πρόκειται για τα κάταπρα ανοιξιάτικα παπούτσια που παραθέτουμε, φτιαγμένα από άσπρο μεταξωτό σατέν και γαρνιρισμένα με φτερά περιστέρων.
- Ένα μεγάλο παρισινό κατάστημα έτοιμαν ένδυμάτων, λονσάρε ανοιξιάτικα κοστούμια από ένα λεπτό και τελείως αδιάβροχο ύφασμα. Για να αποδείξει πως το ύφασμα αυτό είναι πράγματι αδιάβροχο έχει τοποθετήσει μέσα σε μια βιτρίνα του δυο ζωντανά μοναχέν. Το ένα, ανήρας, φορεί το διαφημιζόμενο κοστούμι και το άλλο, μια άρσας κοπέλλα, αδειάζει κάθε πέντε λεπτά επάνω στον πρώτο ένα ποτιστήρι γεμάτο νερό.

Το Λουλούδι του Τολέδου

Σ' ΕΝΑ σκοτεινό δρομάκι του Τολέδου βρισκόταν **ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΣ ΘΥΡΛΟΣ**. Οι κάτοικοι του Τολέδου κοιμούνται. Σ' την έρημη

παλιά ένα σπιτάκι σφηνωμένο ανάμεσα στο ψηλό φραγμένο καμπαναριό μιας εκκλησίας και στους τοίχους ενός άγονου κεντρικού μεγάρου. Το σπιτάκι αυτό, ετοιμόρροπο κι άρραγισμένο, έμοιαζε πολύ του νοικοκύρη του, του Έβραίου Δανιήλ Λεβή. Παρ' όλα τα πλούτη του, ο Λεβή δούλευε αδιάκοπα. Καθισμένος μπρος στην είσοδο του σπιτιού του, απ' το πρωί ως το βράδυ, έφτιαχνε ή επιδιόρθωνε πανοπλίες κι άλλα μεταλλικά αντικείμενα.

Ο Λεβή μισούσε θανάσιμα τους χριστιανούς. «Αλλά» άμα έβλεπε στο δρόμο κανένα όνομαστό άρχοντα ή παπά, έβγαζε το λιγδωμένο σκούφο του που έκρυβε το κασίδικο κεφάλι του και χαιρετούσε καμιά δεκαριά φορές. Κι όταν έμπαινε πελάτης στο μαγαζί του, έκανε τέτοιες υποκλίσεις, που νόμιζες πως θα τσακιδόταν στη μέση.

Το χαμόγελο δεν του έλειπε ποτέ. Μ' όλα τα πειράγματα που του κανονίζαν οι γείτονες του, κανένας δεν τον είδε ποτέ να θυμώσει.

Ο Λεβή όλο και χαμογελούσε. Μά κάτω απ' τα πυκνά φρύδια του, τα μικρούτσικα μάτια του πετούσαν κάτι επίθετα που ήταν φοβέρες. Πάνω απ' τη πόρτα του μαγαζιού του ήταν το παράθυρο της πολυαγαπημένης του κόρης, της Σάρας.

Οι διαβάτες έθελπαν πίσω απ' τις γρύλλες τα μαύρα της μάτια, τα κόκκινα χείλη της και τ' ασπρό πρόσωπό της, που τόκανε πιο όμορφο μία γλυκειά μελαγχολία.

Οι πλούσιοι του τόπου είχαν ζητήσει σε γάμο την Έβραιοπούλα. Έκείνη όμως δεν ήθελε ν' ακούσει για παντρεία.

Επί τέλους ένας νέος και πλούσιος Έβραίος υποψιάστηκε πως κάτω απ' τη μελαγχολία της νέας κρυβόταν κάποιο μυστικό της καρδιάς της. Και πηγαίνοντας στο Λεβή του είπε:

— Ξέρεις, Δανιήλ; Οι δικοί μας έχουν να λένε για την κόρη σου... Ο γέρο Έβραίος σταμάτησε το σφυρί και χωρίς να δείξει καμιά ταραχή, τον ρώτησε:

— Και τί λένε;

— Λένε... Λένε πως η κόρη σου αγαπάει ένα χριστιανό... Και στάθηκε για να δει τι έντοπως θάκαναν τα λόγια του στο Λεβή. Έκείνος όμως τον κύτταξε καλά και ξαναπίνοντας το σφυρί του, τον ρώτησε:

— Και ποιος θα με βεβαιώσει πως αυτά δεν είναι συκοφαντίες; — Αύτοι που τους είδαν να κουδουνιάζουν μαζί στο δρόμο, όταν έβγαινε στη συγκέντρωση του ραββίνου! του απάντησε το Έβραίοπουλο.

Ο Δανιήλ έβγαλε σ' ένα παράξενο γέλιο.

— Αλήθεια, λοιπόν, είπε, ένας χριστιανός σκοπεύει να πάρη την κόρη μου; Και νομίζεις πως θα το πετύχει; Νομίζεις πως ο Δανιήλ κοιμάται; Αν η Σάρα μου έχη φίλο κι αν αυτός είναι χριστιανός και ζητάει να την ξεγελάσει, νομίζεις πως ο Δανιήλ θα σταυρώσει τα χέρια του; Θ' αφήσει να του αρπάξουν το θησαυρό του;

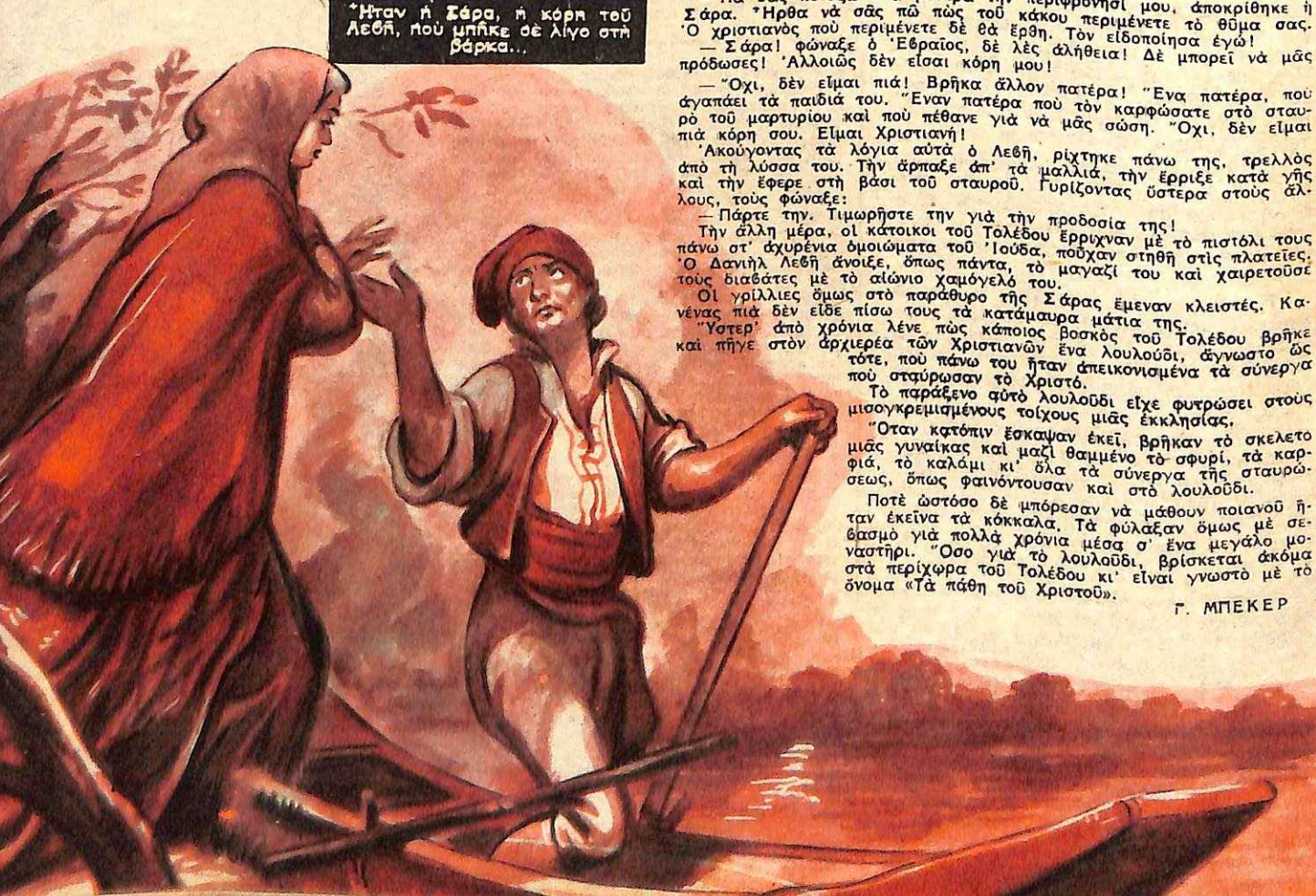
— Αί Ξέρεις λοιπόν; τον διέκρινε ο νέος.

— Ξέρω, αποκρίθηκε ο Λεβή. Ξέρω περισσότερα από σένα! Θά σου τὰ πω, όταν έρθη η ώρα. Πήγαινε τώρα και πές στους αδελφούς μας να μαζευτούν γρήγορα στο συνηθισμένο μέρος. Απόψε τη νύχτα θάρω να τους αντιματώσω...

Και ξεπροβόδισε το Έβραίοπουλο. «Πεπτα σήκωσε τα εργαλεία του κι έκλεισε το μαγαζί. Με το κλείσιμο όμως της πόρτας, δεν άκουσε τις γρύλλες που κατεβάστηκαν γρήγορα. Και δεν κατάλαβε πως η κόρη του βρισκόταν την ώρα εκείνη στο παράθυρο...

Είναι βράδυ Μεγάλης Παρασκευής.

*Ήταν η Σάρα, η κόρη του Λεβή, που μπήκε σε λίγο στη βάρκα...

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό ΜΑΞΙΜ ΒΙΛΜΕΡ

Θυσία ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ριγκολό φεύγει, αφήνοντας ολομόναχες τις δυο κοπέλλες. Η Μιρέτ έκμυστηρεύεται στην Κολινέτ πως αγαπάει το Μισέλ Μέσμερ και πως έγινε δική του επειδή ένοιωσε τον έαυτο της μονάχο στον κόσμο κι άπροσπάτετο. Δε δέχεται όμως την πρότασή του να την εγκαταστήσει σ' ένα ψάρι οπίτι και να τη συντηρή αυτός. Η Κολινέτ συναντάει συχνά το Μπερτί, αλλά εκείνος δεν της μιλάει, κι η κοπέλλα πιστεύει πως την περιφρονεί. Η Μιρέτ περνάει τα Χριστούγεννα μαζί με τον αγαπημένο της κι υποσχρεί επιτέλους στην πίσω του να ζήσουν στο εξής μαζί, σαν άντρες. Η αναγκαστική γι' αυτό ν' αφήσει μοναχή την Κολινέτ, αλλά ο έρωτάς της είναι δυνατότερος απ' όλα. Διστάζει να στήσει να της το πη, ξέροντας πως θα την κάνει να υποφέρει. Επιτέλους όμως παίρνει την απόφαση και της το αναγγέλλει.

21^{ον} — Τα αισθηματάκια μου!... μουρούρισε η Κολινέτ, γέροντας προς τα πίσω στο καθισμά της. Ποιά είν' αυτά τα αισθηματάκια μου;... Ο πρώτος, ο μοναδικός άντρας που αγάπησα ποτέ—ή μάλλον που νόμισα πως αγαπούσα—ήταν ένας κακοπαίσις... ναι, ήταν ένας κλέφτης, ο Μαρτιάλ με τον οποίο είχα περάσει όλα τα νειάτα μου!

«Όσο για τους άλλους «έρωτες» μου, δε λογαριάζονται καθόλου. Πέρασαν απ' τη ζωή μου σαν ώρια μετέωρα... Ξέρεις έσύ πως φερνόμενα σ' όλους εκείνους τους κομψομένους που μ' έτριγυρίζαν; Παραδέχομαι πως μπορεί να γελούσα, να φλερτάριζα λίγο, αλλά τόκανα για να διασκεδάσω με τα μούτρα που κάναμε όταν τους άφια με τα κούα του λουτρού!

— Οι άλλες κοπέλλες, στο μαγαζί, λυσούσαν απ' το κακό τους γιατί είχαν τόσους θαυραστές, ενώ εκείνες δεν τις πρόσεχε κανείς... και μού λέγανε ειρωνικά: «Ε, Μιρέτ, μίλησε μας για τις καινούργιες κατακτήσεις της φίλης σου!».

Η Κολινέτ δεν προσπαθούσε να διαμαρτυρηθ. Γιατί άλλωστε;... Είχε μείνει πάντα άγνη, ανάμεσα σε τόσοι ερωτικούς πόθους που την πολιορκούσαν. Κι η αγνότης της αυτή καθαυτή έβγαζε στα γλυκά και ξάστερα μάτια της.

— Καλά λοιπόν... είπε. «Όσοι τ' άπαφάσις, θά φύγης».

— Ναι, αύριο.

— Θα πάρης όλα σου τα ρούχα;

— Τι να τὰ κάνω; Σου τ' άφίνω έσένα.

— Βέβαια, είπε ειρωνικά η Κολινέτ. Εσύ θά γίνης μία κομψή κυρία. Δε μπορεί να φοράς πιά αυτά τα σκούρα και άπλά φουστάνια... Θα ζής πιά σ' άλλο περιβάλλον!

— Θα λέγε κανείς πως με ζηλεύεις...

— Εγώ να ζηλέω έσένα, έσένα που σ' αγαπώ περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο;... Λυπάμαι μόνο, υποφέρω!

— Θα ρχωμαι να σε βλέπω συχνά, σου το υπόσχομαι.

— Δε θά με ξαναβρής εδώ. Θα κυττάω να βρω μία καμαρούλα... γιατί θά μού είν' άνυπόφορη η μοναξιά μου μέσα σ' αυτό το άδειαν σπιτί...

Πραγματικά, την άλλη μέρα έφυγε η Μιρέτ.

Κι η Κολινέτ άποφάσισε ν' αφήσει το γρηγορότερο το διαμέρισμα εκείνο της όδου Γκομπελίν. «Αλλάστε, το νοίκι ήταν πολύ ακριβό γι' αυτόν».

Αφού έβγαζε μία δόκληρη μέρα, βρήκε μία φτηνή καμαρούλα στο τέταρτο πάτωμα ενός παλιού σπιτιού, που γειτόνευε μ' ένα μοναστήρι. Το μοναδικό παράθυρό της έβλεπε σ' ένα ψάρι κήπο.

«Εδώ θάμ'αι πολύ καλά—σκέφτηκε η κοπέλλα. Θα ζώ ήσυχα και θά περνάω καλούς με το μεροκάματο που κερδίζω απ' τη δουλειά μου».

Συγχρόνως όμως αναγκάστηκε να πληρώσει ακόμη ενός μηνός νοίκι για το διαμέρισμα της λεωφόρου Γκομπελίν, γιατί δεν είχε προειδοποιήσει εγκαίρως πως θά το άδειάζει.

Η Μιρέτ πρόσφέρθηκε να τη βοηθήσει. Μά εκείνη άρνήθηκε με περηφάνεια, προτιμώντας να στερηθ. να πεινάσει προσωρινά, για να τὰ βγάλη πέρα.

Η Μιρέτ πειράχτηκε κι άραίωσε τις επισκέψεις της. Απορροφημένη απ' την καινούργια εύτυχία της, έμενε κλεισμένη στο κομψό διαμέρισμα των Ήλυσίων, όπου πήγαινε κάθε μέρα ο Μισέλ να περάσει πολλές ώρες κοντά της.

Δεν έβγαίνει, παρά μόνο με το Μισέλ. Πήγαιναν μαζί στο δάσος της Βουλώνης κι έκαναν μακρινούς περιπάτους στις έρημες δειδροστοιχίες.

Μία Πέμπτη, η Μιρέτ πήγε στο ψυχιατρείο, όπου ήταν κλεισμένος ο πατέρας της. Κατέβηκε από τ' αυτκίνητο σε κάποια απόσταση απ' την είσοδο του ασύλου. Πήγε πεζή, ως την καγκελλόπορτα. Μπήκε σε μία μεγάλη αύλη. Ένας φύλακας την ώδηγησε στον Κλώντ.

Δεν ήταν μόνος ο πατέρας της. Μία γυναίκα, μία κοπέλλα καθότανε κοντά του: η Κολινέτ.

Βλέποντας την κόρη του, ο Κλώντ σηκώθηκε και της άνοιξε την άγκαλιά του.

— Πόσο είμαι εύτυχισμένος που σε

βλέπω και σένα! της είπε. Μά γιατί δεν ήρθατε μαζί;

Η Μιρέτ κατάλαβε πως η Κολινέτ δεν είχε μιλήσει...

— Σου έξηγησα, πατέρα, πως η Μιρέτ είχε πολλή δουλειά, και πως δεν μπορούσαμε να λείψουμε κι οι δυο συγχρόνως απ' το μαγαζί...

— Α, ναι, ναι, το ξέχασα! Βλέπετε, μικρούλες μου, δεν είν' εν τάξει τὸ μυαλό μου! Έρχονται στιγμές που δε θυμάμαι!

— Έρχονται στιγμές που δε θυμάμαι, παπιά τίποτα... Δεν είν' εύτυχισμένος, παπιά, μονάχα τις ημέρες που σας βλέπω, γιατί τρώω τότε πάντα κάτι καλό... Ναι, σήμερα η Κολινέτ μούφερε πορτοκάλια και μπισκότα. Έφαγα γρήγορα—γρήγορα τὰ μισά, μα ο νοσκόμος μούκλεψε τὰ δεύστα...

«Η τρέλλα του εξακολουθούσε, είχε όμως πάρει ηρεώτερη μορφή κι' είχε γίνει τώρα τελείως ακίνδυνη».

— Θα ξαναβρής σε λίγο κοντά μας, πατέρα, τον παρηγόρησε η Κολινέτ.

— Κοντά σας;

— Μά ναι, βέβαια! Δε μούλεγε πριν από λίγο πως θάσουν εύτυχισμένος αν ξαναβρισκόσουν με τὰ παιδιά σου;

Ο Κλώντ πέρασε το χέρι του πάνω απ' το μέτωπό του.

— Γιατί δεν έρχεται κι' ο Ριγκολό; ρώτησε.

— Μά το ξέρεις... Ο Ριγκολό έφυγε για τη Μασσαλία.

— Για τη Μασσαλία;

— Ναι.

— Κι' ο άλλος;...

Ο Κλώντ δεν τολμούσε να προσέειπ' τ' όνομα του μεγαλύτερου γιού του. Επιτέλους όμως, είπε σιγά:

— Ο Μαρτιάλ...

— Σε παρακαλώ, πατέρα, άς μη μιλάμε πιά γι' αυτόν!

— Έχετε δικήν, παιδιά μου. Δεν πρέπει να ενδιαφερόμαστε πιά για τὸ Μαρτιάλ. Είναι ένας κλέφτης, ένας άπάχνης...

Είσατε δυο καλές μοδιστρώλες, που δουλεύετε από τὸ πρωί ως τὸ βράδυ για να λείψετε απ' το πρωί ως τὸ βράδυ, κι είν'αι εύτυχισμένες... και περφαίνεσαι για σένα!

Η Μιρέτ άνασκήσθη και κυττάχτηκε

— Εγώ να ζηλέω έσένα, που σ' αγαπώ περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο; της είπε η Κολινέτ.

με την αδελφή της, ενώ ο Κλώντ περνούσε το αδυνατισμένο χέρι του πάνω από το κομψό φόρεμά της και πρόσθετε:

— Τιμίες, κι' όμως καλοντυμένες πάντα!... χωρίς να το χρυσάνε σε κανένα! Μά τη δουλειά σου τάφιαζες όλ' αυτά... δεν είν' έτσι, Μιρέτ;

— Απλώθηκε για λίγο μια παγωμένη σιωπή.

Ο γέρος έφερνε προς τα πίσω το κεφάλι του και κτύπαε τις δυο κοπέλλες, χαρούμενος κι' ευτυχισμένος. Βλέποντάς τις τόσο όμορφες και τις δυο, γέλασε σαν παιδί και χτύπησε τα χέρια του.

— Υστερα έκλεισε ξαφνικά τα μάτια του κι' έμεινε αμίλητος. Κάθε τόσο όμως, περνούσε τα χέρια του πάνω απ' το μέτωπό του, σαν ν' αναζητούσε κάποια μακρινή ανάμνηση... Τέλος, ψιθύρισε ένα όνομα, πολύ σιγά.

— 'Η Μιρέτ κι' η Κολινέτ τ' άκουσαν, αυτό τ' όνομα, κι, ανασπύρησαν κι' οι δυο. «Ζητάει το Ριγκολό!» σκεφθήκανε.

— Τι έγινε ο Ριγκολό; πρόφερε ο Κλώντ, με φωνή που φαινόταν μακρινή. Γιατί δε μου μιλάτε ποτέ γι' αυτόν; Άλλοτε έρχοτανε και μ' έδωπε συχνά... έμενε κοντά μου πολλές ώρες, μου μίλούσε διαρκώς για σ'α.

— «Και τώρα... τίποτα πιά! Τον περιμένω στο παράθυρο, κάθε μέρα, με το μέτωπο κολλημένο στα τζάμια... μα δεν έρχεται! Δεν έχω λοιπόν πια γυιό... μα δεν έρχεται! Αφού δε θα μ' εγκαταλείψετε και σεις!

— Ποτέ δε θα σ' εγκαταλείψουμε, πατέρα! είπε η Μιρέτ, με βουρκωμένα μάτια.

— Ό, άς μπορούσα να βγω από δω μέσα, να ξαναγυρίσω μαζί σας στο σπίτικι μας, στη λεωφόρο Γκομπελίν!

— Μα τα θυμάται όλα! είπε η Κολινέτ, μεταμορφωμένη από χαρά.

— Άς μπορούσα να ξαναδώ τη φτωχική μας τραπέζια, με το μπουφέ της, τη ραπτομηχανή σας, τα υπιμπέλο που αναπούσατε τόσο οι δυο σας!

— Άλλοτε, όταν δεν είχα δουλειά το βράδυ, καθόμουν μεσα απ' το παράθυρο, με ανασταχισμένες τις κορτίνες... κι' η χαρά μου ήταν μεγάλη, όταν σας έβλεπα από μακριά ναρχώσατε, πιασμένες απ' το χέρι, χαμογελαστές, χαριτωμένες... Σκάκιζα τότε τη φωτιά, έβαζα να ζεσταθώ ή σούπα κι' έτρεχα να σας άνοιξω... Υστερ' από λίγο, έρχοτανε κι' ο Ριγκολό.

— Τα λογικά του ξαναρχονται! Θεέ μου, μάς λυπήθηκες επιτέλους! Έλεγε με το νου της η Κολινέτ.

Ο Κλώντ σώπασε. Τόσες αναμνήσεις φαινόταν πως είχαν κορσάει κάπως το άδύνατο μυαλό του. Ένας πονεμένος στεναγμός φύσκαγε το στήθος του κι' ένα δάκρυ—ένα μοναχά—κύλησε στα μάγουλά του. Νοσταλγούσε ένα ευτυχισμένο παρελθόν, που δεν επρόκειτο να ξαναρθή πιά...

Σηκώθηκε κι' έμεινε ακίνητος μπροστά στις κόρες του, σαν να χε ψηλώσει ξαφνικά... Με μια κυκλική χειρονομία έδειξε το συννεφιασμένο ουρανό, τα έρημα χωράφια, τα γυμνά κλαδιά των δέντρων, και ψιθύρισε θλιμένα:

— Να τί μου μένει τώρα... Να πού θα ζω... πάντα!

— Όχι, όχι! φώναξε η Κολινέτ, άγκαλιάζοντάς τον. Όχι, δε θα μείνεις εδώ. Θα ξαναρθής μαζί μας. Μόλις γίνης έντελώς καλά, θα σε πάρουμε στο σπίτι μας, στη λεωφόρο Γκομπελίν... δεν είν' έτσι, Μιρέτ;

— Μα ναι, βέβαια! απάντησε η κοπέλλα με άχρωμη φωνή.

— Ό, αν μπορούσα να γίνω καλά!... Έπειτα απ' την παροδική εκείνη πνευματική διαύγεια του Κλώντ Μαρτέλ, ακολούθησε και πάλι μια κρίσι ηρεμής τρέλλας. Άνικανος τώρα να σκεφτή, φαινόταν πως δεν αντιλαμβάνονταν καν την παρουσία των δυο κοριτσιών...

— 'Η ώρα ήταν 5. 'Η Μιρέτ κι' η Κολινέτ φύγανε.

Καθώς η δεύτερη προχωρούσε προς τον κοντινότερο σταθμό του τραίμ, η άλλη την κράτησε απ' το μπράτσο.

— Με περιμένει τ' αυτοκίνητό μου εδώ κοντά, της είπε, Έλα και σύ. Και την τράβηξε μαζί της.

Βλέποντας τη Μιρέτ, ο σωφέρ έσπυσε ν' ανοίξει την πόρτα του αυτοκινήτου.

— Πού θα πάμε, κυρία; τη ρώτησε.

— Στη λεωφόρο Γκομπελίν, αριθμός 7. Οί δυο κοπέλλες ανεδήκανε, και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε. Στην άρχή, μείνανε αμίλητες κι' οι δυο.

— Ο' αργήσουμε να φτάσουμε; ρώτησε επιτέλους η Κολινέτ, για να διαλύση τη βαρειά εκείνη σιωπή.

— Κοντεύουμε, απάντησε η Μιρέτ. Και πρόσθεσε με πικρία:

— Βιάζεσαι λοιπόν τόσο πολύ να μ' άφισ;

— Δεν ακολουθούμε τον ίδιο δρόμο... απάντησε η Κολινέτ, που είχε χλωμάσει. 'Η ζωή μας έχει χωρίσει πιά για πάντα... 'Ισως...

— Άλλωθαι, δε μπορούμε να προβλέψουμε τί μας επιφυλάσσει το μέλλον... Σήμερα είσαι ευτυχισμένη. Μα ύστερα χάρεις που πληρώνονται κάποτε ακριβά!

— Όσο για μένα, θα μετακομίσω σε λίγο... και τότε θ' άρχισω μια καινούργια ζωή για μένα, μια θλιμένη ζωή μοναξιάς...

— Πού θα πάς να μείνεις;

— Σ' ένα παλιό σπίτι της οδού Λομόν, δίπλα σ' ένα μοναστήρι, που θα βλέπω, απ' το παράθυρό μου το μεγάλο κήπο του καπνός... Θα ζω εκεί, σαν να μείνω στην άκρη του κόσμου, σε μια καμαρούλα όπου θα συγκεντρώσω όλα μου τα ένθυσια, όλα όσα χρωστάω στη γενναϊότητα σου!

— Ό, Κολινέτ!

— Θα μπορέσω ναρχώσαι και σύ, συνέχισε η Κολινέτ περνώντας το χέρι της πάνω απ' το μέτωπό της. Ναι, θάρχεται να υού διηγείσαι τις χάρεις της καινούργιας σου ζωής... Άν έχης κανένα πόνι, θα μού άνοιγης την καρδιά σου, κι' εγώ θα σε παρηγορώ!

— Κολινέτ!... Κολινέτ!

Κι' η Μιρέτ πρόσθεσε σιγά:

— Θ' άγαπήσής και σύ... και τότε θα παντρευτής. Ενώ εγώ...

— Γιατί παραποιείσαι; Είσαι πλούσια, έχεις ένα ωραίο αυτοκίνητο, ένα θαμάσιο σπίτι, υπηρέτες... Δεν έχεις βρή λοιπόν την ευτυχία;

— 'Η αληθινή ευτυχία είν' η άγάπη! απάντησε η Μιρέτ. Και γι' αυτό είμαι ευτυχισμένη, πολύ ευτυχισμένη. Πιστεύω με όμως, η πολυτέλεια που με τριγυρίζει, είναι συχνά ένα βαρύ φορτίο για μένα!

— Έχεις δίκιο! είπε η Κολινέτ, ενώ η μορφή της ακτινοβολούσε. Εγώ, για ναμια αληθινή ευτυχισμένη, δε θα ζητούσα παρά να δουλεύω όλη τη βδομάδα, να ξεκουράζομαι την Κυριακή και να κάνω το καλοκαίρι

ώρσιους έξοχικούς περιπάτους με τον έκλεκτό της καρδιάς μου!

— Το καλοκαίρι δεν κρατάει πολύ... όπως κι' ο έρωτας! είπε η Μιρέτ ανασπύρηστας τους ώμους της.

— Μα κι' ο χειμώνας θα μ' άσ προσφέρει άλλες χάρεις. Θα καθούμαστε τότε κοντά στη φωτιά και θα θυμόμαστε τις ωραίες ήμέρες που περάσαμε...

— Είσαι αισθηματικός τύπος, ρωμαντική...

— Τα παλιά μου φλέρτ έχουν τελειώσει πιά για πάντα! Τώρα η καρδιά μου είναι σαν ένα ναυάγιο που το παρασύρουν τα κύματα... Ό, τι σκληρή απογοήτευση μου άδωσε ο Μαρτιά! Τώρα φοβάμαι τους άντρες... Κι' όμως, όπως σου είπα, όνειρεύομαι συχνά τις γλυκές χάρεις που μπορεί να δώση η αληθινή άγάπη!

— Ποιός ξέρει!... 'Ισως ν' άγαπάς κι' εσύ!

— 'Η Κολινέτ ανασήκωσε τους ώμους της.

— Ποιον θα μπορούσα ν' αγαπάω;

— Ρώτησε την καρδιά σου. 'Ισως να σου άπαντήση!

Και, ξαφνικά, έλαμψε σαν ήλιος στη σκέψη της Κολινέτ το ωραίο πρόσωπο του Μπερτί Μαρτινί! 'Η καρδιά της χτύπησε για τον άγνωστο νέο του βουλευτάτου Μονπαρνάς.

— Έκλεισε τότε τα μάτια της, σαν ναβλε να συγκρατήσει περισσότερη ώρα τη μαγική όπτασία και να ξαναζηση πάλι τ' όνειρο εκείνο που της είχε φέρεi τόσες φορές έλπίδα και χαρά...

Το αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στο σπίτι της λεωφόρου Γκομπελίν. 'Η Κολινέτ πήδησε έξω.

— Ωρεδουάρ, της φώναξε η Μιρέτ.

— Κύττα τις παταβουρίτσες! είπε με μοχηθρία η θυρωρός σε μια γειτονίσσα. Μου γυρνάνε τώρα μ' αυτοκίνητο... Εύτυχώς πού θα φύγουν από δω. Άλλωθαι θα τις δώχουμε με τις κλωτσιές. Δεν άνεχεται ο σπιτονοικοκύρης τέτοια σκάνδαλα στο σπίτι του.

III.

Τώρα η ζωή της Κολινέτ κυλούσε ήσυχα. Κάθε πρωί πηγαινε στη δουλειά της, και γύριζε το βράδυ στην καμαρούλα της, για να φτιάξη για δικό της λογαριασμό μερικά καπέλλα, που τα διέθετε σε κάποιο μαγαζί της οδού Μονμάρτρης. Με την συμπληρωματική αυτή εργασία κερδίζει κάτι παραπάνω και μπορούσε να βάζει ένα ποσόν κατά μέρος για τα έκτακτα έξοδά της.

Ήταν μικρή η καμαρούλα της, αλλά τόσο όμορφη και χαρούμενη!

Είχε κρατήσει μερικά έπιπλα, είχε πουλήσει τα υπόλοιπα κι' είχε δώσει όλα τα λεφτά στον Κλώντ Μαρτέλ.

Ή πρώτη που έπισκεφθηκε την Κολινέτ στην καινούργια κατοικία της, ήταν η Νικολ. Πήγε να την πάρει, μια Κυριακή πρωί, για να κάνουν ένα περίπατο μαζί στο δάσος της Βουλώνης.

Ήταν κομψή όπως πάντα, ντυμένη δόλοσπρα, μ' ένα φαρδύ καπέλλο γαρνιρισμένο με μαύρα φτερά.

— Εσεί!... εσεί! δεσποινίς Νικόλ! φώναξε η Κολινέτ φέτοντας στην άγκαλιά της.

— 'Η θα να σε πάρω. Θα πάμε πρώτα να φάμε στην έξοχή, κι' ύστερα να δούμε τις κούρσες, στο δάσος της Βουλώνης. Ξέρω πως δεν έχεις ξαναδω αυτό το θέαμα... Θα σ' άρεση πολύ, είμαι βέβαιη! Θα γε-

λάσης με τα μούτρα που κάνουν οι χαμένοι...

— Μα δεν έχω κατάλληλη τουαλέτα...

— Έλα δά! Κι' έλκντο το νύστιμο μαύρο φόρεμα, που βλέπω κρεμασμένο εκεί στο πορτ-μαντώ... Φόρεσέ το, και σε βεβαιώ πως θάσαι η πιο όμορφη απ' όλες, με τα δροσερά σου νείατα και το χαριτωμένο μούτρακι σου!

— Δεν τρώμε εδώ καλλίτερα; πρότεινε η Κολινέτ, που της άρεσε πολύ η ήλιόλουστη καμαρούλα της.

— Δεν είν' άσχημη η ιδέα σου! Έν τάξει λοιπόν, θα φάμε εδώ, και κατά τη 1 θα ξεκινήσουμε για τις κούρσες.

Ή Νικολ έβγαλε το καπέλλο της και το πέταξε πάνω στο κρεβάτι.

— Ξέρεις, συνέχισε, έκλεισα συμφωνία μ' ένα απ' τα μεγαλύτερα θέατρα των Βρυξελλών. Θα δώσω κάμποσες παραστάσεις και θα κερδίσω αρκετά για να ζήσω όλο το χρόνο. Γι' αυτό με βλέπεις έτσι ευτυχισμένη.

— Έμιας χτές το βράδυ την ευχάριστη είδηση, κι' άμέσως άποφάσισα να σου την άναγγείλω, γιατί ξέρω πόσο μ' αγαπάς!

— Ά, μικρή μου, δε μπορείς να φαντασής πόσο άσχημο είναι κάποτε το επάγγελμά μας! Ύπάρχουν ήθοισι με πραγματικό ταλέντο, που δεν κατορθώνουν να βρουν δουλειά και πεινάνε!

— Εσύ είσαι πολύ πιο ευτυχισμένη, εδώ στην καμαρούλα σου. Έχεις άσφαλισμένο το ψωμί σου, τραγουδάς απ' το πρωί ως το βράδυ, είσαι μονάχη σου, δε σ' ενοχλεί κανένας... Αυτή είναι η αληθινή ευτυχία!

— Σο εύχομαι να μπορέσεις να μείνεις πάντα έτσι... Προσπάτων όμως κύτταξε ν' άποφύγης την άγάπη!

— Όσο για τη Μιρέτ, που σ' άφισε κι' έφυγε, να είσαι βέβαιη πως θα ξαναγυρίση μαζί μέρα! Ξέρω καλά τους άντρες... δεν αξίζουν μεγάλα πράγματα! Άλλωστε τ' άμαδες και σύ, αυτό, αφού κινδύνευες να πέσης θύμα ένδς παληανθρώπου...

Ενώ άκουγε τη Νικόλ, η Κολινέτ πηγαινοερχότανε συγχρόνως μέσα στην καμαρούλα της, για να τη συγυρίση.

Η ήθοισιά της είχε σταθή μπροστά στο παράθυρο κι' άνάσαινε τις ένθιδες που άνεβάνουν απ' το διπλανό κήπο του μοναστηριού. Είδε μερικάς μοναχούς, που προχωρούσαν άργα κάτω απ' τα δέντρα, διαβάζοντας το προσευχητάριό τους.

Τραβήχτηκε άμέσως μέσα, σαν τρομαγμένη, κι' είπε στην Κολινέτ:

— Φρόντισε να μη σε βλέπουν οι καλόγεροι του μοναστηριού, μικρή μου. Είσαι όμορφη, πολύ όμορφη και μπορεί να τους βάλεις σε πειρασμό... Παντού όπου περάσες, άναμεις φωτιά στις άντρικές καρδιές!

— Ό, για μένα έχουνε τελειώσει πιά οι έρωτες, απάντησε η Κολινέτ χαμογελώντας θλιμένα.

— Τόσο το καλλίτερο! φώναξε η Νικόλ. Κύτταε τη δουλειά σου και την ήσυχη σου κι' άδιαφόρησε για τους άντρες! Αυτή τη συμβουλή σου δίνω...

Τη στιγμή εκείνη, άρχισε να χτυπά η καμπάνα του μοναστηριού.

— Η καμπάνα!... μουμύρισε ισταλγικά η Νικόλ. Μου θυμίζει εκείνη που μ' άρεσε τόσο ν' άκούω, στο χωριό μου... Πόσο θάβλεπα νάταν δική μου αυτή η καμαρούλα! Θα μπορούσα να περνάω ώρες όλόκληρες όνειροπολώντας... Δεν ξέρεις πόσο είσαι ευτυχισμένη εδώ, μικρή μου Κολινέτ...

— Ναι, εγώ' ευτυχισμένη, συμφώνησε κι' η Κολινέτ. Μα δεν πρέπει να μιλάη κανείς πολύ για την ευτυχία του, γιατί μπορεί να τη χάση. Ποιός ξέρει τί μας περιμένει στο μέλλον...

— Έχεις μαύρες ιδέες, βλέπω, μικρή μου! Για να τις διώξης, έλα να κανονίσουμε τι θα φάμε, έφθσον συμφωνήσαμε να περάσουμε εδώ το μεσημέρι.

— Άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε ένα χαρτονόμισμα και τ' άφισε πάνω στο τραπέζι.

— Τα έξοδα θάσαι δικά μου, δήλωσε. Πήγαινε να ψωνίσης ό,τι σ' άρέσει... Κάνε γρήγορα όμως, για ναχουμε τον καιρό να φάμε χωρίς να βιάζώμαστε. Υστερα θα ξεκινήσουμε για τις κούρσες.

— Ναι, πηγαινώ άμέσως.

— Στο μεταξύ, εγώ θα στρώσω το τραπέζι.

Έπειτα από μισή ώρα, οι δυο φίλες είχαν καθήσει κοντά στο παράθυρο. Τα κελαδάρια των πουλιών, στα δέντρα του διπλανού κήπου, ήταν ή μουσική που συλάδεσε το φαγητό τους.

Ή Νικολ ήταν ένθουσιασμένη.

— Νομίζεις κανείς πως βρίσκεται στην έξοχή, μακριά απ' το Παρίσι! Έλεγε. Έμένα, τ' όνειρό μου είναι να ξασφαλίσω ένα μικρό αλλά ταχτικό εισόδημα, και τότε ν' άποπαρηγώσω για πάντα τα μεγάλα βουλεύματα και να περάσω την υπόλοιπη ζωή μου σε μια τέτοια ήσυχη κι' ήλιόλουστη φωλιά... Άλλοίμονο όμως, δε θα μπορέσω ποτέ να το πραγματοποιήσω!

— Ποιός ξέρει...

— Εγώ, μικρή μου, θα πεθάνω στο νοσοκομείο και θα με πάρη η νεκροφόρα του Δήμου! Είμαι καταχρεωμένη. Τα έπιπλα μου δε μου άνηκουν. Τα νοικιάζω με το μήνα... Δεν έχω τίποτα δικό μου, εκτός άπό μερικά κοσμήλια που μου χρειάζονται άπολύτως για να παίζω τους ρόλους μου στο θέατρο... Με τέτοιες συνθήκες, πως μπορώ να μ' άφοβάω για το μέλλον;

— Εκείνο που με παρηγορεί ώστόσο, είναι πως βρίσκονται κι' άλλοι πολλοί στην ίδια θέση με μένα... Κι' ύστερα, σκέπτομαι πως η ζωή είναι σύντομη και πως θα πεθάνουμε όλοι μια μέρα, πλούσιοι και φτωχοί. Αυτή είν' η παρηγοριά των απένταρων, που θέλνουνε της πείνας...

Γέλασε νευρικά, σηκώθηκε και πρόσθεσε:

— Τώρα πού φάγαμε και χορτάσαμε, άς τού δίνουμε για τις κούρσες!

Βγήκαν κι' οι δυο απ' το σπίτι. Ένα ταξί τις πήγε στο δάσος της Βουλώνης.

— Έχω δυο εισιτήρια για την πρώτη θέση, είπε η Νικόλ. Από εκεί, βλέπει κανείς καλλίτερα... κι' ύστερα, συναντάει όλο κομψούς κυρίες και σικ κυρίες.

Ή Κολινέτ δεν άπάντησε. Είχε σαστίσει, είχε ζαλιστή λίγο απ' όλην εκείνη τον κόσμο, που σπρώχνότανε για να βγάλη εισιτήριο.

— Άκόμη δεν είδες τίποτα! της είπε γελώντας η Νικόλ. Όταν άρχιση η πρώτη ίπποδρομία, όλοι αυτοί οι φανατικοί θα τρέξουν, θα τσακιστούν, θα μαλώσουνε ποιος θα πάρη την καλλίτερη θέση!... Θ' άκούσης τις φωνές και τις βλαστήμιες τους άν δεν έρθ πρώτο το «φαβορί» που παίξανε...

— Έμένα τουλάχιστον με διασκεδάει έξαιρετικά αυτό το θέαμα. Όταν γελάω με τους άλλους, ξεχνάω τα δικά μου βάσανα. Έπιασε την Κολινέτ απ' το μπράτσο

και την πήρε μαζί της, για να της δείξη τον ίπποδρομίο.

Οί άντρες τις κυττάζανε που περνούσαν. Κι' η Νικόλ τούς άκούσε να λένε, πίσω τους:

— Πολύ όμορφη η μικρούλα!...

— Θάσαι καινούργιο φρούτο, κι' η Μπαλεστά τη βγάξει στην τρυφερίτσα!

Ξαφνικά σταμάτησε και είπε στο Βαλωρί, που προχωρούσε προς το μέρος τους:

— Μπα! Έσεί...

— Εγώ, όμορφούλα μου, όλόκληρος... και τρισευτυχισμένος που σας συναντώ!

Κι' ο Βαλωρί πρόσθεσε, κλείνοντας τον νηρά το μάτι:

— Λοιπόν, δεν ταχτοποιήθηκε άκόμη η προστατευμένη σας; Κι' όμως είναι πολύ όμορφη... μπουκιά και σωχάριο!

Ή Νικόλ χλώμιασε κι' άπάντησε παγωμένα:

— Ή Κολινέτ δεν είναι για πούλημα. Είναι μια τίμια κοπέλλα κι' άπαιτώ να τη σέβεστε.

— Μπα, θ' άκολουθήση κι' αυτή τ' άχνάρια της αδελφής της, που έγινε φιλένάδα του κομάρου μου. Θάρθη μαζί μέρα που θα πετάξη κι' αυτή τη σκούφια της!

Ή Κολινέτ δεν είχε άκούσει αυτό το σύντομο διάλογο, γιατί ο Βαλωρί κι' η Νικόλ μιλούσαν σιγά. Ήταν άλλωστε άποροφημένη να κυττάξη τις κομψές κυρίες που περνούσαν μπροστά της. Το άπλο μαύρο φορεματάκι της της φαινόταν άνοσογραφία άνάμεσα σε τέτοιες τουαλέτες...

Ποτέ δεν είχε νιώσει τόσο άπομονωμένο τον εαυτό της, όσο μέσα στον κόσμο εκείνο που την τριγύριζε.

Ή Νικόλ κατάλαβε τί συνέβαινε μέσα στην καρδιά της, και μετάνιωσε άμέσως που την είχε φέρεi εκεί.

— Άν θέλης, μικρή μου, μπορούμε να γυρίσουμε στο Παρίσι, της πρότεινε.

Ή Κολινέτ δεν πρόλαβε ν' άπαντήση. Ένα κύμα κόσμου που όρμούσε προς τις θυρίδες των στοίχημάτων, τη χάρισε ξαφνικά απ' τη Νικόλ. Και βρήκε όλομοναχη, σαστισμένη, παραξολισμένη.

Ένοιωσε τότε ένα χέρι ν' άκουμπά στο μπράτσο της... Και, δίχως να καταλάβη πώς, βρέθηκε ναρκωμένη απ' τον κόσμο, μέσα στο δάσος, δίπλα στο Βαλωρί που φαινόταν να την προστατεύη.

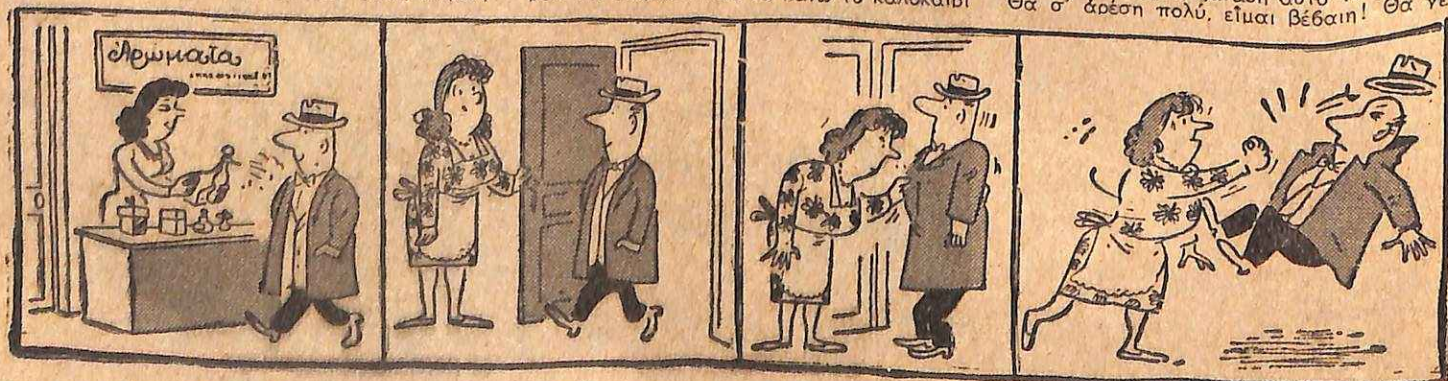
— Σας έχασε η Νικόλ, μέσα στον κόσμο, είπε ο Βαλωρί. Θα προσπαθήση να σας ξαναβρή, κι' άν δε μπορέση, θα πάη να σας περιμένει στο σπίτι σας.

Ή Κολινέτ δεν άπάντησε. Ένοιωσε τον εαυτό της κορσασμένο, ένκειρισμένο απ' το θέαμα εκείνο, το τόσο καινούργιο γι' αυτήν. Ήταν πάραυτα λίγο θυμωμένη με τη Νικόλ, που την είχε πείσει εκεί.

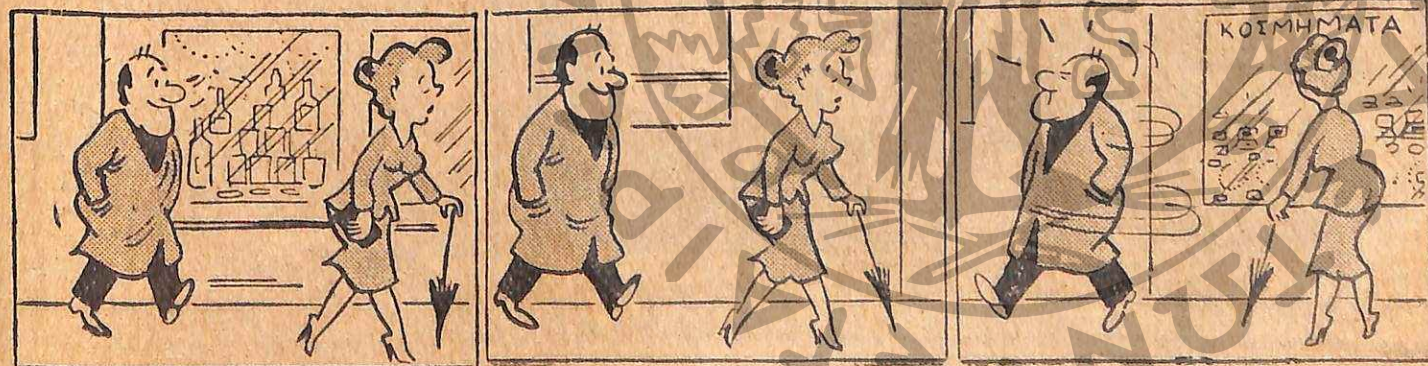
Ο Βαλωρί έπωφελήθηκε απ' τη συγκίνηση της κι' απ' τον ένστικτο φόβο που καθροφτιότανε στην άήσυχη φυσιογνωμία της. Προχειρίστηκε σε προσπαθή της και την τράβηξε μακριά σε μιά ήσυχη και σχεδόν έρημη άλάση.

Εκείνη τον άκολουθούσε, αμίλητη, κουρασμένη. Ή μόνη έπιθυμία της ήταν να φύγη μακριά απ' το θόρυβο, κι' απ' τον κόσμο που την είχε χωρίσει έτσι ξαφνικά απ' τη Νικόλ. Ή παρουσία του Βαλωρί κοντά της, δεν της προκαλούσε καμιά άνησυχία.

Δεν της ήταν, άλλωστε, άγνωστος ο Βαλωρί. Τον είχε δη ήση στο σπίτι της Νικόλ, καθώς και στο καφεείο, όπου τον είχαν συναντήσει οι δυο τους.

Ίστορία χωρίς λόγια.

Άλλαγή κατευθύνσεων.

Δεν ήταν δολοφόνος, ούτε κλέφτης. Κι' η κοπέλλα τον ευγνωμονούσε, γιατί την είχε προστατέψει. Θά τον ευχαριστούσε μέσ' απ' την καρδιά της, αν της έδειχνε το δρόμο που έπρεπε να πάρη για να γυρίση στην οδό Λοιόν.

Όταν όμως διατύπωσε αυτή την επιθυμία της, εκείνος απάντησε, με κάποιο σαρκασμό:

— Δεν πάμε καλύτερα να φάμε οι δυο μας, μονάχοι, σε κανένα αριστοκρατικό ρεστώρ;

— Θέλω να γυρίσω σπίτι μου, κύριε, είπε η Κολινέτ.

— Μά, μετά το φαγητό, δε θά σάς επιδοώ να πάτε όπου θέλετε, όμορφα κορίτσι.

Η επιμονή του κι' η ελεύθερη γλώσσα που χρησιμοποιούσε, έγνιψαν ξαφνικά τις ύποψίες και τούς φόβους της Κολινέτ. Θέλησε αμέσως να γυρίση πίσω. Μά το χέρι του Βαλωρί έπρεπε βαρύ πάνω στο μπράτσο της.

Είχαν απομακρυνθεί τώρα απ' τον κόσμο. Οι φωνές κι' ο θόρυβος των αυτοκινήτων, έφταναν στ' αυτιά τους πολύ αβυσσισμένα. Βράδυαζε σιγά-σιγά, και το σκοτάδι σκέπαζε το δάσος, που είχε ήδη ερημωθεί.

Η Κολινέτ σταμάτησε, λαχανιασμένη, κυριευμένη από ένα ένστικτο πρόμο, που δε μπορούσε να τον υπερνικήσει. Έκαμε έπειτα μερικά βήματα πίσω, αποφεύγοντας να φύγη. Μά το σκοτάδι, που γινόταν όλοένα πυκνότερο, τὰ μεγάλα δέντρα που υψώνονταν σαν φαντάσματα, ο θόρυβος του ανέμου, μέσ' στα κλαδιά, όλα αυτά, την τρόμαξαν... κι έπρεπε ασυνείδητα στην αγκαλιά του Βαλωρί, ζητώντας προστασία.

Ένοιωσε στο σβέρκο της ένα φλογερό φιλή, ενώ δυο χέρια τη σφίγγανε δυνατά. Μια πνιγμένη φωνή βγήκε απ' το λαιμό της:

— "Αθλιέ!... Αφήστε με... αφήστε με!

— Σας αγαπώ!

— Αφήστε με... αφήστε με!...

Πάλευε για να ξεφύγη, έσπρωχνε το Βαλωρί.

— Θά σέ κάνω πλούσια! της υποσχόταν εκείνος. Σ' αγαπώ... Είσαι τόσο όμορφη!

— Αφήστε με... αφήστε με!...

Μιά εγκληματική λάσπη πέρασε απ' τὰ μάτια του Βαλωρί. Γοητευμένος απ' την όμορφη της Κολινέτ, έκνευρισμένος απ' την αντίστασή της, που του άναβε τον πόθο ακόμα πιο πολύ, θέλησε να την κάνει δική του με τη βία!...

Ενώ εκείνη εξακολουθούσε να του αντι-

στέκεται, την τράβηξε έξω απ' το δρόμο.

Οι δυνάμεις της την εγκατέλειψαν πια και τον κέτεψε, με τὰ χέρια ενωμένα:

— Λυπηθήτε με, κύριε! Δείχτε μου το δρόμο για να γυρίσω σπίτι μου! Φοβάμαι το σκοτάδι, τη μοναξιά... Λυπηθήτε με, σάς εξορκίζω!

Εκείνος δε της απάντησε. Ξαφνικά όμως την έσπρωξε προς τα πίσω, χαλαρώνοντας το σφίξιμό του. Γιατί είχαν ακουστή βήματα κοντά τους.

Η Κολινέτ έβαλε αμέσως τις φωνές:

— Νικόλ!... Βοήθεια, Νικόλ!...

Τα βήματα πλησίασαν, και κάποιοι εί-

πε δυνατά:

— Πάμε να δούμε τί τρέχει...

Ο Βαλωρί έκρινε φρονιμότερο να εξαφανιστεί. Σήκωσε βιαστικά από χάρμη το καπέλλο του κι' απομακρύνθηκε τρέχοντας, χωρίς να ενδιαφερθεί πια για την κοπέλλα.

Η Κολινέτ έριξε γύρω της μια τρομαγμένη ματιά. Κι' είδε σχεδόν αμέσως να παρουσιάζονται δυο αστυφύλακες, που της είπαν απότομα:

— Τί κάνετε εσείς εδώ, τέτοια ώρα;

— Θά σάς εξηγήσω... Λυπηθήτε με!

μουρμούρισε η κοπέλλα.

Και διηγήθηκε σιγά-σιγά, ό,τι της είχε συμβεί — πώς χαρίστηκε απ' τη Νικόλ και πώς ο Βαλωρί την παρέσυρε ως εκεί.

Τελος πάντων, σάς πιστεύουμε, της είπε ο ένας αστυφύλακας. Να μη σάς ξαναπετύχουμε όμως άλλη φορά!... Νά, πάρτε τώρα εκείνο το δρόμο, αριστερά. Θά βγείτε στη μεγάλη λεωφόρο, που καταλήγει στο σταθμό του τραίνου.

Η Κολινέτ ακολούθησε αμέσως την υπόδειξη εκείνη. Όταν βρέθηκε στα φώτα, στη λεωφόρο, ζήτησε πάλι να της δείξουνε ποιά διεύθυνση έπρεπε να πάρη. Έπειτα από μια διαδρομή που της φάνηκε άτελείωτη, έφτασε επιτέλους στο 'Ωτίγυ.

Τα καφενεία ήταν ακόμα γεμάτα κόσμο.

Έξαντλημένη απ' την κούραση κι' απ' τις συγκινήσεις, που είχε περάσει, η Κολινέτ κάθισε σ' ένα τραπέζι, ζήτησε ένα κοινό και το ήπιε μονορούφι.

Η αντίδραση που της προκάλεσε, ήταν άπτομη. Το χλωμό πρόσωπό της κατακοκκίνισε, οι χτύποι της καρδιάς της γίνανε γρηγορότεροι. Καθώς σηκωνότανε για να πάη στο σιδηροδρομικό σταθμό, ένοιωσε μια ζάλη... και ξανάπεσε βαρεία στο κάθισμά της.

Οι άλλοι πελάτες γύρισαν και την κύταξαν, με περιέργεια κι' ενδιαφέρον.

Ένας νέος, που καθότανε σέ μια γωνία και διάβαζε μια ιπποδρομιακή έφημε-

ρίδα, στράφηκε αμέσως... και κατάλαβε πώς η κοπέλλα είχε αδιαθετήση ξαφνικά. Πήγε κοντά της, έσκυψε πάνω της και τη ρώτησε:

— Είσαστε άρρωστη, δεσποινίς;

Ο ήχος της φωνής του την έκανε ν' άνασκήρτηση και ν' άνοιξη σιγά-σιγά τὰ μάτια της.

Σκυμνόμε πάντα πάνω της, ο άγνωστος την κύτταζε με προσοχή, σφίγγοντάς της το χέρι.

— Δεν είναι τίποτα, της είπε ένθαρρυντικά.

Έδειξε ένα πρόγραμμα που είχε άφισει η Κολινέτ πάνω στο τραπέζι, και πρόσθεσε:

— Έρχεσθε απ' τις κούρσες, όπως βλέπω. Σίγουρα, θα χάσετε πολλά... Δέ χρειάζονται περισσότερα πράγματα για ν' άσπρωσθήτε ένας τύπος εύαισθητός σαν εσάς.

Η Κολινέτ δεν απάντησε. Τὰ μάτια της είχαν κορβωθεί στο νέο και δε μπορούσαν να ξεκολλήσουν από πάνω του...

— Βρίσκεστε πάντα στο δρόμο μου για να με βοηθήτε... του ψιθύρισε. Δεν είναι η πρώτη φορά που σάς συναντώ...

— Ά, ώστε δε μ' έχετε ξεχάσει; Μ' άναγκωρίσατε; είπε ο Μπερτί—γιατί αυτός ήταν ο νέος.

— Κι' εγώ είχα πάει στις κούρσες... "Οχι για να παίξω, γιατί δε μου τ' επιτρέπουν τα οικονομικά μου, άλλα για να θαυμάσω τ' άλλα και να πάρω λίγο αέρα.

Άφου σώπασε λιγάκι, πρόσθεσε ύστερα:

— Σας είδα πολλές φορές σ' ένα φτηνό ρεστώρ του Βουλεβάρτου Σαιν-Μισέλ, όπου συχνάζω κι' εγώ, μαζί με μερικούς φίλους, τις μέρες που θέλω να ξεκουρασθώ απ' τὰ μαγειρέμα ή μαμα-Μαντελίν. Μά δεν ήσαστε μόνη. Σας συνώδεε πάντα μια όμορφη κοπέλλα.

— Είν' η αδελφή μου.

— Ζήτη λοιπόν με την οικογένειά σας;

— Ζώ όλομόναχη, κύριε.

— Όλομόναχη;... Όποτε, όταν γυρίσετε

σε λίγο στο σπίτι σας, δε θά βρήτε κανένα να σάς περιμένει;

— Κανένα...

Τὰ μάτια του Μπερτί πήραν μια έκφραση χαρούμενη.

Συγκρατήθηκε όμως και είπε σοβαρά: — Οδμάι ευτυχισμένος αν γίνω ένας σύντροφος, ένας φίλος για σάς. Γι' αυτό, θά μου επιτρέψετε να σας κάνω μια έρώτηση, με την παράκληση να μου απαντήσετε ειλικρινώς: Πώς συνέβη να σάς βρώ έξω απ' την πόρτα του σπιτιού μου, πληγωμένη και λιποθυμική;

— Αυτό είν' ένα μυστικό που δε μπορώ να σάς το πώ, κύριε. Δέ μου άνηκει.

Ακολούθησε σιωπή.

Στενοχωρημένος απ' αυτή την απάντηση, ο Μπερτί άφισε το χέρι της κοπέλλας και σηκώθηκε να φύγη.

Μά εκείνη τον κύτταζε, με μάτια βουρκωμένα. Κι' η τίμια, η άθια ματιά της, έσβυσε την κακή έντύπωση που είχε δοκιμάσει ο νέος.

— Σας τ' υπόσχομαι, δε θά σάς ρωτήσω πια για την περασμένη ζωή σας, της είπε. Δέ θά ζητήσω να μάθω ποιά είσαστε.

»Σας έχω βοηθήσει δυο φορές. Δυο φορές βρεθήκατε στο δρόμο μου... Είναι τυχαίες άραγε αυτές οι συναντήσεις μας; ή τις θέλησε ή Θεία Πρόνοια; Δεν ξέρω...

»Εγώ όμως πιστεύω, δεσποινίς, πώς ο κάθε άνθρωπος έχει το πεπρωμένο του...

»Είμαι γιατρός... και δεν πιστεύω καθόλου σε υπερφυσικές δυνάμεις. Όστόσο, δεν είναι παράξενο τ' ό,τι ξαναβρεθήκαμε σήμερα, μέσ' στον κόσμο!

»Δεν ξέρω τίποτα για σάς. Σας πήρα ένα βράδυ στο φτωχικό μου σπίτι, σάς περιποιήσαμε μ' άφοσίωση ή Μαντελίν κι' εγώ... και τ' άλλο πρωί φύγατε ξαφνικά, δίχως καν να μάς πείτε τ' όνομά σας, χωρίς μια λέξη ευγνωμοσύνης για τη λίγη έκείνη συνδρομή που σάς προσφέραμε...

»Ήταν φυσικό λοιπόν να μάς άφισετε πολύ άσχημη έντύπωση...

— Και την διατηρώτε ακόμη αυτή την έντύπωση, κύριε;

Ο Μπερτί δεν απάντησε. Φαινόταν όμως πώς δε μπορούσε να ξεκολλήσει τὰ μάτια του απ' την κοπέλλα...

Τη στιγμή εκείνη, ξαναγύριζαν στη σκέψη του άναμνήσεις πολύ μακρινές... Μιά όπτασία πενούσε μπροστά απ' τὰ μάτια

του: τὸ όμορφο πρόσωπο της φυλακισμένης του Κάπ-ντ' Αίλ, της Σουζάν που τον είχε άλλοτε παρηγορήσει!

Στην κοπέλλα εκείνη με τὰ γλυκά μάτια, ξαναβρίσκει τη γυναίκα που είχε θαυμάσει συχνά, εκεί κάτω, στη βεράντα του κήπου, πάνω απ' τη θάλασσα...

«Πόσο μοιάζει αυτή ή κοπέλλα στη Σουζάν! σκεπτότανε. Στη θλιμένη εκείνη γυναίκα, τη φυλακισμένη του γιατρού Βαλωρί... εκείνου τὸ μισητού ανθρώπου, που μου ξανάδωσε ώστόσο την ελευθερία μου!»

Όταν την είχε περιμαζέψει απ' τὸ δρόμο και την είχε περιποιηθ στο σπίτι του, δεν τὸν είχε κάνει εντύπωση αυτή ή όμοιότης. Μά τώρα που τὸ πρόσωπο της κοπέλλας ζωόρευε, καθώς τὸ μιλούσε, ξαναβρίσκει στη φυσιογνωμία της την έκφραση της Σουζάν. Κι' ή όμιλία της τὸν θυμίζει τὸ μεγαγχολικό ήχο της φωνής της φυλακισμένης του Κάπ-ντ' Αίλ.

Μήπως τυχόν είχε ξαναβρεί την κόρη που έκλαιγε ή Σουζάν, που της την είχαν άρπάξει οι άθλιοι δήμιοί της...

»Οχι, δεν ήταν δυνατόν! Σίγουρα, θάκανε λάθος, έφόσον ή μικρή αυτή άγνωστη είχε μια οικογένεια. Τὸν είχε πὴ πὴς ζούσε άλλοτε με τὸν δικό της...

»Εσκυψε πάνω απ' την Κολινέτ, που άκοιμωπύσε τὸν άγκάνας της στο τραπέζι και κρατούσε τὸ κεφάλι της άνάμεσα στα χέρια της.

— Όποτε λοιπόν ζήτε όλομόναχη; της είπε. Δεν έχετε πια γονεϊ... μητέρα;

— Η μητέρα μου... απάντησε ή κοπέλλα άνασχηκόνοντας τὸ κεφάλι της. Η μητέρα μου έχει πεθάνει για μένα εδώ και πολλόν καιρό!

Ο Μπερτί άνασκήρτησε.

— Γι' αυτήν φορτάτε μαύρα; ρώτησε.

— Οχι. Πενθώ για τη θετή μου μητέρα... Μά σάς παρακαλώ, κύριε, μὴ με ρωτάτε τίποτα για τη ζωή μου! Τί ώφελει, άφου δε μπορείτε να έπηρεάσετε καθόλου τὸ γραφτό μου;

»Δεν έχω πια οικογένεια, είμαι μονάχη στον κόσμο. Γεννήθηκε άλλου, πολύ μακριά απ' τη Γαλλία. Έφυγα γρήγορα απ' την πατρίδα μου... κι' ήμουν πολύ μικρή ακόμη, όταν χωρίστηκε απότομα απ' τη δυστυχισμένη τη μητέρα μου!

— Άλλοτε, εδὼ και πολλόν καιρό, γνώρισα σέ μια ψυχιατρική κλινική του Κάπ-ντ' Αίλ μια εύγενική γυναίκα, νέα κι' ώριμότερη, που σάς έμοιαζε παρόξενα... μια δυστυχισμένη, που της είχαν άσπείξει την κορούλια της και την έκλαιγε διαρκώς.

— Και πὴς λεγόταν αυτή ή γυναίκα;

— Κυρία Βαλωρί.

»Βαλωρί! είπε με τὸ νου της ή Κολινέτ, φέροντας τὸ χέρι της στο μέτωπό της. Βαλωρί... τ' όνομα τὸν άνθρωπου που με κυνηγάει με τις έρωτικές προτάσεις του!»

Είχε πρωτακούσει τ' όνομα αυτό στο Μονακό, στη Βίλλα που έμενε ή Νικόλ. Κι' ο άνθρωπος που λεγόταν έτσι, ήταν ο ίδιος που είχε δώσει τὰ λεφτά που στείλανε στον Κλωντ Μαρτέλ όταν ήταν άρρωστη ή Φρανσίνα...

Ξανακούγοντας τώρα τ' όνομα αυτό, άνασκήρτησε πάλι. Μά, πορ όλες τις προσπάθειές της να θυμηθ, δεν κατάφερε να σκίση τὸν πέπλο που σκέπαζε τὰ περασμένα.

— Δέ σάς θυμίζει τίποτα τ' όνομα Βαλωρί; τη ρώτησε ο Μπερτί Μαρινύ. Ίσως όμως να θυμηθίτε καλύτερα έν άλλο όνομα.

— Ποιό,

— Σουζάν...

— Σουζάν! είπε ή κοπέλλα, και τὰ μάτια της λάμψανε. Σουζάν... τ' όνομα της μητέρας μου! Ό, ναι, θυμάμαι!... Τὸ μουραμούρισα τόσες φορές, στα παιδικά μου χρόνια, τὸ γλυκό αυτό όνομα!

Μιλούσε τώρα δυνατά. Γι' ν' άποφύγουν λοιπόν κάθε άδίκριτο αὐτί, ο Μπερτί την έπιασε από τὸ μπράτσο, απομακρύνθηκαν μαζί απ' τὸ καφενείο και προχώρησαν προς τις όδους τὸν Σηκουάνα.

— Εδὼ θά κουβεντιάσουμε πιὸ ήσυχα, είπε ο Μπερτί. Και—ποιος ξέρει— ίσως να κάνουμε άμοιβαίες έκμυστηρεύσεις...

»Αὐτὸ τ' όνομα Βαλωρί είναι καταραμένο για μένα... όπως θάκαι άσφαλός και για σάς. Έκείνη που είναι ίσως μητέρα σας, υπήρξε θύμα τὸν αδελφὸν Βαλωρί,

οπὼς κι' εγώ. Μά, ενώ αὐτή έχει τὸ δικαίωμα να τὸν κυνηγήσει με τὸ μίσος της, εγώ δε μπορώ να τὸν εκδικηθῶ! Φαίνεται πὸς πρέπει νάκαι ιεροί για μένα... Έτσι μου λέει ή Μαντελίν, ή θετή μου μητέρα, άλλα χωρίς να μου εξηγή τὸν λόγο...

»Ποτὲ δεν της ζήτησα να μου φανέρωση τὸ μυστικό της. Μά σκέφτηκα πολύ, πάνω σ' ὅλ' αὐτά... και υποπτεύομαι κάπως τὴν αλήθεια! Θυμάμαι πὸς, στα πρώτα παιδικά μου χρόνια, μια πολύ όμορφη κυρία έρχότανε συχνά στο σπίτι της Σενεδιέρ για να με σφίξη στην αγκαλιά της. Και κάτι μου λέγε πὸς δε μου ήταν ξένη αὐτή ή κυρία... πιστεύω δε πὸς λεγόταν Βαλωρί!

»Βλέπετε, δεσποινίς... μου είσαστε άγνωστη, κι' όμως σάς έκανα με λίγα λόγια μια έξομολόγηση, που δεν την έχω κάνει ποτὲ ως τώρα—σας τ' όρκίζομαι—σε κανένα άλλον άνθρωπο!

— Σουζάν! ψιθύρισε ή κοπέλλα. Η γυναίκα που γνωρίσατε, λεγόταν Σουζάν... είχε τ' όνομα της δυστυχισ μητέρας μου! Ό, αν ήταν αὐτή!

»Θυμάμαι καλά! Έρχόμαστε από μακριά, από πολύ μακριά, πέρα απ' τὴ θάλασσα, ή μαμά κι' εγώ. Μέρες πολλές είχαμε ταξιδεύει με τὸ βαπόρι. Ύστερα φτάσαμε σέ μια μεγάλη, πολύ μεγάλη πόλη... Πόσος κόσμος ήταν στο λιμάνι, πόσος θόρυβος γύρω μας!...

»Δυὸ άνθρωποι μάς περιμένανε εκεί. Μάς πήγανε στο σταθμό, μάς ανέβασαν σ' ένα τρένο... και ξαναείδα πάλι τη γαλανή θάλασσα και τὸ γαλάζιο οὐρανό... τις τριανταφυλλίες και τὰ φοινικόδεντρα... στο ωραίο εκείνο σπίτι με τὸ θαυμάσιο κήπο, όπου μάς πήγαν.

— Στο Κάπ-ντ' Αίλ! φώναξε ο Μπερτί. Μά τότε λοιπόν, δεσποινίς, σάς λένε Κολινέτ!

Η κοπέλλα άνασκήρτησε.

— Πὸς μάθατε τ' όνομά μου; ρώτησε με τρεμουλιαστή φωνή. Εγώ δε σάς τὸ είπα ποτὲ!... Ναι, με λένε Κολινέτ ντε Μωρεβέρ. Ο πατέρας μου πέθανε όταν ήμουν ακόμη μικρούλα. Όσο για τὴ μητέρα μου, ξαναπαρεύτηκε, φαίνεται...

— Μά κάποιο Βαλωρί;

— Ίσως... Ό, κύριε, μου φαίνεται πὸς θά τρελλαθῶ! Δεν ξέρω πια τί να σκεφθῶ... Ποιος σάς είπε τ' όνομά μου;

— Η φυλακισμένη τὸν Κάπ-ντ' Αίλ. Η μητέρα σας, σίγουρα!

Η Κολινέτ σταμάτησε κι' έσφίξε με τὸ χέρι της τὸ στήθος της, σαν να θέλε να συγκρατήσει τὸν παλμό της καρδιάς της. Σήκωσε τὰ βουρκωμένα μάτια της προς τὸν άστροσκόπιο οὐρανό, κι' ά-

κούμπησε στο μπράτσο τὸν Μπερτί για να μὴν πέσει.

Προχωρώντας στην τύχη, είχαν πάσει τὸν έρμη και σιωπηλό δρόμο, που ακολουθούσε τὴ δεξιά όχθη τὸν ποταμού, πηγαινόντας προς τὴ Βουλώνη. Δεν άκούγονταν κανείς θόρυβος γύρω τους. Μπορούσαν κι' οι δυὸ ν' άπορροφηθουν απ' τις άναμνήσεις τους... απ' τὰ όνειρά τους.

— Δέ μπορώ να πάω μακρύτερα, ψιθύρισε ή Κολινέτ.

Ο Μπερτί την έβαλε τότε να καθήση πάνω σ' ένα κορμό δέντρου, δίπλα στο ποτάμι. Σωριάστηκε εκεί πάνω, σαν να την είχε συντρίψει ή πολύ δυνατή και ξαφνική χαρά της, κι' άρχισε να κλαίει με λυγμούς, με τὸ κεφάλι της μέσα στα χέρια της.

Εκείνος, κατασυγκινημένος, την άπαινε να κλάψη. Η δυνατή ευτυχία που είχε αισθανθ, της έφευρε μια νευρική κρίση, που έκδηλωνόταν με κλάματα.

»Θά ξελαφρώσει έτσι — σκεπτόταν ο Μπερτί. Μετά τὰ δάκρυα, θάρθουν τὰ γέλια κι' ή χαρά... κι' εγώ θάμαι ο ευτυχισμένος θεατής αυτής της ευτυχίας! Θά πάω την Κολινέτ στο Κάπ-ντ' Αίλ... Μητέρα και κόρη θά ένωθουνε πάλι, έπειτα από τόσο μακριά κι' όδοντο χωρισμό... κι' εγώ θάχω να προστατέψω, να υπερασπισθῶ και τις δυὸ!»

Κοντά σ' εκείνη την κοπέλλα, ο Μπερτί ένοιωσε για πρώτη φορά στη ζωή του τὴ γλυκειά, τὴ μευστική συγκίνηση της αγάπης. Ποτὲ ως τὸ τότε δεν είχε αγαπήσει, ποτὲ δεν είχε δώσει τὴν καρδιά του. Η Μαντελίν τὸν είχε συστήσει να φυλάγεται απ' τις γυναίκες, κι' αὐτὸς είχε κρατηθ πάντα μακριά τους, είχε άποφύγει τὴ γοητεία τους.

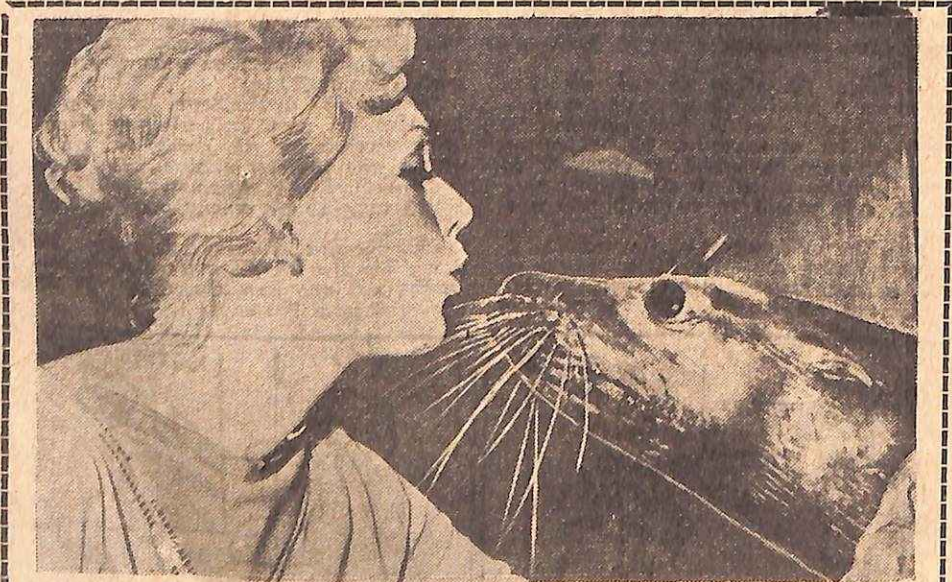
Και να πὸς ξαφνικά έδινε τὴν καρδιά του, όλόκληρη χωρίς ύστεροδουλία και δίχως να ζητά κανένα αντίλλαγμα!

— Θά ξεαισθώθουμε συχνά... δεν είν' έτσι; μουρμούρισε. Νοιώθω τώρα πὸς μπήκατε για πάντα στη ζωή μου και πὸς δε θά μπορώ πια στο εξής να σάς διώξω απ' τὴ σκέψη μου, απ' τὴν καρδιά μου! Μου είν' αδύνατο να εξηγήσω αὐτὸ που αισθάνομαι για σάς. Μά σάς όρκίζομαι, Κολινέτ, πὸς δεν ήμουν ποτὲ τόσο ευτυχισμένος!

Σήκωσε πάνω του τὰ ωραία φωτεινά της μάτια.

Δεν εύρισκε τί ν' απάντησε στη συγκινητική εκείνη και διακριτική έξομολόγηση. Ένα γλυκό χαμόγελο όμως άνιθε στα χείλη της, κι' άκούμπησε τὸ χέρι της στο χέρι τὸν Μπερτί...

Ξεκίνησαν ύστερα για νὰ γυρίσουν πίσω, Αισθάνονταν τώρα μια άμνησσία, στα σκοτεινά... Η Κολινέτ φοβότανε πὸς θά-

ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΤΑΡ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ;
Στὸ φιλμ «Τζέην Ήγκελ» ή Kim Novak έχει παίξει τὴν μιά μεγάλη και ωραία φώκια. Ειδικά για τὸ έργο αὐτὸ είχε προγραμματιστὴ μιά φώκια, που είχε έμφανιστὴ σέ διάφορα φιλμ και κατὰ τὸ παρελθόν. Τὴν τελευταία στιγμὴ όμως τὸ ζωὸ άρρώστησε και ή «Κολούμπια» άναγκάστηκε να άναζητήσει αντίκαταστάτρια. Άνεκα-λφθη έτσι ή «Σόλνα» ένα νέο... τάλεντο που επέδειξε τέτοια άπροσδόκητὴ τέχνη και τόση φωτογένεια, ὥστε ὅλοι της προέβλεπον μιά λαμπρή καριέρα και της ετοιμάζου ηδὴ μιά ταινία στην ὁποία θά παίξει σημαντικότερο ρόλο.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ;
Τὰ κοψὰ αὐτὰ γυναίκες πόδια, που άνεμίζουν μέσα στα σύννεφα, δεν είναι παρὰ μιά έντυπωσιακή και πρωτότυπη ρεklamé παπουτσιῶν, που έγινε πρὸ ημερῶν στη γαλλική τηλεόραση. Τὰ πόδια αὐτὰ άνήκουν σέ χορεύτριες τῶν ὁποίων τὸ σώμα, ξαπλωμένο στο έδαφος, σκεπάζεται από τεχνητὰ νεφά άτμοῦ.

πεφτε στην άγκαλιά του νέου, μεθυσμένη από έρωτα...

Γύρισαν στο Παρίσι. Και φτάσανε κατά τις 10 στο σπίτι της οδού Λομών.

Μια γυναίκα περίμενε στην εξώπορτα. Ήταν η Νικόλ.

— Ήρθες επιτέλους φώναξε μ' ανακούφιση, όταν είδε την Κολινέτ. Πώς φοβήθηκα για σένα!... "Αν ήξερες πόσο έψαξα να σε βρω!..."

Βλέποντας τον Μπερτί, που είχε σταματήσει μερικά βήματα πιο πίσω, ρώτησε: — Είναι γνωστός σου αυτός ο νέος;

— Με λυπήθηκε και με συνώδεψε ως εδώ, απάντησε η Κολινέτ.

— "Υστερα στράφηκε στο Μπερτί και του είπε:

— "Εφτάσα επιτέλους στο σπίτι μου. Ευχαριστώ... και ώρεδουάρ, κύριε.

— "Ωρεδουάρ, δεσποινίς.

Κι' ο Μπερτί έφυγε, αφήνοντας μονάχες τη Νικόλ και την Κολινέτ στο κατώφλι της πόρτας. Ή πρώτη θέλησε να φύγει κι' αυτή.

— Δεν έρχεσαι λίγο πάνω; της πρότεινε η Κολινέτ.

— Έχεις να μου πής σοβαρά πράγματα;

— Πολύ σοβαρά!

— Πάμε λοιπόν...

— "Ανέβηκαν κι' οι δύο.

Πόσο ευτυχισμένη ήταν η κοπέλλα, που ξανάβρισκε την καμαρούλα της, που βρισκόταν και πάλι στο σπίτι της, μακριά απ' τον κόσμο κι' απ' το θόρυβο!... "Εβγαλε γρήγορα το καπέλλο της, έπεσε σ' ένα καθίσμα και διηγήθηκε στη Νικόλ τις συγκινήσεις που είχε περάσει, την πάλη της με το Βαλρώ, την εμφάνιση των δυο άστρυφλών, το τρέξιμό της ύστερα στις έρημες άλλες με τα πανύψηλα ξέντρα που την περιτριγυρίζανε, σαν φαντάσματα!

Πόσο είχε φοβηθή τη μοναξιά και το σκοτάδι του δάσους! Με πόση χαρά είχε ξανόρθω φάτα, κόσμο, κίνησι!...

Τέλος, διηγήθηκε την ξαφνική αδιαθεσία της στο καφέ και τη συνάντησή της με το Μπερτί Μαρινύ.

— "Η Νικόλ την άκουε χωρίς να τη διακόπτη. Όταν όμως μίλησε για το Μπερτί, ανασήκωσε το κεφάλι της, και κάποια ανησυχία πέρασε απ' τα μάτια της.

— "Τώρα ο νέος αυτός ξέρει το σπίτι σου! Είναι σοβαρά. Θα ξαναέρει αύριο, μεθαύριο... Θα τον συναντάς κάθε πρωί στο δρόμο σου. Το βράδυ, θα σε περιμένει έξω απ' το μαγαζί... Κι' οι συναδέλφισές σου θα σου πουν πως ο καινούργιος αυτός έρωτάς σου βγήκ' την ίδια τύχη μ' όλους τους προηγούμενους: θα διαλυθή, θα χαθή γρήγορα, σαν όνειρο!

— "Η Κολινέτ δε διαμαρτυρήθηκε.

— Αυτό δε σκέπτεσαι και σύ, πρόσθεσε η Νικόλ. Δεν πιστεύεις και σύ πως θα

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟΣΤΑΡΑΤΑ

Καλή 'Ανάσταση

Πάσχα γιορτάζουμε, ξανά, με αγαλλίαση τα πλήθη, και την ημέρα που κερνά την ευτυχία και τη... λήθη! "Αρα, λοιπόν, στα ταβερνεία, πρέπει να γίνη πανηγύρι, γιατί, ως γνωστόν, η λαομαγία βρίσκεται πάντα στο... ποτήρι!

Πάσχα, το μέγα και τερπνόν, κάθε πιστός γιορτάζει πάλι κι' οι όπαδοί των ταβερνών έχουν αδάντα πιο μεγάλα...

Γιατί απαιτεί τέτοια γιορτή να την γιορτάσας... ευφροσύνης κι' είναι γνωστόν, αγαπητοί, πως τις καρδιές... "ευφραίνει ο οίνος!"

Για την ταβέρνα, το λοιπόν, κάθε μπρεκρή άς προχωρήσ' κι' αντί αυτών... κοκκινωπών, τό... κοκκινέλι άς τουγκρησι! Τό κοκκινέλι το άγνό, που τις καρδιές μας ξεποσταίνει

κι' είναι ακόμα ι... και πεθαμένους... (ανασταίνη!)

"Ηγουν μέσ' στα (κραιοπουλεία νοιώθει, σισπέ κρα (σοπατέρα, τό τί σημαίνει πα (σχαλιά και... 'Αναστάσεως (ημέρα... Γιατί τό ρίχνεις στη (μια, στην όκαδια και (στο λαγνί, και φτάνει απ' τό (πολύ κρσί, 'Ανάστα ο Κύριος! (να γίνη!

ΜΙΛΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

συμπούν έτσι τα πράγματα; Είσαι τόσο μόνι, τόσο εγκαταλειμμένη στο άπέραντο Παρίσι, ώστε δε θα βρής τη δύσμη ν' αμυνθής κατά του έαυτού σου... "Ω, αν ήσουν κοντά μου!..."

— Καθυσία μας ακολουθεί το δρόμο της, απάντησε η Κολινέτ πενιχράς το χέρι της πάνω απ' το μέτωπό της. "Όσο γ'ά μένα, δεν παραπονιέμαι πιά για την Τύχη. Κι' ευλογώ μάλιστα τη Θεία Πρόνοια, που δεν την πιστεύουν τόσοι δυστυχισμένοι...

— Μά εξηγήσου λοιπόν! Ποιά είν' αυτό το τόσο εύχρηστο που σου συνέβη;

— "Ο νέος αυτός γνώρισε, είδε τη μητέρα μου!

Κι' η Κολινέτ διηγήθηκε όσα της είχε πη

ό Μπερτί.

— Μά αυτό είναι σωστό μυθιστόρημα! Σοφίστηκε δλ' αυτά τα ψέμματα για να σε ξεγελάσει, για να σε τραβήξει περισσότερο.

— "Όχι, δε με γέλασε! Θυμάμαι τώρα ένα σωρό πράγματα. Μισοσκότισκε ο πέπλος που σκέπαζε τό νοῦ μου... Ή μητέρα μου είχε φυλακιστή στο Κάπ-ντ' Αϊλ, στο ψυχιατρείο του δόκτορος Βαλρώ!

— Πάλι ο Βαλρώ... πάλι αυτό τό καταραμένο όνομα! ψιθύρισε η Νικόλ.

Κι' άφου δίστασε λίγο, πρόσθεσε:

— Πραγματικά, ο Λωράν Βαλρώ, έχει ένα αδελφό γιατρό στο Κάπ-ντ' Αϊλ...

— Θα πάμε λοιπόν κι' οι δύο μας εκεί, μη κόη μου!

— Με τί λεφτά, Θεέ μου;

— Θα πούλησα ή θα βάλω ένέχυρο τά σκουλαρικό μου... Θέλω να βεβαιώθης, θέλω να σου αποδείξω πως ο νέος αυτός σου είπε ψέμματα, να τον ξεσκεπάσω!

— "Για να κερδίση την εμπιστοσύνη σου, σου μίλησε για τη μητέρα σου. Και σύ πίστεψες άμέσως στα λόγια του!

— Πάμε στο Κάπ-ντ' Αϊλ, και θα δητε πως δε μου είπε ψέμματα! τόνισε η Κολινέτ, με παγωμένο τόνο.

— "Θύμωσες; τη ρώτησε η Νικόλ.

— "Όχι, αλλά υπερασπίζομαι εκείνον που τόυ χρωστάω ίσως δυό φορές τη ζωή μου.

— "Εκείνον που αγαπάς δηλαδή! Μά πές τό λοιπόν καθαρά ότι έρωτεύθηκες κραυνοβόλα!...

— Στο κάτω-κάτω της γραφής, είσαι ελεύθερη να χάρισης την καρδιά σου σ' όποιον θέλεις. Δεν έχεις να δώσης λογαριασμό σε κανένα. Κανόνισε τη ζωή σου όπως καταλαβαίνεις... είναι δουλειά δική σου!

Κι' η Νικόλ σηκώθηκε.

— Φεύγεις; της είπε η Κολινέτ.

— Θάρρω να σε πάρω αύριο στις 5. Θα πάρουμε τό τράινο των 7 και τέταρτο τό βράδυ, για την Κυανή 'Ακτή.

— "Η Νικόλ έφυγε.

— Όταν έμεινε μόνη της, η Κολινέτ αναστέναξε μ' ανακούφιση. Στην άδέχαστη εκείνη ώρα, είχε ανάγκη να συγκεντρωθή, να ξαναζήση με τη φαντασία της τις λίγες στιγμές που είχε περάσει με το Μπερτί και να θυμηθί τις εκμυστηρεύσεις του.

Της φαινότανε τώρα πως ξανάκουσε τη φωνή του—την πειστική εκείνη και τρυφερή φωνή που την είχε τόσο γλυκά συγκινήσει.

Θάφευγε αύριο. Θα μάθαινε επιτέλους αν είχε γελαστή ο Μπερτί—γιατί δεν έχοτανε καθόλου στο μυαλό της η σκέψη πως μπορούσε να της είχε ψέμματα.

Μά θα μπορούσε να τον ξαναδῇ και να τον πληροφόρη για τό ταξίδι που επρόκειτο να κάνει μαζί με τη Νικόλ;

Πέρασε όλη εκείνη τη νύχτα χωρίς να κλείση μάτι. Κατά τις 7 τό πρωί, σηκώθηκε απ' τό κρεβάτι, ντύθηκε βιαστικά και κατέβηκε να πάρη τό γάλα της. "Υστερα, άφου προγευμάτισε, έφυγε για τό δουλειά της, με τη γλυκειά έλπίδα πως θα συναντούσε ίσως στο δρόμο της τό Μπερτί.

Μά ο νέος δε φάνηκε καθόλου, τό πρωί εκείνο.

Στις 3, η Κολινέτ έφυγε απ' τό μαγαζί και γύρισε στο σπίτι της, χωρίς και πάλι να συναντήση τό νέο.

Εμεινε ως τις 5 σκυμμένη απ' τό παράθυρό της, με την καρδιά σφιγμένη οδυνηρά και με την πρόφασιν ότι περίμενε να δῇ τη Νικόλ. Στην πραγματικότητα όμως δεν ενδιαφερότανε για τη φίλη της αλλά για το Μπερτί, κι' έλπιζε να δῇ την κομψή σιλουέτα του στο αντικρινό πεζοδρόμιο.

— "Αντ' γιά τό Μαρινύ όμως, είδε τη Νικόλ, που κατέβηκε από ένα ταξί, ντυμένη με ταξιδιωτικό φόρεμα.

Την εποχή αυτή του έτους, οι μέρες έχουν μεγάλη διάρκεια. Ο ήλιος έβασε κόκκινα τά δέντρα του μοναστηριού, κι' οι σχιστόλιθοι της σκεπής του λάμπανε σαν άσπρη στία αντίδες του.

Ενώ ντυόταν, η Κολινέτ θαύμαζε συγχρόνως τό υπέροχο αυτό παύορμα. Και μία άόριστη λυπή έφωγινε την καρδιά της, στη σκέψη πως θ' άφινε σέ λίγο αυτή την καμαρούλα, όπου έπλαθε τόσα γλυκά όνειρα.

Εξόσσε τώρα με την έλπίδα να ξαναδῇ τη μητέρα της. Μά τί βάφερνε πίσω, απ' τό ταξίδι εκείνο; Την απελτίσσια έφως και την άνυπόφορη σκέψη πως ο Μπερ-

τί της είχε πη ψέμματα, πως είχε θελήσει να τη γελάσει...

— "Αναρωτιότανε λοιπόν μήπως θάκανε καλλίτερα να διατηρήση αυτή την ήλλουζιδόν, που φοβότανε ότι θα πέταγε...

— "Στράφηκε άπότομα στη Νικόλ και είπτε:

— "Σύμφωνοι λοιπόν... Φεύγουμε;

— Μά εσύ κώνειες σαν τρελή! Βάζω τό χέρι μου στη φωτιά πως ξαναείδες τον έρωτευμένο σου και πως σε συμβούλεψε να μην κινής αυτό τό ταξίδι.

— "Όχι, δεν τον ξαναείδα καθόλου.

— Λές αλήθεια;

— Σας βεβαίω.

— Τότε λοιπόν δε θα τον ξαναδῇς πιά. Συνοδεύοντάς σε χτες τό βράδυ, δε σκεπτότανε παρά τό πως να περάση ευχάριστα τον καιρό του... Και τώρα δε σε σκέπτεται πιά. "Αχ, οι άντρες... τους ξέρω καλά!

— "Η Κολινέτ ένοιωσε πως χλώμιαζε ξαφνικά. Δέ διαμαρτυρήθηκε όμως, στα τελευταία λόγια της Μπαλεστά.

— Είμαι έτοιμη... είπτε επιτέλους.

— Πάμε λοιπόν. Μας περιμένει κάτω τ' αυτοκίνητο που μ' έφερε. Έχω βγάλει τά εισιτήριά μας.

Κατέβηκαν, κι' η Κολινέτ είπτε στη θυρωρά, που στεκόταν στο κατώφλι του θυρωρείου της:

— Φεύγω για ταξίδι. "Αν έρθουν στο μεταξύ γράμματα για μένα, σάς παρακαλώ πολύ να μου τά φυλάξετε.

— Σύμφωνοι... Θα λείψετε πολύν καιρό;

— Καμμία βδομάδα, απάντησε η Νικόλ.

— Καλό ταξίδι κυρίες μου.

Τό αυτοκίνητο ξεκίνησε. Καθώς έστριβε στη γωνία του δρόμου, φάνηκε ένας νέος στο αντικρινό πεζοδρόμιο.

— Αυτός είναι! ψιθύρισε η Κολινέτ.

Θάθελε να τον φωνάξη, να του πη που πήγαινε. Μά η Νικόλ την έμπόδισε.

Και τό αυτοκίνητο άπομακρύνθηκε, ενώ ο Μπερτί προχωρούσε στην οδό Λομών, για να ξαναδῇ τό σπίτι της Κολινέτ.

IV.

— "Α, ήρθες, μικρέ μου! φώναξε χαρούμενα η Μανταλίν, ακούγοντας τό τόσο γνωστό βήματα του Μπερτί.

— Ναι, μητέρα.

— Έκείνη έριξε μία ματιά στο ρολόι.

— Μά είναι 9 μονάχα, παρατήρησε. Δεν πήγες λοιπόν άπόψε να βρής τους φίλους σου;

— Είμαι λίγο κουρασμένος. "Αν μου τό επιτρέψεις, θα μείνω να εργασθώ κοντά σου.

— Α, ναι. Μελετάς για τις εξετάσεις σου. Κοντεύουν, έ;

— Σε καμμία βδομάδα, απάντησε μ' άμείλεια ο Μπερτί.

— Με τί τρόπο τό λές, αυτό! Θάλεγε κανείς πως βαρείσαι... είπτε η Μανταλίν.

— "Επειτα απ' τις εξετάσεις αυτές, θ' ακολουθήσουν κι' άλλες ακόμη σοβαρότερες, που τό αποτέλεσμα τους θα κρίνη τό μέλλον σου. Θα πετύχης, είμαι βεβαία, και θα γίνης μία μέρα στρατιωτικός γιατρός.

— Θα σε στείλουνε τότε μακριά, πολύ μακριά απ' τό Παρίσι... κι' εγώ θα μείνω ολουνάχα... μία φτωχή κι' εγκαταλειμμένη γοργόλα!

— Πρώτον, δε θα δουλεύς πιά όπως τώρα. Κι' ύστερα, δε θα μείνης μονάχη, μητέρα. Θα σε πάρω μαζί μου.

— Μαζί σου;

— Ναι, βεβαία. Και θα προσπαθήσουμε να ευτυχίσουμε.

— Μά... σέ βλέπω μελαγχολικό άπόψε!

— "Όχι, καθόλου. Μονάχα βλέπω τη ζωή όπως είναι πραγματικά, όπως πρέπει να είναι. "Ο πατέρας μου ήταν, μου είπες, άξιωματικός. Θέλω κι' εγώ να γίνω στρατιωτικός. Δεν πρόκειται ποτέ να πλουτίσω σ' αυτό τό στάδιο. Τό ξέρω... Μά τί πειράζει; "Ο πλούτος δεν κάνει την ευτυχία!

— "Ενα πράγμα μονάχα με στενοχωρεί: ότι ξόδεψες μέχρι την τελευταία σου δεκάρα για να με μεγαλώσης και να με μορφώσης. Είσαι άναγκασμένη λοιπόν να εργάζεσαι ακόμη, για να ζούμε!...

Κι' ο νέος συνέχισε, κυττάζοντας τη Μανταλίν:

— Δεν ήταν έτσι τά πράγματα άλλοτε, όταν μέναμε στη Σενεδιέρ. Θυμάμαι πολύ καλά πως τότε δε μας έλειπε τίποτα...

— "Η Μανταλίν σκυθούσασε.

— Μας έπισκεπτότανε συχνά μία νέα κι' όμορφη κυρία, πρόσθεσε ο Μπερτί. "Υστερα, μία μέρα χάθηκε, δεν ξαναέθε ποτέ

πιά!... Ποιά ήταν αυτή η γυναίκα;

— "Η Μανταλίν δεν απάντησε σ' αυτή την άμεση ερώτησι.

— Δέ μπορούσε να πη στο Μπερτί:

— "Δεν ξαναείδα τη Φρονάνδη, γιατί φοβήθηκα για κείνη... και για σένα προπάντων! Αυτή είναι παντρεμένη... και, μ' όλο που είναι μητέρα σου, δε μπορεί πιά να σ' άνυχνωρίση...

— "Απ' την ημέρα που γάθηκες, διακόψαμε σχεδόν τελείως κάθε σχέση μαζί της. Δέ με συγχωρούσε, με θεωρούσε υπεύθυνη γιατί άφισα να σε κλέψουνε. Κι' εγώ πάλι δεν της συγχωρούσα που δέχτηκε να παντρευθί κι' άναγκάστηκε στο εξής να ζήση μακριά μας...

— "Αφισα τότε τη Γαλλία, ταξίδεψα στο εξωτερικό... Κι' άφου σ' έκλαιγα και σ' αναζητούσες τόσα χρόνια, σε ξαναβρήκα έπιτέλους!... Είχαμε κι' οι δυο συγγενώς την ίδια σκέψη: να ξαναγυρίσουμε στην παλιά μας φωλιά, στο όμορφο σπίτιάκι της Σενεδιέρ, όπου ήμασταν τόσο ευτυχισμένοι άλλοτε...

— Δέ μπορούσε να του πη ακόμη:

— "Αν τό θέλεις, μπορώ να σε πάω στη μητέρα σου. Θα σε κάνη τότε πλούσιο—έξω την καρδιά της—και δε θαχουμε πιά ανάγκη να δουλεύουμε για να ζήσουμε...

— Μά, αν ξαναφάνη στην ζωή μας, θα προκύψη ένας μεγάλος κίνδυνος για σένα... Θα σε ριξί δίχως να θέλη στο δρόμο ενός κούργου, του ανθρώπου που φερνει τ' όνομά του... και δε θα μ' άπορέσεις να ξεούγης απ' αυτό τόν θάλο!..."

— "Όχι, δεν ήταν δυνατό να του τά πη, δλ' αυτά...

— Σώπασε λοιπόν και συνέχισε ήσυχα τη δουλειά της.

Μά κι' ο Μπερτί δεν έπέμεινε. Καταλαβαίνοντας πόσο τη στενοχωρούσε, δεν της έκαμε άλλες ερωτήσεις και πέρασε στην καμαρά του.

— "Όπως κι' η Κολινέτ, είχε κι' αυτός ανάγκη να μείνη μόνος για να συγκεντρωθή.

Τό διάβημα που είχε κάνει στην οδό Λομών, δεν είχε πετύχει. Είχε άποταθί στη θυρωρά του σπιτιού και την είχε ρωτήσει για μία καμαρά που νοικιάζοτανε. Για να τη δῇ δῆθεν, ανέβηκε τη σκάλα, ελπίζοντας πάντα να συναντήση τη μικρή του φίλη.

Μά η έλπίδα του διαφυσόθηκε. Δεν είδε την Κολινέτ.

— "Η θυρωράς—μία καλή γυναίκα, συνθι-

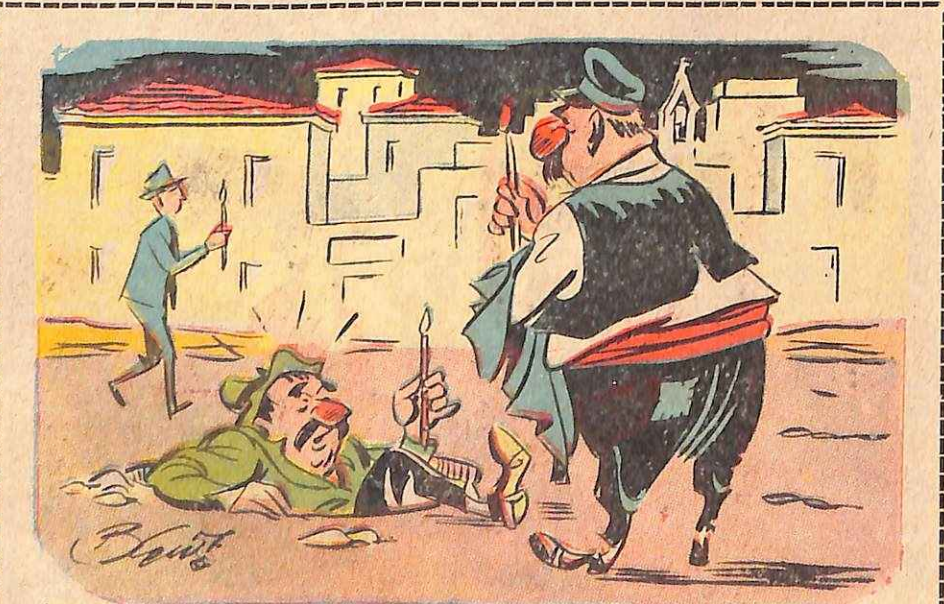
σμένη να διαβάξη στις καρδιές των έρωτευμένων—τόν κυττάζε με συμπάθεια και του είπτε:

— "Η κόμαρα που σάς έδειξα, είναι πολύ μικρή για σάς... έτσι; Άλλωστε, δε μπορούσατε πιά να τη δῇτε καλά, γιατί έ-μφοδών σκεπτείνασε. Σκέφθηκε λοιπόν...

— Πρέπει να δώ τό γιατρό, επέμεινε η Νικόλ. "Ερχόμαστε απ' τό Παρίσι και τό φέρνω να απ' τον αδελφό του.

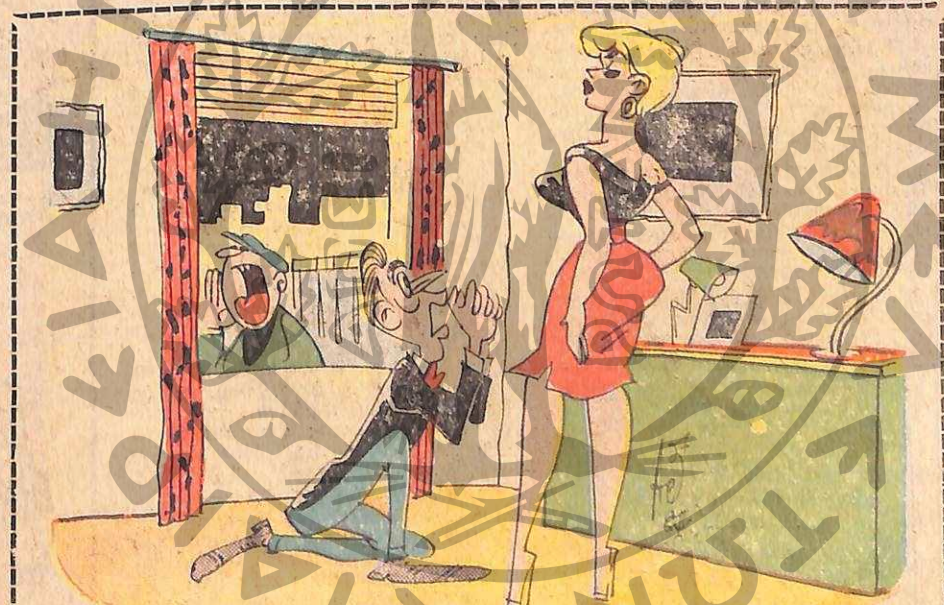
Μά ο Ντορνακ, φιλοπόπος, δεν άνοιγε την καγκελλοπόρτα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

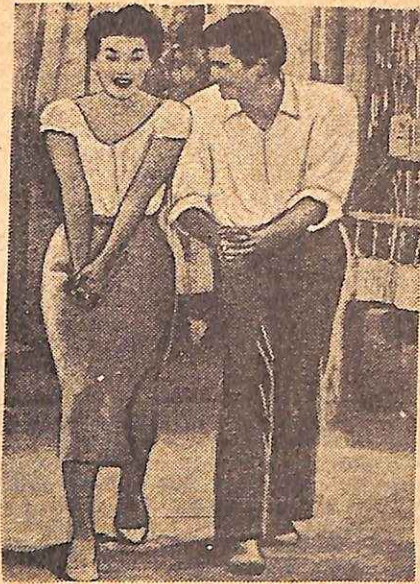
— "Εγώ, Βάγγο μου, δε μπόρεσα νάρθω στην 'Ανάσταση διά... τεχνικούς λόγους!...

(Τού Β. Χριστοδούλου)

— Κενάκια και λαμπιές!...

(Τού 'Αρχέλου)

Ο "Γκτονι Πέρκινς" σε μία σκηνή του φιλμ που "γυρίζει" τώρα στην Ιταλία με τη Σιλβία Μάνγκαν.

Ο ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΤΟΥ ΤΖΑΙΜΣ ΝΤΗΝ

Ο "Γκτονι Πέρκινς" αναδείχτηκε στον νικηματογράφο χάρις σε μία έξυπνη φρεσία του

Όταν, στα 1955, σκοτώθηκε ο αυτοκινητιστικά δυστύχημα ο Τζαίμς Ντίν, ο νεαρός πρωταγωνιστής του φιλμ «Ανατολικά της Έδεμ», που είχε γίνει το είδωλο του Χόλλυγουντ, οι παραγωγοί κι οι σκηνοθέτες της αμερικανικής κινηματογραφουπόλεως βιάστηκαν να βρουν ένα αντικαταστάτη του. Ο τύπος του αψημλήτου κι άταχτου ομορφόπαιδου, που ένευσε με τόσο επιτυχία ο Τζαίμς Ντίν, είχε «πίσει» τόσο καλά στις καρδιές των γυναικών όλου του κόσμου, ώστε δεν έπρεπε με κανένα τρόπο να πάψει να εμφανίζεται στην οθόνη.

Τα λαγωνικά του Χόλλυγουντ έξαπολύθηκαν, λοιπόν, παντού, όχι μονάχα στην Αμερική, αλλά και σε άλλες χώρες του κόσμου, για να ανακαλύψουν τον εικόναχρηνο νέο, που το παρουσιαστικό του, οι συνήθειες του, οι κινήσεις του και φυσικά και το παλόνι του θα τον έκαναν αξιο να συνεχίσει την παράδοσι του αληθινού Τζαίμς Ντίν.

Οι έρευνες, όμως, αυτές στάθηκαν ως το τέλος άκαρπες. Όλοι οι νεαροί, που κουβαλήθηκαν στο Χόλλυγουντ δε συγκέντρωναν τα προσόντα που χρειαζόνταν. Ο καθένας τους αποτελούσε απλώς ένα «κομμάτι» από την προσωπικότητα του Τζαίμς Ντίν και το έμπειρο μάτι των σκηνοθετών και των άλλων ειδικών της Μέκκας του αμερικανικού κινηματογράφου το διαπίστωνε αυτό με τις πρώτες δοκιμές.

Αλλά το Χόλλυγουντ ήταν τυχερό. Χωρίς να τον ανακαλύψει κανένας λαγωνικός, ο διάδοχος του Τζαίμς

Ντίν είχε πάρει στο μεταξύ μέρος από τη Νέα Υόρκη, όπου είχε το σπίτι του το δρόμο για το Χόλλυγουντ. Κι' επειδή ήταν ένα πλούσιο παιδί, που δεν είχε να πληρώσει εισιτήριο για το ταξίδι, έκανε αυτό το δρόμο χρησιμοποιώντας τη μέθοδο του «ουτοστόπ». Στεκόταν δηλαδή στην άκρη του δρόμου κι' όταν περνούσε ένα αυτοκίνητο, του έκανε νόημα να σταματήσει, και παρακαλούσε να τον πάρει λάμπια για εκεί που πήγαινε.

Έτσι, σιγά-σιγά, ο ύποψιος αντικαταστάτης του Τζαίμς Ντίν πλησίασε στο Χόλλυγουντ. Τού έμενε όμως ακόμα άρκετη απόσταση κι' επειδή τον έκαιγε η ανυπομονησία να φτάσει μία ώρα αργότερα, έβαλε σ' ενέργεια ένα ξυπνο φέμα. Όταν οι οδηγοί των αυτοκινήτων που σταματούσε, τον ρωτούσαν τι πήγαινε να κάνει στην κινηματογραφούπολη, ο Άντονι Πέρκινς — αυτό ήταν τ' όνομά του — απαντούσε:

— Μα δε σας λέει τίποτα το πρόσωπό μου;

Εκείνοι τον κύτταζαν με άπορία κι' ύστερα του απαντούσαν:

— Όχι. Ποιος είσαι;

Ο νεαρός τότε χαμογελούσε μέ... συγκατάβασι και τέλος έλεγε:

— Μα είμαι ο σωσίας του Άντονι Πέρκινς, που τον αντικαθιστώ στους επικίνδυνους ρόλους του.

— Και ποιος είναι αυτός ο Πέρκινς;

— Σοβαρά κάνετε πως δεν τον ξέρετε; Είναι ο διάδοχος του Τζαίμς Ντίν! Τον ανακάλυψαν μόλις τώρα στο Χόλλυγουντ κι' έχουν ξετρελλαθεί μαζί του!...

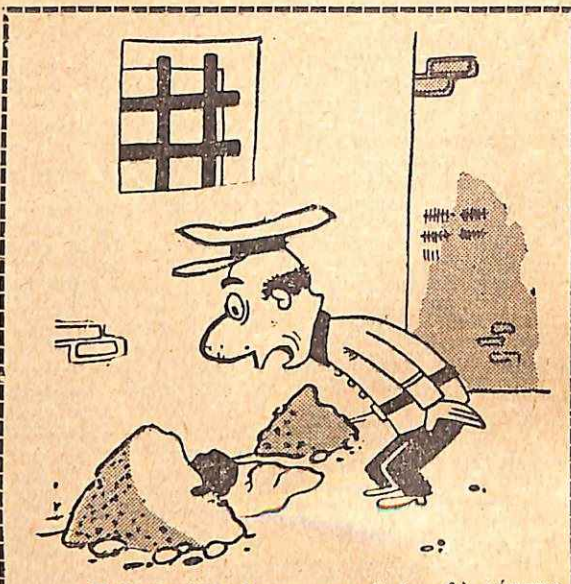
Έτσι, ως σωσίας του... έαυτού του, ο Άντονι Πέρκινς έφτασε στο Χόλλυγουντ και μία και δυό άρχισε να επισκέπτεται τους σκηνοθέτες, παρακαλώντας τους να τον δοκιμάσουν για διάδοχο του Τζαίμς Ντίν.

Ένας απ' αυτούς, ο Τζωρτζ Κούκ, τον πρόσεξε ιδιαίτερα. Γύρισε μαζί του μερικές δοκιμαστικές σκηνές και το θαύμα έγινε. Διαπίστωθηκε, ότι ο Άντονι Πέρκινς είχε δική του παρουσίαση, ως τότε ως σωσίας του... έδοξον κατόπιν έαυτού του. Η εμφάνισή του και, προ πάντων το παίξιμό του, αποδείχτηκε πως τον έκαναν απόλυτα κατάλληλο για να συνεχίσει την παράδοσι του Τζαίμς Ντίν.

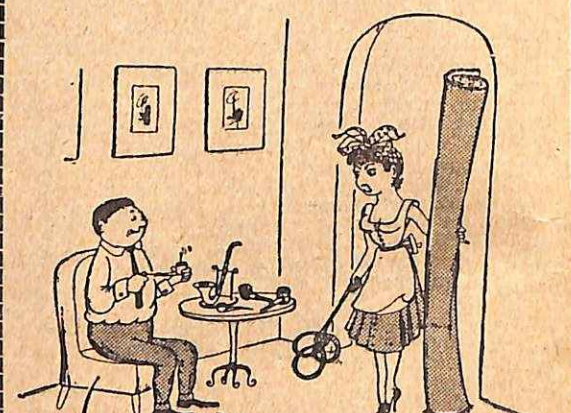
Έτσι, από τη μία στιγμή στην άλλη, το φτωχόπαιδο αυτό έγινε «στέρι» πρώτου μεγέθους και μέσα σε δυό χρόνια πρωταγωνίστησε με ιδανική επιτυχία σε πέντε, ταινίες που έκαναν πάταγο στην Αμερική και τον ώθησαν κατ' ευθείαν στη μεγάλη δόξα.

Ο Άντονι Πέρκινς δε μοιάζει πολύ στα χαρακτηριστικά και στην εμφάνισή με τον Τζαίμς Ντίν. Είναι ψηλός ένα κι' ένενηντα, πολύ αδύνατος και μ' όλη την καλή σας θέλησι δε θα μπορούσατε ποτέ να τον πείτε ομορφόπαιδο. Αλλά και το παίξιμό του διαφέρει σε πολλά κι' έχει μία καθαρά δική του σφραγίδα! Ο Άντονι Πέρκινς, ωστόσο, χρωστά τη μεγάλη του επιτυχία άκριτως σ' αυτές τις διαφορές. Δεν είναι μία μίμηση του Τζαίμς Ντίν, αλλά ένας νεαρός ήθοποιος με εξίσου μεγάλο παλόνι, που άπλωσε ζωτανεύει την παράδοσι, που άφησε ο αληθινός πρωταγωνιστής του «Ανατολικά της Έδεμ» και του «Γιάντα».

Από τα φιλμ του Άντονι Πέρκινς, δεν ήρθε ακόμα κανένας στην Ευρώπη. Τώρα ο διάδοχος του Τζαίμς Ντίν βρίσκεται στην Ιταλία, όπου «γυρίζει» μαζί με τη Σιλβία Μάνγκαν μία καινούργια ταινία. Κι' αυτό το φιλμ θάναί ίσως το πρώτο του που θα δούμε κι' εδω.

— Βρε τον άθλιο! είπε πως άποψε θά πήγαινε στο σινεμά και το έκανε!

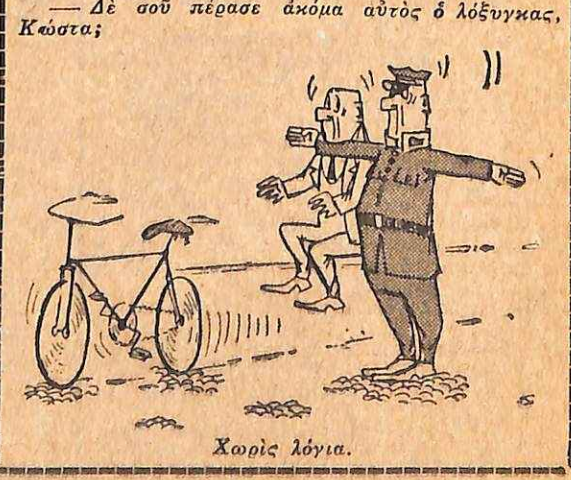

— Θα με βοηθήσεις, λοιπόν, στο καθάρισμα, Άννη;

— Και βέβαια, άγάπη μου! Δε βλέπεις πού άρχισα να καθαρίζω την πλά μου;

— Δε σου πέρασε ακόμα αυτός ο λόγυγκας, Κώστα;

Χωρίς λόγια.

ΤΟ ΑΥΓΟ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΜΗΤΗ

Μία «τρέλλα» της Βασιλίσσας της Σουηδίας Χριστίνας

Στις 2 'Απριλίου του 1680, ύστερ' από τα μεσάνυχτα, συνέβη στη Ρώμη, ένα γεγονός που αναστάτωσε τότε τον κόσμο κι' ακόμα τους σοφούς της Ευρώπης, το έξης: Μία κόττα είχε γεννήσει ένα αυγό... Αλλά το αυγό αυτό ήταν κάτι το εξαιρετικό, το καταπληκτικό. Ήταν ένα αυγό, που όμοιο δεν είχε δη κανείς ως τότε.

Και πρώτα-πρώτα η κόττα το είχε γεννήσει μεσάνυχτα, σε ώρα δηλαδή άφυσικη, κι' επί πλέον είχε άπάνω του ζωγραφισμένον έναν κομήτη και άλλα περιεργα σημεία...

Κάποιο φυλλάδιο της εποχής έκρινε με τον τίτλο «Πρωτοφανές θαύμα», αφού βεβαιώνει το πράγμα γράφει παρακάτω:

«Το γεγονός διεπιστώθη από την Αυτού 'Αγιότητα τον Πάπα, από τη βασιλίσσα της Σουηδίας και από τους πιο επιφανείς άνδρες της Ρώμης. Οι επιφανέστεροι φυσιοδίφαι της Ρώμης είδαν και εξέτασαν το αυγό αυτό και αποφάνθηκαν ότι το θαύμα είναι εντελώς νέο και χωρίς άλλο προηγούμενο».

Για το περίφημο αυτό αυγό, έγινε τότε τόση φασαρία στη Ρώμη, ώστε παρεκλήθη κι' ο άποστολικός Νούντιος που ήταν στο Παρίσι, να ζητήσει γι' αυτό τη γνώμη των σοφών της εκεί 'Ακαδημίας των 'Επιστημών.

Η είδησι μάλιστα αυτή, έκανε τόσο θόρυβο εκεί, ώστε η 'Ερμερής των 'Επιστημών, που φύλλο της 1 'Ιουνίου 1680 έδημοσίευσε την είδησι, του περιήρμη αυγού, με την ακόλουθη λεζάντα:

«Τη νύχτα της 1ης προς την 2 'Απριλίου, κατά την όγδοήν ηολιανή ώραν (δηλ. την πρώτη μεταμεσονύκτιον σύμφωνη με την ιδική μας), στη Ρώμη, μία κόττα, η οποία δεν είχε κάνει έως τότε αυγό, αφού έκαρίσσε κατά παράδοξο και θορυβώδη τρόπο γέννησε ένα αυγό πολύ μεγαλύτερο από το συνηθισμένο, άπάνω στο οποίο διακρίνονταν ένας κομήτης κι' άλλα σημεία».

Λίγες μέρες ύστερ' από τη γέννησι του αυγού αυτού, φάνηκε στο στερέωμα ένας κομήτης, που έκανε τον κόσμο να τρομάξει.

Ένας χρονικογράφος της εποχής έκρινε γράφει: «Ο φόβος που κατέλαβε τους πάντας είναι μεγάλος. Οι άνθρωποι πιστεύουν πως ο κομήτης προμηνύει έναν νέο κατακλυσμό. Έν τω μεταξύ πολλοί κάνουν τη διαθήκη τους και προσβέπουν το τέλος του κόσμου!...»

Σε ποιόν όμως άφηναν τη... περιουσία τους, εκείνοι που πίστεψαν ότι επρόκειτο όλα να χαθούν, άνθρωποι και υπάκουα, δεν μας το λέει ο χρονικογράφος.

Σε εδω αναφέραμε όσα περιήρμη άφηνεται για το περίφημο αυγό και τον κομήτη του ό Πίος 'Εμμανουέλλι, με τον τίτλο «Αστρονομικά φαινόμενα και επιστημονικά περιεργα». Στο τέλος του συγγράμματος

του ό 'Εμμανουέλλι λέει τή έξης:

«...Δεν κατώρθωσα να μάθω τί άπέγινε το περίεργο έκείνο αυγό. Μήπως τό έφαγαν οι φυσιοδίφαι που πήγαν να τό εξετάσουν;»

Το αυγό όμως αυτό δεν τό έφαγαν οι φυσιοδίφες. Το έφαγε, λέει η παράδοσι, η βασιλίσσα της Σουηδίας Χριστίνα. Η Χριστίνα την εποχή εκείνη, που είχε παραιτηθή από τό θρόνο της και είχε άρνηθή την πίστι των προγόνων της, κατέβηκε στη Ρώμη, με μία μεγάλη άκολουθία για να διαπράξη κάθε είδους παραδοξότητα, άσέβεια και τρέλλα.

Η Χριστίνα της Σουηδίας ήταν μοναχοκόρη του (Χιόναντου Γιάντος), όπως λεγόταν ο τελευταίος των Βάζα, ό Γουσταύος 'Αδόλφος, για την κατάλευκη επίδερμίδα του, το ψηλό του ανάστημα και την ξανθή του γενειάδα.

Αλλά όσο άσπρος ήταν ό πατέρας της, τόσο μελαψή ήταν η Χριστίνα.

Ήταν κοντή, μελαχρινή, με μαύλη τριχωτή επίδερμίδα, με μεγάλη και κυρτή μύτη, με φωνή βροντώδη και σκληρή.

Όταν ανέβηκε στο θρόνο, ήταν έξη χρονών. Στην άρχή έπεσε με τό μούτρα στις σπουδές, κι' έδειξε πρωτοφανή άγαπη για τη μάθησι. Έπειτα όμως τό άφησε όλα κι' άρχισε τή γλέντια.

Οι άσכולίες μου, έλεγε συχνά, είναι να τρώγω, να κοιμάμαι καλά, να μελετώ λίγο, να γελώ και να βλέπω γαλλικές, ιταλικές και ισπανικές κωμωδίες στο θέατρο.

Οι κρατικές άσכולίες δεν την ένδιέφεραν διόλου. Άφου έκανε διάφορες τρέλλες, ένα πρωί μπήκε θριαμβευτικά στη Ρώμη έφιππος, φορώντας μία στολή άνδρική, μαύρη μανδύα κι' ένα τεράστιο καπέλλο με χρυσά κορδόνια.

Από τότε άρχισαν οι έξωφρενικότητες της. Μάλωνε με όλους, προστάτευε τα κακοποιά στοιχεία, πήρε στην ύπηρεσία της ένα ίμπρεσάριο, τον Ντ' Άλμπέρτ, ίδρυτή του όμωνυμου θεάτρου κι' έναν άγριότη, τον 'Οράτιο των Βουρβώνων. Έπειτα έβαλε να άδοφονήσουν τον πρώην λατρευτό της Μανταλέσκι και διάλεξε για καθηγητή της τον νεώτερο κι' ώραιότερο καρδινάλιο Δέκιο 'Ατζολίνι!

Δεν είναι λοιπόν παράξενο έκείνο που γενικά πιστεύεται, ότι δηλαδή η βασιλίσσα αυτή μόλις άκουσε για τό περίφημο αυγό, του απέδωσε, ποιος ξέρει, ποιές μαγικές δυνάμεις, τό ζήτησε να τό δει και τό έφαγε κρυφά, όπως λένε, κατ' άσκουόνας μ' αυτό μία ό μελέττα...

Η Χριστίνα όμως, και άμα έφαγε τό περίφημο έκείνο αυγό, δε φρονίμισε, δεν έβαλε μυαλό.

Ένα βράδυ, τέλος, ένας τολμηρός άδβας, έθελσε να μεταχειριστή βια σε μία ώραια φίλη της βασιλίσσας, την καλλιτέχνηδα Άγγελική — Μαγδαλίνη Βολία, μέσα στο ίδιο σπίτι της βασιλίσσας. Η Χριστίνα όταν τόμαθε αυτό έγινε έξω φρενών. Διάταξε να συλληφθή ό άδβας και να άδηνυλθθή μπροστά της, γιατί είχε όρκιστή να τον τιμωρήσει μ' έναν τρόπο τρομακτικό που ν' άφησε εποχή στον κόσμο, και να πάρη έτσι έκδίκισι για την προσβολή.

Ο άτυχός άδβας κατάλαβε ότι ήταν χαμένος πια. Τρέμοντας και κλαιόντας πήγε κι' έπεσε στα πόδια του Ποντίφηκος και τον παρακαλούσε να τον σώσει.

Ο Πάπας πραγματικά επένεθε και τον έσωσε. Η βασιλίσσα όμως όταν κατάλαβε ότι έφυγε τό θύμα της, έπαθε δυνατή νευρική κρίσι και σωριάστηκε κάτω νεκρή!

Όταν, λοιπόν, την ξάπλωσαν όταν κατάλαβε ότι έφυγε τό θύμα της, έπαθε δυνατή νευρική κρίσι και σωριάστηκε κάτω νεκρή!

Πρωτότυπο Πάσχα

Ο κ. Πελοπίδας Παπαγόπουλος, «εισαγωγικός και εξαγωγικός», άνθρωπος όχι και πολύ εγγράμματος, αλλά «σώφρων και νουνεχής», υπήρξε μέχρι του πενήκτου πέμπτου έτους της ηλικίας του που διανύει τώρα, θύμα της οικογενείας. Σήμερα, κόρες της παντρείας, γυιοί, μαντραχαλείοι και άκομή κι' η ύπηρεσία, τον έκαναν παππού, δει θελανε.

Αλλά έκείνο για τό όποιο παρπονιότανε ήτανε που δεν μπορούσε να γιορτάσει Πάσχα επί χρόνια! Άκουγε την οικογένεια και την πάσαν άσχημα. Φέτο, μόλις ζήγυσαν οι μέρες, τους κάλεσε σε οικογενειακό συμβούλιο.

Την κ. Μαριάνθη — σωστή γελοιογράφισ, για να μη σας τή πολυλογά — την Καίτη, τη μεγάλη κόρη που πανηγύριζε γιατί άρχισαν να την άναφέρουν οι κοσμικοί γράφες, τη Τζέννη, τη μικρή κόρη με την ούρα τό άλόγου πίσω στο κεφάλι σύμφωνα με τη γλεϊά μόδα, τον Πέτρο τον επί έξαστια ταρτοστει φοιτητή που τον φωνάζανε «γιατρός» και τό Γιάννακη που είχε «καλέντο», κι' έγραφε σάβλα ταγκά και γυρίζε με κατ' άβίατους «κονφεραντιέδες» και βαριεττέδες που δεν παριστάνανε ποτέ και πουθενά.

Άκούστε, είπε ό κ. Πελοπίδας, με ύψος γενικού μανδρινού ύποπυργίου. Στα τρία τελευταία Πάσχα της ζωής μου έπαλήθευε ό «Θεσσαυρός».

— Άλλαξη; ρώτησε άγρια και στο γνωστό τόνο έπιβολής η κ. Μαριάνθη.

— Άλλαξη σκαμμός, μαντά! Ό θά μ' άφήσης να πώ τό θέλω. Κι' ό, τι θέλω, θά γίνη!

— Μπά;

— Μάλιστα! Έγώ είμαι τ' άφεντικό εδω μέσα! Έγώ τή βγάζω τά λεπτά!

— Είσαι πρότυχος!

— Με την εύγένεια δε γίνεται τίποτα στη ζωή!

Σύθυμη Ιστοριογλα

Τό ύψος ήταν περίεργο για τό μευλίχιό και ύποτακτικό οικογενειαρχή. Πάντως δημιούργησε κάποια έντύπωσι σ' όλους έκτός της κ. Μαριάνθης που σε γλυκυτέρο τόνο ρώτησε:

— Για πές μας, λοιπόν, έξοχάτατε, που έπαλήθευε ό «Θεσσαυρός»;

— Επαλήθευε, είπα. Στα τρία τελευταία Πάσχα της ζωής μου. Στο πρώτο με πήγατε έκδρομη που άνάθεμα την ώρα. Μου βγήκε η Παναγία άναπόδα και κολάστικα, θε μου συχώρεσέ με. Βλαστήμα για όλη μου τη ζωή. Στο δεύτερο, είχαμε άποκτησει τό σπίτι μας στην έξοχη και πλάκωσε δλο σου τό συγγενολό! και μούφτασε τον δέλεαλο σχεδόν άπρητο και μούπτε τό κρασί κι' άναγκάστηκε να κλέψω έν' αυγό να τό βάλω στην τοπέτη και να πάω να τό καταβροχθίσω κρυφά στην κουζίνα! Αυτό τό αυγό έφαγα κι' ένα πορτοκάλι γιατί ετάσσε κι' οι φίλοι κι' οι φίλες των παιδιών — «μπού-φρέν» — πώς διάλολο τά λέτε — και κάναμε «πάρτυ» και χορεύαμε εμάμπος — τότες δεν είχε βρή τό λυσασμένο τό «ροκεντρόλο» — και μού φάγανε και τά γλυκά και μούπτιανε και τά λικέρ.

— Λοιπόν;

— Μη θυμώνεις, Μαριάνθη. Ψυχραιμία, μαντά! Εφέτος λοιπόν, θά κάνω Πάσχα του κεφισού μου.

— Που δηλαδή;

— Δεν ξέρω. Πέτσι, πήγαμ' έμεις στα σπίτια των άλλων και δε βρήκαμε κανέναν! Κοροϊδα ήσανε να την πάθουνε! Έτσι άφου γυρίσαμε καμμία σαρανταρία σπία, καταλήξαμε σε μία παλιοταβέρνα στο Χολαργό. Λοιπόν, τί με ρωτάς πού;

— Στην έξοχη! Κλείσε δωμάτια σε ξενοδοχείο.

— Δε σφάξαμε. Θόρυβος, φασαρία, συνωστισμός, ατακότητα, δυστυχήματα, μεθυμένοι, καυγάδες, ριζίσματα στις κόρες μου, δεν έχω διάθεσι για τέτοια.

— Έ, και πού θά πάς;

— Όπου θέλω εγώ!

— Πάμε στο σπίτι μας στην Άγια Παρασκευή.

— Αδύνατον. Θά πλάκωσι τό συγγενολό! Η θεία σου ή Πηνελόπη, ό Κυριάκος, ό Χρήστος, ό

— Βρε παιδιά, σάς λέω πως παντρευτήκαμε. Δεν θά μοιράση φέτος «φιλιά της άγάπης»!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

ΠΙΤΤΥΡΙΑ-ΦΑΛΑΚΡΑ
SILVIKRINE
ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ
ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
SILVIKRINE
ΣΩΤΗΡΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

ΡΥΤΙΔΕΣ-ΠΑΛΑΔΕΣ-ΑΚΜΕΣ-ΕΛΑΝΕΣ
ΤΑΧΥΤΑΤΗ - ΥΠΕΡΟΥΝΗ - ΑΝΩΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ΕΣΤΗΤΙΚΗ ΜΟΔΕΡΝΗ
ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΠΑΛΑΤΙΚΗ ΚΕΙΡΟΥΡΓΕΙΑ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 6 ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 612-010

Παράσκευας, οι γυναίκες τους, τα κουτσουβελά τους.

— "Ε... να κάτσουμε τότε δώ, στο σπίτι μας στην Αθήνα.
— "Α, μπά! Θα σάς παραλάβω εγώ το Μεγάλο Σάββατο το βράδυ και θ' ανχωρήσουμε!
— Για που Πελοπίδα;
— Για όπου θέλω εγώ!

★
Μόλις έφυγε για το μαγαζί, συνεδρίασε η υπόλοιπη οικογένεια με πρόεδρο τη Μαριάνθη, αλλά συμπέρασμα δεν έβγαλε. Φαίνεται πως ο «εγώ» δε χωράει τούτη τη φορά!... «Έφυγαν όλοι κι έμεινε η Μαριάνθη μόνη της, σκεπτική και πεισματωμένη απ' το κακό της!» «Έβλεπε... να χάνει την Αυτοκρατορία!...

★
«Όπως το είπε, τόκανε ο κ. Πελοπίδας».

Το Σάββατο στις έφτά η ώρα, — τους είχε προειδοποιήσει τους φόρτωσε σε δυο ταξιά και τους πήγε μπροστά σ' ένα μεγάλο ξενοδοχείο της Αθήνας.

— «Ετοιμα τα δωμάτια;
— Μαάλιστα κ. Πελοπίδα, είπε με το γνωστό «συλλέ» τεμνά του ο θυρωρός.

— «Εδώ θα κάνουμε Πάσχα; Ρώτησε η Καίτη.
— «Εδώ, μάλιστα! Πού να μη μπορεί να μας ανακαλύψει κανείς! Γιατί; Δε σ' άρσει;

— «Ραία, πολυτελή τα δωμάτια, και πασαλιές ακόμα είχαν βάλει στα βάζα. Σοπλωθήκαμε ο Πελοπίδας πανευτυχής κι' άναψ' ένα τσιγάρο.

— «Εγώ θα πάω ένα ούζο μ' ελά, είπε, γιατί έχουμε πολλές ώρες ως την Ανάστασι. Έσεις τι θέλεις;

Παράγγειλαν. Η κ. Μαριάνθη φαινόταν πια να είχε προσγειωθεί. Πήρε και κίνη το ούζακι της.

— Αυτό θα τη Πάσχα και οικογενειακή εὐτυχία, δήλωσε μακάριος ο Πελοπίδας.
— «Ε, όπως θέλεις, Πελοπίδα μου.

Τι νόλεγε πιά;
— Το βράδυ έχει τοιμάσει ωραία μαγειρίτσα, αρνάνι, μαρούλοσαλάτα, τυριά, φροντά και όλα τα πατροπαράδοτα.

Στις 12 παρά τέταρτο πήγανε στην Ανάστασι, στη Μητρόπολη, και στις 12 και δέκα γύρισαν με τις λαμπάδες στο ξενοδοχείο. Η Μαριάνθη πρότεινε να πεταχτούν από το σπίτι να κάνουν στην πόρτα το σπιτό.

— Ο Θεός να με συγχωρέσει, είπε ο Πελοπίδας. Το σταυρό μου τ'όταν έκανα. Φοβάμαι μήπως φτάσουνε τα συγγενολόγια.

Μπήκανε στην τραπεζαρία.

Σας περιμένει μία παρέα, είπε ο «μαίτρο».

— Ήταν η θεία ή Πηνελόπη, ο Κυριάκος, ο Χρήστος, ο Παράσκευας, οι γυναίκες τους και τα κουτσουβελά τους! Τους Ύψιραν περιχαρείς και τους φώναξαν:

— Χριστός Ανέστη!

— Ο Πελοπίδας έκανε μια αμήνη κίνηση, ν' άρπάξει ποτήρι απ' το τραπέζι και το φέρη στο κεφάλι της θείας Πηνελόπης. Μόλις συγκρατήθηκε. Άλλα ρώτησε:

— Πώς μας βρήκατε;
— Πέρασα απ' το σπίτι και μας είπ' ένας σωφέρ απ' την «πιάτσα» ότι σάς έφερ' εδώ.

— Άλλα δεν ήταν έτσι. Είχε ειδοποιήσει η Μαριάνθη τη θεία Πηνελόπη και είχε βάλει δικό της σωφέρ να παρακολουθήσει πού θα πάνε και να φέρει να τους φέρη!

★
— «Ε, να φάμε και να πάμε για ύπνο! είπε ο Πελοπίδας.

— Άπομε είναι Πάσχα, δε χωρίζουμε, είπε ο Χρήστος. Κάθε χρόνο το περνάμε μαζί.

— Μα... δε βάζει δωμάτια!

— Συγγενείς είμαστε, βρε άδερφέ, θα οικονομηθούμε. Θα βάλει δυο-τρία ντιβάνια, τα ξέρω εγώ αυτά στα ξενοδοχεία. Στάσου να δώ το διευθυντή.

— Όπου να τον κρατήσει ο Πελοπίδας βγήκε στο διάδρομο και σε λίγο γύρισε θριαμβευτής:

— Τα κανισά! Βάλε μαγειρίτσα!

Παντόν, μία στιγμή, είπε ο Πελοπίδας.

Βγήκ' έξω, πήγε κι' έφαγε σ' ένα εστιατόριο κι' ύστερα έτρεξε στο σπίτι που και κοιμήθηκε.

Του χρόνου να δούμε τι θα κάνει...

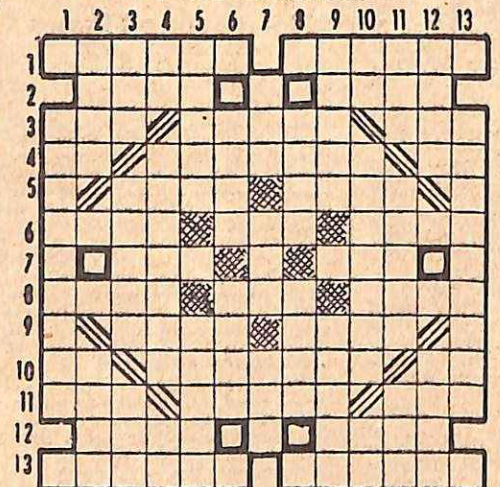
ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Σταυρόλεξο με παροιμίες

Έφτά από τις λέξεις που συμπληρώνουν το σταυρόλεξό μας αυτό σχηματίζουν μία γνωστή ελληνική παροιμία. Σας δίνουμε πιο κάτω τις εισηγήσεις των υπολοίπων λέξεων και τη σειρά που έχουν μέσα στην παροιμία οι λέξεις που την αποτελούν.

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Η τελευταία λέξη της παροιμίας. — Η δεύτερη λέξη της παροιμίας.

- 2) Εὐθύ. — Λέγεται και τριχόπτωσις.
- 3) Άγαστῶ (ξεν.). — Η τέταρτη λέξη της παροιμίας. — Το ίδιο μεγέθος.
- 4) Κτητική αντωνυμία (πληθ.). — Χρησιμοποιείται για το επίχρισμα τοίχων. — Υποθετικόν.
- 5) Διαδέχεται την πανσέληνο. — Υποθετικόν. θεν: ήθοποιός του Χόλλυγουντ.
- 6) Έχει μεγάλη ποικιλία ποτών. — ... Παντοδάν: στάρ του Ιταλικού κινηματογράφου. — Έ. πιτρέπει την σκέψιν.
- 7) Άνδρας (άγγλ.). — Χρονικό διάστημα.
- 8) Χώρος κατάλληλος για την φοροεκφόρτωσι πλοίων. — Η τρίτη λέξη της παροιμίας. — Διόδωρ.
- 9) Διευκολύνει τις μεταφορές. — Την γεννά ή μονοτονία.
- 10) Ζή και κινείται. — Άνθρωπος. — Νότα.
- 11) Τίλος ευγενείας. — Ουμία. — Παιδικός περίπατος.
- 12) Πληγή νερού. — Μουσικός όρος.
- 13) Η έκρηξη λέξης της παροιμίας. — Μεγάλος γαλλικός εκδοτικός οίκος.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 1) Δεν έχει καμιά σχεδόν αξία.
- 2) Την αναζητούν οι ποιητές. — Γιαγιά.
- 3) Η πέμπτη λέξη της παροιμίας. — Άπώλεια. — Σ' αυτόν δρύνονται οι τοιχογραφίες του Παναθηναίου Αθηνών.
- 4) Σύνφωνον. — Η πρωτεύουσα της Βενεζουέλας. — Προσωπική αντωνυμία (α' προσ.).
- 5) Μέρος. — Λιμάνι της Β. Γαλλίας.
- 6) Έπαινον Αμερικανού θεατρικού συγγραφέως. — Διπλασιαζόμενο γίνεται μουσικός ρυθμός.
- 7) Μία των πέντε λιμνών της Β. Αμερικής. — Μεγάλα ποιήματα. — Ο. δηγ.
- 8) Αφιέρωμα. — Αρχικά οργανισμοί.
- 9) Όπτασία. — Κατοικίδιο πτηνό.
- 10) Όμοια φωνήεντα. — Απάντησις που είναι συνήθως δυσάρεστη. — Γαλλικό χρυσάφι.
- 11) Μας είναι καθημερινός απαραίτητο. — Πλάσιον. — Το συνήθιστον οι Γάλλοι στο τηλέφωνο.
- 12) Βουγ. της Θεσσαλίας. — Η πρώτη λέξη της παροιμίας.
- 13) Εξασφάλισε το «Όσκαρ» στην Ίνγκριντ Μπέργκμαν.

Δ.

Ποιά από τις τρεις

Από τις τρεις απαντήσεις που συνοδεύουν καθεμία από τις κατωτέρω ερωτήσεις, η μία είναι σωστή. Προσπαθήστε να τη βρείτε διαγράφοντας τις δυο άλλες.

- 1) Ποιά είναι ο μεγαλύτερος απ' όλους τους τετράχειρες; — Ο γορίλλας — Ο χιμπατζής — Ο Ούραγ — Ο Κουτάγκος.
- 2) Ποιά θάλασσα έχει έπονομασθή «Η Μεσόγειος της Αμερικής»;

- Η Καραϊβική — Ο κόλπος του Μεξικού — Ο κόλπος του Ουδσαν.
- 3) Ποιά κανάλια διασχίζουν τη Βενετία; — 110 — 160 — 712.
- 4) Σε ποιά χώρα πρωτοεμφανίστηκε το παιχνίδι του γκόλφ; — Στην Αγγλία — Στην Ολλανδία — Στη Δανία.
- 5) Ποιά νησί οι Ρωμαίοι αποκαλούσαν: «Νησί της σιωπής»; — Τη Σικελία — Τη Σαρδηνία — Την Κορσική.
- 6) Πότε πρωτοεμφανίστηκε η ταμπακέρα; — Την εποχή των Σταυροφοριών — Στη Ναπολεόντειο εποχή. — Στις αρχές του 18ου αιώνα.
- 7) Από πού μας ήρθαν οι ντομάτες; — Από την Κίνα. — Από την Καλιφόρνια — Από το Περού.
- 8) Με ποιά όνομα είναι περισσότερο γνωστά τα νησιά Σάντουιτς; — Νησιά της Κοινωνίας — Χαβάη — Τόνγκα.
- 9) Ποιάς νίκης στο «Μαραθώνιο» των Ολυμπιακών αγώνων το 1948; — Ο Σού — Ο Καμπέρα — Ο Ζάποτεκ.
- 10) Τι χρώμα είχαν τα καπέλλα του Ναπολέοντος; — Πράσινο σκούρο — Γκρι σκούρο — Μαύρο.
- 11) Ποιά είναι η πρωτεύουσα της «Χρυσής Ακτής»; — Κάπ Κόστ — Άκρα — Σέκόντι.
- 12) Ποιάς αποτελέσεως την «Τουραντό», που ο Πουτλιν περπατώντας έφθασε ήμισυ; — Ο Τσκανίνι — Ο Άλφον — Ο Πιτζέτι.

Τονόγριφος

Ποταμός τόσο μεγάλος στην Ελλάδα δεν είν' άλλος. Μά τον τόνο του κινά κι' έχω επίθετο κοινό.

Αίνιγμα

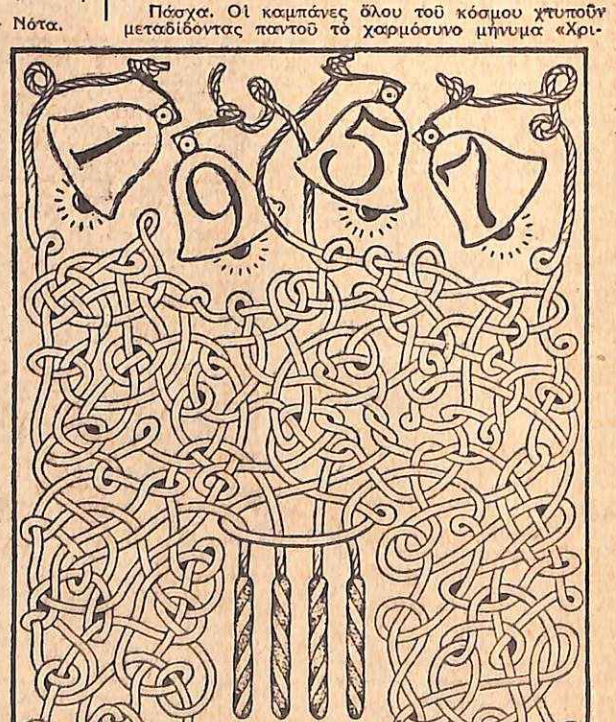
Ψάρι, τί νόστιμο, τό άρσενικό μου. Μέρος του σώματος, τό θηλυκό μου. Κι' ίδιο συνώνυμο, τό ουδέτερό μου.

Άνασυλλαβισμός

Το λαϊκό του λίγο αλλάζει, λίγο τ' άλλα ανακατείνει κι' από σχήμα που ήταν πρώτα, κάτι πρόσφορο φαντάζει, πού το κάθε ζώο γυρεύει, απ' το πρόβατο ως την κόττα.

Το Πάσχα του 1957

Πάσχα. Οι καμπάνες όλου του κόσμου χτυπούν μεταδίδοντας παντού το χαρμόσυνο μήνυμα «Χριστός Ανέστη».

στος «Ανέστη». Ο κωδωνοκρούτης που ανέλαβε τις τέσσερες καμπάνες της εικόνας μας θέλει να τις χτυπήσει με τη σειρά σχηματίζοντας και το χρόνο 1957. Μπορείτε να τον βοηθήσετε να βρη ποιά σκονιά θα τραβήξει για να ακουστούν με τη σειρά οι καμπάνες 1, 9, 5 και 7.

Οι λύσεις στη σελ. 130

Ο Ήσους Χριστός είχε πη στους μαθητές του: «Πολλοί ελεύονται επί το όνοματι μου λέγοντες εγώ είμι ο Μεσσίας και πλανήσωσιν υμιάς. Έγερθήσονται γάρ ψευδοχριστοί και ψευδοπροφήται...»

Οι Έβραίοι, ως γνωστόν, περιέμεναν και περιμένουν το Μεσσία που θα γίνη ο σωτήρας του γένους τους. Έτσι, μετά το Χριστό, που οι συμπατριώτες του δεν παραδέχθηκαν ως τον άπεσταλμένο του Θεού, παρουσιάστηκαν πολλοί, που άνακηρύσσανε τον εαυτό τους ως... Μεσσία.

Ανάμεσα σ' αυτούς αναφέρουμε το Βαροκχάι που εμφανίστηκε το 130 μ.Χ., το Βαροκχίδα απ' την Κρήτη το 431, τον Αϊθίοπα Άουάμ το 522, τον Ίσμαήλ Σοφί το 1197. Μα και διάφοροι άλλοι ψευδοπροφθές παρουσιάστηκαν στη Γαλλία, στην Περσία, στην Ίσπανία, στις Ίνδιες και σ' άλλες χώρες.

Ο κυριότερος όμως Μεσσίας θα έκανε την εμφάνισή του — όπως πίστευαν οι Έβραίοι — κατά τα μέσα του 17ου αιώνα στην Κέρκυρα.

Εδώ λοιπόν και δυόμισι αιώνες κατοικούσε στη Βενετία ένας Έβραίος έμπορος, αρκετά εύπορος, που τον έλεγαν Άσρών. Στην αρχή το εμπόριό του πήγαινε καλά, μα άσφότερα έπεσε έξω και χρεωκόπησε.

Για να τα βγάλη πέρα, ώστόσο, άναγκάζονταν να καταφεύγει σ' πανουργίες και να ξεγελά τους συμπατριώτες του. Με τον τρόπο αυτό εξαπάτησε μερικούς εμπόρους της Βενετίας. Τους πήρε εμπροσέματτα με το σκοπό να τα πουλήσει, να κερδίσει χρήματα και να τους ξεφολησει. Έπειδή όμως δε μπόρεσε να φανή συνεπής στις υποχρεώσεις του, άποφάσισε να φύγει και να πάη στην Κέρκυρα.

Στο νησί αυτό βόηκε άρκετους συμπατριώτες του, γιατί ήταν έγκρατοιημένες τότε εκεί πεντακόσιες περίπου οικογένειες. Κι' ο παμπόνηρος Άσρών, δεν άσχησε να τους επίβληθ.

Ο Έβραίος αυτός είχε μία πολύ άμορφη και πολύ έξυπνη κόρη. Μα πας' όλα τα χαρίσματά της, η Έβραίοπούλα έπασχε από νευρασθένεια βαρείας μορφής.

Η ψυχική άρρώστεια της προερχόταν από την ευσθησία της και τη συμπαθία, που ένοιώθε για τους άμορφους της. Βλέποντάς τους να υποφέρουν, και να διώχνονται από παντού, θέλησε να τους σώσει. Και πίστεψε πως εκείνη προσοριζόταν να φέρη στον κόσμο τον άναμενόμενο Μεσσία.

Η ώραία Έβραίοπούλα βρισκόταν διαρκώς σε κατάσταση ψευδαισθήσεως και την έπιαναν συχνά δυνατοί σπασμοί. Το στόμα της γεμίζει άφροσύ, τα μάτια της πετούσαν σπίθες το πρόσωπό της άλλαζε χρώμα, η έκφρασή της γινόταν άλλοκοτη...

Ακόμη η άμορφη κόρη του Έβραίου, που έπασχε φαίνεται από θρησκευτικό παραληρημα, ήξερε απ' έξω την Παλαιά Διαθήκη και μιλούσε σαν προφήτισσα. Οι όμιλίες της ήταν πάντα σχετικές με το Μεσσία, που θα έρχόταν γρήγορα και θα γλύτωνε τους Έβραίους από τα βάσανά τους.

Έτσι, το 1666, ο πατέρας της άκορως νέας, άποφάσισε να έκμεταλλευτή την κατάσταση της. Άρχισε λοιπόν να διαδίδη ότι θα τελείωναν οι συμφορές των συμπατριωτών του από ένα έξαιρετικό γεγονός, που θα συνέβαινε εκείνη τη χρονιά. Προσέθετε δε έπεξηγματικά ότι σε λίγο θα γεννιόταν ο Μεσσίας, κι' ότι για το σκοπό αυτό ο Θεός είχε διαλέξει την κόρη του...

Τα παράξενα λόγια του Έβραίου διαδόθηκαν γρήγορα στην έβραϊκή συνοικία. Εκεί τούτπως με τους άλλους Έβραίους στο σπίτι του Άσρών, και παρακολούθησε τα πάντα. Οι συγκεντρωμένοι όμως Έβραίοι, πας' όλα του τα μεταμόρφωσι, τον γνώρισαν και άσφατάσθηκαν απ' το θυμό τους.

Έπειδή όμως φοβόντουσαν την κοινωνία του θεί και τη μεγάλη του έπνορη στην πόλη, δε θέλησαν να τον κοκοποιήσουν. Περριόριστηκαν μόνο να τον άρπάξουν και να τον βγάλουν έξω με τη βία.

Ο νέος αυτός, σε λίγο, διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια στους χριστιανούς όλα όσα γινόντουσαν στο σπίτι του Άσρών. Άλλοι τότε άρχισαν να γελούν κι' άλλοι πρότειναν να... τιμωρήσουν τους Έβραίους.

Οι πιο φρόνιμοι όμως έκοράσανε τη γνώμη ότι έπρεπε να μην επέμβουν σε έστη υπόθεσι και ν' άσφηναν τους Έβραίους άνεόχλητους, μέχρις ότου άναγκάζονταν οι ίδιοι πιας ξεγελάστηκαν.

Κι' έτσι έγινε. Οι Έβραίοι δεν άσφηναν να καταλάβουν την κομωδία που παίζονταν σε βάρος τους. Όλη τους η λατρεία κι' η άσφασις τους στην κόρη του Άσρών μεταβλήθηκε τότε με μιάς σε φοβερό μίσος εναντίον της.

Ύστερ' από τη δυσάρεστη αυτή ποπή της υποθέσεως, ο Άσρών για ν' άποφύγη την άναγκήσι των άμορφησκών του, άναγκάστηκε να πορή την κόρη του, την πασαί λίγα... ύστερ' από το Μεσσία και να φύγη μακριά από την Κέρκυρα.

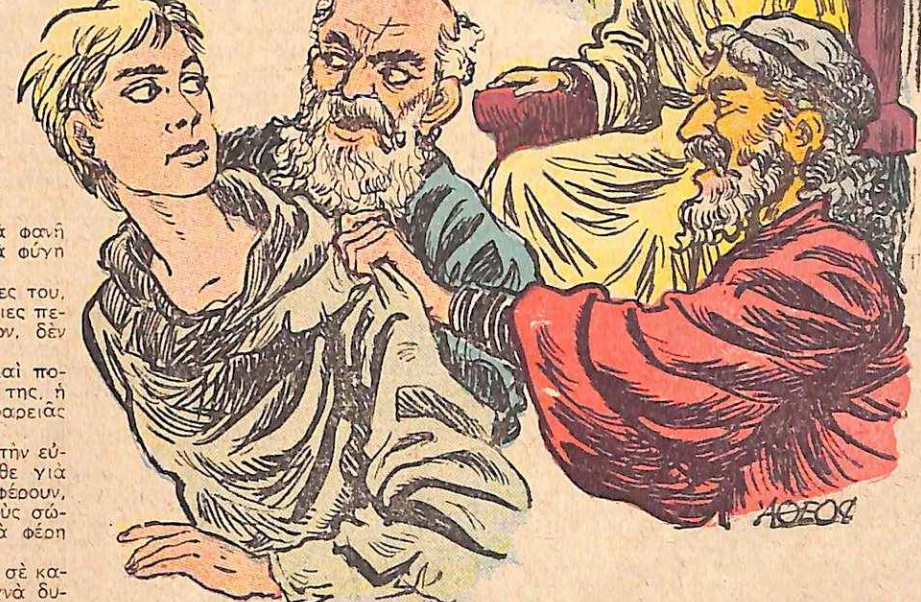
Από μία περιέργη σύμπτωση, τον ίδιο χρόνο, που συνέβαιναν τα πάσα πάνω, δηλαδή το 1666, έκανε την εμφάνισή του — άχι στην Κέρκυρα — κι' ένας άλλος Έβραίος Μεσσίας, ο Ζεβί, που έλεγε πως ήταν ο υιός του Θεού και ο σωτήρας του κόσμου. Έπειδή όμως κινδύνευε να χόση τη ζωή του, για να σωθή, άναγκάστηκε ν' αλλοεπιστήθη και να γνη... Μουσουλμάνος!

Η σειρά των ψευδομεσσιών κλείνει α' έναν άλλο Έβραίο, το Μαρδοχάι, που έπαινώστηκε στη Γερμανία το 1678, διακηρύσσοντας πως ήτο... ο άναμενόμενος υιός του Θεού. Άλλ' είναι κι' αυτός το ίδιο άδοξο τέλος με τους άλλους... συνάδελφους του.

Στο μεταξύ, το σπίτι του Άσρών είχε μεταβληθή σε τόπο προσκυνηματος. Όλοι οι Έβραίοι της Κέρκυρας, που περιούσαν από κεί, έδειχναν τη λατρεία τους με λόγια ή με δώρα.

Το γεγονός αυτό μαζεύτηκε σ' όλη την πόλ: και, βέβαια, κι-

Άρπαξαν τον Κερκυραίο χριστιανό και τον έβγαλαν έξω με τη βία...

Η «μητέρα» του ΜΕΣΣΙΑ

Πώς έκανε την εμφάνισή της το 1666 στην Κέρκυρα

βραϊκή συνοικία. Εκεί τούτπως με τους άλλους Έβραίους στο σπίτι του Άσρών, και παρακολούθησε τα πάντα. Οι συγκεντρωμένοι όμως Έβραίοι, πας' όλα του τα μεταμόρφωσι, τον γνώρισαν και άσφατάσθηκαν απ' το θυμό τους.

Έπειδή όμως φοβόντουσαν την κοινωνία του θεί και τη μεγάλη του έπνορη στην πόλη, δε θέλησαν να τον κοκοποιήσουν. Περριόριστηκαν μόνο να τον άρπάξουν και να τον βγάλουν έξω με τη βία.

Ο νέος αυτός, σε λίγο, διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια στους χριστιανούς όλα όσα γινόντουσαν στο σπίτι του Άσρών. Άλλοι τότε άρχισαν να γελούν κι' άλλοι πρότειναν να... τιμωρήσουν τους Έβραίους.

Οι πιο φρόνιμοι όμως έκοράσανε τη γνώμη ότι έπρεπε να μην επέμβουν σε έστη υπόθεσι και ν' άσφηναν τους Έβραίους άνεόχλητους, μέχρις ότου άναγκάζονταν οι ίδιοι πιας ξεγελάστηκαν.

Κι' έτσι έγινε. Οι Έβραίοι δεν άσφηναν να καταλάβουν την κομωδία που παίζονταν σε βάρος τους. Όλη τους η λατρεία κι' η άσφασις τους στην κόρη του Άσρών μεταβλήθηκε τότε με μιάς σε φοβερό μίσος εναντίον της.

Ύστερ' από τη δυσάρεστη αυτή ποπή της υποθέσεως, ο Άσρών για ν' άποφύγη την άναγκήσι των άμορφησκών του, άναγκάστηκε να πορή την κόρη του, την πασαί λίγα... ύστερ' από το Μεσσία και να φύγη μακριά από την Κέρκυρα.

Από μία περιέργη σύμπτωση, τον ίδιο χρόνο, που συνέβαιναν τα πάσα πάνω, δηλαδή το 1666, έκανε την εμφάνισή του — άχι στην Κέρκυρα — κι' ένας άλλος Έβραίος Μεσσίας, ο Ζεβί, που έλεγε πως ήταν ο υιός του Θεού και ο σωτήρας του κόσμου. Έπειδή όμως κινδύνευε να χόση τη ζωή του, για να σωθή, άναγκάστηκε ν' αλλοεπιστήθη και να γνη... Μουσουλμάνος!

Η σειρά των ψευδομεσσιών κλείνει α' έναν άλλο Έβραίο, το Μαρδοχάι, που έπαινώστηκε στη Γερμανία το 1678, διακηρύσσοντας πως ήτο... ο άναμενόμενος υιός του Θεού. Άλλ' είναι κι' αυτός το ίδιο άδοξο τέλος με τους άλλους... συνάδελφους του.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Το ξένο δίκνο

Μέσα σ' όλους τους μελαδές, που είχε ο Ναστραδίν, ήρθε κι' ο μεγάλος ταμπλάς απ' τόν πασά, που μ' ένα φερμάνι τόν έπαισε από τη θέσι του.

— Μπρέ, παραμένονες του κορμπανιού (Πάσχα) κι' ο πασάς δέ βρήκε άλλη δουλειά, παρά να κόβη το ψωμί του κοσμάκη... εί-πε από μέσα του πικραμένος και παράδωσε στον αντίκαταστάτη του.

— Ένοια σου, Ναστραδίν, άρχισαν να τον παρηγορούν τότε οι συχωριανοί του, έσύ έξυπνος είσαι, μορφωμένος άνθρωπος είσαι και δεν έχεις ανάγκη από το μισθό του πα-σά για να τα βγάλεις πέρα...

Μά ο Ναστραδίν, ό-σο κι' αν φρόντισε δεξιά κι' αριστερά, πουθενά δεν μπόρεσε να βρή άλλη δουλειά. —Θα μέλνω άνε-ργος και ησθικός τώ-ρα στα γεράματα... έλεγε και ξανάλεγε στενωχωρημένος στους φίλους του. Κι' αυτό που με πειράζει πε-ρισσότερο είναι ότι σε λίγο θάρη και το «κουρμπάνι» κι' εγώ δέ θα έχω παράδες ού-τε για τη κήδεια μου.

Και στην απελπισία του άπάνω αποφάσισε να γράψη μιιά άναφορά στον σείχουλ 'Ισλάμη για να η διαβείσση στον πασά.

«Το δίκνο μου ζητώ απ' την άφεντιά του, έλεγε ο Ναστραδίν. Νά μου ξαναδώση τη θέσι μου, κι' αν δεν γίνεται αυτό, τότε άς μου την ξαναπαρή μιλις περσής το κουρμπάνι».

Μά καμιά άπόκρισι δεν ήρθε, ούτε απ' τόν πασά, ούτε απ' τόν σείχουλ 'Ισλάμη.

—Αυτοί σκέπτονται τώρα ποιόν άλλον θα κάμουνε μέρες ποδών κι' εγώ καθόμαι και πούς ζητώ να μου δώσουνε το δίκνο μου...

—Αλλά παρ' όλ' αυτά έγραφε και ξανά-γραφε άναφορές. Τού κάκου όμως! Πήγαν όλες στο βρόντο και κανείς δεν καταδέ-χτηκε, ούτε μιιά άπάντησι να δώση στον φουκαρά ο Ναστραδίν.

Είδε, λοιπόν κι' άπέδιδε ο Χότζας κι' ά-ποφάσισε να πάρη σάβρα φίλους και γνα-στούς υήπως του βρούνε καμιά δουλειά.

Μά εκεί που όλοι άς χτές τόν παρηγο-ρούσανε, κανείς δέ βρέθηκε τώρα να τού άνοιξη την πόρτα.

—Μπρέ, δέ θέλω σπουδαία πράγματα, έλεγε ο Ναστραδίν. Τό φαί μου και δυό-τρία γρόσια στη χάσι και στη θέσι. Κι' όσο για δουλειά από έπιστάτη μέχρι γαι-δουρολάτη γίνονται...

Τίποτα όμως. Γιατί κανείς δεν έννοωσε να προσάξω το γέρο Ναστραδίν στη δου-λειά του.

—Για να τόν διώξη ο πασάς πάει να πη πώς ήσαν χαραιοφάγες και ρέμπελες. Δεν πέφτει έξω η άφεντιά του σε κάτι τέτοια! Έλεγε μεταξύ τους οι άγάδες του χωριού.

—Ένα βράδυ, λοιπόν, που καθόταν στον καφενέ ο Χότζας απογοητευμένος, χωρίς ναργιλέ και χωρίς καφέ και με τη σκέψι πως μεθαύριο ζημερώνει το κουρμπάνι, τόν πλησιάζει κάποιος και τού λέει:

—Χότζα έφέντημ, γιατί κάθεσαι και χολοσκάς;

—Έμ, τι θές να κάνω, τζάνουμ; Τούμ-πες στον άέρα απ' τη χάρα μου που είμαι άνεργος; άποκρίθηκε ο Ναστραδίν.

—Ξέρεις τί σκέφτηκα; τού είπε πάλι ο άλλος. Νά άνοιξης κα'ένα γραφειάκι και να γράφης τις άναφορές του κοσμάκη στο πασά, στο σείχουλ 'Ισλάμη, στο καδή και τους άλλους τρανούς... Έτσι θα βγάλης το ψωμάκι σου σίγουρα.

Μά ο Χότζας, παρ' όλα τα χάλια του, μίλις άκούσε αυτά τα λόγια, δεν κρατή-θηκε κι' έμπεξε τά γέλια:

—Μπρέ άσφούρμαλε, τί είναι αυτά που κάθεσαι και μου ταμπανίζεις; έ

—Για το καλό σου, Ναστραδίν έφέντημ, είπε έκείνος δειλά.

—Μπρέ, για ποιό καλό μου μιλάς; φώ-ναξέ ο Ναστραδίν, χαμογελώντας. Έδώ, δώσω να καταλάβουνε οι μεγάλοι το δικό μου δίκνο και το δίκνο τών ξένων θα μπο-ρέσω να δώσω να καταλάβουν;

Και σηκόθηκε να φύγ απ' τόν καφενέ αποφασισμένος να γιορτάση... ησθικός το κουρμπάνι.

Τα βάσανα του Καραμπέτ

ΤΟ ΕΘΙΜΟ

Κουζούμ Πάσχα ένεται. Λαμπρή φελιάν φι-στίκ, όλο το κόσμος Χριστός 'Ανέστη λέει, άμμμα αύγά τσουγγρισμένα έκάνει, τσάκ τσουκ, φίλια ματς μούτς έκάνει. Και εγώ λέω έφέτος στο 'Ανάστασι θα πναιίν, μόλις Χρι-στός 'Ανέστη λένε όποιο κορίτσι λιμροστά μου μυριστώ φιλημένο να έκάνω.

Τό Σουρπουίτσα μου τ' άκούει, άμμμα ά-μέσως μούτιρα της καταδεσμένα έκάνει:

—Νά μου κάνης τη χάρι λέει, κι' αυτές τίς άνοήσιες να τίς άφίσης. Άκούε;

—Γιατί, γιαδρούμ; λέω.

—Γιατί δέ θα γίνουμε ρεζίλι πάλι, όπως γινήκαμε πέσου στην 'Ανάστασι.

Βαί, Βαί, Βαί, τί πήε και θυμήθηκε το Σουρ-πουίτσα μου. Ένας χρόνος περασμένος είναι άμμμα το μυαλό της χίτε ξεχασμένο ντέν έ-κάει. Τό λοιπόν να σε πώ τί είναι πέσου; Χίτε ρεζίλι ντέν είναι άμμμα πολλά είναι έκάνανε. Νύχτα ήτανε, Λαμπρή, καμπάνες χτυπημένες είναι, όλο το κόσμος στο έκκλησία έπήσανε παίρνω και εγώ το Σουρπουίτσα μου και πναιίνουμε.

Τώρα θα με πής, μπέ γιάχο, έσύ 'Αρμένης είσαι, στο έκκλησία το δικός μας πναιίνεις; 'Ιστέ, κουζούμ, και έπειδή είμαι 'Αρμένης νέ 'Ιστέ; 'Ορδόδοξος ντέν είμαι; 'Ιστέ 'Ιντιο Θεό πιστεύουμε, εγώ σε τέτοια πράγματα ντέν με πειράζει, όλο το φίλοι μου Ρωμηοί ένονται και εγώ μαζί τους τρώω, πίνω, παρέα έκάνω, μαζί τους. Τό λοιπόν και στο 'Ανάστασι πναιίνω.

Τό λοιπόν τί λέαμε; 'Α, βαι, 'Ιστέ, στο 'Α-νάστασι έπήσανε, κόσμος πολός ήτανε, Βαί, Βαί, Βαί, άντρες, υνάρες, παντιά, κορίτσια, παντιρεμένες, χήρες ζωντοχήρες, πολό ώραία ήτανε. Όλο το κόσμος το λοιπόν έξω στην πιλατεία έστεκόνταν και κερόκια άναμένα έ-κρατούσαν. Έσύ, άναγνώστη έφέντη, στο 'Α-νάστασι πναιίνεις 'Ιστέ καταλαβαίνεις.

Τό λοιπόν ήξέρω έσεις το Ρωμηοί ένα ώ-ραίος έθιμος έχετε, άμα το παπάδες «Χριστός 'Ανέστη» ψαλμένα έκάνουνε και το καμπάνες χτυπημένες—ντίγκ, ντάν, ντίγκ, ντάν, ντάν, ντάν, ντάν έκάνουνε—άναμεταξί σας φιλημέ-νοι 'Ινόςσαστε. Πέκ άλλα και πολό ώραία.

Τό λοιπόν όμα ψάλσιμο άκούστηκε, πιλάϊ μου μιιά στρουμπολή καπέλλα ήτανε, άμέσως το λοιπόν, υρίζω και ματς μούτς φιλημένο έ-κάνω!

—Χριστός 'Ανέστη! λέω.

Κορίτσι τιροαγιμένο είναι. Αυτό χίτε ντέν έπειράζε. Μαγουλάκι της πολό τυριφερό ήτα-νε, άμμμα μπαμπάς της κοντά ήτανε.

—Κύριε, τί κάνετε εκεί! με λέει.

—Χίτε τίποτα, λέω, το παππάς Χριστός 'Ανέστη είπε και εγώ υρίσα και έθιμος δικός σας έκάνω.

Τό καπέλλα θυωμένο ήτανε, μαγουλάκι της έσκουτίζε, άμμμα το πατέρα της έξω φι-ρενών ήτανε:

—Άς μίν ήτανε 'Ανάστασι και σουλέγα εγώ! με έπε.

—Γιαδρούμ, λέω, και εγώ αν δεν ήτανε 'Ανάστασις, χίτε κανέναν ντέν θα έφιλούσα.

'Ανάστασις ήτανε και γι' αυτό υρίσα κάποιον φιλημένο να έκάνω, κανέναν ντέν 'Ιδρήςκα, μι-ροστά μου μάγουλος κορτσιού ήτανε, έ τί να έκάνω και εγώ; 'Ο,τι έδρήςκα φιλημένο έκανα!

Βαί, Βαί, Βαί, τί είναι. Τό κόσμος πολλό έλικά έκανε και τό Σουρπουίτσα μου έλεε ρε-ζίλι είνήκαμε.

Κουζούμ, της έλεα, για-τί λήκαμε ρεζίλι; Κακό έκανα; Έκείνη χίτε ντέν καταλάβαινε και στο 'Ι-σπίτι πάλι καυγά με έ-κανε. Και τώρα το λοιπόν θυμήθηκε και με λέει να μη φιλήσω κανένα. Κου-ζούμ τί πναιίνουμε είναι αυτά; Πάσχα χωρίς φιλη-μα ένεται μπέ; 'Ας φωνά-ξη το Σουρπουίτσα μου. 'Εγώ έθιμος χαλασμένο ντέν έκάνω!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Βαρελότα

'Εσένα κύριε Βασιλάκη, σ' έχω στα-μπάρει από πέρου. Και σε προειδο-ποιώ: Μην κάνης κανένα άστέιο και ά-ποπειραδής να έπαναλάβης το περυσι-νόν πείραμα γιατί θα γίνη φόνος. Έ-ξηγούμεθα:

Πώς; Τί έννοώ; Έννοώ αυτό που έν-νοείς και τού λόγου σου και κάνεις ότι δθεν δεν έννοεις. Ότι πέρυσι, τη νύ-χτα της 'Αναστάσεως και καθ' ήν στιγ-μήν ως εύσεδής χριστιανός με το κερί μου στο χέρι έπέστρεφα στο σπι-τι μου, έσύ, υπού-λως και δολίως, και ποιών δθεν τόν ά-διάφορον, μου έξε-σφενδόνισες βαρε-λότο στα πόδια, το όποιον μάλιστα μου έπροδένησε και με-ρικά έγκαύματα στο ρεβέρο τού παντελο-νιού. Και έκανες μέν τόν άνήξερο και ότι άλλος ήταν ο δρά-στης και όχι η ά-φεντιά σου, αλλά ε-γώ δεν γελοίμμαι. Ά-

πό το ύφος σου, από το χαρακτήρα σου, από το παρελθόν σου και από το ποιόν σου, άντελήφθην ότι έσύ ήσουν τό έξυπνος και πνευματώδης έννοχος της βδελυρας αυτής πράξεως.

Τί είπες; Τό όμολογείς τώρα ότι έ-σύ ήσουν και ότι τό έκανες για τό κα-λό τού χρόνου; Λοιπόν, για τό καλό τού χρόνου σου λέω κι' εγώ τόν κακό σου τόν καιρό. Πού έγκειται βρέ γελοίο και άχρειέ το καλό τού χρόνου; Στο ότι παίρνεις ένα πυρομαχικό και τό σκάς στα πόδια άνυπόπτων ανθρώπων; Τό έθιμο λέει. Και ποίαι εισήγαγον αυ-τό το έθιμον; Κάτι ρευαίολα σαν κα-σένα, που βρήκαν εύκαιρία μιιά άγνή έορτή της άγάπης και της ειρήνης για να τρομοκρατούν τόν κόσμο και να με-ταβάλλουν αυτήν την ώραίον νύκτα εις νύκτα φόβου, τρόμου και τραυματισμών. 'Αν σάς ένδιαφέρει τόσο πολό η τήρη-σις τού έθιμου, τό έφαρμόζετε μετα-ξύ σας. Νά μαζεύνετε όλοι έσεις που σάς άρέσει σ' ένα χώρο έκτός της πό-λεως και να πιστώητε με τα βαρελότα, τα χαλκούνια και τα άλλα πασχαλινά πυρομαχικά. Μεταξύ σας μάλιστα.

Τό λόγου σου όμως, δεν εκινήθης από τό έθιμον. Έκινήθης από άλλους λόγους. Τό βδελυρόν κινητόν σου ή-ταν να γελάσης εις βάρος μου και να σπάσης κέφι. Βαρελότα στα πόδια τού Πελοπίδα. Πολό άστέιον πράγμα, είδες καθ' εαυτόν, κοτζάμ μαντράχλος, που ώφεilus να δίνης τό καλόν παράδειγμα και σούς νεωτέρου.

Αλλά έφέτος σου συνιστώ να μίν τό πής. Και αν έχης Βάλεϊ πάλι τέτοια 'Ι-δέα στο κεφάλι σου, να τη βγάλης τό γρηγορότερο. Διότι μίν κατ' άπερσ που με βρήκες άπροετοιμαστό. Έφέτος σε είδοποιώ ότι θα έχω τα μάτια μου δεκατέσσερα. Και θα είμαι κι' εγώ ό-πλισμένος με βαρελότα. Και ξέρεις τί βαρελότα; Περίπου χειροβομβίδες. Και αν κάνης πώς έπαναλαμύζανεις τό ά-στέιο, θα σε συλλάβω, θα σε βάλω κά-τω και θα σου σκάσω τό βαρελότο κατ' ευθείαν στην άνόστη γαϊδουροκεφαλά σου, για να καταλάβης πραγματικά τό έθιμον και το καλό τού χρόνου. Και όχι μόνο έσύ θα υποστήης αυτή την τύχη.

Αλλά και οιοσδήποτε τόν όποιον ήθε-λον αντίληφθη ότι έκσφενδονίζει βαρε-λότα ένωντιον οιοδήποτε άνυπόπτου χριστιανό. Βαρελότο στο κεφάλι και τρεχάτε να το μαζεύετε κατόπιν. Νά μάθετε να μη ρίχνετε όχι βαρελότα, αλλά ούτε στρακαστρούκες. Καθώ-ματα!

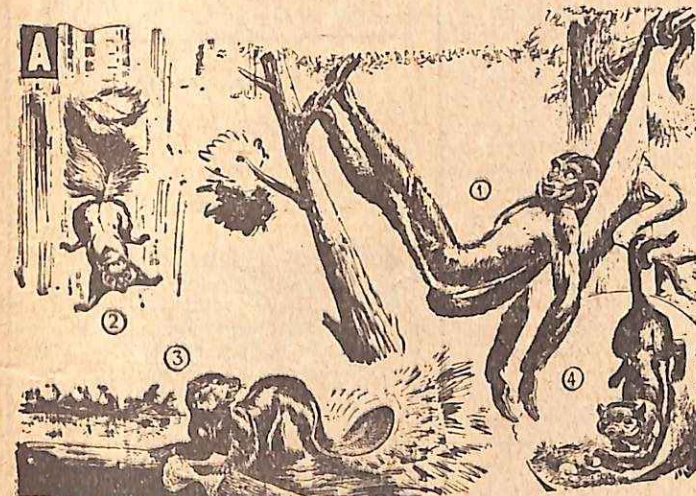
ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

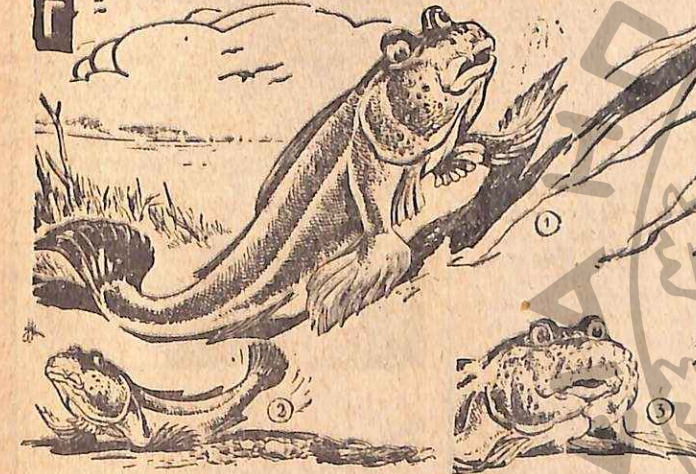
ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

“Όπως μās τα παρουσιάζει ο Γουώλτ Ντίσνεϋ

Ε Έδώ και μερικά χρόνια, συνεργεία αποτελούμενα από έκλεκτούς φωτογράφους και φυσιοδίφες ξεκίνησαν από τα στούντιο τού Γουώλτ Ντίσνεϋ προς όλα τα σημεία τού πλανήτη μας. Άφού παρέμειναν επί μήνες στους πόλους, στα βάθη της 'Αφρικής ή της 'Ασίας, μέσα στις έρήμους και στις άνεξερευνητες ζούγκλες, ξαναγύρισαν στη βάσι τους με χιλιάδες μέτρα άρκτηκού φίλμ, που άπαθανάτιζει σε εικόνες και ήχους άγνωστες πτυχές της ζωής τών ζώων. 'Υπάρχουν λεπτομέρειες που θα μās φαίνονταν άπίστευτες αν δεν μās

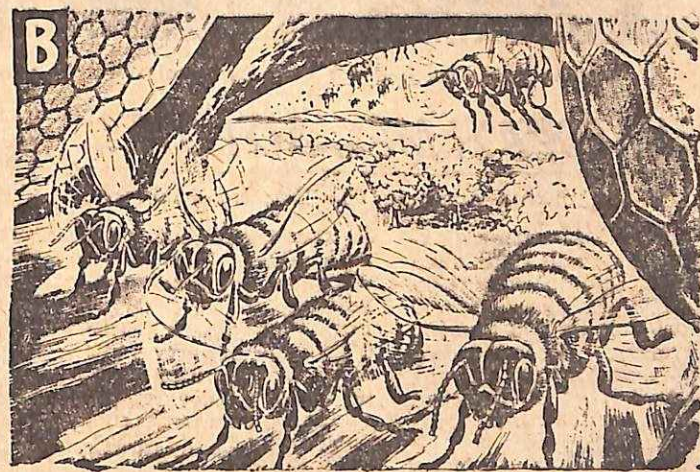

Α) ΠΟΛΥΤΙΜΕΣ ΟΥΡΕΣ. — 1) 'Ο «Μαλλιάρος πίθηκος» της Νοτίου 'Αμερικής χρησιμοποεί συχνά την ουρά του για να κινή κούνια ή για να ξεκουραστή σαν να ήταν ξαπλωμένος πάνω σε κρεμαστό κρεβάτι. 2) 'Ο «Γκριζός σκίουρος» έχει μιιά πλα-τεία και μεγάλη ουρά που τού χρησιμεύει για άλεξίπτωτο, όταν πηδά από μεγάλα ύψη. Ένας «Γκριζός σκίουρος», που έπεσε ά-πό ύψος 25 μέτρων, προσγειώθηκε όμαλώς, χωρίς να πάθη τίποτα. 3) 'Ο «Κάστωρ», όταν αντίληφθη κάποιον κίνδυνο, χρησι-μοποιεί την ουρά του για να έκπέμψη σήματα, χτυπώντας την, και να είδοποιήση έτσι τους άλλους κάστορες. 4) Τό «Κινκαζού» ένα σασκοκόβο της Κεντρικής 'Αμερικής χρησιμοποεί την ουρά

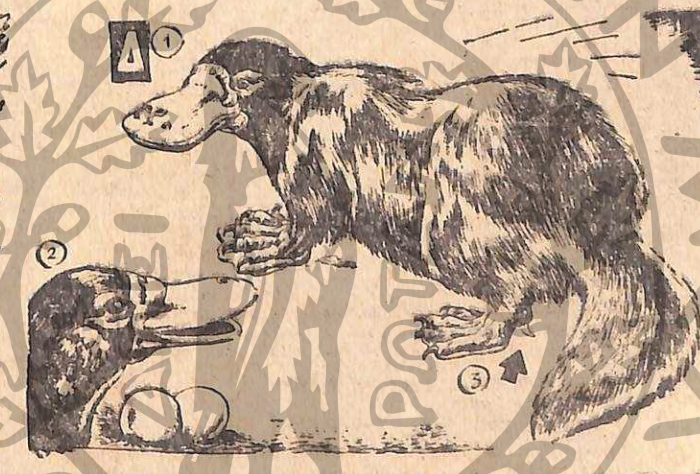
Γ) 'Ο «ΠΗΔΗΧΤΗΣ ΤΟΥ ΒΟΥΡΚΟΥ». — 1) 'Ο «Πηδηχτής τού βούρκου» είναι ένα παράξενο ψάρι που ζή σε πολλά ποτάμια της 'Αφρικής, βγαίνει συχνά από το νερό για να κυνηγή έντο-μα, που αποτελούν την αγαπημένη του τροφή. 2) Χρησιμοποί-μα, που αποτελούν την αγαπημένη του τροφή. 3) Μπορεί επίσης να μείνη ώρες όλόκληρες έξω από το νερό, γιατί τα μάγουλά του αποτελούν δυό σπογγώδεις σάκους που έναποηκύνουν άσκειή ποσότητα νερού.

τις παρουσιάζει ο άδιάψευστος φακός. Τα «ντοκουμανταίρ» αυτά αποτέλεσαν ταινίες έξαιρετικού ένδιαφέροντος (όπως ή «Ζωντανή έρημος» κ.ά.) και προβλήθησαν σε κινηματο-γράφους ή σε προγράμματα τηλεόρασεως. Τελευταία ο Ντί-σνεϋ κυκλοφόρησε και ένα πολό ένδιαφέρον βιβλίο για την άγνωστη ζωή τών ζώων με ώραιότατα δικά του σχέδια. 'Αρχίζουμε, λοιπόν, σήμερα τη δημοσίευσι τών σχεδίων αυ-τών, που όπως θα δθεν παρουσιάζουν όλα ένα συναρπαστικό ένδιαφέρον.

του ως δρόγχο για να φτάση σε σημεία, που θα τού ήταν διαφο-ρετικά άπρόσιτα. Έτσι εξασφαλίζει τις περισσότερες φορές την τροφή του και ίδιώς τα αύγά για τα όποια έχει 'Ιδιαίτερη άδυνα-μία.

Β) ΚΥΦΕΛΕΣ ΜΕ ΚΛΙΜΑΤΙΣΜΟ. — 'Η φύσις είναι ή υπέ-ρα όλων τών έφευρέσεων. Γνωρίζετε ότι οι μέλισσες έχουν όργα-νώσει ένα σύστημα ψυχρού και θερμού άέρα στις κυψέλες τους; Για να δροσίουν τό έσωτερικό της κυψέλης και να άνανώσουν τόν άέρα της, κατά τους θερινούς μήνες, οι μέλισσες στέκονται έκ περιτροπής κοντά στην είσοδο και με κατάλληλες κινήσεις τών πτερών τους έπιτυγχάνουν τό διπλό αυτό σκοπό.

Δ) ΟΥΤΕ ΠΟΥΛΙ, ΟΥΤΕ ΘΗΛΑΣΤΙΚΟ. — 1) 'Ο «Πλατύ-πους με ράμφος πάπιας», ό όποιος θεωρείται ένα από τα σπα-νια υπελείμματα τών προϊστορικών θηρίων που έζησαν πάνω στον πλανήτη μας πριν από εκατομμύρια χρόνια, γεννά αύγά κι' όμως δεν είναι ούτε πουλί, ούτε έρπετό. Επειδή δέ θηλάζει τα παιδιά του, άήκει στην κατηγορία τών θηλαστικών. Όσο για την ουρά του, μοιάζει με ουρά κάστορα. 2) 'Ο «Πλατύπους» είναι έτσι το μένο θηλαστικό που έχει ράμφος και γεννά αύγά. 3) 'Ο άσθενικός ένει στα πίσω του πόδια ένα επί πλεον νυχι, που αποτελεί τό μεγάλο άμυντικό του όπλο. Στη ρίζη του όμφος ύπάρχει ένας μικρός θύλακος γεμάτος μ' ένα έλαστικό θηλήτητο.